www.burmeseclassic.com

1500

ရွှေဥဒေါင်း

ကာလယန္တရား

ဒုတိယအကြိမ်

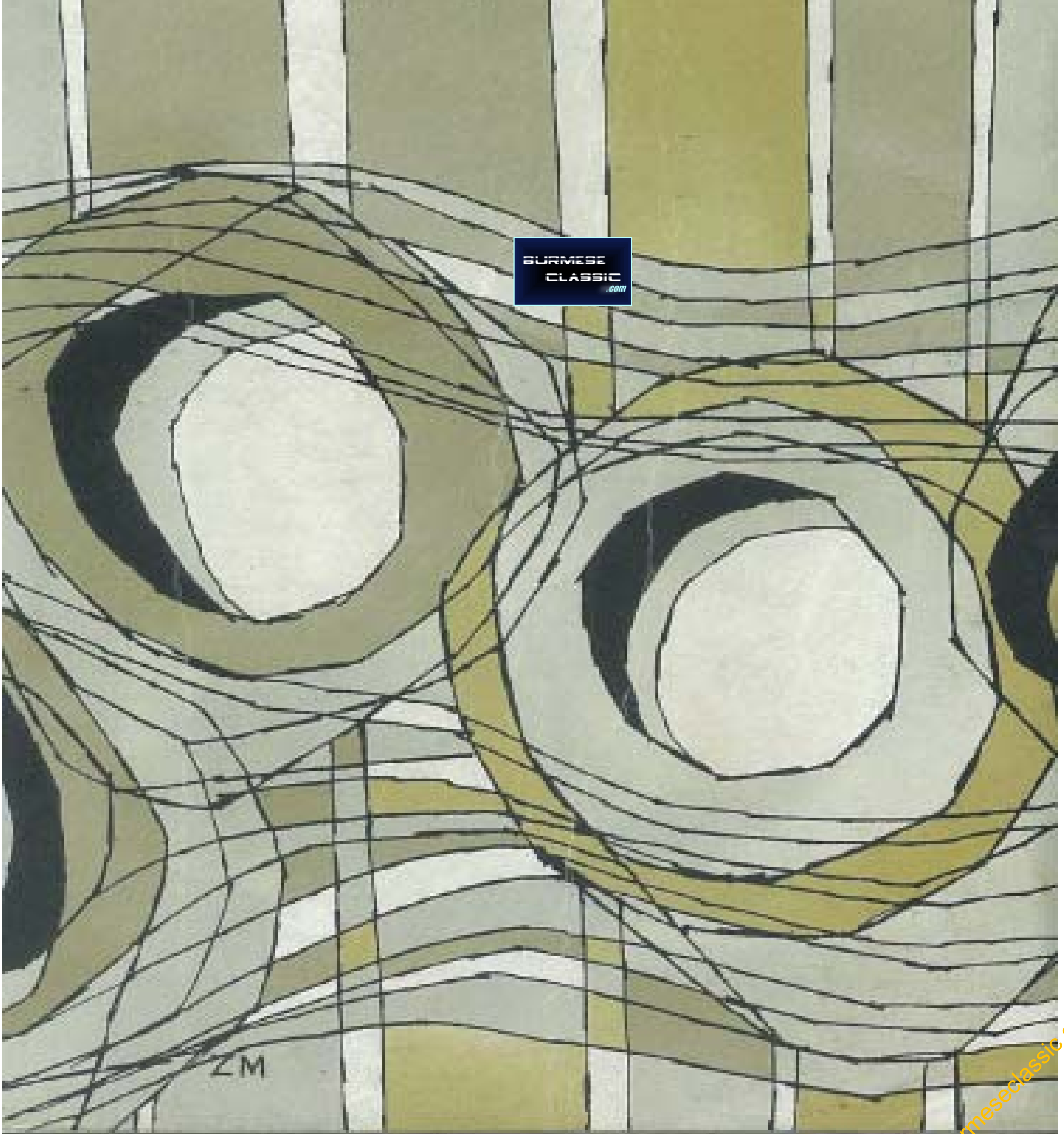

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၂၄ အောက်တိုဘာ ၂၀၀၀ တွင်
၁၁၁ နှစ် ပြည့်မည့်
ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ မွေးနေ့သို့
အမှတ်တရ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

"နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်"

ပြည်သူ့သဘောထား

* ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
* နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
* နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
* ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

ရွှေဥဒေါင်း (၁၈၈၉–၁၉၇၃)

မန္တလေးမြို့ ဝါးတန်းရပ်ကွက်တွင် အဖ ဦးရော၊ အမိ ဒေါ်ရွှေတို့မှ ၁၈၈၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးဖေသိန်း ဖြစ်သည်။

လေးနှစ်သားအရွယ်တွင် မန္တလေးမြို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ သီလရှင်ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားသည်။ ထို့နောက် လူကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ အေဘီအမ်ကျောင်း တို့သို့ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းရွှေ့ ပညာသင်သည်။ ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် ကာလကတ္တား တက္ကသိုလ် အသိအမှတ်ပြု အင်းထရင့်စာမေးပွဲကို အောင်မြင်သည်။

မန္တလေး ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်း၊ အေဘီအမ်ကျောင်းနှင့် ကန္နီရှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း တို့တွင် ကျောင်းဆရာ၊ ရွှေဘိုအရေးပိုင်ရုံး သစ်တောစာရေး၊ မန္တလေး လယ်ယာ စိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် သမဝါယမ မင်းကြီးရုံး၌ တောလိုက်စာရေး၊ 'သူရိယမဂ္ဂဇင်း' အယ်ဒီတာ၊ 'မြန်မာ့ဗျူဟာဂျာနယ်' တွဲဖက် ထုတ်ဝေသူ၊ 'နယူးဘားမား သတင်းစာ' တိုက် စက္ကရီတေရီ (၁၉၂၆)၊ ပဲခူးမြို့ ခရစ်ယာန်စာပေအသင်း ဘာသာပြန်ဆရာ(၁၉၃၀)၊ 'သူရိယသတင်းစာ'အယ်ဒီတာ(၁၉၃၆)၊ 'လူထု သတင်းစာ' အယ်ဒီတာချုပ်၊ 'လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာ' အယ်ဒီတာ ချုပ် (၁၉၆၄–၆၈) စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ) ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တရုတ်နိုင်ငံ၊ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံများသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

၁၉၁၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၈ ရက်နေ့ညတွင် **ရန်ကြီးအောင်** ဝတ္ထုကို ပထမဆုံး ရေးသည်။ ဝတ္ထုရှည် (၅၀)ကျော်၊ ဝတ္ထုတို(၃၀၀)ကျော်ကို ဆီလျော်အောင် မှီငြမ်းပြု၍ လည်းကောင်း၊ တိုက်ရိုက်မြန်မာပြန်၍ လည်းကောင်း ရေးသားခဲ့ သည်။ **စုံထောက်မောင်စံရှား၊ ဂျမဒါကိုကိုကြီး၊ ရွှေပနန္ဒီ၊ ရွှေပကလျာဏီ၊ ပထမံ ဆရာသိန်း၊ ဇော်ဟိတ်၊ သူတော်စိန်** စသည်တို့မှာ ထင်ရှားသော အမှီးဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ **ရတနာ့သိုက်၊ မျှော်တလင့်လင့်၊ သူရဲကောင်းသုံးယောက်၊ သွေးစုပ်မြေ** စသည်တို့မှာ တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုရှည် များတွင် **ရန်ကြီးအောင်**မှာ ထင်ရှား၏။ ဘာသာရေး၊ အထွေထွေဗဟုသုတ၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်း၊ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ကျန်းမာရေးနှင့် ကြီးပွားရေး စာအုပ် များကိုလည်း ပြုစုခဲ့သည်။ **မျှော်တလင့်လင့်** ဖြင့် ၁၉၅၂ ခု စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန် ဆု၊ **သွေးစုပ်မြေ**ဖြင့် ၁၉၅၅ ခု စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆု၊ **တစ်သက်တာမှတ်တမ်း နှင့် အတွေးအခေါ်များ**ဖြင့် ၁၉၆၁ ခုနှစ် စာပေဗိမာန် သုတပဒေသာဆု ရရှိခဲ့သည်။

၁၀ ဩဂုတ် ၁၉၇၃ တွင် မန္တလေးမြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၉၉၉ –၂၀၀၀ ထုတ်
ရာပြည့်စာအုပ်များ

၁၀၇။ ဘာသာပြန်ဆရာများ၏ ဂျိမ်းဂျွိုက်(စ်)၏ ဝတ္ထုတိုများ
၁၀၈။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဓာလမုန်သိုက် (King Solomon's Mines by Sir Rider Haggard)
၁၀၉။ ကျော်အောင်၏ အကောင်းမြင်သမား (Candide by Voltaire)
၁၁၀။ ရာပြည့်စာတည်းအဖွဲ့၏ ၂၀ ရာစု အကြီးကျယ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များ
၁၁၁။ နတ်နွယ်၏ မိမိနှင့် စာရေးဆရာများ
၁၁၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သွေး
၁၁၃။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ စီးပွားတက်အောင်လုပ်နည်း
၁၁၄။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဘတ်စကာဗျီလ် ခွေးကြီး (The Hound of the Baskervilles by Sir Arthur Conan Doyle)
၁၁၅။ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ မဒ္ဒနာ၏ ကျိန်စာ (Benita by Sir Rider Haggard)
၁၁၆။ သိန်းဖေမြင့်၏ တစ်ခုသော ငွေရတုသဘင်နှင့် ဘိုးဘိုးနှင့်ဘွားဘွား အချစ်ပွား
၁၁၇။ ညွှန့်ကြူး၏ ပင်လယ်ဝံပုလွေ (Sea Wolf by Jack London)
၁၁၈။ ထွန်းသစ်၏ ဇာတ်ခုံကမ္ဘာ၊ ဇာတ်ဆောင်ကမ္ဘာ (ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်များ၏ ရုပ်ပုံလွှာ)
၁၁၉။ ရွှေဥဒေါင်း၏ စေတစ်လုံးပိုင်ရှင်
၁၂၀။ မောင်ထင်၏ ကမ္ဘာ့ဝတ္ထုတိုများ
၁၂၁။ ကြည်အေး၏ မေတ္တာမီးအိမ်
၁၂၂။ ရွှေဥဒေါင်း၏ စန္ဒာဒေဝီ
၁၂၃။ တက်တိုး၏ ဘဝပညာ
၁၂၄။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဆင်စွယ်မင်းသမီး (Ivory Child by Sir Rider Haggard)
၁၂၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူလိုလူ

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာနှင့် နိုဝင်ဘာတွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

၁၂၈။ တိုက်စိုး၏ ဇေယျ
၁၂၉။ မောင်သာချို၏ သမီးဖတ်ဖို့
၁၃၀။ ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်၏ မင်းသားလေး (Le Petit Prince)
၁၃၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မုန်း၍မပျ
၁၃၂။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည် နိုင်
၁၃၃။ ကြယ်နီ၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

ရာပြည့်စာအုပ် ၁၂၆

ရွှေဥဒေါင်း

ကာလယန္တရား နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း။ ၀၁–၂၉၆၆၇၁ (အိမ်)၊ ၂၅၂၇၉၈ (ဆိုင်)

[၁၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၀]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၁၀၉၇ / ၉၉ (၁၂)]
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၂၈၇ / ၂၀၀၀ (၅)]

❑

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ် –(၁၉၆၅) နှလုံးလှစာပေတိုက်
ဒုတိယအကြိမ် –(၂၀၀၀) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
(၁၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၀)
အုပ်ရေ [၁၀၀၀]

❑

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းစာသား ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်အေးမြင့် [၀၅၉၀၁]၊ ရာပြည့်အော့ဖ်ဆက်
အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

❑

ထုတ်ဝေသူ
ဦးလှကြိုင် [၀၂၃၃]၊ လောကစာပေ
အမှတ် ၃၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

❑

အတွင်းဖလင်
အေဇက်

❑

စာအုပ်ချုပ်
ကိုမြင့်

❑

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ
ဇော်မောင်

❑

တန်ဖိုး
၁၅၀၀ိကျပ်

BURMESE CLASSIC .com

မာတိကာ

၁။ နဂါးခံတွင်း ဂူကြီး	၉
၂။ ဒွေးသာဂိ၏ စာခြောက်ရုပ်	၃၉
၃။ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်	၆၆
၄။ အံ့ဖွယ်ရောဂါ	၈၄
၅။ ရိုးလျှင်မိုက် ဆန်းလျှင်ခိုက်	၁၁၁
၆။ ပဋိသန္ဓေမှ ကုသိုလ်ကံ ထောက်ပံ့သော်လည်း	၁၃၃
၇။ ကံကောင်းလို့ မသေ	၁၆၁
၈။ ကံကောင်းတဲ့ ခွေး	၁၈၅
၉။ သခင် ကျောက်ဖလူး	၂၀၀
၁၀။ စက္ကူမြီးအိမ်သုံးလုံး ထွန်းသောအိမ်	၂၃၄
၁၁။ အင်္ဂါဂြိုဟ်၌ လူရှိသလော	၂၅၀
၁၂။ လူဆိုး ဘုန်းကြီးသောခေတ်	၂၇၆
၁၃။ ထီးကိုး	၂၉၇
၁၄။ ကာလယန္တရား	၃၁၈

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နဂါးခံတွင်း ဂူကြီး

အိပ်မက် မက်ပြီးနောက် နိုးလာသည့်အခါ "လတ်စသတ်တော့ တကယ် မဟုတ်၊ အိပ်မက်ပါတကား" ဟု ဆင်ခြင်မိတတ်၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား ယခင် တစ်ခဏ၌ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာများသည် စိတ်ထဲ၌ ထင်ရခြင်းများသာဖြစ်၍ အဟုတ် မဟုတ်၊ တကယ် မဟုတ်။ ယခု တွေ့ကြုံရသော အရာများသည်သာလျှင် အဟုတ်တကယ်၊ အမှန် စင်စစ်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ပါသော်လည်း ထိုကဲ့သို့ မနိုးမီ အိပ်မက်မက်နေသော အခိုက် အတန့် အတွင်း၌မူကား ထိုအခြင်းအရာများသည် တကယ်ကဲ့သို့ပင် မိမိအား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ဝမ်းသာရွှင်မြူးခြင်း စသည်ဖြင့် ဖြစ်စေနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ ရှိ၏။ အိပ်မက် ဖြစ်လေသလော ဟူသော စိတ်ကူးပင် မပေါ် ပေါက်ခဲ့ချေ။ အိပ်မက်မက်နေဆဲ အခိုက်တွင် ထိုသူအဖို့၌ အဟုတ်တကယ် နှင့် လုံးဝခြားနားခြင်း မရှိချေ။

ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်လိုက်သော အကြင်သူ၏စိတ်ကို ဝမ်းနည်း ခြင်း သို့မဟုတ် ဝမ်းသာရွှင်မြူးခြင်း ဖြစ်စေသည့် ကိစ္စ၌ အဟုတ်တကယ် ဖြစ် မဖြစ်သည် အရေးမကြီး၊ စိတ်က မှတ်ထင်မှုသည်သာလျှင် လိုရင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

စာပြုသူစာအုပ်တိုက်

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဤဘဝမှ ကွယ်လွန်၍ အခြားသော ဘဝတစ်ခုတွင် ဥပပါတ်ပဋိသန္ဓေဖြင့် ဘွားခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် လွန်ခဲ့သောဘဝကို (ဥပပါတ်ထုံးစံအတိုင်း) မှတ်မိသည် ဆိုကြားအံ့၊ အများတို့က ငါသည် မည်သည့်ဘဝမှ ရောက်လာသည် ဟု စဉ်းစားမိတတ်သည်ဟူ၍ တွေးထင်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဤဘုံ ထိုဘုံ၊ ဤဘဝ ထိုဘဝ ဟူ၍ မယူဆသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာကား ငါသည် အိပ်မက်မက်၍ ယခုမှ နိုးလာတော့သည်ဟု မှတ်ထင်ဖွယ် ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သောဘဝကို အနီးအပါး၌ ယခု လှမ်းကြည့်၍ မမြင်နိုင်သဖြင့်လည်း ထိုအခြင်းအရာများသည် မိမိ၏ စိတ်ထဲ၌ ထင်မိခဲ့သော အိပ်မက်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆဖို့ သာ၍ လမ်းများ၏။ ထိုသူအဖို့၌ ယခင် အဖြစ်အပျက်များသည် အကယ်မဟုတ်၊ ယခု ကြားမြင်တွေ့ထိ သိနားလည်လျက်ရှိသော အခြင်းအရာများသည်သာလျှင် အဟုတ်တကယ် ဖြစ်တော့သည်ဟု ဆင်ခြင်မိပေလိမ့်မည်။

ဤတွင် လွန်ပြီးသော အဖြစ်အပျက်များသည် ထိုသူအဖို့၌ကား တကယ် ဟုတ် မဟုတ် အရေးမကြီးတော့သည့်နည်းတူ၊ လူခပ်သိမ်းတို့အဖို့မှာလည်း အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာတစ်ခုသည် တကယ် ဟုတ် မဟုတ်ထက် စိတ်ထဲ၌ တကယ်ဟူ၍ မှတ်ထင်ယုံကြည်မှုသည်သာလျှင် အရေးကြီးလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်မှာ မိမိ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အဟုတ်တကယ်ဟူ၍ မထင်မှတ်သည့်တိုင်အောင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကြုံခဲ့ရဖူးသည် ဖြစ်သောကြောင့် အထက်ပါစကားများဖြင့် ပလ္လင်ခံရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ထိုသူအကြောင်းကို အရိပ်အမြွက် ကြားရဖူးသော်လည်း ငြီးစားတတ်သော အရွယ် မဟုတ်သည်နှင့် ထူးဆန်းသည်ဟူ၍လည်း နားမလည်၊ ယုံသည် မယုံသည် ဆုံးဖြတ်ရန်ပင် လိုသည်မထင်ဘဲ အမှတ်မဲ့သာ နေခဲ့မိ၏။ သို့ရာတွင်

လွန်ခဲ့သောလ က ထော့က်ခံချက်တစ်ခု ထပ်မံရရှိပြန်သည်တွင်မှ ဟုတ်ပုံရသည်ဆို၍ အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မန္တလေးမြို့ "ဘီ၊ တီ၊ အင်န်" ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းဟု အဦးအစ ပထမမူလ တည်ထောင်ခဲ့၍၊ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် စတုတ္ထတန်း အစိုးရစာမေးပွဲသို့ သွတ်သွင်း ဖြေဆိုခွင့်ရခဲ့သော ကျောင်းသား ၁၀ ယောက် အနက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုထွန်းလှတို့ အပါအဝင် ဖြစ်ကြ၏။ ဒက္ခိဏဝန်တိုက် "ဘိတ်ကျောင်း"၌ ရှေးဦးစွာ တည်ဖွင့်၍ အဆိုပါကျောင်းသားဆယ်ယောက်ကို စတုတ္ထတန်း အစိုးရစာမေးပွဲတွင် စာစစ်ခံစေရာ ဆယ်ယောက်လုံးပင် အောင်မြင်ကြရကား၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းဟူ၍ နေ့ချင်းညချင်း နာမည်ကြီးခဲ့လေတော့သည်။

ငင်းကျောင်းသား ၁၀ ယောက်အနက်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ အငယ်ဆုံး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကိုထွန်းလှမှာ အကြီးဆုံး ခေါင်သူကြီးဖြစ်သဖြင့်၊ အသက်ချင်း လေးငါးနှစ်ထက်မနည်း ကွာခြားသော်လည်း ကိုထွန်းလှသည် ကျွန်ုပ်ကို အလွန်ချစ်၍ "ကြီးနိုင် ငယ်ညှဉ်း" စနစ်အတိုင်း အခြားကျောင်းသားများက အနိုင်ကျင့်ကြသော အဖြစ်မှ ကျွန်ုပ်ကို ကာကွယ်ပေးလေ့ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိ၌ (လူပျိုဘဝ ရောက်သည့်တိုင်အောင်) ကိုထွန်းလှသည် "ဟီးရိုး" ဖြစ်၍ ကာလသမီးကလေးများသို့ ကိုထွန်းလှက ပေးသော မေတ္တာစာများကို ကျွန်ုပ်က အကြိမ်ကြိမ် စေတမန် လုပ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

ကိုထွန်းလှသည် သုံးလေးတန်းအရွယ်၊ ဘိတ်ကျောင်းသားဘဝတည်းက ကြင်နာတတ်သော စိတ်သဘောရှိ၍ အကြီးဆုံးကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက်၊ ကျောင်းသားငယ်များကို ကိုယ်တိုင်လည်း အနိုင်မကျင့်၊ အနိုင်ကျင့်ခံရသော ကျောင်းသားသစ်များနှင့် ကျောင်းသားငယ်များအား ခုခံကာကွယ်ပေးခြင်း၊ ဆရာပြ၍ နားမလည်သော ပညာရပ်များကို ငင်းက ရှင်းလင်းပြသခြင်း၊ မုန့်ဖိုးမလုံလောက်သော သူငယ်များအား သရေစာများ ခွဲဝေကျွေးမွေးခြင်း၊ ကျောင်းသားချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်မည့် ကိစ္စများတွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖျန်ဖြေပေးခြင်း စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက်တတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသားတိုင်းက ၎င်းအား လေးစားကြည်ညို ကြလေသည်။ စင်စစ်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့်မျှ ကျောင်းသားအဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ် နေခဲ့ရသော အချိန်ကာလ အတော အတွင်း၊ ကိုထွန်းလှကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးကောင်း၍ သဘောထားပြည့်ဝသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို မကြုံခဲ့ရဖူးချေ။ ကိုထွန်းလှ၌ ညီတစ်ယောက် ရှိရာ၊ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ထက် အသက် ၂ နှစ်ခန့်ကြီးသဖြင့် ကျောင်းသားထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် နိုင်ချင်တတ်သည်ကို ကိုထွန်းလှ သိသည်နှင့် ညီပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ဘက်မှ အမြဲ ခုခံကာကွယ် ပေးပေ၏။

ကိုထွန်းလှမှာ စိတ်နှလုံးကောင်းရုံသာမက မှတ်ဉာဏ်လည်း ကောင်း၍ ထိုးထွင်းဉာဏ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အတန်းထဲတွင် ကိုထွန်းလှ အတော်ဆုံးဖြစ်ပုံမှာ ထူးထူးကဲကဲ ရှိလှ၏။ အချို့ ဉာဏ်ကောင်းသည် ဆိုသော ကျောင်းသားများသည် အင်္ဂလိပ်စာဘက်၌ သူတစ်ပါးထက် တော်သည် ဆိုစေကာမူ၊ မြန်မာစာဘက်၌ အသင့်အတင့်မျှသာရှိ၍ ဂဏန်းသင်္ချာဘက်၌ ညံ့ချင်ညံ့တတ်၏။ ကိုထွန်းလှမူကား (အတန်းကြီး ရောက်လာသော အခါတွင်) ပညာရပ်ခြောက်မျိုးမျှ ရှိသည့်အနက် ခြောက်မျိုးလုံး၌ပင် အတော်ဆုံး ဖြစ်၍၊ အခြားကျောင်းသားများကို အပြတ်အသတ် နိုင်လေ့ရှိ၏။

ဘာသာရပ် ခြောက်ခုအနက်တွင် ဒုတိယလိုက်သူများ၏ အမည်များသည် အမျိုးမျိုးရှိကြ၍ ပထမရသူမှုကား ကိုထွန်းလှချည်း ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်စာဘက်၌ ကိုထွန်းလှ ပထမ၊ ကျွန်ုပ် ဒုတိယ။ မြန်မာစာဘက်၌ ကိုထွန်းလှ ပထမ၊ ကိုစု ဒုတိယ။ ဂဏန်းသင်္ချာ၌ ကိုထွန်းလှ ပထမ၊ မောင်ဘခက် ဒုတိယ စသည်ဖြင့် ခြောက်ခုလုံး ဗိုလ်ဆွဲသူဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ပညာရပ်တစ်ခု၌ ဒုတိယရသူ၏ အမှတ်နှင့် ကိုထွန်းလှ၏ အမှတ်မှာ အပြတ်အသတ် ကွာခြားလေရာ၊ ဘာသာရပ်အားလုံး စုစုပေါင်းလိုက်သောအခါ အခြားကျောင်းသားအသီးသီးတို့မှာ ရာခိုင်နှုန်း အမှတ် ၅၀ ထက် ပိုသူ မရှိသော်လည်း၊ ကိုထွန်းလှမှာမူကား ရာခိုင်နှုန်း ၈၀ ထက် ယုတ်လျော့ဖူးသည် မရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ ကိုထွန်းလှမှာ သဘောထားကြီးရင့်သလောက် ပညာလည်း တော်ပါပေသည်။ သူ့မှာ ကျောင်းသားဘဝ၌ စကောလားရှစ်ပေးသော အတန်းဟူသမျှ ရခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

ကိုထွန်းလှမှာ မည်သည့် အလုပ်အကိုင်မျိုးဖြင့် ဝမ်းစာရှာမှီးသည် ဖြစ်စေ၊ ကေန်မုချ ကြီးပွားရမည့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကျောင်းဆရာတိုင်းက နိမိတ်ဖတ်ကြ၏။ ၎င်းတို့ နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်း ကြီးပွားခဲ့သည်လည်း မှန်၏။ ကျောင်းမှ "အင်ထရင်း" မျှ သင်ခဲ့၍ တတိယတန်း ရှေ့နေကလေးမှသည် "ဟိုက်ကုတ် အက်ဒဗိုကိတ်" စာမေးပွဲအောင်သည့် တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် တက်သွားသည့်ပြင်၊ မိမိလိုက်သော အမှုများအနက်တွင် ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ မျှ အနိုင်ရသော ရှေ့နေမျိုးကို ရှာခဲ့လျှင် မြန်မာပြည်၌ ခပ်ရှားရှား ရှိပေလိမ့်မည်။ ရှုံးရသည့် ရာခိုင်နှုန်း ၁၀ မျှသော အမှုများမှာလည်း ကိုထွန်းလှသည် မလိုက်လိုကြောင်းနှင့် အတန်တန် ငြင်းပါလျက်၊ အတင်း တိုက်တွန်းသဖြင့် အားနာပါးနာနှင့် လိုက်ရသော အမှုများက တစ်ဝက်ကျော်မျှ ပါရှိလေသည်။

ကိုထွန်းလှ၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှ အမှုတိုင်းကို လက်မခံဘဲ၊ နိုင်လောက်သည်ဟု မိမိ သဘောရမှ လက်ခံလေ့ရှိ၏။ ပထမ၌ အမှုနည်းသော်လည်း သူလိုက်သမျှ နိုင်တော့သည်ဟု နာမည်ထွက်လာသည့်အခါ ငှားချင်သူ ပေါ်လှသဖြင့် လှန်ပစ်ရသေး၏။ အမှုတစ်ခုဖြစ်တိုင်း တရားလိုရော တရားခံပါ သူ့ကို အလုအယက် ငှားတတ်ကြပေရာ၊ နိုင်မည့်ထင်သောဘက်ကို ရွေးချယ်လက်ခံသူ ဖြစ်သောကြောင့် အများအားဖြင့် အနိုင်ရခြင်းမှာ အံ့ဖွယ်ရာ မဟုတ်ဟု ဆိုကောင်းဆိုကြပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကိုထွန်းလှအဖို့၌ (ပွဲခ) "ကော်မရှင်" ပေး၍ အမှုသည်ရှာသောလူများ ထားဖို့မလိုဘဲ မိမိအိမ်မှ ဒူးနှန့်၍ စောင့်နေနိုင်ခြင်းကား အမှန်ဖြစ်တော့၏။

ကိုထွန်းလှမှာ အသက် ၄၀ အရွယ်တွင် မိမိ၏ လုပ်ငန်း၌ အဓေါင်အထိပ်သို့ ရောက်၍ လယ်ယာချောင်းမြေ အမြောက်အမြား ဝယ်နိုင်သည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အထိ ဥစ္စာစုဆောင်းမိသည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဤကဲ့သို့ ကြီးပွားလျက်ရှိစေကာမူ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အတွင်းသိလူများမှာ ကိုထွန်းလှသည် မိမိအလုပ်တွင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသည်မဟုတ် ဟူသောအထင် စွဲကပ်လျက် ရှိကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုထွန်းလှသည် အမှုသည်နှင့် စကားပြောနေသည့် အခါ၌ဖြစ်စေ၊ တရားခွင်၌ အမှုလိုက်လျက် ရှိစဉ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိကိုယ်တိုင် လျှောက်လဲလျက် ရှိသည့်အတွင်း၌ ဖြစ်စေ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မိမိ ပြောနေသောစကား၊ လုပ်နေသောအလုပ်၌ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ၊ တခြား တစ်ပါးသို့ အာရုံရောက်သွားသည့် မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရတတ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုသို့သော အခါမျိုး၌ အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် နိုးလွှတ်လိုက်သော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စကားအဆက်ပြတ်မတတ် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် အူကြောင်ကြောင် အမူအရာမျိုး ဖြစ်သွားတတ်လေသည်။ ၎င်းအမူအရာကို မြင်ရသောလူများက ကိုထွန်းလှသည် မိမိအလုပ်တွင် စိတ်အာရုံ မထိခိုက်ဘဲ၊ စဉ်းစားချင်ရာ စဉ်းစားနေတော့သည်ဟူ၍ စွပ်စွဲကာ အားမရ ပါးမရ ဖြစ်တတ်ကြ၏။ ဤအတွက်ကြောင့် ၎င်းအား မငှားဘဲ လက်လွှတ်သွားသော အမှုသည်များလည်း ရှိ၍၊ ငေါက်ချင်မတတ်ဖြစ်ရသော တရားသူကြီးများလည်း ရှိပေရာ တရားသူကြီးများကမူ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ဝါသနာဆို၍ ခွင့်လွှတ်ကြရ လေတော့သည်။

ကိုထွန်းလှသည် ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောနေခိုက် အတွင်း၌ပင် ၎င်း၏ ကြည်လင်တောက်ပ၍ အထူးသဖြင့် စူးရှတည်ကြည်သော မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်၏နောက်သို့ လည်းကောင်း၊ အလွန်ဝေးလံသော အရပ်သို့လည်းကောင်း မျှော်ကြည့်လိုက်သော အမူအရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ (ဓာတ်မသိသေးမီက) နောက်သို့ပင် လှည့်ကြည့်မိ၏။ ထိုသို့သော အခါများ၌ ကိုထွန်းလှသည် တစ်ဖက်သား ပြောသော စကားကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်နှင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက်

မျှသာ ကြားဟန်တူ၏။ သို့သော် အချိန်ကြာရှည်စွာ ဖြစ်တတ်သည် မဟုတ်သောကြောင့် အထူးအားဖြင့် စကားမျှင်ဆက်ယူနိုင်သဖြင့် အရပ်ဆိုးလောက်အောင် မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်သည် စစ်မဖြစ်မီတစ်နှစ်က မန္တလေးမြို့သို့ ခေတ္တရောက်လာ၍ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုထွန်းလှနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်နှင့်၊ ကျုံးထိပ်တန်းဘက်၌ရှိသော ၎င်း၏နေအိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းဆိုသော်လည်း အသက်ချင်း လေးငါးနှစ် ကွာခြားသည့်ပြင် ကျွန်ုပ်၏ "ဟီးရိုး" လည်း ဖြစ်သောကြောင့် ကိုထွန်းလှသည် ကျွန်ုပ်အား ညီကလေး၊ တပည့်ကလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလေ့ ရှိ၏။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးကြ၍ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးစီနှင့် ကျုံးဘက်သို့လှည့်ကာ ဆေးတံကိုယ်စီ ဖွာလျက်ရှိကြစဉ်–

'ရှေ့နေများ မှသားသုံးလွန်းလို့ ရှေ့နေသေလျှင် လျှာကို မီးရှို့လို့တောင် မလောင်ဘူး ဆိုကပဲ။ မင်းတို့ ဝတ္ထုရေးသမားတွေလည်း မထူးပါဘူးကွ။ လက်ကို မီးရှို့လို့ လောင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ကျုပ်တို့ကတော့ စိတ်ကူးနဲ့ ရေးပါတယ်လို့ မူလကတည်းက ဝန်ခံပြီးသားကိုးဗျ။ ဘယ်တူမှာလဲ'

'ငါတို့ ရှေ့နေကလည်း ကိုယ့်အမှုသည်နိုင်အောင် လျှောက်လဲပါ့မယ်လို့ ဝန်ခံပြီးသားပဲကွ။ တရားသူကြီးက ချင့်ယုံပေါ့'

'ကျုပ်တို့ ရေးတာကို လူတွေက မယုံလို့ ဘာမှ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဂုဏ်အသရေလည်း မပျက်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့'

'ငါတို့ရှေ့နေကော တရားသူကြီးက မယုံလို့ ဂုဏ်အသရေ ပျက်ရမှာလားကွ။ အမှုရှုံးတာ ရှုံးတာပေါ့။ လူလိမ်ရယ်လို့တော့ စွပ်စွဲမခံရပါဘူးထင်ပါရဲ့ကွာ'

'ဝတ္ထုသမားတော့ကောဗျာ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'မင်းတို့ ဝတ္ထုသမားတော့ သဘာဝကျအောင် မရေးတတ်ရင် ရှေ့နေထက် ဂုဏ်မပျက်ပေဘူးလားလို့။ ရှေ့နေများ အမှုရှုံးရတာထက် ဝတ္ထုသမား သဘာဝမကျတာက ငါတော့ သာဆိုးတယ် ထင်တာပဲ'

'ခဏခဏ အမှုရှုံးတော့ ငှားမဲ့လူ မရှိလို့ ပိုက်ဆံမရဘူး။ သဘာဝမကျပေမဲ့ နားလည်တဲ့လူ နည်းလေတော့ ရေးနေကြတဲ့လူတွေ အပုံဗျ'

'အေးလေ ကိုယ့်ဖို့တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ငါက စံချိန်အကြောင်းကို ပြောလိုတာပါ'

'နေပါဦးဗျာ ကိုထွန်းလှ၊ ဒီအကြောင်း အသာထားပြီး ခင်ဗျား ငယ်ငယ်တုန်းက အဖြစ်ကလေး ပြောပြစမ်းပါဦး။ နောက်ထပ်ကော ဒီဂူထဲ ရောက်သေးလားဗျို့'

ယင်းသို့ ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုထွန်းလှမှာ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုကို မေ့လျော့၍ အမှတ်မဲ့ စကားပြောနေ ရာမှ ထိုကိစ္စကို ရုတ်တရက် သတိရလာသော လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်လာပြီး–

'ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းကို ဘယ်အထိ မင်း ကြားဖူးသလဲ'

'၇ နှစ်သားလောက်တုန်းက ဂူကြီးထဲ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးတာရယ်၊ ၁၀ နှစ်သားလောက်မှာ ဝမ်းရောဂါဖြစ်လို့ နစ်သွားပြီး ဒုတိယ တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့တာရယ်၊ ဒါ ကြားဖူးတာပါပဲ'

'ဒီနောက် ကြီးလာတော့ ရောက်ပုံတွေအကြောင်း မင်း မကြားဖူးဘူးပေါ့'

'ခင်ဗျားနဲ့ ကွဲသွားကတည်းက ပဲခူးမှာ မတ်တတ်တွေ့တာကလွဲလို့ ဒီတစ်ခါ ဆုံမိကြတာပဲဗျ။ ဘယ်ကြားဖူးမှာလဲ'

ကိုထွန်းလှသည် ဆေးတံမှ ပြာများကို ခေါက်ထုတ်၍ ဆေးထည့်ခိုက် အတွင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ကိုထွန်းလှ၏ လွန်ပြီးသော အဆန်းကလေးတစ်ခု အကြောင်းကို ဖော်ပြရပေဦးမည်။

ကိုထွန်းလှ ၇ နှစ်သားအရွယ်တွင် ၅ နှစ်သားအရွယ်ရှိ ၎င်း၏ ညီကလေးနှင့် အတူ မိဘများဇာ သာသနာဘောင်သို့ သွတ်သွင်းအံ့ဟု စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ချောင်တစ်ချောင်သို့ ညော်ပရိသတ်အမြောက်အမြားနှင့် ရောက်လာကြ၏။ ရှင်မပြုမီတစ်ရက် သင်္ကန်းတောင်း ကျက်ရသည့်တွင် အလွန် ဉာဏ်ကောင်းသော ကိုထွန်းလှသည် တစ်ခဏချင်းအတွင်း သင်္ကန်းတောင်း ရသည်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ခွင့်ပြုချက်အရ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။

မန္တလေးမြို့၌ နေထိုင်ကြရသော ကလေးသူငယ်တို့မည်သည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ ရောက်လာသောအခါတွင် ရဟန်းတော်များနှင့် သီလရှင်များ သီတင်းသုံးကြသော "ချောင်" များ၊ တရားအားထုတ်ကြသော ဂူများ၊ ရေကန်များကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုလိုတတ်သည့်အလျောက် ကိုထွန်းလှသည် မိဘများ ရှိနေသော ဇရပ်သို့ ပြန်မသွားသေးဘဲ ကျောင်းလှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက်၊ တောင်ရိုး၌ အနှံ့အပြား ရှိတတ်သော လူသွားလမ်းကလေး တစ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လိုက်သွား၏။

"ချောင်" ပေါင်း လေး ငါး ချောင်မျှ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့၍ ကိုထွန်းလှသည် မိမိအဖို့ အဆန်းအသစ်တွေချည်း ဖြစ်နေသော ရေကန်များ၊ ကျောက်ဂူများ၊ ကျောက်လှေကားရှည်ကြီးများ စသည်တို့ကို နီးကပ်စွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် တော်လောက်ပြီ အောက်မေ့၍ မိမိ၏ချောင်သို့ ပြန်ဖို့ ကြံစားသည်တွင် လာလမ်းကို မမှတ်မိသည်နှင့် ရုတ်တရက် ပြန်မရောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ချောင်များမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်ဖူးသူတို့အတွက် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ခပ်ဆင်ဆင် ရှိနေတတ်သည်ဖြစ်၍ ကိုထွန်းလှသည် ဤကျောက်လှေကားပင် ဖြစ်ရမည်၊ ဤစေတီပင် ဖြစ်ရမည်ဆို၍ ချောင်တစ်ချောင်ပြီးတစ်ချောင် ဝင်ကြည့်ပါသော်လည်း မိမိတို့ တည်းခိုသော ချောင် မဟုတ်သဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် လှည့်ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။

ကိုထွန်းလှမှာ ထိုအခါ၌ အချိန် အတန်လင့်သွားပြီဖြစ်၍ မိဘများ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြိမ်းမည် စိုးရိမ်သဖြင့် ချောင်သို့ပြန်ရောက်ဖို့ အတော်လောလာခဲ့လေပြီ။ လမ်းခရီး၌ ဆွမ်းဆန်ခံ၍ ပြန်လာကြသော သီလရှင်များနှင့် တွေ့သော်လည်း ချောင်အမည်ကိုလည်း မမှတ်မိ၊ မေးရမည်ကိုလည်း ရှက်သည်နှင့် မှတ်ဉာဏ် အားကိုးနှင့် လမ်းလျှောက် ရှာဖွေလျက် ရှိ၏။

တစ်ဖက်၌ ကျောက်တောင်၊ တစ်ဖက်၌ ချောက်ကမ်းပါးကြီးရှိ၍ ကျောက်တောင်ဘက်တွင် ပြည့်ဇင်ပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်လျှောက် လျှောက်လိုက်သွားစဉ်၊ လမ်း၏အထက် ပေ ၅၀ ခန့်မြင့်သော နေရာတွင် ဂူတစ်ခု၏ တံခါးကို မြင်ရလေ၏။ ကိုထွန်းလှမှာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ချင်လှပြီ ဖြစ်ပါလျက် ၎င်းဂူတံခါးကို မြင်ရသောအခါ ဂူထဲသို့ တစ်ခဏဖြစ်စေ၊ ဝင်ကြည့်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြစွာ ပေါ်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဂူတံခါးဆီသို့ တက်သွားသည့် မေးမှိန်သော လူသွားလမ်းကြောင်းကလေး အတိုင်း တက်လိုက်သွားသဖြင့် တံခါးဝသို့ ရောက်သည့်အခါ၊ ကိုထွန်းလှသည် ရုတ်တရက် အတွင်းသို့ မဝင်သေးဘဲ အဆန်းတကြယ် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးဝကို ကြည့်နေမိ၏။

တံခါး၏ အထက်၌ နဂါးရုပ်၏ မျက်လုံးများ၊ အမောက်များ၊ နှုတ်ခမ်းများ ရှိကြပေရာ တစ်ခုလုံးမှာ နဂါးတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းသဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ထား၍ တံခါးဝမှာ နဂါး၏ ခံတွင်းပေါက် ဖြစ်၏။ ဂူထဲသို့ ဝင်သောသူသည် နဂါး၏ခံတွင်းသို့ ဝင်ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုထွန်းလှသည် အလွန်ပီသအောင် ပြုလုပ်ထားသော နဂါးဦးခေါင်းကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၊ ခံတွင်းသဖွယ် ဖြစ်နေသော တံခါးမှ ဝင်ရမည်ကို ကြောက်ရွံ့၏။ သို့သော် မဝင်ဘဲလည်း မနေနိုင်ချေ။ ပမာဆိုသော် သူငယ်ဘဝတွင် မှောင်မိုက်ထဲ၌ လန့်ထိတ်ဖွယ် အခြင်းအရာတစ်ခုကို မြင်ရသည်ဟု ထင်မိသည့်အခါ မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်၊ ကြည့်မိတိုင်းလည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်ရသကဲ့သို့ပင်။

ကိုထွန်းလှသည် တံခါးကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မီးရထားတွဲများ

၌ တပ်ထားသည့် လက်ကိုင်မျိုး ပါရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤတွင် ကြောက်လည်းကြောက်၊ ဝင်လည်း ဝင်ကြည့်ချင်လျက် စိတ်နှစ်ခွ ဖြစ်နေသည့်အတွင်း ကိုထွန်းလှ၏ စိတ်ထဲ၌ ၎င်းလက်ကိုင်မှ ဖွင့်၍ရလျှင် ဝင်ကြည့်မည်၊ ဖွင့်၍ မရလျှင်လည်း ပြန်ရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိပြီဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ရှေ့သို့တိုး၍ လက်ကိုင်ကို လက်ယာရစ် လှည့်စမ်းလိုက်ရာ ချက်ခနဲမြည်လျက် ရွေ့သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကိုထွန်းလှသည် တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆွဲစမ်းလိုက်ရာ လက်ထဲတွင် ပါလာ၍ တံခါးပွင့်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်၍ လန့်ထိတ်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာမျှလည်း မတွေ့ရ။ အခြားဂူများကဲ့သို့ မှောင်မနေဘဲ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အလင်းရောင်လိုလို လည်း မြင်မိသည်နှင့် ကိုထွန်းလှသည် ဂူထဲသို့ ဝင်လာ၍ တံခါးကို လက်လွှတ်လိုက်ရာ တံခါးလည်း ချက်ခနဲမြည်လျက် ပိတ်သွား၏။ ပိတ်သံကြားလိုက်သော်လည်း ဖွင့်လိုသည့်အခါ အလွယ်တကူ ဖွင့်နိုင်ရမည်ဟု အောက်မေ့သည်နှင့် ကိုထွန်းလှသည် သံသယမရှိဘဲ ရှေ့သို့တိုး၍ လျှောက်လာခဲ့ရာ၊ တဖြည်းဖြည်း လင်းသည်ထက် လင်းလာ၍ နောက်ဆုံးတွင် ဂူပြင်ရှိ အလင်းရောင် ကဲ့သို့ ထိန်ထိန်ဝင်းလျက်ရှိသော နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကိုထွန်းလှသည် အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဂူအမိုးဟူ၍ မတွေ့ရတော့ဘဲ လဟာပြင် ဖြစ်နေသည့်ပြင်၊ အလင်းရောင်မှာလည်း နှင်းဆီပန်းအသွေးကဲ့သို့ ပန်းနုရောင်ကလေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နေ ဟူ၍လည်း မမြင်ရ။ မည်သည့်ဌာနမှ ထွက်လာသော အလင်းရောင်ဟူ၍လည်း မပြောနိုင်ချေ။

ထိုအခါ၌ကား ကိုထွန်းလှ၏စိတ်သည် အကြောင်းမဲ့ ရွှင်လန်းပျော်မြူးလျက် ရှိ၏။ ခုန်ချင်ပေါက်ချင် ပြေးလွှားချင်သကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ တစ်သက်တာတွင် ဖခင်က သုံးဘီးတပ် စက်ဘီးကလေး ဝယ်ပေးစဉ်က တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မျှအတွင်း မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်အောင် ပျော်မြူးခဲ့ဖူးရာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယခုအခါ၌ ထိုစဉ်က ပျော်မြူးရခြင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည် ဆို၏။ သို့သော် ထိုစဉ်က ပျော်မြူးခြင်းမှာ စက်ဘီးကလေးကို သတိရသော အခိုက်၌သာ ဖြစ်ရာ၊ ယခုမှာမူ မည်သည်ကိုမျှ စဉ်းစားစိတ်ကူးမိခြင်း မရှိဘဲလျက် အကြောင်းမဲ့ အူရွှင်လျက် ရှိတော့၏။

ကိုထွန်းလှသည် ဤအချိန်တွင် မိမိအိမ်ကို လည်းကောင်း၊ မိဘများကို လည်းကောင်း၊ ရှင်ပြုမည့် ကိစ္စကို လည်းကောင်း၊ နဂါးဦးခေါင်းသဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ထားသော ဂူဝကို လည်းကောင်း သတိမရတော့ဘဲ ဤနေရာသည် မိမိ၏ နေရပ်ဖြစ်၍ တခြားတစ်ပါးမှ မိမိ၏နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာရသကဲ့သို့ မှတ်ထင်လျက် စိတ်ချက်လက်ချ ရှိနေတော့၏။ စင်စစ်မှာ မိဘများနှင့်တကွ ရှင်ပြုခြင်း ကိစ္စတို့သည် အိပ်မက်မျှသာဖြစ်၍၊ ယခုမှ နိုးလာပြီးလျှင် အဟုတ်တကယ် အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံတွေ့နေရသလို အောက်မေ့မိ၏။

အလင်းရောင်သည် ပန်းရောင်နုအသွေး ရှိနေ၍ အလွန်တရာ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သည့်နည်းတူ ရာသီဥတုမှာလည်း မပူလွန်း၊ မအေးလွန်း၊ မခြောက်လွန်း၊ မစိုလွန်း ရှိနေသဖြင့် နေရသည်မှာ အလွန် အရသာရှိလှသောကြောင့် ဂူပြင်က ဥတုနှင့် နှိုင်းစာလျှင် သာမညရေနှင့် အိုက်စကရင်ဆိုဒါတို့၏ ခြားနားခြင်းကဲ့သို့ ခြားနားခြင်း ရှိ၏။ မိမိ ရပ်လျက်ရှိသော နေရာသည် လမ်းကလေး တစ်လမ်း၏အစ သို့မဟုတ် အဆုံး ဖြစ်လေရာ ၎င်းလမ်းကလေးတစ်လျှောက် ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပန်းနုရောင်ကျောက်များ စီခင်းထား၍ ဘယ်အခါမှ မခြောက်သွေ့နိုင်သည့် မြက်ခင်းများ၏ အလယ်မှ မကွေ့မကောက် ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး ဖြတ်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရ၏။

မြက်ခင်းများ အတွင်း၌ကား ပန်းနုရောင်ကျောက်များ နှုတ်ခမ်းသတ်ထားသည့် ပန်းပင်စည်းဝိုင်းများ ရှိလေရာ၊ ပန်းစည်းဝိုင်း တစ်ခုတစ်ခုတွင် ပန်းများသည် ကြက်သွေးရောင်၊ ရွှေဝါရောင်၊ ပန်းနုရောင်၊ တိမ်ပြာရောင် စသဖြင့် အသွေးအရောင် တစ်မျိုးစီ သူ့စည်းဝိုင်းနှင့်သူ တသီတတန်းစီ

ရှိနေကြ၏။ ကြက်သွေးရောင် စည်းဝိုင်း၌ ပန်းအမျိုးမျိုး ပွင့်လျက်ရှိသော်လည်း ကြက်သွေးရောင်ချည်း ဖြစ်ကြ၍၊ အခြားအသွေးအရောင် ရောနှောခြင်း မရှိကြ။ အခြားသော ပန်းစည်းဝိုင်းများမှာလည်း သူ့အရောင်နှင့်သူ တသီးတသန့်စီ ရှိကြ၍ အရောဇ်တစ်မျိုးလျှင် အနု၊ အရင့်၊ အလတ်စားဟူ၍ တစ်မျိုးစီ ရှိနေပြန်သဖြင့်၊ မျက်စိတမျှော်အတွင်း ပန်းစည်းဝိုင်း သုံးလေးဆယ်တို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အသွေးအရောင် အနေအထား မတူဘဲ တစ်နည်းစီ၊ တစ်မျိုးစီ အဆင်ကွဲလျက် ရှိကြလေသည်။

ပန်းစည်းဝိုင်းများ၏ အကြား၌ မနိမ့်လွန်း၊ မမြင့်လွန်းဘဲ အလွန်စိမ်းစိုသည့် သစ်ပင်ပျိုများသည် မစိပ်မကျဲ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိရာ၊ တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးလူးပျံဝဲလျက်ရှိသော ငှက်များမှာ ပန်းများနည်းတူ အသွေးအရောင် စုံလှ၍၊ အလွန်ထူထပ်ရှည်လျားသော အမြီးအတောင်များ ရှိကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ပျံကူးကြသော အခါတွင် ၎င်းတို့၏ အမြီးများသည် ပန်းပင်များ၏ ထိပ်ဖျားကို လေဟပ်စေသဖြင့် ပန်းပင်များမှာ ယိမ်းနွဲ့ညွတ်ပျောင်းလျက် ကျန်ရစ်ကြ၏။

ဥသြငှက်သံသည် ကြည်လင်သော်လည်း လေပေါက်မြင့်လွန်း၍ ကြမ်းသေး၏။ ရွှေပြည်စိုးငှက်သံသည် သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိသော်လည်း အိပ်ချင်သောစိတ် ဖြစ်စေတတ်၏။ ထိုဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ငှက်သံများမှာ အလွန်လည်း မကျယ်လောင်၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်းလည်း မဖြစ်စေဘဲ၊ ကြားရသူ၏ စိတ်ကို ရွှင်မြူးကြည်လင်စေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ပြေးချင်၊ လွှားချင်၊ ခုန်ချင်၊ ပေါက်ချင်သော စိတ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်စေ၏။

ကိုထွန်းလှမှာ ပန်းများနှင့် ငှက်များကို မြင်ရ၍ ငှက်သံများ ကြားလိုက်ရ ကတည်းက ရပ်တည်၍ မနေလိုတော့ဘဲ၊ ဖြူးဖြောင့်နေသော လမ်းကလေး တစ်လျှောက် မြက်ခင်းအကြားမှ ပြေးလွှားခုန်မြူးလျက် ရှိ၏။

၎င်းပန်းများမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရနံ့တို့သည်လည်း ဈေးအတွင်းရှိ ပန်းဆိုင်တန်းတစ်လျှောက် လျှောက်သွားရခြင်းကဲ့သို့ အိတိတိနှင့် အသက်မရှိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သော မွေးကြိုင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ ထင်းရှူးပင်ပေါသော တောင်ကုန်းသို့ တက်သည့်အခါ ခံစားရသော ဂန္ဓာရုံကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ပရုတ်မင်သော်တို့ကို ရှူရခြင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အိုဒီကလုံး ရေမွှေးကဲ့သို့ လည်းကောင်း လတ်ဆတ်လန်းဆန်းစေသော နည်းဖြင့် မွှေးကြိုင်ကြပေသည်။ ကိုထွန်းလှမှာ လမ်းကလေးတစ်လျှောက်တွင် မွေးခါစ မြင်းကလေးသဖွယ် မြူးထူး ပြေးလွှား၍ တစ်မိုင်ခန့် ပေါက်ရောက်သော်လည်း၊ ၎င်းရနံ့တို့၏ အားဖြည့်မှုကြောင့် မောဟိုက်ပင်ပန်းခြင်း မရှိချေ။

အတန်ငယ် ခြေလက်ဆန့်မိသောအခါ ကိုထွန်းလှသည် လမ်းဘေးသို့ ချိုးတက်၍ သစ်တစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်မိသည်တွင်၊ ထိုင်ချင်စဖွယ် ခင်းကျင်းထားသော ခုံရှည်၊ သလွန်၊ ဆိုဖာ၊ ကုလားထိုင် စသည့် ထိုင်စရာများကို တွေ့မြင်ရ၏။ ၎င်းတို့မှာ ပုံစံတစ်မျိုးစီ ရှိနေ၍ ခြေတင်စရာ၊ လက်တင်စရာ၊ ဦးခေါင်းမှီစရာ စသည်ဖြင့် ထိုင်သောသူ အနေအထားကျ၍ အညောင်းအညာ ပြေအောင် တစ်ခုတစ်မျိုးစီ ဖန်တီးထားသဖြင့်၊ ကိုထွန်းလှမှာ မည်သည့် ထိုင်စရာပေါ်တွင် ထိုင်ရမည်ဟု မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ရွေးချယ်နေမိ၏။

ထိုအတောအတွင်း ပန်းများ ပင်လုံးကျွတ် ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်လျက်ရှိသော ချုံကလေးများနောက်မှ တခိခိ တခစ်ခစ် ရယ်မောခြင်းနှင့်တူသည့် မိန်းမသံများ ကြားသည် ထင်ရသဖြင့်၊ ကိုထွန်းလှသည် အသံကြားရာသို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ရိပ်ခနဲ ငုံ့လျှိုးလိုက်သော ဦးခေါင်းလိုလို မြင်လိုက်ရ၏။ သို့သော် ဦးခေါင်း၌ ပန်ဆင်ထားသော ပန်းများပေလော သို့တည်းမဟုတ် ချုံထက်၌ ပွင့်နေသော ပန်းများပေလော ဟူ၍ မသဲကွဲသည်နှင့် ချုံနောက်သို့ကား သွား၍ မကြည့်မိချေ။ လူသံလိုလို ကြားရသော်လည်း စုံစမ်းလိုသောဆန္ဒ မဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ ရှို့ကြောက်ခြင်း အလျှင်းကင်းနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကိုထွန်းလှသည် သလွန်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ထိုင်ခုံတစ်ခု

ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်၍ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ခင်းထားသော "ကူရှင်" ထဲသို့ နစ်ဝင်သွားမတတ် ဖြစ်သွားစဉ်၊ ပန်းချုံနောက်မှ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်သော အသံများ ကြားလိုက်ရ၍ မိန်းကလေး ခုနစ်ယောက်တို့သည် ကိုထွန်းလှရှိရာသို့ ပြေးလာကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် မြေကြီးပေါ်၌ ပြေးကြသော်လည်း ခြေထောက်များသည် မြေကြီးနှင့်ထိသည် မထင်ရဘဲ လေထဲ၌ ဝဲလာသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ မိန်းကလေး ခုနစ်ယောက်တို့သည် သက်တံတွင်ပါသော အရောင် ခုနစ်မျိုးအတိုင်း တစ်ယောက်လျှင် အသွေးအရောင် တစ်မျိုးစီရှိသော ဖဲထဘီများနှင့် ခါးတောင်အင်္ကျီများ ဝတ်ထားကြ၏။ ၎င်းတို့အနက် လိမ္မော်ရောင်အဝတ်များ ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးသည် ကိုထွန်းလှ၏လက်မောင်းကို ပြေးကိုင်လျက် 'ငါ့ခုံမှာ ထိုင်လို့ ငါနဲ့ ထိုက်တယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်တွင်၊ အခြားသော မိန်းကလေးများသည် သလွန်ခြေရင်း၌ ထိုင်ကြ၍ လိမ္မော်ရောင် မိန်းကလေးမှုကား ထိုထွန်းလှနှင့် ယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကိုထွန်းလှမှာ ထိုစဉ်အခါက ခုနစ်နှစ်သားမျှသာ ရှိသေး၍ ကာမဆန္ဒကို နားလည်သောအရွယ် မဟုတ်သေးသော်လည်း၊ လိမ္မော်ရောင်မိန်းမနှင့် အသားချင်း ထိမိရာတွင် ရှိန်းဖိန်းသွားသည်ဟု အမှတ်ပြုလိုက်မိ၏။ ထူးဆန်းသော အခြား အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ကိုထွန်းလှသည် သူငယ်ကလေးမျှ ဖြစ်၍၊ မိန်းကလေးများသည် အပျိုကလေးအရွယ် (၁၆ နှစ်သမီးခန့်) ရှိကြသော်လည်း သလွန်ပေါ်၌ အတူယှဉ်တွဲကာ ထိုင်နေကြရာတွင်၊ မိမိက အလုံးအရပ် အနည်းငယ် ကြီးနေသည်ဟု ကိုထွန်းလှ ထင်မှတ်မိ၏။ အပျိုကလေးဆိုလျှင် မော့ကြည့်ခဲ့ရသော ကိုထွန်းလှသည် ထိုအခါ၌ ရွယ်တူတန်းတူ သဘောထား၍ ချစ်ကြိုက်သောစိတ်၊ သာယာသော စိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွန်းလှသည ဤအခြင်းအရာ အတွက် အံ့သြခြင်း မရှိဘဲ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာ အတိုင်းကဲ့သို့ နေလိုက်လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုနောက် ကိုထွန်းလှသည် သလွန်မှထ၍ သစ်ပင်အောက်ရှိ မြက်ခင်းပေါ်၌ မိန်းကလေးများနှင့်အတူ တွဲက ရာတွင်၊ မိမိကိုယ်၌ ပြောင်လက်သော အပတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤအတွက်လည်း စိတ်ထဲ၌ အံ့သြလောက်အောင် မရှိဘဲ ဝတ်နေကျကဲ့သို့ သဘောထားလိုက်မိ၏။

လက်တွဲ၍ ကခြင်း၊ တေးချင်း သီဆိုခြင်း၊ လိုက်တန်းပြေးတန်း ကစားခြင်း စသည်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေကြပြီးနောက်၊ ကိုထွန်းလှနှင့် မိန်းကလေး ခုနစ်ယောက်တို့သည် မြက်ခင်းပေါ်၌ ထိုင်ကြ၍ အမောပြေ သရေစာ စားသောက်ကြ၏။ မုန့်များမှာ အမြင်အတွေ့အားဖြင့် ဝါဂွမ်းဆိုင် သို့မဟုတ် ငှက်မွေး သို့မဟုတ် သားမွေးတို့ထက် ကြမ်းတမ်းသောအရာ မပါဘဲ၊ လျှာနှင့် ထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရသာသက်သက် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် မောပန်းခြင်း၊ မွတ်သိပ်ခြင်းတို့ကို ချက်ချင်း ပြေပျောက်စေ၏။ အဖျော်ရည်များမှာလည်း လျှာပေါ်မှ လျှောဆင်း၍ လည်ချောင်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲဖြစ်သွား၍ အကြင်သူ၏ စိတ်သည် လေပျော့သော ဘောလုံးကို လေထိုးထည့်လိုက်ခြင်းကဲ့သို့ အလိုရမ္မက် အမျိုးမျိုး၊ အထူးသဖြင့် ကာမနှင့် ပတ်သက်သော ရာဂစိတ်တို့သည် ဖောင်းဖောင်းကြွကြွ ထ လာရလေတော့သည်။

ကိုထွန်းလှ၏ မျက်စိ၌ လှပသော မိန်းကလေးများ၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်သည် သာလွန်လှပလာကြ၍ အသံကလေးများမှာလည်း ကိုး၍ နားဝင်ချိုလာကြပေရာ၊ လိမ္မော်ရောင်ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသည့် အခါတိုင်း ရာဂလှိုင်းထကြွ၍ အလိုရမ္မက် ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လျက် ရှိ၏။ အခြားသော မိန်းကလေးများသည် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးပြီးနောက် ပန်းကောက်ကြရအောင် ဆို၍ ထသွားကြလေရာ၊ ကိုထွန်းလှနှင့် လိမ္မော်ရောင်တို့သည် ကျေးငှက်များ

မှ တစ်ပါး အနီးအပါးတွင် မည်သူမျှ မရှိသည်နှင့် ချစ်ချင်တိုင်း ချစ်၍ ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်ကြလေ၏။

တုတ်တုတ်တမ် ဆည်းကာလျက်ရှိသော ရေသည် အထိုက်အလျောက် ဖောက်ချပြီးသော အခါ၌ တမံကို ဖိနှိပ်တိုးဝှေ့သောအင်အား လျော့ပါးသွားလေသကဲ့သို့ ကိုထွန်းလှနှင့် လိမ္မော်ရောင်တို့၏ အလိုရမ္မက်မှာလည်း အထိုက်အလျောက် အဟုန် ယုတ်လျော့လာသော အခါတွင် လိမ္မော်ရောင်သည် သလွန်အောက်၌ ထားသော ကိရိယာတန်ဆာတစ်ခုကို ထုတ်ယူကြည့်ရှုလေ၏။ ၎င်းကိရိယာမှာ ဘုရားပွဲများတွင် သူငယ်များ ကြည့်ရှုရန်အတွက် ပြသသော "မက်ဂျစ်လန်တန်" ခေါ် ကိရိယာမျိုးကဲ့သို့ သေတ္တာတစ်လုံးတွင် မှန်ပေါက်တစ်ခု တပ်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းမှန်ပေါက်မှ သူငယ်များ ကြည့်သော အခါ၌ အရုပ်အမျိုးမျိုး ပေါ်ထွက်လာသည်ကို မြင်ကြရပေရာ၊ ကိုထွန်းလှသည် လိမ္မော်ရောင်ထံမှ ကြည့်ခွင့်တောင်း၍ မှန်ပေါက်မှ ကြည့်လေသည်။

တွေ့မြင်ရသော အရုပ်များမှာ ရုပ်သေမဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်ဖြစ်လေရာ ပထမ၌ ကိုထွန်းလှသည် ကားထဲ၌ ပေါ်လာသော ယောကျ်ား၊ မိန်းမများကို မမှတ်မိသော်လည်း၊ တဖြည်းဖြည်း သတိရလာ၍ မိမိတို့ နေအိမ်နှင့် မိဘများ၊ အိမ်သူအိမ်သားများနှင့်တကွ ထွန်းလှကလေးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ စင်စစ်မှာ မိမိ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ပုံ အခြင်းအရာများ ဖော်ပြထား၏။ နောက်ဆုံး၌ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ ရှင်ပြုရန် အတွက် ထွက်လာခဲ့ကြပုံများနှင့် ကျောင်းပေါ်မှ မိမိ ဆင်းလာခဲ့ပြီးလျှင် ချောင်များကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပုံ အခြင်းအရာများကိုပါ တွေ့ရပြီးမှ၊ နောက်ဆုံး၌ နဂါးခံတွင်း ဂူဝသို့ မိမိ ဆိုက်ရောက်နေပုံ အဖြစ်အပျက်သို့ တိုင်အောင် ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

ဤနေရာ၌ လိမ္မော်ရောင်သည် မှန်ပေါက်ကို လက်နှင့် ပိတ်ထားလိုက်သဖြင့် ကိုထွန်းလှက 'ဒီနောက်ကော ဖယ်စမ်းပါ၊ ဒီနောက်ကော ကြည့်စမ်းပါရစေ' ဟု ဆိုကာ လိမ္မော်ရောင်၏ လက်ကို အတင်းဖယ်ရှား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်၏။ ကိုထွန်းလှသည် မှန်ပေါက်မှ ဆက်လက်ကြည့်ရှုသောအခါ ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းသို့ မိမိ ရောက်နေသော အခြင်းအရာကို မတွေ့ရဘဲ၊ မိမိ ရှင်ပြုမည့် ဇရပ်ရှေ့၌ မိဘများက ဝိုင်းအုံမြည်တွန်ကြသဖြင့် ထွန်းလှလေး ငိုကြွေးလျက်ရှိသော အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုခဏ၌ မှန်ပေါက်မှ ကြည့်နေသော ထွန်းလှကြီးသည် ဇရပ်ရှေ့၌ ငိုကြွေးလျက်ရှိသော ထွန်းလှကလေးအဖြစ်သို့ ချက်ချင်းပြောင်းသွား၍၊ လိမ္မော်ရောင်နှင့်တကွ ဥယျာဉ်ကြီးပါ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် မိခင်ဖြစ်သူက 'ကြည့်စမ်းပါ့တော်၊ ရှင်ပြုခါနီးမှာ ဘာစ်ပင်တောင် မတက်ရဘူးတဲ့။ သူ့မှာတော့ တောင်ရိုးတစ်ခွင် ပြိုပြိုစင်လို့ မနက်ကြီးက ထွက်သွားလိုက်တာ နေဝင်လို့ စုပ်စုပ်ကန်းမှ ပြန်ရောက်လာတော့တယ်။ နေနှင့်ဦး၊ နင်ကလေး တော့ သင်္ကန်းချွတ်ပြီးမှ ဆော်လိုက်ဦးမယ်' စသည်ဖြင့် ကြိမ်းမောင်းလျက် ရှိ၏။

ရှင်ပြုပြီးနောက် မြို့ဘက်သို့ ပြန်လာကြသောအခါ၊ ကိုထွန်းလှမှာ လိမ္မော်ရောင်နှင့် ဥယျာဉ်ကြီးကိုသာ လွမ်းဆွတ်တမ်းတလျက် ရှိ၏။ မိဘများသည် တမှိုင်မှိုင် တတွေတွေ ရှိနေသော သားကလေးကို မြင်သည်နှင့် စုံစမ်းကြရာတွင်၊ ကိုထွန်းလှက မိမိ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြသဖြင့် ဥစ္စာစောင့်မတွေနှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဆို၍ ပယောဂဆရာ ပင့်ပြီးလျှင် "ချွတ်လွဲ" ပေးကြ၏။ သို့ရာတွင် ကိုထွန်းလှမှာ ပထမ၌ ထူးခြားခြင်း မရှိဘဲ မစားနိုင် မသောက်နိုင် တမှိုင်မှိုင်နှင့် ငေးနေ၏။ ကျောင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျောင်းသားများသည် ကိုထွန်းလှအကြောင်းကို ကြားဖူးကြသည်နှင့် လိမ္မော်ရောင်ကို လွမ်းဆွတ်သလောဟု ပြက်ရယ်ပြုကာ မေးခွန်းထုတ်ကြ၏။ ကိုထွန်းလှကမူ တည်တည်ကြီး အဖြေပေး၍ 'မလွမ်းဘဲ နေမလား' ဟု ပြန်ပြောလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ယခင်အခါများကဲ့သို့ တမှိုင်မှိုင် မနေတော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင် အဖြစ်အပျက်များတွင် စိတ်ဝင်စားစ ပြုလာခဲ့လေပြီ။

၁၀ နှစ်သား အရွယ်တွင် ကိုထွန်းလှမှာ ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်၍ နစ်သွားသဖြင့် မိဘများက သေပြီဟု မှတ်ထင်မိကြရာ၊ နေ့တစ်ဝက်လုံးလုံး သတိမရ အသက်မရှူဘဲ နေခဲ့ပြီးမှ ပြန်၍ "လည်" လာခဲ့၏။ ထိုအခါက လည်း ကိုထွန်းလှသည် နဂါးခံတွင်းဂူဝမှ ဝင်သွား၍ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ယခင် မိန်းကလေး ခုနစ်ယောက်တို့နှင့် ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ခဲ့ပြန်၏။ ဤအကြိမ် တွင်မူကား ထိုင်ခုံအမျိုးမျိုး ခင်းထားသော နည်းအားဖြင့် မရွေးချယ်ရတော့ဘဲ လိမ္မော်ရောင်မိန်းကလေးသည် တစ်ခါတည်း ဆီးကြိုပြီးလျှင်၊ အခြားသော မိန်းကလေးများကလည်း ငြူစူခြင်း မရှိဘဲ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ပျော်မြူးကြသည်ကို ကြည်ဖြူစွာ ဝတ်ပြုကြပေသည်။

လိမ္မော်ရောင်က ဤတစ်ကြိမ်တွင် မိမိနှင့် မခွဲခွာဖို့ ဖြားယောင်းတောင်းပန်သေးရာ ကိုထွန်းလှကလည်း ဘယ်တော့မှ မခွဲ ဟူ၍ ကတိပေးသေး၏။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေးများနှင့် "တူတူပုန်းတမ်း" ကစားကြစဉ်အတွင်း ကိုထွန်းလှသည် မျက်စိလည်၍ နဂါးခံတွင်းဂူဝသို့ ရောက်လာမိသည်နှင့်၊ အပြင်ဘက်သို့ ခဏကလေးမျှ ထွက်ကြည့်ချင်သော အာသာဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာ၍ တံခါးဖွင့်လိုက်မိရာတွင် နစ်ရာမှ လည်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

*

ဤသည်အထိ ကိုထွန်းလှ၏ အဖြစ်အပျက်များမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွန်ုပ် ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ၊ ရှေ့အဖို့၌ ဆက်ရန်ရှိသော အဖြစ်အပျက်များကိုမူ ကိုထွန်းလှကိုယ်တိုင် ပြောစေရပေမည်။ ကိုထွန်းလှသည် ဆေးတံမှ မီးခိုးတလူလူထုတ်ရင်း လွန်လေပြီးသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်ပြီးနောက် ...

'ကျောင်းသားတုန်းက အဖြစ်အပျက်တော့ မင်း ကြားဖူးလို့မို့ ရှေ့လျှောက်ပြောတော့မယ်နော်။ ကျောင်းကထွက်လို့ ရှေ့နေစာမေးပွဲဝင်ပြီး အောင်လာတဲ့အခါမှာ အိမ်ထောင်ရေးအဲတွက် ဟိုက ဒီက စပ်ကြဟပ်ကြ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပါရဲ့။ နို့ပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ လိမ္မော်ရောင်ကလွဲပြီး ဖွဲနဲ့ဆန်ကွဲဆိုတဲ့ စကားလို ဖြစ်နေလို့ ဘယ်မိန်းမမှ မကြိုက်နိုင်တော့ဘူးကွယ့်’

‘လိမ္မော်ရောင်က တော်တော်ချောသလားဗျ’

‘ဟာ … ချောလိုက်ပုံတော့ ဘာ ပြောကောင်းမလဲကွယ်၊ ညီတော်မင်းနန် ပြောတဲ့စကားလို ဒီပြင်မိန်းမတွေဟာ ငါ့မျက်စိထဲမှာ မျောက်မတွေချည်းထဲပဲကွယ့်။ သူ့လက်ဖဝါးကလေး တစ်ခုတည်းကို သူတို့တစ်ကိုယ်လုံးနဲ့ မလဲနိုင်ဘူး မောင်’

‘ဘယ်လိုများ နေလို့လဲဗျ’

‘နီရဲပြီး ထွတ်ထွတ်ကလေးရယ်မောင်၊ နူးညံ့လိုက် ဆိုတာကလည်းလေး ငါးလ သမီးကလေး လက်လိုပဲ။ သူ့ခြေဖဝါးနဲ့ ဒီက မိန်းမတွေရဲ့လက်နဲ့တောင် မလဲသေးဘူး မောင်ရေ့။ ဒီလောက်ပဲ ကွာပါရဲ့။ နှုတ်ခမ်းကလေး နီပုံ၊ သွားကလေးတွေ ဖြူပြီး ညီပုံ၊ မျက်တောင်ကလေး ကော့ပုံ၊ ပြုံးလိုက်တဲ့အခါမှာ ပါးကလေး ခွက်သွားပုံ၊ ဟာ… မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ဘာတစ်ခုမှ ဒီက မိန်းမတွေနဲ့ မတူပါဘူး’

‘နို့ဗျာ ဒီနောက်ကော စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး သွားပြီး ရှာကြည့်သေးသလား’

‘ရှာပြီလား ငါ့လူ၊ တစ်ခေါက် ဘယ်ကမတုံး၊ လေး ငါး ခြောက်ခေါက် ရောက်သေးတာပေါ့’

‘တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးလား’

‘တမင်ရှာလို့တော့ မတွေ့ဘူး၊ မရှာဘဲနဲ့ တွေ့ပုံကလေးတွေ ပြောရဦးမယ်’

‘လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ’

‘ဒီလိုကွ၊ ရှေ့နေ စာမေးပွဲဝင်ရမယ့် မနက်က စာစစ်မယ့်နေရာကို မြင်းရထားတစ်စီးနဲ့သွားတော့ မင်းကြီးများ ဘာများ တည်းခိုတဲ့ ဘိုတဲကြီးရှေ့ ရောက်တဲ့အခါမှာ လက်ဝဲဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နဂါးခံတွင်းဂူဝ

ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာ မြင်ရတယ်။ ငါက မြင်းရထားသမားကို ‘ဟေ့ … ရပ်ဦး’ ဆိုပြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့ စာမေးပွဲလုပ်ဖို့ အချိန်က ၁၅ မိနစ် ကျန်တော့တယ်ကွ။ ငါ ဝင်နေရင် ၁၅ မိနစ်နဲ့ ပြန်ထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်လို့ စာမေးပွဲ မဝင်ဖြစ်ဘဲ နေတော့မယ်ဆိုပြီး မြင်းရထား ရပ်ဆဲမှာပဲ ‘မောင်းပါတော့ကွာ’ လို့ မြင်းရထားသမားကိုပြောပြီး ဆက်မောင်းခဲ့ရတယ်’

‘ဘယ့်နှယ်လ်ဗျာ၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာဆိုပြီး မန္တလေးကျုံးထိပ်တန်းရောက်နေပြီလား’

‘မြင်မြင်ချင်းတော့ ဘာမှ ငါ မစဉ်းစားမိဘူး၊ ဝင်ချင်တာလောက်သတိရတာပဲ၊ မြင်းရထား ဆက်မောင်းလာတော့မှ ခုနင်က နဂါးခံတွင်းဂူဝကို မြင်လိုက်ရတဲ့ နေရာဟာ ကျုံးကြီးပါတကားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တောင်ရိုးဖြစ်စေ၊ ကျုံးဖြစ်စေ နဂါးခံတွင်းဂူဝ ဝင်သွားရင် လိမ္မော်ရောင်တို့လူစုနဲ့ တွေ့ရမှာပဲလို့ ယုံကြည်ပြီးပဲ’

‘ဒီတစ်ခါတော့ ဂူဝကိုသာ မြင်ရတယ်၊ မဝင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေါ့’

‘အေး၊ နောက်ပြီးတော့ မန္တလေးကို ဘုရင်ခံ ဆာဟာကုတ်ဘတ္တလာလာတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ တစ်ကြိမ် ဖြစ်ဖူးသေးတယ်ကွ။ ဘုရင်ခံက “ဂါးဒင်း ပါတီ” ဖိတ်ထားလို့ မော်တော်ကားနဲ့ ထွက်လာရာမှာ မြောက်ပြင်ရောက်တော့ ဒီလိုပဲ နဂါးခံတွင်းဂူဝကြီး ပေါ်လာတာ မြင်ရပြန်တယ်။ ဒီတုန်းကလည်း အချိန်မရလို့ မဝင်ခဲ့ရဘူး’

‘ပေါ်လာတာက ဘယ်ဘက်ကလဲ’

‘ဒီတစ်ခါလည်း ကျုံးဘက်ကပဲကွ’

‘ခင်ဗျား ဆင်းသွားရင် ကျုံးထဲ မကျပေဘူးလား’

‘ကျချင်ကျ မကျချင်နေကွာ၊ ဂူထဲဝင်ရရင် ကျေနပ်တာပဲ။ မင်းတို့မျက်စိမှာ ကျုံးထင်ပေမယ့် ငါမထင် ပြီးတာပဲ’

‘ခင်ဗျားက မထင်ပေမဲ့ ကျုံးထဲကျမှာက ကျမှာပဲ မဟုတ်လားဗျာ’

‘အေးလေ မင်းတို့က ဒီလို ထင်တာကိုး၊ ဒီကိုယ်နဲ့သွားရင် ကျမှာပေါ့။ ဂူထဲဝင်လိုက်တော့ ကိုယ်တစ်မျိုးကွ’

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ကိုယ်တစ်မျိုးတော့ကော မကျရဘူးလားဗျာ'

'တယ်ခက်တယ့် ငါ့လူ၊ မင်းတို့က ဟိုဘုံ ဒီဘုံဆိုတာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အဝေးကြီး မှတ်နေကြတာကိုး။ ဟောဒီအနားတွင် ဘုံတွေ အများကြီး ရှိနိုင်တယ်ကွ။ သူ့အလွှာနဲ့သူ နေထိုင်ကြတာပဲ။ သူ့ဘုံနဲ့ သူ့ရုပ်နဲ့၊ သူ့စိတ်နဲ့ တစ်မျိုးစီ ရှိကြတယ်။ ဒီအထဲမှာတော့ မင်းတို့၊ ငါတို့ရဲ့ ရုပ်တွေက အကြမ်းဆုံး အပုပ်ကောင်မျိုးတွေပေါ့။ ဒါတွေကို မင်းတို့ ယုံနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူးလေ'

ကျွန်ုပ်သည် ကိုထွန်းလှ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ မျက်နှာထားမှာ ကျွန်ုပ်ကိုပင် မြင်ဟန်လက္ခဏာ မရှိဘဲ၊ ကျွန်ုပ်နောက်ရှိ ဝေးလံသော နေရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။

'ဒီနောက်ကောဗျာ'

'ငါ့မှာ ဝါသနာတစ်ခု ရှိတယ်ကွယ့်၊ ညတိုင်းညတိုင်း ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်တတ်တယ်။ ငါ့ကမ္မဋ္ဌာန်းက အဿာသ၊ ပဿာသ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ အစတော့ အဲဒီက တတ်တာပဲ။ တော်တော် သမာဓိရလာတော့ စိတ်အလုပ်လုပ်တယ်။ လေးငါးနှစ်လောက် လုပ်မိတော့ ဘယ်လို ဖြစ်လာသလဲဆိုတော့ မင့် ပြောလို့ ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ'

'ပြောသာ ပြောပါဗျာ၊ ကျုပ်လည်း စဉ်းစားတတ်ပါတယ်'

'ငါပြောမယ်၊ ဟောဒီရုပ်ထဲက နာမ်ခေါ်တဲ့ စိတ်ကလေးဟာ တသီးတခြား ထွက်သွားနိုင်တယ်လို့ မင်း ကြားဖူးရဲ့လား'

'အာရုံတော့ သွားနိုင်တာပေါ့ဗျာ'

'အာရုံသွားတယ်ဆိုတာက စိတ်ကလေးဟာ သူ့နေရာမှာ သူနေပြီး ပင့်ကူများ အမျှင်တွေ လွှတ်တာလို လွှတ်တာမျိုးကွယ့်။ ကိုယ်ထဲက တကယ် ထွက်ခွာသွားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး'

'တကယ် သွားနိုင်တဲ့နည်း ရှိသလားဗျာ'

'ကြည့်လေ၊ ဥပမာတစ်ခု ပြမယ်။ ဟိုတုန်းက ငါ နစ်သွားတော့

အာရုံကလေးတင် သွားတာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ နာမ်တရားဆိုတဲ့ စိတ်ပါ ထွက်သွားလို့၊ ဟိုမှာ မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ ခံစားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား'

'နစ်တဲ့လူများတော့ သွားနိုင်တယ် ထားပါတော့။ လူကောင်းပကတိက သွားနိုင့်ပါ့မလားဗျာ'

'လေ့ကျင့်ထားရင် ဖြစ်နိုင်ရမှာပေါ့ကွယ့်'

'ခင်ဗျား ဖြစ်သလား'

'အေးလေ၊ ကိုယ်တွေ့မို့ ပြောနေတာပေါ့'

'ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ'

'လေးငါးခြောက်နှစ် လေ့ကျင့်လိုက်တော့ တစ်ညမှာ ငါ့စိတ်ကလေး ထွက်သွားတယ်မောင်'

'ထွက်သွားတော့ နဂါးခံတွင်းဂူဝဆီ ရောက်သွားရောလား ...'

'အစစ်ပေါ့၊ ရောက်ပုံက ဒီလိုကွယ့်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး လေ့ကျင့်နေတုန်း ဖြုန်းဆို စိတ်ကလေးက အပြင်ဘက်ရောက်လာပြီး ကိုယ့်ရုပ်ကြီးကိုတောင် ကိုယ်ပြန်ကြည့်လိုက်သေးတယ် မောင်။ အိပ်ပျော်နေသလိုပဲ၊ အသက်တော့ မရှူဘူး။ ဒီနောက်မှ ပြတင်းပေါက်ဆီသွားပြီး လွှားခနဲ ခုန်လိုက်တာ လေထဲမှာဝဲပြီး ဖိမ်ရှိလိုက်တာ မောင်ရာ။ ငှက်တွေဟာ ငြိမ့်မှာပဲလို့ ငယ်ငယ်တုန်းက စဉ်းစားဖူးတဲ့အတိုင်း ပထမအကြိမ်တော့ အဟုတ်ငြိမ့်တယ်မောင်။ ဒါနဲ့ လေထဲမှာ ဝဲပါသွားပြီး နဂါးခံတွင်းဂူဝ ရောက်သွားပါရောကွာ။ အဲဒီကနေ အထဲဝင်သွားတော့ ဟိုတုန်းက ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်တွေအတိုင်း ထပ်ပြီး တွေ့ရပြန်တာပါပဲ'

'လိမ္မော်ရောင်တို့ ဘာတို့ပေါ့လေ'

'ဒါပေါ့၊ သို့သော် လိမ္မော်ရောင်က ဒီတစ်ခါတွေ့ရတာ ဟိုအရင်က ဟာတွေထက် ပိုပြီး ဝမ်းသာပုံ ပေါ်တယ်ကွ၊ ကွဲနေတာ ကြာလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ခဏခဏ လာပါလို့လဲ မှာတယ်။ ဟိုတုန်းက ဘယ်တော့မှ မမှာဘူး'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဒီတစ်ခေါက်နဲ့ နောက်ဆုံးအခေါက်နဲ့ ဘယ်နှနှစ် ကွာသလဲဗျ'

'ဟိုတုန်းက ဆယ်နှစ်သား၊ အဲဒီတော့ ၃၅ နှစ်ရှိပြီမို့ မရောက်တာ ၂၅ နှစ် ကြာသွားပြီပေါ့ကွာ။ အောင်မယ် ထူးဆန်းတာတစ်ချက် ရှိသေးတယ်ကွ။ ဟိုတုန်းက ကလေးဘဝနဲ့ ရောက်တော့လည်း ငါ့အသက်ဟာ ဟိုအထဲမှာ ၁၈ နှစ်သားလောက်ပဲ၊ အခုတလော သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါး ရှိတော့လည်း ဟိုအထဲရောက်တော့ ၁၈ နှစ်လောက် ထင်ရတာပဲမောင်'

ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်နိုင်လောက် မဖြစ်နိုင်လောက် စဉ်းစားရင်း၊ ဆေးတံကို ဖွာလျက် ကိုထွန်းလှ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်မိရာ၊ ဟုတ် မဟုတ် မပြောနိုင် သော်လည်း ကိုထွန်းလှသည် ကျွန်ုပ်အား လိမ်လည်လှည့်စား၍ ပြောခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ၎င်း၏စိတ်ထဲ၌ အဟုတ်တကယ်ဟူ၍ ယုံကြည်သည့်အလျောက် ရိုးသားစွာ ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ကား ဆုံးဖြတ်နိုင်ပေ၏။ ရူးသွပ်လေသလောဟု တွေးထင်ရန်မှာလည်း ကိုထွန်းလှမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အလွန်ကြည်လင်သောဉာဏ် ရှိခဲ့သည့်ပြင်၊ ရှေ့နေစာမေးပွဲ ဝင်ရာတွင်လည်း တစ်ပြည်လုံးတွင် ပထမရခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် ဟုတ်နိုင်မည် မထင်ပေ။ မည်သည့် အကြောင်းအရာကို ဖြစ်စေ၊ ၎င်းနှင့် ဆွေးနွေးရာ၌လည်း လူသာမန်တို့ထက် လေးနက်သော ထင်မြင်ချက်များ ပေးနိုင်သည်ကိုသာ တွေ့ရသဖြင့်၊ စိတ်ကတောက်ကတက်နှင့် ထင်မိထင်ရာ ထင်တတ်သူဟူ၍ ယူဆရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ၎င်းပြင် ရှေ့နေတိုင်းကလည်း ကိုထွန်းလှအား လေးစားကြသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

'ဒီပြင်ကောဗျာ'

'တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ကိုယ်ထဲက ထွက်လာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ပြန်ဝင်တဲ့ အခါကျတော့ အခက်အခဲကလေး ရှိတတ်တယ်မောင်'

'ပြန်ဝင်ချင်ရသေးသလားဗျ၊ ဟိုမှာ ပျော်စရာကြီးဆို'

'အေးလေ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ တော်တော်ကြီးလာတဲ့ အခါကျတော့ ဒီဘက်မှာပဲ အမြစ်ကလေးတွေ တော်တော်တွယ်မိ

ကုန်ပြန်တာကိုးကွယ့်၊ ကြီးပြင်းလာတော့ ဟိုတစ်လှည့် ဒီတစ်လှည့် သွားချည်ပြန်ချည် ကူးနေရတာ အကောင်းဆုံးလို့ အောက်မေ့လာပြန်တယ်ကွ'

'အခက်အခဲ ပြောပါဦးဗျာ'

'ပထမအကြိမ် အိမ်ပြန်လာတော့ အိမ်စောင့်နတ်က မဝင်ရဘူး လုပ်နေလို့ အကြောက်အကန် အတော်ကလေး ပြောနေရသေးတယ်မောင်။ နောက်တော့လည်း ငါ့အကြောင်းသိလို့ ပြုံးစိစိနဲ့ ကြည့်နေတော့တာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီပြင်တစ်ချက်ကလည်း နောက်တောက်တောက် မကောင်းဆိုးဝါးတွေက ရှိသေးတယ်။ သူတို့က မပုပ်မသိုးတဲ့ ရုပ်အလွတ်အလပ် တွေ့တဲ့အခါ အချောင်ဝင်ပြီး နေတတ်တယ်။ အသက်ထွက်ပြီး ဖုတ်ဝင်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုး မင်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ အဲဒါ တခြားမဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ သူတို့ နောက်တာပဲ။ ငါ့မှာ တစ်ခါတုန်းက ကိုယ့်ရုပ်ဆီ ကိုယ်ပြန်လာတော့ မောင်မင်းကြီးသား တစ်ကောင်က အချောင်ဝင်နေနှင့်လို့ အိမ်စောင့်နတ်ကို တိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား မနည်း မောင်းထုတ်ရတယ် မောင်။ ဒီနောက်တော့ ခဏခဏ အပြင်ထွက်ရမှာတောင် ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်သွားတယ်'

'မဝင်ရရင်လည်း ဟိုမှာ နေလိုက်တော့တာပေါ့ဗျာ'

'ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးလာတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို တစ်ဖက်သတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ခုနင်က ပြောသလို ဒီဘက်မှာလည်း အမြစ်က တွယ်ကုန်ပြီကွ။ ဟိုတုန်းကတော့ ကိုယ့်သဘောအတိုင်းဆိုရင် လုံးလုံး မပြန်ချင်ဘူး မောင်'

'ဒီလို သွားချည်ပြန်ချည် လုပ်လာခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ'

'သိပ်မကြာသေးဘူးကွ၊ တစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိသေးတယ်'

'ခဏခဏ သွားသလား'

'တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မှာ တစ်ခါလောက်ပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါတလေလည်း စိတ်က သမာဓိကောင်းကောင်း မရလို့ သွားမဖြစ်ဘူးကွ'

'ကိုယ့်အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်တော့ လှေကားက ပြန်တက်သလား'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ ပြတင်းပေါက်က ဆင်း၊ ပြတင်းပေါက်က ပြန်တက်တာပေါ့။ တံခါးတွေအားလုံး ပိတ်ထားတာပဲ'

'ကျုပ်မိတ်ဆွေ ပီမိုးနင်းတစ်ယောက်လည်း ဒီလိုလုပ်လို့ ဖြစ်သလိုလို ပြောဖူးတယ်။ ကျုပ်က ထင်ရှားအောင် ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန်မှာ ကျုပ် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ လာကြည့်ပြီး ကျုပ်ကို ပြန်ပြောစမ်းပါဆိုတော့ မဖြစ်ဘူးဗျ'

'ဒါကတော့ ဟုတ်ပေလိမ့်မယ်ကွ၊ ဟိုအခါမှာ သူက မင့်ကို သတိရဦးမှကိုး။ ပြီးတော့ တစ်ကြောင်းကလည်း ဟိုလောကရောက်တော့ ဟိုစိတ်ဖြစ်သွားတော့တာကွ'

'ပြတင်းပေါက်က ဆင်းပြီး ဟိုရောက်အောင် တော်တော်ကြာကြာသွားရသေးလားဗျာ'

'မကြာပါဘူးကွာ၊ ဆင်းလိုက်ပြီး ဝဲချလိုက်ရင် ရောက်တော့တာပါပဲ။ အချိန်တွေကလည်း ဟိုနဲ့ဒီနဲ့ တစ်မျိုးစီကွ'

'ဘယ်လိုလဲဗျ'

'တစ်ခါတလေ ငါ ဟိုမှာ သုံးလေးရက်လိုလို နေခဲ့ရပေမယ့် ဒီပြန်ရောက်တော့ တစ်ညအတွင်း ဖြစ်နေတာပဲ'

'ဟိုပြည်က နေ့တွေ ရက်တွေ ရှည်တယ်ဆို'

'ဒါကတော့ စိတ်ပါပဲကွာ၊ တစ်ခါတလေ နေ့လယ်နေ့ခင်း တရေးတမော အိပ်တုန်း အိပ်မက်မက်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ သုံးလေးရက်လိုလို ကြာခဲ့တယ်။ လူ့ပြည်က နာရီနဲ့တော့ အိပ်မက်မက်တာဟာ တစ်မိနစ်လောက် ကြာတယ်ဆို မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ လောကဓာတ်ဆရာတွေက ဒီလို ပြောကြတာပဲ။ အိပ်မက်မက်ခြင်းဟာ နိုးခါနီး စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်းလို့ ဖတ်ဖူးတာပဲ'

'ဟုတ်မှာပေါ့ကွ၊ အချိန်ဆိုတာ ပရမတ်တရား မဟုတ်ဘူးကွ၊

ပညတ်တရားပဲ။ ငါ့စိတ်မှာ တစ်စက္ကန့်ကြာတယ် ထင်ရတဲ့ အတောအတွင်း မင့်စိတ်မှာ သုံးလေးရက်လို့ ထင်ချင် ထင်ရတာမျိုးပဲ'

'ဟိုဆီမှာ နေဝင်နေထွက် ရှိသလားဗျို့'

'နေ့မရှိ၊ ညမရှိ၊ နေမရှိ။ အလင်းရောင်တစ်မျိုးနဲ့ နေကြတာပဲကွ။ အိပ်တယ်လို့လည်း သတိမထားမိပေါင်ကွာ'

'ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ မောတတ်ပန်းတတ်တဲ့ ရုပ်ကြမ်းကြီးမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ဒါထက် ခင်ဗျာ့စိတ်မှာ ဘယ်လို ပိုင်းဖြတ်ထားသလဲ'

'ဘာ ပိုင်းဖြတ်တာလဲကွ'

'နေရေး ထိုင်ရေးပေါ့ဗျာ၊ ဒီလို သွားချည်ပြန်ချည်ပဲ နေတော့မလား၊ ဟိုမှာ တစ်ခါတည်း နေချင်တဲ့စိတ်မျိုး ဖြစ်သေးသလား'

'အခုစိတ်တော့ ဒီလိုပဲ ကောင်းထင်ပါ့ကွာ။ ဟိုမှာ နေရတာက ပျော်တော့ပျော်ရဲ့။ လှလှမြင်၊ သာသာကြား၊ ဆိမ့်ဆိမ့်စား၊ နုနုထိ၊ မွှေးမွှေးရှူ၊ အလိုကျစရာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာလို သမာဓိအလုပ်တို့၊ စိတ်အလုပ်တို့ ဘာမှ မရှိဘူးကွ။ သို့သော် ဆိုနိုင်သေးဖူးလေ၊ ဒီဘက်မှာ ဒုက္ခတွေ ဘာတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေလာရင် မပြန်လာဘဲ နေချင်နေမိမလား မဆိုနိုင်ဘူးဟေ့'

'မလုပ်နဲ့လေဗျာ၊ ဟိုဘက် အနေအထိုင်မျိုးက တိုးတက်စရာ ဘာမှ မရှိဘူးဗျ။ တပျော်တည်း ပျော်နေရတာချည်းဆို မဟုတ်လား'

'အေးလေ၊ ငါလည်း ဒီလိုပဲ စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘက်မှာ စစ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လို့ ဒုက္ခသုက္ခတွေ ပွေရှုပ်လာရင် ပြောတာပါ'

'ဟိုကနေပြီး ဒီကို ဆက်သွယ်တဲ့နည်း ရှိသလား'

'လိမ္မော်ရောင်ကတော့ အိပ်မက်ပေးနိုင်တယ် ပြောတာပဲ၊ ငါ့ကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ထားရတယ်'

'ဘာကြောင့် တောင်းပန်ထားတာလဲဗျ'

'ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးပြီး ဖြားယောင်းနေရင် တစ်ခါတည်း ပါသွားမှာ စိုးလို့ပေါ့ကွ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'မတော်လို့များ ခင်ဗျား ဟိုရောက်ပြီး မပြန်ချင်ဘဲ နေလို့ရှိရင် ကျုပ်ဆီကို အိပ်မက်ပေးမလားဗျို့'

'ဘယ်လို ပေးစေချင်သလဲ'

'ခင်ဗျားတို့ အနေအထိုင်ကို ကျုပ်မြင်ရအောင် ပြပေါ့ဗျာ'

'တော်တော်ကြာတော့ မင်းပါ လိုက်ချင်နေဦးမယ် မောင်'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က စိတ်ခိုင်ပါတယ်'

*

ကိုထွန်းလှနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ခြင်းမှာ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာသိန်းမောင်က ကျွန်ုပ်နှင့် သူရိယတိုက်အုပ် ဘကလေးတို့အား မန္တလေးရုံးတွင် အသရေပျက်မှုနှင့် တရားစွဲသဖြင့် ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့ မကြာခဏ ဆင်းလာရစဉ်က ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေးသို့ ရောက်တိုင်း ကိုထွန်းလှနှင့် တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဧပြီလ သုံးရက်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့ကို ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများက အကြီးအကျယ် ဗုံးချ ဖျက်ဆီးသဖြင့်၊ မြို့သူမြို့သား အမြောက်အမြား ပျက်စီး၍ ကျန်လူများ ထွက်ပြေးရသည့် အခြင်းအရာမှာ လူတိုင်း ကြားသိကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာ ကသာမြို့သို့ ပြေးလာခဲ့၍ တရုတ်စစ်သားများ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရသေးရာ၊ ထိုအကြောင်းကို ဂျပန်ခေတ်က စာရေးဆရာမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးပေပြီ။

မန္တလေးမြို့မှ ကသာသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြသော အစိုးရအရာရှိတို့လည်း များစွာ ရှိကြ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးချစ်စု၏ အိမ်၌ မန္တလေးမှ ပြေးလာကြသော အရာရှိ သုံး လေး ယောက်တို့နှင့် ဆုံမိကြသဖြင့် ရှေ့နေကြီး ဦးထွန်းလှ အကြောင်းကို စုံစမ်းရာတွင် အရာရှိတစ်ယောက်က–

'ဆရာနဲ့ သိလို့လား'

'ကျောင်းနေဖက်ပါဗျာ၊ ကျောင်းနေဖက် ဆိုပေမယ့် ဆရာသမားလို သဘောထားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါပဲ'

'ဦးထွန်းလှ သေရှာတယ်ဗျ'

'ဟင် ဗုံးထိလို့လား ခင်ဗျာ'

'မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ မီးရထားနဲ့ ကသာက ပြေးလာကြတာ လမ်းမှာ ရထားပေါ်က ခုန်ချဟန် တူတယ်'

'ဖြစ်ရလေခင်ဗျာ၊ တစ်ဆိတ် ပြောပြပါဦး သိပါရစေ'

'ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ မီးရထား ဒုတိယတန်း စီးလာကြတာပဲ၊ မိုးလင်းလို့ နဘားဘူတာရုံရောက်တော့ ဦးထွန်းလှ ပါမလာတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ စုံစမ်းကြည့်တော့ ကင်းဘူတာက အထွက်မှာ ရထားပေါ်က ခုန်ချ ထင်ပါရဲ့။ အလောင်းတွေ့ရတာပဲ။ ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်ရတယ် မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလည်း အိပ်ပျော်နေကြလေတော့ မသိလိုက်ကြဘူးဗျ။ နောက်မှ အလောင်းတွေ့တယ်လို့ ကြားလိုက်ရတာပဲ'

ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်ကား ကိုထွန်းလှသည် မီးရထားတံခါးကို နဂါးခံတွင်းဂူဝဟူ၍ မှတ်ထင်သောကြောင့် လက်ကိုင်ကို လှည့်ဖွင့်၍ ဂူထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာတွင် ရထားပေါ်မှ လိမ့်ကျသေဆုံးခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဂူဝ၌ မီးရထားတံခါးနှင့်တူသော လက်ကိုင်တစ်ခု ရှိသည် ဆိုသော စကားသည် ကျွန်ုပ်၏ တွေးဆချက်ကို ထောက်ခံလျက် ရှိ၏။

*

လွန်ခဲ့သော လ က ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာထဲတွင် ရက်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်သည်နှင့် ပြုလုပ်မြဲ ထုံးစံအတိုင်း စိတ္တာနုပဿနာအလုပ်ကို တစ်နာရီခန့် လုပ်ပြီးသောအခါမှ လစ်ခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။ မကြာမီ လန့်နိုးလာ၍ ဆင်ခြင်မိသည်တွင် အိပ်မက်မက်ရာမှ လန့်နိုးလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကြီးတစ်လုံး၏ အစွန်းဖျားသို့ ရောက်နေ၍ ရှေ့၌ ချပ်ကြားကြီး ဆီးလျက်ရှိရာ၊ ၎င်းချပ်၏ အခြားဘက်၌ တောင်တစ်လုံးရှိ၍ ၎င်းတောင်သို့ ကူးလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ဤတွင် ကိုထွန်းလှနှင့် လိမ္မော်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထား၍ အလွန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဆင်းလှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ကိန္နရီ ကိန္နရာ မောင်နှံတို့ကဲ့သို့ ချပ်ပေါ်တွင် ဝဲလျက် ပေါ်လာကြ၏။ ကိုထွန်းလှသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်က ချပ်၏ အခြားဘက်သို့ ကူးလိုကြောင်း ပြောရာတွင် ကိုထွန်းလှသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို လိမ္မော်ရောင် မိန်းမက လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြေကြီးနှင့် ခြေထောက် လွတ်သွား၍ ရင်ထဲ၌ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်တွင် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုထွန်းလှအကြောင်းကို ရံဖန်ရံခါ စဉ်းစားမိ၍ သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည် ဆိုသော အခြင်းအရာများမှာ အကယ်ပင် ဟုတ်ပါလေ၏လော၊ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်မိသော အကြောင်းအရာများသာ ဖြစ်လေသလော ဟူသော ဆင်ခြင်မှု ဖြစ်ပေါ်မိရာ၊ စင်စစ်သော်ကား ဤလောက၌ အဘယ်အရာသည် အဟုတ်တကယ် ဖြစ်၍၊ အဘယ်အရာသည် စိတ်၌ ထင်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု အဘယ်သူသည် ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါအံ့နည်း။

(H.G.Wells ၏ The Door in the Wall ကို မှီးပါသည်။)

[ရှုမဝ၊ အတွဲ(၄)၊ အမှတ် (၃၈)၊ ဇူလိုင်လ ၁၉၅၀]

ဒွေးသာဂီ၏ စာခြောက်ရုပ်

'ပေါက်တူးရေ၊ ငါ့ဆေးအိုးဖို့ မီးယူခဲ့ဟေ့'

ဒွေးသာဂီသည် ရွာအနောက်စွန်း ခြံစည်းရိုးအနီး၌ ကပ်လျက် ဘိုးနက်ကျော် လက်ထက်က ဆောက်ထား၍ သက်ငယ်အမိုးတွင် အဖာတစ်ရာ၊ ဝါးထရံ ဗလချာ ဖြစ်နေသော တဲကုပ်ထဲ၌ အရှေ့ရူးရူးလှည့်ကာ ထိုင်၍ ဆေးရိုးမှုန့်နှင့် ဆေးရွက်ကြီးမှုန့် ရောစပ်ထားသည့် "သာဂီကတ်" ကို အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှ ထုတ်ယူကာ ဒန်တိုထဲသို့ ထည့်ပြီးနောက် သွားမရှိသော ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းရင်း အထက်ပါ စကားများကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဒွေးသာဂီ၏ ခင်ပွန်း ဘိုးနက်ကျော်မှာ ငယ်စဉ်က ပျားဖွပ်၊ ယုန်လိုက်၍ ဖားရိုက်ခဲ့သော အပြစ်ဒုစရိုက်များကြောင့် အဝီစိသို့ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ရွာကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ဟောဖူးသော်လည်း၊ အဝီစိမီးသည် ဖားကောင် ဖောင်းဖောင်းဝဝ မရ၍ ဒွေးသာဂီ နားပူခြင်းထက် ပို၍ ပူနိုင်စရာ မရှိ ဆို၍ ဒုက္ခများလှသော လောကကြီးမှ သက်တမ်းတစ်ပယ် မပြည့်မီ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။ ယုန်လိုက်၊ ဖားရိုက်၍ ကျွေးမည့်သူ မရှိသောအခါ ဒွေးသာဂီမှာ စပါးရိတ်ချိန်တွင် ကောက်သင်းကောက်ခြင်း၊ လင်လိုချင်သော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တောင်သူကလေးများအား စာရေးကြီးနှင့် ရလိမ့်မည်၊ မြို့ဝန်မင်းက ညည်းကို ကြိုက်နေသည် စသည်ဖြင့် လက္ခဏာဖတ်ခြင်း၊ ပေဒင် မတောက်တစ်ခေါက် ဟောခြင်း၊ ခြေပွတ်တိုင် လည်သောသူ၊ လက်ဆစ်လွဲသော လူ၊ မျက်စိ ကျိန်းသောလူ စသည်များကို "ခြေက ဖွား" ဆို၍ တံတွေးကလေးနှင့် ပွတ်သပ်ကာ "ဥုံဖွ ချေးတုံး မတ်တတ်ထ" စသည်ဖြင့် မန်းမှုတ်ပေးခြင်း စသော အလုပ်များဖြင့် အသက်ခန္ဓာကိုယ် တည်မြဲအောင် ဖန်တီးရလေ တော့သည်။ အချို့ရွာသားများက ဒွေးသာဂိအား စုန်းမကြီးဟူ၍ သမုတ် ကြ၏။ အိမ်နီးချင်း မနက်ထော်ကလည်း ဆွမ်းကျွေးတရားပွဲမှ ပဲကြီးဟင်းနှင့် မန်ကျည်းပွင့် သနပ်တွေကို ဗိုက်ကားအောင် စားခဲ့၍ ၎င်း၏ နို့စို့ကလေး ဝမ်းဗိုက်နာသည့်အခါ၊ ဒွေးသာဂိ ပြုစားသည်ဆို၍ လက်ဖက်တစ်ထုပ်နှင့် တောင်းပန်သည်တွင်မှ ကလေးဗိုက်နာ ပျောက်သွားသည်ဟု သတင်းလွှင့် ကာ၊ ဒွေးသာဂိကမူ စုန်း ထင်လိုထင်၊ ကဝေ သမုတ်လိုသမုတ်။ လက်ဖက် လှိုင်လှိုင်စားရ၍ "ချွတ်လွဲ" သည့်အခါတိုင်း မုန့်ဆီကြော်နှင့် မုန့်ကြာကွက် တို့ကို ဆန်ကောနှင့်ထည့်ကာ "အစွဲပစ်" ကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျေနပ် သည့် လက္ခဏာ ရှိ၏။

ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဒွေးသာဂိသည် ဒန်တိုကို နှုတ်ခမ်းကြား၌ ညှပ်လျက် 'ပေါက်တူးရေ၊ ငါ့ဆေးအိုးဖို့ မီးယူခဲ့ဟေ့' ဟု ဆိုကာ ဒန်တိုကို ဖွာလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မည်သူ၏လက်နှင့် ကိုင်ထည့်လိုက်သည် မသိ၊ ဒွေးသာဂိ၏ စဉ့်ဆေးအိုးသည် ရဲခနဲ ဖြစ်လာ၍ ဒွေးသာဂိ၏ပါးစပ်ထဲ မှလည်း အခိုးများ တခြောင်းခြောင်း ထွက်လာတော့သည်။

'အေး ဟုတ်ကပြီ နေရာကျတယ်၊ ကိုင်း ငါ့သားကြီး ဝေးဝေးမသွား နဲ့ဟေ့၊ ခေါ်လိုက်ရင် ကြားပစေ။ အမေကြီး စာခြောက်ရုပ် လုပ်ရဦးမယ်' ဟု ဆိုကာ ဒွေးသာဂိသည် တဲကလေး အကြိုအကြားမှ တိုလီမိုစ ပစ္စည်းများ ထုတ်ယူလာခဲ့၏။ ဒွေးသာဂိသည် ရွာသချိုင်းကုန်းအနီး၌ မည်သူမျှ မစိုက်ပျိုး သည့် ကုန်းမြေကလေးပေါ်တွင်၊ မျက်စိကျိန်း၍ ပျောက်အောင် မန်းပေးဖူး

သည့် ဖိုးလူနီက ထွန်ယက်ပေးသည်နှင့် ပြောင်းတစ်လမယ် ကြဲထားရာ၊ အနှံများကို စာကလေးများ ဖြုတ်ချွေစားသည်ဆို၍ စာခြောက်ရုပ်နှင့် ခြောက် လှန့်ဖို့ စိတ်ကူးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒွေးသာဂိသည် သူတစ်ပါးကို ကြောက်အောင်ခြောက်သည့် အလုပ် မျိုးတွင် ပါရမီရင့်ခဲ့သူဖြစ်၍ စာကလေးများကို မဆိုထားဘိ၊ အလွန်စာတတ် သော ရွာကျောင်းဘုန်းကြီးကိုပင် ထိုလမ်းမှ ဆွမ်းခံမကြွဝံ့လောက်အောင် ကြောက်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် စာခြောက်ရုပ်မျိုး လုပ်နိုင်သည့် စိတ်ကူးဉာဏ် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့နံနက် အဖို့၌ ဒွေးသာဂိသည် ရွာခေါင်း၏သမီး ဗိုက်နာပျောက်အောင် မန်းမှုတ်ပေးသည့်အတွက် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဖားကင်ခြောက် ကန်တော့သည်ကို စားထားသဖြင့်၊ စောစောစီးစီး ဝမ်းဗိုက် တောင့်လျက် စိတ်ကောင်းဝင်နေခိုက် ဖြစ်သောကြောင့် စာခြောက်ရုပ် လှလှ ပပ လုပ်ဖို့ အကြံဖြစ်နေ၏။ ဆေးတစ်ဆုံ သောက်လိုက်ရခြင်းအတွက်လည်း အလွန်ဉာဏ်ရွှင်လျက် ရှိတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒွေးသာဂိသည် ဟဲအကြို အကြားမှ ဆွဲထုတ်ယူခဲ့သော တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများဖြင့် ခေတ်မီ၍ စတိုင်ကျ သော လူချော စာခြောက်ရုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလေ၏။

လူမှန်လျှင် ကျောရိုးတောင့်မှ တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ဝေါဟာရ ပြောကြ သည့်အတိုင်း ဒွေးသာဂိသည် ဘိုးနက်ကျော် ရှိစဉ်က ကိုင်ခဲ့ဖူးသည့် (ဖား ရိုက်သော) ဝါးရင်းတုတ်ကို ကျောရိုးအဖြစ်နှင့် အခြေတည်လိုက်၏။ လက် မောင်း တစ်ဖက်မှုကား မြင်းခုံမှ ပြုတ်နေသော လက်ရန်းတစ်ဖက်ကို တပ်၍၊ အခြားတစ်ဖက်မှာ အဆန်ကုန်လုမတတ်ဖြစ်၍ လှည်းမရသဖြင့် ပစ်ထား သော တံမြက်စည်းတိုတစ်ချောင်းကို တပ်လိုက်၏။ တံတောင်ဆစ်ကွေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မီးဖိုထဲမှ မီးမလောင်သဖြင့် ကျန်နေသော ထင်း အမျက်တုံး နှစ်ချောင်းကို ကောက်ရိုးမျှင်များနှင့် ကရော်ကမည် ချည်လိုက် ခြင်းအားဖြင့် လက်များ ဖြစ်လာကြတော့သည်။ ခြေထောက်များမှာ တစ်ဖက် တွင် စပါးပုံပေါ်၌ ကောက်ရိုးခြစ်သည့် ထွန်ခြစ်လက်ကိုင်အုံးတစ်ခု တပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်၏။ ကိုယ်လုံးအဖို့မှာ လွယ်အိတ်စုတ်တစ်လုံး တပ်၍၊ အသည်းနှလုံးနှင့် တိုလီမိုလီ ဝမ်းတွင်းသား အဖြစ်ဖြင့် ကောက်ရိုး တစ်ဆုပ် နှစ်ဆုပ် ဖြည့်ထည့်လိုက်၏။ ဤတွင် အောက်ပိုင်းအဖို့ လုံလောက်၍ အထက်ပိုင်းအတွက်မှျသာ ကျန်လေတော့သည်။ ဒွေးသာဂိသည် ဘူးတောင်းကွဲတစ်လုံးကို ယူ၍ မျက်လုံးအပေါက် အတွက် နှစ်ခု၊ ပါးစပ်အတွက် ခပ်ကျယ်ကျယ် အပေါက်တစ်ခု ဖောက်ပြီးလျှင် နှာခေါင်းနေရာတွင် မီးသွေးခဲနှင့် ရေးခြစ်၍ ပခုံးနှစ်ဖက်အကြား၌ ချည်ထားလိုက်၏။

ဒွေးသာဂိသည် အထက်ပါ အစုအဝေးကို ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် ကြည့်နေပြီးနောက်၊ 'သြော် တစ်ခု လိုပါသေးကလား၊ ဦးနှောက်ရှိမှ ဉာဏ်ရှိတယ် ပြောကြတယ်၊ မဖြစ်သေးဘူး၊ ထည့်ပေးဦးမှ' ဆို၍ ခေါင်းအုံးစုတ်ထဲမှ ရှမွေလုံး မှို့တစ်ဆုပ်ကို ထုတ်ယူကာ ဘူးတောင်းထဲသို့ ထိုးသွင်းလေ၏။

'ဟား ...ဟား ... ဟား ... နေရာကျလိုက်တာ၊ ဦးနှောက်က မှို့တွေဆိုတော့ ငါ့သားကြီး သိပ်ဉာဏ်ကောင်းမှာပေ့။ နက်နဲသော အကြံအစည်များ တီထွင်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... သိပ်နေရာကျတယ်ပေ့၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ...ဟား ...'

ဒွေးသာဂိသည် မိမိ၏လက်ရာကို ကျေနပ်စွာနှင့် ဤဘက် ဟိုဘက် လှန်လှောကာ ရှုစားနေသေး၏။ ထိုနောက် –

'တောင်းမှာ အကွပ်၊ လူမှာ အဝတ်တဲ့ကွယ့် ငါ့သားရဲ့။ ဘူးတောင်းကွဲ ခေါင်းတပ်ပြီး ကောက်ရိုးသွတ်တဲ့ လွယ်အိတ်စုတ်ကို ကိုယ်လုပ်ထားရပေမယ့် အဝတ်အစားကောင်းရင် အပေါ်က ဖုံးသွားမှာပါကွယ့်' ဟု ပြောလျက်၊ ဒွေးသာဂိသည် ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးထဲ၌ သိမ်းထားသည့် ဒိုးပတ်မင်းသား ဝတ်သော ထိုင်မသိမ်း အင်္ကျီစုတ်ကြီးတစ်ထည်နှင့် ရုပ်သေးမင်းသားကြီး ရုပ်ဟောင်းမှ ဖြုတ်ခွာထားသော ကြယ်စီ တောင်ရှည်ပုဆိုးစုတ်ကြီးကို ထုတ်ပြီးလျှင်၊ ထင်းချောင်းများဖြင့် လုပ်ထားသော လက်မောင်း

များနှင့် ခြစ်ခုံရိုးဖြင့် လုပ်သော ခြေထောက်များတွင် ဝတ်လျှိုပေးလေ၏။ ရွာသူရွာသားများက ကြယ်စီပုဆိုးမှာ ၎င်းရွာသို့ လာရောက်ကပြ၍ လမ်းစရိတ် မရှိသော ရုပ်သေး အဖွဲ့တစ်ခုထံမှ အပေါင်ခံထားလိုက်ရသော ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသော်လည်း၊ ဒွေးသာဂိကမူ ဘိုးတော်ဘုရား ငယ်စဉ်က ဝတ်၍၊ ကြီးပြင်းသောအခါ၌ ၎င်း၏မိခင် အထိန်းတော်ကြီးအား ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ဝတ်လဲတော် ပုဆိုးကလေး ဖြစ်သည်ဟု ပြောလေသည်။

ထိုနောက် ဘူးတောင်းပေါ်၌ ရွှေကျင်ခပ်ပုဝါစုတ်ကြီးများကို ခွေထိုးပေး၍ ခြေထောက်အဆုံးဖြစ်သော ခြစ်ခုံရိုးအဖျားတွင် ဒုတ်ပွဲမှ ဟသ်ာခြေနင်းစုတ်ကြီး တပ်ပေးလိုက်ရာ၊ ရွှေကျင်ခပ်ပဝါမှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာရှည်လှပြီဖြစ်၍ ဆွေးမြည့်လျက် အမျှင်များ ထွက်နေသော်လည်း၊ ဒွေးသာဂိက 'ဒီပဝါမျိုးကို တောသူတောင်သား မဆိုထားနဲ့၊ ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ ဆင်းရဲသားတောင် ပေါင်းနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး ငါ့သားရဲ့' ဟု ချီးကျူးသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ ဒွေးသာဂိသည် အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားသော စာခြောက်ရုပ်ကို တဲထောင့်၌ထောင်ကာ ကြည့်နေလိုက်ပုံ မျက်နှာထားသည်ကား၊ မင်္ဂလာပွဲထိုင် အခမ်းအနားသို့ သွားခါနီးတွင် မိမိ၏သားလူပျိုအား ဝတ်စားဆင်ပြင်ပေးပြီးနောက်၊ ကျေနပ်အားရစွာနှင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေသော မိခင်တစ်ဦး၏ မျက်နှာထားနှင့် တူလှပေတော့သည်။ စာခြောက်ရုပ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကန့်လန့်ဖြတ် လှီးဖြတ်ထားသဖြင့် ခပ်ပြုံပြုံ ဖြစ်နေသော ၎င်း၏ပါးစပ်ကြီးမှာ၊ မိခင်၏ ပြင်ဆင်ပေးခြင်းအတွက် နှစ်သက်သဘောကျလှ၍ ပြုံးဖြဲဖြဲကြီး လုပ်နေခြင်းနှင့် တူပေတော့သည်။

'ပြုံးမယ်ဆို ပြုံးထိုက်တယ်ကွယ့် သားကြီးရဲ့၊ စာခြောက်ရုပ်တွေထဲတော့ နင် အချောဆုံးပဲကွယ့်။ တကယ်ဆိုတော့ စာခြောက်ရုပ်နဲ့တောင် မတန်ဘူးဟယ်၊ အဟုတ်ကို ပြောတယ်။ ကိုင်း ကိုင်း ပြောနေကြာရော့၊ ဆေးကလေး တစ်ဆုံလောက် သောက်ပြီး ပြောင်းခင်းထဲ သွားပို့ချဉ်းမှ တော်တော့မကိုး'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒွေးသာဂိသည် ဒန်တိုတွင် "သာဂိကတ်" သိပ်ထည့်ရင်း မိမိ၏ လက်ရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ သူ၏ အတတ်ကြောင့်ပေလော မဆိုနိုင်၊ ကိုးရိုးကားရား ပြုလုပ်ထားသော စာခြောက်ရုပ်မှာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အသက်သွင်းထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် တူလာ၍၊ ၎င်း၏ မျက်နှာထားသည်လည်း လူသားအစစ်နှင့်တူအောင် ပြောင်နေခြင်းကဲ့သို့ ရွှန်းတမ်းတမ်း နောက်တောက်တောက် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

'ပေါက်တူးရေ၊ ငါ့ဆေးအိုးဖို့ မီးတစ်ခဲ ယူခဲ့ဦးဟေ့'

ဒွေးသာဂိက ယင်းကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပါးစပ်၌ ခဲထားသော ဆေးအိုးသည် ရဲတက်လာ၍ ရှေးနည်းအတူ အခိုးများ တလူလူ ထွက်လာလေတော့သည်။ ဒွေးသာဂိသည် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သည့် ဟန်ပန်ဖြင့် ဒန်တိုမှ ခပ်ရှည်ရှည်တစ်ချက် ဆွဲရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် နှာခေါင်း၊ ခံတွင်းစသည့် ဒွါရပေါက်များမှ မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရာ၊ ထရံပေါက်များမှ ဝင်လာသော နေရောင်ခြည် အတန်းများထဲတွင် ဆေးခိုးများ အလိပ်အလိပ် တက်သွားကြလေတော့သည်။ ဒွေးသာဂိသည် ဒဟတ်သားခေါက်မှဖြစ်သော မီးကျီးခဲကိုသာလျှင် မိမိ၏ဒန်တို၌ အသုံးပြုလေ့ရှိရာ၊ မည်သူက ဒဟတ်သားခေါက် မီးကျီးခဲကို ရအောင်ရှာ၍ သူ၏ဆေးတံထဲသို့ လာထည့်ပေးသည်ဟု မပြောတတ်ပေ။ ဒန်တိုကို ခဲလျက် ပေါက်တူးကို တသလိုက်သည့်အခါတိုင်း မီးကျီးခဲ ရောက်လာ၍ ဆေးအိုးမှ အငွေ့တခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်ကား အမှန်ဖြစ်တော့သည်။

ဒွေးသာဂိသည် ဒန်တိုကို ဖွာရင်း မိမိ လုပ်ထားသော အလုပ်ကို ကြည့်လျက် 'အေးဟေ့ စေ့စေ့တွေးတော့ ရေးရေးမြင် ဆိုတာလို ဒီကောင်ကို နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် ပြောင်းခင်းထဲ ထားရမှာ ငါ နှမြောလာပြီဟေ့။ တန်တော့ တန်တော့ ဒီလောက်လှတဲ့ကောင်ကို ဒီအလုပ်လောက်နဲ့ အသုံးချလို့ မတော်ပေဘူး ထင်တယ်။ စုန်းကဝေ ညီလာခံ အစည်းအဝေးမှာ ဒါလောက် မနိုပ်တဲ့ အကောင်တွေနဲ့တောင် ငါ အဖော်လုပ်ခဲ့ရသေးတာကပဲ။

အေး ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ လောကမှာ သူ့လို မှို့ဦးနှောက်နဲ့ ကောက်ရိုးအသည်းနှလုံးနဲ့ လူ့အဆန်ချောင်တွေ အပုံကြီး ရှိတာကပဲ။ ဒီကောင်ကို သူတို့အထဲ လွှတ်စမ်းကြည့်ပြီး ပြိုင်စေရရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဟား ဟား ဟား ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ဟန်ရပြီ ဟန်ရပြီ' ဆိုလျက် ဒွေးသာဂိသည် ဒန်တိုကို သုံးလေးချက် ဆက်လက်၍ ရှူရှိုက်လေ၏။

ထိုနောက်တစ်ဖန် ဆက်လက်၍–

'ဟုတ်သားပဲကိုး၊ သွားချင်ရာ သွားကြည့်၊ သူ့လို လူစားမျိုးတွေ အပုံပဲကပဲ။ ကိုင်း ကိုင်း ဒီကနေ့အဖို့မှာ ကိုယ့်အတတ်ကလေးကို ဒန်တိုမီးညှိရုံလောက် သုံးစမ်းမယ် အောက်မေ့တာ။ မဟုတ်သေးဘူးဟေ့၊ လက်စွမ်းမပြရတာလည်း အတော်ကြာပြီ။ ကိုင်း ပြောနေကြာရှေ့၊ ငါ့ကောင်ကို ငါ အသက်သွင်းမဟေ့'

ယင်းကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေပြီးနောက် ဒွေးသာဂိသည် မိမိ၏ ပါးစပ်မှ ဒန်တိုကို ဖြုတ်၍ စာခြောက်ရုပ်၏ ပါးစပ်ဖြဲကြီးထဲသို့ ထိုးသွင်းလျက်၊ 'ဥုံဖွ အိမ်ကြိုအိမ်ကြား ချေးစားထွက်တဲ့ အိန့်ဒလိန့် စုန်းအပေါင်းတို့၏ ဥက္ကဋ္ဌ ချာယာမင် ပြီစီဒင်အစစ်ကြီး ဖြစ်ထသော ကျွန်ုပ် အရှင် သူယုတ် ဒွေးသာဂိ၏ အမိန့်တော်' ဟု ဆိုလိုက်သည်တွင် စာခြောက်ရုပ်လည်း လှုပ်ရှားစ ပြုလာရာ၊ 'ဖွာလိုက်စမ်းကွ သားကြီးရ' ဟု ထပ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာတွင်မူကား၊ ပါးစပ်တွင် တပ်ထားသော ဒန်တိုမှ ဖွားခနဲ အငွေ့တစ်ချက် ထွက်လာလေတော့သည်။

'အေး ဟုတ်လှပြီ၊ ဖွာလိုက်ဦးကွ၊ နောက်တစ်ချက်'

ဖွားခနဲ အငွေ့တစ်ချက် ထွက်ပြန်၏။

'နောက်တစ်ချက်ကွ'

ဖွားခနဲ ထွက်လာပြန်၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဆက်ကာဆက်ကာ တစ်ဒါဇင်ခန့်မျှ အမိန့်ပေးလိုက်ရာတွင်မူကား၊ စာခြောက်ရုပ်သည် အလိုအလျောက် ဆက်လက်၍ ရှူဖွာနေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော့လေရာ၊ 'ရှိုက်ကွနော် ရှိုက်ချလိုက်၊ ရှိုက်နိုင်သရွေ့ မင့်အသက် ပြင်းလာလိမ့်မယ်' ဟု ဒွေးသာဂိက အားပေးသည့်အတိုင်း၊ စာခြောက်ရုပ်၏ ပါးစပ်ပေါက်မှ ရှိုက်သွင်းသော မီးခိုးများသည် မျက်လုံးပေါက်များမှပင် ထွက်လာကြတော့သည်။ ထိုအချိန်၌ကား ဒန်တိုမှ ထွက်လာသော မီးခိုးများသည် ဒွေးသာဂိ၏ တဲကလေးသို့ ဟိုးဝင်သော နေရောင်ခြည်အတန်းများတွင် တလူလူ တလိမ့်လိမ့် တက်ကြွနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်၊ တဲပြင်မှ ကြည့်နေသူရှိခဲ့လျှင် တဲကို မီးလောင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဒွေးသာဂိ၏ တဲမှာ ရွာ၏ အစွန်အဖျား ချောက်ထဲတွင် ရှိနေသောကြောင့် မည်သူကမျှ ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေမည် မဟုတ်ချေ။

ထိုအတောအတွင်း၌ ထင်းချောင်းဝွင် ထိုင်မသိမ်းဖုံးထားသော လက်မောင်းများ၊ လွယ်အိတ်တွင် ကောက်ရိုးသိပ်ထားသည့် ကိုယ်လုံးနှင့် ခြစ်ခုံလက်ကိုင်တစ်ဖက်၊ ထွန်ခြစ်တစ်ဖက် လုပ်ထားသော ခြေထောက်များသည် လေထိုးသွင်းလိုက်သော တာယာများကဲ့သို့ ဖောင်းဖောင်းပွပွ ဖြစ်လာ၍၊ ဘူးတောင်းကွဲတွင် တော်သလို ခြယ်ထားသည့် မျက်နှာလည်း လူသား၏ မျက်နှာကဲ့သို့ မျက်နှာထားနှင့်တကွ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ဒွေးသာဂိသည် အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှ ဆေးမှုန့်ကို ဒန်တိုထဲသို့ ဖြည့်စွက် ထည့်ပေးလျက် 'ရှိုက်လိုက်စမ်းကွ မေ့သားကြီး၊ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ကြိတ်လိုက်ကွ သောက်လိုက်ကွ' စသည်ဖြင့် အားပေးတိုက်တွန်းသည့် အတိုင်း၊ ပါးစပ်ပေါက်ထဲမှ မီးခိုးများ အဆက်မပြတ် ရှူကယ် ရှူကယ် ထွက်လျက်ရှိတော့သည်။

ဒွေးသာဂိသည် တစ်ခဏထက် တစ်ခဏ လူနှင့်တူလာသော မိမိ၏ လက်ရာကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြည့်ရာမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းလျက် 'လာခဲ့ပါတော့လားကွယ်၊ အမေ့ဆီကို လှမ်းခဲ့ပါလားကွယ့် လူကလေးရဲ့။ လာခဲ့လေကွယ်၊ ငါ့သား လူလုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်ကွယ့်။ လာခဲ့ပါ၊ ရဲရဲ လှမ်းခဲ့ပါ' ဟု ခေါ်လိုက်သည်

တွင် စာခြောက်ရုပ်သည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ရှေ့သို့ ခြေတစ်ချက် လှမ်းလိုက်လေတော့သည်။ 'အေး ဟုတ်လှကပြီ၊ တိုးခဲ့ဦးကွယ့် တစ်လှမ်း' ဟု ပြောသည်နှင့် နောက်ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ရာတွင် လဲတော့မည်ကဲ့သို့ ဟပ်ထိုး ဖြစ်သွားပြီးမှ တစ်ဖန် ဟန်နိုင်တော့သည်။ 'သတိထားကွယ့် ငါ့သား၊ ဖြည်းဖြည်း လုပ်ကွယ့်၊ အရင်မလိုနဲ့ကွယ့်နော်' စသည်ဖြင့် ဒွေးသာဂိက သတိပေးရ၏။ ခြစ်ခုံတစ်ဖက်၊ ထွန်ခြစ်တစ်ဖက်တွင် ဟသ်ာဖိနပ် စီးပေးထားသော စာခြောက်ရုပ်အဖို့မှာ ဤမျှလောက် လှမ်းနိုင်လျှင်ပင် တော်ပါပေပြီ။ ဒွေးသာဂိ၏ အတတ်ပင်လော၊ စိတ္တိဒ္ဓိပ္ပါဒ်ခေါ် "ဝိလ်ပါဝါ" စိတ်တန်ခိုး ထက်သန်ခြင်းပေလော မပြောတတ်။ တုတ်ချောင်းများ၊ ကောက်ရိုးများနှင့် အဝတ်စုတ်များ၏ အစုအဝေးမျှသာ ဖြစ်သော စာခြောက်ရုပ်သည် ဒွေးသာဂိက အဟုတ်တကယ်လုပ်၍ စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ခေါ်ယူတိုင်း ခြေတစ်လှမ်းပြီး တစ်လှမ်း လျှောက်လာရတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ စာခြောက်ရုပ်သည် ချောင်ထဲမှ ထွက်လာ၍ နေရောင်ခြည် တန်းလျက်ရှိသော နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ထင်းချောင်း၊ တုတ်ချောင်းနှင့် ဘူးတောင်းတို့ကို အဝတ်စုတ်များ ဖုံးထားသည့် အစုအဝေးပေါ်သို့ အလင်းရောင် ကျရောက်သည်နှင့် စာခြောက်ရုပ်ကိုယ်တိုင်က မိမိ၏ ဘာမဟုတ်သော အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရသည့် လက္ခဏာနှင့် အကြီးအကျယ် အားငယ်ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ထိုးလဲသွားတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ဒွေးသာဂိသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရ၍ ဤမျှလောက် သူရဲဘော နည်းရချေသလောဟု ဒေါသတကြီးနှင့် ...

'သယ် တုတ်ခနောင်းနဲ့ အဝတ်စုတ်တွေ စုထုပ်ပြီး လုပ်ထားတဲ့ ငပါမွှားကောင်က လူလုပ်လို့ ရှုံ့သလေး ရှက်သလေး လုပ်နေသလား။ ဟဲ့ ကောက်ရိုးထုပ်၊ ဟဲ့ အဝတ်စုတ်၊ ဟဲ့ တုတ်ခနောင်း၊ ဟဲ့ ထင်းချောင်း၊ ဟဲ့ လက်ကိုင်ရိုး၊ ဟဲ့ ဘူးတောင်းကွဲ၊ နင်က လူလူသူသူ လုပ်လို့ လဲမလိုလို ကွဲမလိုလို လုပ်နေရသလား။ ရှိုက်ပါတော့လားဟဲ့ ငါ့ ဒန်တို၊ ရှူပါတော့လား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟဲ့ ငါ့ ဆေးအိုး။ အဲ အဲ ရှိုက်ဟဲ့ ရှူဟဲ့၊ အဲဒါ နင့်အသက်ငွေ့၊ နင့် ဇီဝါငွေ့၊ နင့် ခွန်အား၊ နင့်သွေးကြော။ ရှူဟဲ့ ရှိုက်ဟဲ့၊ ကြပ်ကြပ်ရှိုက်။ အဲ...အဲ...အဲ'

ယင်းကဲ့သို့ ငေါက်ချည်တစ်ခါ၊ ချော့ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ဒွေးသာဂိက အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း စာခြောက်ရုပ်က လိုက်နာရှူရှိုက်သည်တွင် ဒန်တိုမှ ထွက်လာသော ဆေးခိုးတို့ဖြင့် တစ်တဲလုံး မှောင်မတတ် ဖြစ်သွား၍၊ စာခြောက်ရုပ် ကိုယ်တိုင်မှလည်း ရဲရဲတင်းတင်း ဖောင်းဖောင်းပွပွ ဖြစ်လာပြီး လျှင် ဝတ်ဆင်ထားသော တန်ဆာပလာများသည် အဟောင်းအနွမ်း အစုတ် အပြတ်အဖြစ်မှ သစ်လွင်တောက်ပြောင် လာလေတော့သည်။ အပေါက် သက်သက်မျှသာဖြစ်သော စာခြောက်ရုပ်၏ မျက်လုံးများသည်ပင် မျက်ကွင်း မျက်ရစ်၊ မျက်ခုံး မျက်တောင်များနှင့် ဖြစ်လာ၍ ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ဒွေးသာဂိကို ကြည့်နေတော့သည်။

'ဟုတ်ပြီ၊ နင်တော့ လူသွေးလူမွေး ပေါက်လာပြီ။ အသံပီဖို့ လို တော့တယ်။ ကိုင်း ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာကောင်းတို့အမိန့်နဲ့ စကားပြော စေသား'

စာခြောက်ရုပ်၏ ပါးစပ်ပေါက်သည် အနည်းငယ် ပြဲထွက်လာ၍ အသံလိုလို တစ်ချက် မြည်လိုက်သည်ဟု ထင်ရ၏။ သို့သော် စကားပြော သည့် အသံပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဆေးငွေ့များ မှုတ်ထုတ်သည့် အသံ ပေလော မသဲကွဲလှပေ။ နောက်တစ်ခဏာ၌မူ ပီသသည်ထက် ပီသလာ၍ အစ်တစ်တစ် ရှိသောအသံဖြင့် 'နိုင်တိုင်း သိပ်မခိုင်းပါနဲ့ အမေကြီးရယ်။ စကားပြောခိုင်းတာ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဉာဏ်မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမလဲ အမေကြီးရဲ့'

'သယ် နင့်မှာ ဉာဏ်မရှိဘူးလား'

'ဘယ်က ဉာဏ်ရှိရမှာလဲ အမေကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ မှို့တွေ ချည်းပဲ'

'ဟား ဟား ဟား ဟား နင်ကမှ ခေါင်းထဲမှာ မှို့ရှိသေးတယ်။

လောကမှာ တချို့လူတွေ ခေါင်းထဲမှာ ဘာအဆန်မှ မရှိဘဲနဲ့ နိုင်ငံရေး လိုက်သူတွေလိုက်၊ အမတ်ဖြစ်လို ဖြစ်၊ ဝန်ကြီးဖြစ်လို ဖြစ်၊ ပြောလိုက်တဲ့ စကားဆိုလည်း ဖောင်ဖွဲ့လို့။ မကြောက်ပါနဲ့ သားရယ်၊ အမေ သင်ပေး ပါ့မယ်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပေမယ့် တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆယ်ရက်ပြောလို့ မကုန်နိုင်အောင် ပြောတဲ့ နည်းမျိုးလည်း ငါ သင်လွှတ်လိုက်ပါမယ်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့၊ လောကကြီးထဲကို ထွက်ပြီး လူချင်း ပြိုင်ချေရမယ်။ နားလည်လား၊ ငါ့သား လူကလေး'

'ဖြစ်မထင်ပေါင် အမေရယ်၊ သူတို့ကိုယ်က လှတယ်ဗျ'

'ဟဲ့ လူကလေး၊ နင် မိုက်လှပါကလား၊ လှတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟဲ့။ သူတို့ကိုယ်က နှပ်ချေးနဲ့၊ မျက်ချေးနဲ့၊ နဖာချေးနဲ့။ အပေါက်တွေ ဆိုသမျှ ချေးတွေနဲ့ချည်းပဲ။ နင့်အပေါက်က ဘာချေးမှ မထွက်ဘူး၊ စင်လို့ ပြောင်လို့။ ပြီးတော့လည်းပဲ သူတို့ကိုယ်က သေပြီးရင် ပုပ်စော်နံလို့ ဘယ်သူမှ မကပ်နိုင် ဘူး၊ ငါ့သားကိုယ်က ဘယ်တော့သေသေ၊ ပုပ်လား သိုးလား မရှိဘူးမဲ့'

'အမေပြောတာ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူတို့က ခွန်အားရှိတယ်ဗျ'

'ဟုတ်ရိုးလား သားရယ်၊ သူတို့ကျောမှာ အရိုးကြီးဟဲ့၊ မတော်တဆ ကျိုးသွားနိုင်တယ်။ နင့်ကျောရိုးက ဖားကောင်ရေ တစ်သောင်းကျော် တခွပ်ခွပ် ရိုက်လို့ မကျိုးခဲ့တဲ့ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးဟဲ့'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော် စကားပြောတော့ ဘာပြောရမလဲ အမေ'

'ဟုတ်လှပါ ခင်ဗျာ၊ မှန်လှပါ ခင်ဗျာ၊ အမိန့်အတိုင်းပါ ခင်ဗျာ၊ အဲဒီလို စကားလုံးတွေသာ ရေလဲနဲ့သုံးနေ၊ ရန်သူ မရှိနိုင်ဘူး။ အထက် လူကြီးနဲ့ ပေါင်းမိလို့ ကံကောင်းရင် ရာထူး ရနိုင် တိုးနိုင်တယ်။ နားလည် လား၊ မှတ်မိလား'

'မှန်လှပါ အမေ၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ စွဲထားပါတော့မယ်'

'အောင်မယ် တယ်လာတဲ့ ဘူးတောင်းပါကလားဟေ့။ သူ့ရင်ဘတ် ထဲမှာ ကောက်ရိုးထည့်ပေးထားတာတောင် နှလုံးသားတွေ ဘာတွေနဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တော်ပါပေ့ကွယ်။ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်တင်ပြီး ခေါင်းကလေး ညွတ်လိုက်ပါဦးလားကွယ့်’

စာခြောက်ရုပ်လည်း လက်ဝဲဘက် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်တစ်ဖက်တင်ကာ ဦးညွတ်လိုက်ရာ၊ ဒွေးသာဂိမှာ တက်သွားတော့မတတ် ရယ်မောလေ၏။

၎င်းနောက် ဒွေးသာဂိသည် အလွန်ကြည်လင်ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားနှင့် မိမိ ဖန်ဆင်းသော စာခြောက်ရုပ်အား ဩဝါဒစကားများ မှာကြားသွန်သင်နေ၏။ လောကကြီးသို့ထွက်၍ လူချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရမည့် ကိစ္စတွင် မောင်စာခြောက်မှာ လူတစ်ရာ တစ်ထောင် အနက်တွင်မှ တစ်ယောက်တလေ မျှလောက်သာ မိမိထက် အရည်အချင်း သာလွန်သောသူ တွေ့ဖို့ရှိကြောင်း၊ ဥစ္စာဓနဲ အရာဌာနဥ္စမှု အကြွယ်ဝဆုံးသော လူများနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်အောင် လက်ဖွဲ့လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ဖွဲ့မည့် ပစ္စည်းများမှာ အာဖရိကတိုက် ကင်ဘာလီစိန်တွင်း ၃ တွင်း၊ မိုးကုတ်မြို့မှ ပတ္တမြား ၅ တွင်း၊ ရေနံချောင်းမှ ရေနံ ၁၀ တွင်း၊ မိုးကောင်းမြို့မှ ကျောက်စိမ်းတွင်း ၁၀ တွင်း၊ တွင်းငယ်မှ နီလာ ၁၀ တွင်း၊ ထားဝယ်မှ ဝူဖရမ်သတ္တုတွင်း ၁၀ တွင်း၊ ပသျှူးကျွန်းဆွယ်မှ ရော်ဘာခြံကြီး ၅ ခြံ၊ အာရေဗျ သဲကန္တာရထဲ၌ မြေဧက တစ်သိန်း၊ လေထဲ၌ တိုက်ခံအိမ်ကြီး ၁ လုံး၊ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှ အသည်းအေးအေးစားရန် ရေခဲတုံးကြီးများ၊ နိုင်ယာဂရာ ရေတံခွန်မှ ဓာတ်အားအလိုရှိ၊ ဟိမဝန္တာတောင်မှ လမ်းခင်းသည့် ဂဝံကျောက် တန် ၁ သိန်း စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။ ရွှေတွင်းမှ တူးဖော်ရန် ရတ်တရက် မဖြစ်နိုင်ဆို၍ အလွယ်တကူ နှိုက်ယူသုံးစွဲနိုင်ရန်အတွက် စစ်ကြီးအတွင်းက အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာထဲ၌ ရေမြှုပ် လက်နက်ထိမိ၍ နစ်မြုပ်သည့် ဘူလယံ ရွှေတုံးတင်သင်္ဘောကြီး သုံးစင်းမှ ရွှေများကိုလည်း အဆစ်ထည့်လိုက်လေသေးသည်။ လက်ငင်းကိစ္စ ပေါ်ပေါက်၍ သုံးစွဲရန်အတွက်ကိုလည်း ပေးဦးမှ တော်မည်ဆို၍ ဒွေးသာဂိသည် မိမိ၏ အင်္ကျီခါးထဲသို့ နှိုက်စမ်းသည်တွင်

အလွန် ပွန်းနေသဖြင့် မုန့်တီသည်က ငြင်းခဲ့သည့် ရှေး ငွေမူးစေ့ကလေး တစ်စေ့ တွေ့သဖြင့် လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ထို့ပြင် သံတိုမယ်န ဖွန်းကျိုး ဖလားကွဲသည်လာသော တစ်နေ့၌ ဆီနှင့် လဲလှယ်မည်ဟု ထန်းခေါက်တောင်းထဲ၌ ထည့်ထားသော ကြေးဝါဇွန်းကျိုးတစ်ချောင်းနှင့် ရေသောက် ကြေးဖလားကွဲ တစ်လုံးကိုလည်း တဘက်ကလေးနှင့် ထုပ်၍ ‘ကိုင်း ရော့ ငါ့သား၊ ဒီပစ္စည်းကို ထုခွဲပြီး ကမ္ဘာကို လှည့်မယ်ဆိုရင် လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားမလား၊ သုံးပင်တိုင်ကြီးနဲ့ သွားမလား၊ လုံလောက်တယ် မောင်ရေ့’ ဟု ဆိုကာ မောင်စာခြောက်သို့ ပေးအပ်လိုက်တော့သည်။

၎င်းပြင် မောင်စာခြောက် သွားရောက်မည့် မြို့တော်ကြီး၌ မိမိ၏ သားတော်မောင် မျက်နှာ မငယ်ရစေခြင်းငှာ ဒွေးသာဂိသည် မြို့ဝန်ထံသို့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခု ပေးအပ်လိုက်၏။ ၎င်းအထိမ်းအမှတ်မှာ အခြား မဟုတ်။ မြို့တော်ဝန်၏ နားသို့ ချဉ်းကပ်၍ စကားတစ်ခွန်းတည်း ပြောရန် ဖြစ်လေရာ၊ ပြောရမည့် စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း ဒွေးသာဂိက မောင်စာခြောက်အား တီးတိုး မှာထား ပြောပြလိုက်လေသည်။

‘မြို့ဝန်ဦးရွှေအိုးက တော်တော်ကြီးသွားပြီ။ နို့ပေမဲ့ ငါပြောထားတဲ့ စကားလုံးကို တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောလိုက်ရင် သားကြီးအတွက် ဘာမဆို ဆောင်ရွက်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ကြားလား။ ဦးရွှေအိုးကို အမေက ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ အမေ့ကိုလည်း ဦးရွှေအိုးက ကောင်းကောင်း သိတယ်။ မကြောက်လေနဲ့ နားလည်လား’

မောင်စာခြောက်လည်း ဦးခေါင်းညိတ်၍ ပြရာတွင် ဒွေးသာဂိက ဆက်လက်၍ ‘နားထောင်ဦးကွယ့် ငါ့သား၊ မြို့တော်ဝန် ဦးရွှေအိုးမှာ သမီးချော တစ်ယောက် ရှိလေရဲ့။ ငါ့သားကလည်း လူချော၊ စကားတတ်ဆိုတော့ ရှေ့သွား နောက်လိုက် ညီလှသပကွယ်။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ အခုနေတော့ ငါ့သားက မင်းကိုယ်မင်း အထင်သေးဦးမပါ့ကွယ်။ နို့ပေမဲ့ လောကကြီးထဲ ရောက်လို့ ဟိုလူ့ဒီလူတွေနဲ့ ဆက်ဆံကြည့်တဲ့ အခါကျတော့ မင်းကိုယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မင်း မညှိဘူးဆိုတာ သိလာပါလိမ့်မယ်။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ မင့်ထက်သာတဲ့လူ ခပ်ရှားရှား တွေ့ရမှာပါကွယ့်၊ အမေပြောတာ ယုံကြည်ပါ။ မင့်ရုပ်မင့်ရည်နဲ့၊ မင့်အရည်အချင်းနဲ့ ဆိုတော့ မြို့ဝန်သမီးက သဘောကျမှာပါကွယ့်။ ဘာမှ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်လေနဲ့၊ အမေပြောသလို ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မျက်နှာထား ရှဲရဲတင်းတင်း၊ ကိုယ်ဟန် လက်ဟန် မာန်ပါပါနဲ့ ရင်ဘတ်ကလေးကော့၊ ခါးကလေးထောက်၊ ခြေကလေး ရှေ့ပစ်တဲ့ပြီး ခေါင်းကလေး ညိတ်လိုက်ရင် မြို့ဝန်သမီးက အလိုလို ပြိုကျလာမှာပါ ငါ့သားရဲ့'

ထိုအတောအတွင်း၌ မောင်စာခြောက်သည် ဒွေးသာဂိ ပေးထားသည့် ဒန်တိုကို တစ်သက်လုံး ဆေးတံသောက်လာခဲ့ပြီးနောက် အကြောင်းတစ်စုံ တစ်ခုကြောင့် မသောက်ရဘဲ ဝေ်ပြတ်နေခဲ့၍ ယခုမှ ဆေးအိုးနှင့် ပြန်တွေ့ရ သည့် ဆေးတံအစွဲသမားတစ်ယောက်သဖွယ် မြိန်ရေရှက်ရေ အားရပါးရ တစ်ဖွာပြီးတစ်ဖွာ မရပ်မနားဘဲ တရစပ် ရှူရှိုက်လျက် ရှိလေတော့သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဆေး၏အရသာကို ခံစားနေရသည့် အသွင်ဖြင့် မျက်လုံးများမှိတ်လျက် မှိန်းနေလိုက်ချေသေး၏။ မောင်စာခြောက်၏ ပြုမူပုံ မှာ လူသားအစစ်တစ်ယောက်၏ အမူအရာနှင့် အံ့ဩလောက်အောင် တူနေ ခဲ့လေပြီ။ ဒွေးသာဂိ မှာထားသော စကားများကို စိတ်ဝင်စားဟန် နားထောင် လျက်ရှိစဉ် မောင်စာခြောက်သည် ဦးခေါင်းညိတ်သင့်သော အခါ၌ ညိတ်၍၊ ရမ်းသင့်သော နေရာများ၌ ယမ်းခါပြဖော် ရခဲ့လေပြီ။ ထိုမျှမကသေး နှုတ်ဖြင့် လိုက်၍ ဆိုသင့်သော နေရာများ၌ 'မှန်လှပါ ခင်ဗျာ'၊ 'ဟုတ်ကဲ့ အမေ'၊ 'တယ်ဆိုတဲ့ စာပဲ'၊ 'သြော် သြော်'၊ 'ဟုတ်ကဲ့လား အမေရယ်'၊ 'နိပ်ပါ ပေ့ဗျာ' စသော အာမေဍိတ် စကားလုံးများဖြင့် နှစ်သက်သဘောကျခြင်း၊ ယုံမှားသံသယဖြစ်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ သဘောတူခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း စသော အဓိပ္ပာယ်တို့ကို အချက်ကျ၍ ဆီလျော်အောင် ဖော်ပြလျက် ရှိလေပြီ။ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော သူသည် ထရံပေါက်မှ ချောင်းကြည့်မိသဖြင့် မောင် စာခြောက်၏ ပြုမူပြောဆိုပုံများကို မြင်ရပါလျှင် ဤစာခြောက်ရုပ်ကား

ဒွေးသာဂိ သွန်သင်မှာထားသော သြဝါဒစကားများကို အားလုံး နားလည် သည် ဟူ၍ မှတ်ထင်မိပေလိမ့်မည်။ မောင်စာခြောက်သည် ဒန်တိုမှရသော အငွေ့အခိုးများကို ကြာရှည်စွာ ရှိုက်ရှူလေလေ ၎င်း၏ရုပ်လက္ခဏာများ သည် လူသားစင်စစ်နှင့်တူလေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီးလျှင် မျက်နှာထားသည်လည်း ပါးနပ်လိမ္မာသောအသွင် ဖြစ်လာ၍၊ အသံမှာလည်း ပီသသည်ထက် ပီသလာ တော့သည်။ ကိုယ်၌ ဝတ်ထားသော တောင်ရှည်ပုဆိုး၊ ဦးခေါင်း၌ ပေါင်း ထားသော ရွှေကျင်ခပ်ပဝါ၊ ခြေထောက်၌ စွပ်ထားသော ဟသ်ာခြေနင်း တို့မှာလည်း ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ယခုမှ ချုပ်လုပ်ပြီးခါစ အသစ်ကျပ်ချွတ်သဖွယ် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက် ရှိကြလေပြီ။ ပါးစပ်ပေါက်ထဲသို့ ထိုးသွင်းထားသည့် စဥ့်အိုးကို ပါးရိုးတပ်ထားသော ဒန်တိုစုတ်ကြီးသည်ပင်လျှင် ပယင်းရိုးတပ်၍ ရွှေကွပ်ထားသည့် ရေမြှုပ် ဆေးတံ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

မောင်စာခြောက်သည် ဆေးအခိုးအငွေ့ကို ရှူရှိုက်နေရသည့် အတော အတွင်း၌သာလျှင် ဤသို့သော တန်ခိုးသတ္တိများရရှိ၍၊ ဆေးအိုးထဲ၌ရှိသော ဆေးသည် ပြာဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဆိုပါ သတ္တိထူးများ ကွယ်ပျောက် သွားလိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်ဖွယ် ရှိ၏။ ဒွေးသာဂိသည်လည်း ဤအခြင်းအရာကို ကြိုတင်သိမြင်ထားပြီး ဖြစ်သည်နှင့် ...

'နေပါဦးကွယ့် ငါ့သား၊ မင့်ဆေးအိုးကို ဆေးဖြည့်ပေးဦးမယ်' ဟု ဆိုကာ ဒွေးသာဂိသည် ပါးစပ်ပေါက်ရှိသော ဒန်တိုကို နုတ်ယူ၍ ပြာများ ကို ခါထုတ်ပြီးလျှင် အုန်းမှုတ်ခွက်မှ ဆေးမှုန်များ ထည့်ပေးနေသည့် အခိုက်၌၊ မောင်စာခြောက်သည် အခံ့စား ဝတ်ဆင်ထားသော လူချောလူလှ တစ်ယောက် အဖြစ်မှ တုတ်ချောင်းနှင့် ဘူးတောင်းကွဲ အစုအဝေးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပုံမှာ မြင်သူရှိခဲ့လျှင် နှမြောလောက်ပါပေသည်။ ဒွေးသာဂိ သည် ဆေးအိုးထဲသို့ ဆေးမှုန်သိပ်ထည့်၍ ဒန်တိုကို ပါးစပ်ပေါက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးပြီးနောက်...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ပေါက်တူးရေ၊ ဆေးအိုးဖို့ မီးယူခဲ့ဟေ့'

နောက်တစ်ခဏ၌ ဆေးအိုးထဲတွင် ရဲရဲနီသော ဒဟတ်သားခေါက် မီးကျီးခဲတစ်ခဲ ရောက်လာလေရာ၊ မောင်စာခြောက်သည် နားလည်ပြီး ဖြစ်သည့် လက္ခဏာနှင့် ဒွေးသာဂိက ဖွာဖို့ အမိန့်ပေးခြင်းကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ အလိုအလျောက် ဖွာရှူလေတော့သည်။ အရှိန်မရသေးမီ ပထမ၌ ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ဖွာလိုက်ပြီးနောက်၊ အရှိန်ရလာသော အချိန်တွင် ဖားဖိုထိုးခြင်းကဲ့သို့ တစ်ချက်ချင်း မှန်မှန်ကြီး ဆွဲတော့သည်။

'ကိုင်း ချစ်သား မောင်စာခြောက်၊ အမေ တစ်ခု မှာလိုက်မကွယ့်နော်၊ သတိထား မှတ်သွားလေ။ ဘယ်လိုအဖြစ်ရောက်ရောက် ဘာနဲ့တွေ့ရတွေ့ရ ဆေးတံကိုရှူဖို့ မမေ့နဲ့နော်၊ ငါ့သား ကောင်းကောင်းသတိပြုကွယ့်၊ မင့်အသက်ဟာ ဆေးတံထဲမှာ တည်နေတယ်နော်။ ဒီပြင်ဟာတွေ မင်း မသိတာတောင် ဒါတစ်ခုတော့ မင်း သိတယ်ဟုတ်လား၊ ဒန်တိုကို ဘယ်အခါမှ လက်မလွှတ်စေနဲ့ကွယ့်။ ကြပ်ကြပ်ဖွာ၊ ကြပ်ကြပ်ရှူ၊ ကြပ်ကြပ်ရှိုက်လေကွယ့်။ အငွေ့ တခြောင်းခြောင်း ထွက်နေအောင် အမြဲသောက်နေ ကြားလား။ သူများတကာက မေးကြမြန်းကြရင် ကျန်းမာရေးအတွက် ဆရာဝန်က သောက်ရမယ် ဆိုလို့ သောက်ရတယ် ပြော။ ပြီးတော့ တစ်ခု မှတ်သွားဦးဟေ့၊ ငါ့သား ဆေးအိုးထဲမှာ ဆေးကုန်ခါနီးပြီ ဆိုမှဖြင့် ချောင်တစ်ချောင်သွား၊ ဗိုက်ပြည့်အောင် တစ်ချက် ရှိုက်သွင်း။ ပြီးတော့မှ "ပေါက်တူးရေ ဆေးတစ်ဆုံစာ ယူခဲ့ဟေ့၊ ပေါက်တူးရေ ဆေးအိုးဖို့ မီးကျီးခဲတစ်ခဲ ယူခဲ့ဟေ့" လို့ ပြောလိုက်။ ဆေးရော၊ မီးခဲရော ချက်ချင်း ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း သောက်လိုက်နော်၊ နို့မဟုတ်ရင် သူဌေးသား လူချောကလေး အသွင်ပျောက်ပြီး အဝတ်စုတ်ဖုံးထားတဲ့ ကောက်ရိုးထုပ်နဲ့ တုတ်ခနောင်းပေါ် ဘူးတောင်းဆင့်ထားတဲ့ ဇာတိရုပ် ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ကိုင်းသွားပေတော့ အမေ့သားကြီး၊ ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေကွယ်'

ထိုအခါ မောင်စာခြောက်က ဖွာထားသော ဆေးငွေ့ကို ခေါင်းတိုင်

ပမာ တစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လျက် မာနသံပါပါ၊ လေသံခပ်မာမာနှင့် 'မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အမေ၊ လူပေါ်လူဇော် ဖြစ်လာအောင် လုပ်ပြပါ့မယ်၊ စောင့်လို့သာ သတင်း နားထောင်နေပါတော့' ဟု ပြန်ပြောသေး၏။

'ဟား ဟား ဟား ဟား၊ နေရာကျလိုက်လေကွယ်၊ ငါ့သား ပြောလိုက် ပုံကလေး အားရှိသဟေ့။ လူပေါ်လူဇော် လုပ်မယ်တဲ့၊ ဒီစကားလုံးသူ ဘယ်က ရပါလိမ့်၊ ဒီစကား သုံးတဲ့ စာအုပ်ရှင်တော့ဖြင့် လူပေါ်လူဇော်ဖြစ်သွားပေတာပဲ လူရေ့။ မင်းလည်းပဲ သူဖြစ်သလို ဖြစ်မယ်ဆို အမေဝမ်းသာသပေါ့ကွယ်။ သူလည်း ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ ခေါင်းတစ်လုံး၊ ငါ့သားကြီးလည်း ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ ခေါင်းတစ်လုံး ဘောက်မဲ့ မဖြစ်ရမလဲဟေ့။ မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောဝံ့သလဲ၊ ပြောဝံ့တဲ့လူ ငါ တွေ့စမ်းချင်တယ်၊ ဒွေးသာဂိတဲ့ကွယ့်နော်၊ လူစင်စစ်က မျောက်ဖြစ်သွားအောင် ပြုစားပစ်လိုက်မယ်၊ နှယ်နှယ်မှတ်သလား။ ကိုင်း ကိုင်း ပြောနေကြာရော့ ထွက်ပေတော့ ငါ့သား၊ ရော့ အမေ့ တောင်ဝှေးကလေး ကိုင်သွားလိုက်ဦး။ လက်ချည်းထဲတော့ ဂိုက်ဆိုက် မပြည့်ဘူး ပြောကြလိမ့်မယ်၊ ရော့ ယူသွား'

ဒွေးသာဂိသည် ဆစ်တိုဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တောင်ဝှေးကို မောင်စာခြောက်၏ လက်သို့ ပေးလိုက်ရာ၊ တောင်ဝှေးသည် မောင်စာခြောက်လက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးကြိုးကွပ်သည့် ချယ်ရီတုတ်ကောက်ဖြစ်လာလေ၏။

'ဟဲ့ နေဦး၊ နင့်နာမည်ကို လူများမေးရင် ဘယ့်နှယ်ပြောမလဲ'

'ခက်ချည် အမေ လုပ်ပါဦး၊ မောင်မောင်ခြောက် မကောင်းဘူးလား၊ အရာရှိမျိုးရိုး ထင်အောင်လေ'

'ဟယ် ခုကာလ အရာရှိမျိုးရိုးမှ မောင်မောင် မှည့်တာလိုက်လို့၊ ခွေးလေး ကြွမ်းပိုး မောင်မောင်တွေ ပြည့်လို့။ နေဦး ဒီလိုလုပ်ပြေမှု၊ မင်းညီမင်းသား ထင်အောင် ထိပ်တင်ခြောက်လို့ မှည့်ကြစို့။ ဒါလည်း မလွဲပါဘူး၊ ငါ့အဘိုးရဲ့ ယောက်ဖရဲ့ နှမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ဟာ ရွှေနန်းတော်ကြီးက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ဝတ်လဲတော်ခေါက်တဲ့ လူရဲ့ မယားငယ် ဖြစ်ဖူးတယ် ပြောတယ်။ ငါက နန်းတော်ကြီးက အဆက်၊ နင်က ငါ ဖန်ဆင်းတဲ့ သားဆိုတော့ မင်းသွေးပါတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးလား'

'ဟုတ်သားပဲ အမေ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကြီးဝင်သွားတာပဲ ...'

'ကိုင်း ကိုင်း ထွက်တော်မူပေတော့၊ ဟိုဟာဒီဟာ စုခါစည်း ဒွေးသာဂိရဲ့ ခြောက်ထိပ်တင်ရယ်'

'အောင်မယ် အမေက ဆိုင်းဆင့်တာတွေ ဘာတွေနဲ့ပါတကား'

'ဆိုင်းဆင့်တာ မဟုတ်ဘူးကွယ့် မိုက်ပါဘိတော့။ ကဗျာမတတ် ဘာမတတ်နဲ့၊ ဒါက ရှစ်ဆယ်ပေါ် ခေါ်တယ်ကွယ့် ထိပ်တင်ခြောက်ရဲ့'

'သြော် ဟုတ်လား အမေ၊ ဒါထက် ထိပ်တင်ခြောက် ဆိုတော့ကောကောင်းရဲ့လား အမေ'

'ဒါဖြင့် နင်က ခုနစ်ကြိုက်သလား၊ ရှစ်ကြိုက်သလား၊ များတိုင်းကောင်းတာမှတ်လို့ ဟယ်'

'ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ခြောက်နဲ့ကျွန်တော် နေပါတော့မယ်။ ကိုင်း သွားလေဦးမှ တော်မကိုး၊ ကိုင်း ယောက်ျား တောင်ဖအောင်းနဲ့ ခေါင်းတစ်ရာ ပေါင်းခါသိမ်းချုပ်'

'အောင်မယ် နင့်ဟာကမှ ဆိုင်းဆင့်တာဟဲ့'

'ဟုတ်လား၊ ပြောတတ်ပေါင် အမေ၊ ရှမွေလုံးအဖြစ်နဲ့ တောထဲမှာပေါက်နေတုန်းက မင်းသားကြီး ဆိုင်းဆင့်တဲ့လေသံ ဝင်သွား ထင်ပါရဲ့'

'ဟား ဟား ဟား ဟား၊ တော်တော်အူရွှင်တဲ့ မှို့ခြောက်ပါတကားဟဲ့၊ စိုများစိုရင် ငါတော့ အူတက်သေရလိမ့်မယ် ထင်တယ်'

ထိပ်တင်ခြောက်သည် ဒွေးသာဂိအား ရိုကျိုးသမှု ဒူးထောက်ကာဝတ်ချကန်တော့ပြီးနောက် ရွာအနောက်ပေါက်မှ ထွက်လာ၍ တုတ်ကောက်တယမ်းယမ်း၊ လေကလေးတချွန်ချွန်နှင့် လျှောက်သွားလေရာ၊ ခြစ်ခုံနှင့် ထွန်ခြစ်လက်ကိုင်ရိုးတို့မှ ဖြစ်လာရသော ခြေထောက်များ ဖြစ်သည့်အတွက်

ခြေလှမ်းသောအခါ၌ ခပ်တောင့်တောင့် ရှိနေသော်လည်း တဲပေါက်မှ မျှော်ကြည့်နေရစ်သော ဒွေးသာဂိ၏ မျက်စိထဲ၌မူ၊ အလွန်တရာ ခံ့ညား၍ စစ်ဗိုလ်ကြီး ဗန္ဓုလ ခြေလှမ်းပုံနှင့် တူသည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ ရွာအနောက်၌ရှိသော လက်ပံပင်ကြီးကို ကျော်လွန်၍ မူးချောင်းတံတားကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက်၊ လမ်းကွေ့သို့ ချိုးသွားသဖြင့် မျက်ခြည်ပြတ်သွားသော အခါတွင်မှ ဒွေးသာဂိသည် 'ဉ်ဖွ ချေးတုံး မတ်တတ်ထ စေသတည်း' အစရှိသော စုန်းကဝေတို့၏ ဆုတောင်းကို တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုကာ တဲထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသတည်း။

*

ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ခေါင်းလောင်းသံနှင့် ကြေးစည်သံတို့ တညံညံ ထိုးခေါက်လျက် ရှိကြစဉ်၊ ဒွေးသာဂိ၏ ဝမ်းမနာသား ကျွန်ုပ်၏ ဟီးရိုးဇာတ်လိုက် ထိပ်တင်ခြောက်သည် ရုံးစိုက်ရာ ဌာနဖြစ်သော မြို့တော်ကြီး၏ စည်ကားသော လမ်းကြီးတစ်လျှောက် ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ လမ်းနံ့ဘေးရှိ အကြော်ဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်စသည်တို့၌ သရေစာ စားသောက်လျက်ရှိသော မြို့သူမြို့သားများသည် ထိပ်တင်ခြောက်၏ သစ်လွင်တောက်ပြောင်သော အဝတ်တန်ဆာများနှင့် ခံ့ထည် သိုက်မြိုက်သော ကာယဗြေတို့ကို မြင်ကြသည့်အခါ၊ ဤလူကား ဝန်ထောက်ထက် မသေးသော အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု အချို့က ခန့်မှန်း၍၊ အချို့ကလည်း မင်းတိုင်ပင် အမတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးဆကြ၏။ တစ်ယောက်သော လူကမူ ...

'ခင်ဗျားတို့ တွေးတာတွေ အားလုံးလွဲတယ်။ သူ့ဖိနပ်ကို ကြည့်ကြစမ်းပါ၊ ဟသ်ာဖိနပ် မဟုတ်ဘူးလား။မင်းညီမင်းသားမို့လို့ ဒီဖိနပ်မျိုးစီးတာပါဗျ' ဟု ပြော၏။

ဤတွင် အခြားတစ်ယောက်က 'မင်းညီမင်းသားဖြစ်ရင် ဒီဖိနပ်မျိုးကို အရပ်ထဲမှာ ဘယ်တော့ စီးမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျားလူ ဇာတ်မင်းသား ဖြစ်မှာပါဗျ' ဟု ထင်မြင်ချက် ပေး၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဟုတ်သားပဲဗျာ၊ အင်္ကျီကလည်း ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီဗျာ၊ ပွဲထဲက ဇာတ်မင်းသားများမှ ဝတ်တာ မဟုတ်လား' ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ အချိတ်ပုဆိုး တောင်ရှည် ခါးပုံစကို ဖုတ်မလူး စေရန် ခါးတွင်ပတ်၍၊ ချယ်ရီတုတ်ကောက် ဝင့်ကာ၊ ဆေးတံကို တဖွားဖွား ရှူဖွာလျက်၊ ရွှေကျင်ခပ်ပဝါကို ဘီအေပေါင်းခေါ် ခပ်စောင်းစောင်း ပေါင်း ထားပြီးလျှင် ဒေါမာန်ပါပါနှင့် လျှောက်လာသော ထိပ်တင်ခြောက်သည် အတန်ငယ် ပူအိုက်လာသော အချိန်ဖြစ်၍ ချွေးအနည်းငယ် စို့လာသော နဖူးပြင်မှ ရွှေကျင်ခပ် ခေါင်းပေါင်းကို အသက်သို့ မခို့တရို့ ပင့်တင်လိုက် ရာတွင်၊ အလုပ်ကြမ်းဆို၍ လက်ဖျားနှင့် မတို့ဖူးသဖြင့် ဖြူစင်နုထွတ်လှ စွာသော လက်ဖဝါးပြင်နှင့် လက်ချောင်းများကို မုန့်ဆိုင်မှ လူများ မြင်လိုက် ရသည်နှင့် ပါးစပ်ဟကာ အံ့သြ ငေးမော နေကြလေတော့သည်။

လက်ယာဘက်တွင် ကိုင်ထားသော မိုးကြိုးကွပ်သည့် ချယ်ရီတုတ် ကောက်ကို ထားဘိဦး၊ လက်ဝဲဘက်၌ကိုင်ထားသည့် ပယင်းရိုးတွင် ရွှေကွပ် ထားသော ဆေးတံကြီးမှာ ဆံပင်ဖားလျားချထားသည့် အင်္ဂလိပ်မကလေး၏ ငယ်ထိပ်တည့်တည့်မှ အခိုးထွက်နေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် အံ့သြဖွယ် ထုလုပ် ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိပ်တင်ခြောက်သည် ခြေလေးငါးလှမ်း လှမ်းမိ တိုင်း လက်ဝဲဘက်မှ ဆေးတံကို ပါးစောင်သို့ ထိုးသွင်းကာ ထောင်းခနဲ ထောင်းခနဲ အခိုးထွက်လာအောင် ရှူဖွာ၍ မြိန်ရေရှက်ရေ ရှိုက်သွင်းပြီးမှ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်တို့မှ အခိုးများ ထွက်လာခြင်းကို မြင်ရသည်နှင့်ပင် ခံတွင်း ချဉ် ပြေမတတ် အောက်မေ့မိကြလေသည်။

ဤအဝတ်အစားမျိုး၊ ဤဂိုက်ဆိုက်မျိုး၊ ဤလူသွေးလူရောင်မျိုး၊ အထူးသဖြင့် ဤဆေးတံမျိုးသောက်၍ လမ်းလျှောက်ခြင်း ဟူသည်မှာ နေ့စဉ် နှင့် အမျှ တွေ့မြင်ကြရသော ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ၊ တစ်သက်တစ်ခါ ဆိုဘိသကဲ့သို့ အလွန်တရာ ကြုံခဲလှသော အခြင်းအရာ ဖြစ်ပေရကား၊ ခရီးသွားများနှင့်

မုန့်စားသူများသည် မုန့်ပန်းကန်များကို ချထား၍ ထိုလူကို ငေးမော့ကာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်လေသည်ကို ခန့်မှန်း ပြောဆို နေကြလေတော့သည်။

'ဘယ်သူက ဘာပြောပြော လူပုံပန်း မြင်ရတာနဲ့ အထက်တန်းစား လူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ် ဆိုတာကို ကျုမ်းကိုင် ပြောဝံ့တယ်ဗျ'

'အထက်တန်းစားဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်ရထားနဲ့ မော်တော်ကားနဲ့ လာရ မှာပေါ့ဗျ၊ နေပူကျဲကျဲကြီးထဲမှာ ခြေကျင် လျှောက်လာပါ့မလား လို့'

'သူပြောတာ ဟုတ်ပေတယ်ဗျ'

'ဘယ်ကလာ ဟုတ်လိမ့်မှာလဲ၊ အထက်တန်းစားဆိုရင်ကော ကိစ္စ အရေးကြီးရင် ခြေကျင် မသွားရတော့ဘူးလားဗျ'

'လူရေ လူရောင်ကို ကြည့်ကြပါဗျ၊ ဒီလိုလူဆိုရင် ကျုပ်တို့ကတော့ အဝတ်စုတ်တွေချည်း ဝတ်လာပစေ၊ မင်းညီမင်းသားထဲကလို့ ချက်ချင်း ပြောဝံ့တယ်'

'လူပုံက အောက်သားနဲ့ တူတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ အညာသားထဲက ဘယ်လောက်ကြွားကြွား ပယင်းရိုးတပ်တဲ့ ရေမြှုပ်ဆေးတံတော့ မသောက်ပေ ဘူး ထင်တယ်'

'ခြေလှမ်းပုံက တစ်ဆိတ်လောက် တောင့်တင်းတင်း မနေဘူးလား ဗျာ'

'တောင့်တယ်လေ၊ ဒါမှ ခံ့တယ် မဟုတ်လား'

'ကျုပ်ကတော့ စစ်မှုထမ်းထဲကလို့ ထင်တယ်ဗျာ၊ တယ်ပြီး ရင်ကော့ သား ကောင်းတယ်'

'ခံ့ခံ့ညားညားနဲ့ ယဉ်ကျေးပုံထောက်တော့ မွန်တိုင်းပြည်က သံ ကြီး တမန်ကြီး ဖြစ်လေရော့လား ဗျာတို့'

'ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်ဗျို့၊ ကျုပ်တို့မြို့ဝန်က အောက်ပြည်နဲ့ အဆက် အသွယ် ရှိတယ်လို့ ကြားတယ်'

'ဘာပြောပြော ရုပ်ကတော့ ချောပေတယ်ဗျာ၊ နှာတံကြီးက စင်းလို့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မျက်လုံးက ကြည်လိုက်ပုံ ကြည့်ကြစမ်းပါဦး၊ မီးတောက်မီးလျှံ ထွက်တော့မလို ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ နေတာပဲ'

ထိုအခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က 'နှာတံပေါကြီးနဲ့ ချောလိုက်တဲ့လူ ရှင်၊ မြင်တောင် မမြင်ဖူးသလောက်ပါပဲ' ဟု ပြောလိုက်သည်ကို အနီးသို့ ရောက်လာသော ထိပ်တင်ခြောက် ကြားလိုက်သည်နှင့်၊ 'ဒီကလည်းနှမလောက် ချောတဲ့မိန်းမ မတွေ့ရဖူးတာ အမှန်ပါဗျာ' ဟု မျက်နှာရွှမ်းရွှမ်းနှင့် ပြောလိုက်ရာ၊ ပြောမိသော အမျိုးသမီးမှာ မျက်နှာပူသည်နှင့် ဦးခေါင်းငုံ့လျက်ရှိစဉ် ယောကျ်ားများက 'အချက်ကျအောင် ပြောတတ်တဲ့ လူပဲကွာ၊ လွန်ရော'ဟု ချီးကျူးကြ၏။

ထိပ်တင်ခြောက်ကို မြင်ရသူများသည် ယောကျ်ားမိန်းမ မရွေး တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ ချီးကျူးပြောဆိုနေကြသည့် အထဲတွင် သဘောမတူသော အမူအရာ ဖော်ပြသူဆို၍ နှစ်ဦးတည်းသာ ရှိလေသည်။ ခွေးကလေး တစ်ကောင်သည် ထိပ်တင်ခြောက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခြေဖနောင့်ဆီသို့ နှာခေါင်းနှင့် ကပ်ကာ အနံ့ခံပြီးနောက်၊ တင်ပါးအောက်သို့ အမြီးကို ကုပ်သွားလျက် ဦးခေါင်းကို အထက်သို့ထောင်ကာ မကြားဝံ့ မနာသာ အူပြေးလေတော့သည်။ ငါးနှစ်သားသာသာရှိသော ကလေးတစ်ယောက်သည်လည်း ထိပ်တင်ခြောက် မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီးနောက် ပါးစပ်ကိုဖြဲလျက် 'ဒီဘူးဒီးခြောက်ကြီး ဂျနော်ကြောက်တယ်' ဟု ဆိုကာ မိခင်ကို ဖက်ထားလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ ထိပ်တင်ခြောက်သည် မင်းလမ်းမကြီး တစ်လျှောက် ဖြောင့်တန်းစွာ လျှောက်သွား၍၊ မိမိကြားလောက်အောင် အသံထုတ်ကာ ချီးကျူးစကား ပြောသူများအား ကျေးဇူးတင်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ပြုံးရယ်ကာ၊ ဖွေးဖွေးဖြူသော မိမိ၏ သွားများကို ဖော်ပြရုံမှတစ်ပါး လက်ဝဲ လက်ယာတို့သို့ ကွေ့ကောက်ခြင်းမရှိဘဲ ဆေးတံကိုသာ တွင်တွင်ကြီး ဖွာလျက် လျှောက်သွားတော့သည်။ အားလပ်သော သူများသည်လည်း

အဘယ်အရပ်သို့ သွားလေသနည်းဟု သိလိုသည်နှင့် ထိပ်တင်ခြောက်နောက်မှ တကောက်ကောက် စုရုံးလိုက်ပါ သွားကြတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ထိပ်တင်ခြောက်သည် မြို့ဝန်ဦးရွှေအိုး၏ နေအိမ်သို့ ရောက်လာ၍ ဝင်းတံခါးကို ခေါက်ပြီးလျှင် တံခါးမဖွင့်မီ ရပ်စောင့်နေရသည့် အတောအတွင်း၊ ဆေးတံမှပြာများ ခေါက်ထုတ်သည်ကို လူများက ကြည့်နေကြ၏။

'သူ့ပါးစပ်က တွတ်တွတ် တွတ်တွတ်နဲ့ ဘာပြောတာလဲကွ သူငယ်ချင်း'

'ဆိုနိုင်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ့မျက်စိထဲမှာ သူ့ရုပ်က ချက်ချင်းမှိန်သွားသလိုလို ငါ ထင်လိုက်တယ်ကွ။ ငါ့မျက်စိက နေပူလွန်းလို့ မှုန်သွားထင်ပါ့ကွာ'

'မင်းက ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ငါကတော့ သူ့ဆေးတံကို ကြည့်နေတယ်။ ခုနင်တုန်းက မီးငြိမ်းနေမှတ်တယ်၊ အခုတော့ မီးခဲကြီးနဲ့ ရဲလို့။ မြင်ဘူးလားကွ၊ ဒီလူဟာ လူဆန်းတစ်ယောက် ထင်တယ်ကွ'

'ဟုတ်မှာပေါ့ကွ မှိန်ချည်လက်ချည်နဲ့၊ ဟော မြို့ဝန်သမီး ခင်ခင်ကြီးက လေသာပြတင်းပေါက်က မျှော်ကြည့်နေတာ တွေ့ရလား၊ တို့ ခင်ခင်ကြီးတော့ သွားပါပြီ၊ ပါတော့မှာပါပဲ'

ထိုအချိန်၌ ဝင်းတံခါးကြီး ဖွင့်ပြီဖြစ်၍ ထိပ်တင်ခြောက်သည် ကျောင်းသားများအား ကျောင်းဆရာက ကြည့်သည့် အထက်စီး ကြည့်နည်းမျိုးဖြင့် လမ်းပေါ်ရှိ ပရိသတ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးပြပြီးနောက် ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ဖော်ပြခဲ့သည့် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်မှတစ်ပါး ထိပ်တင်ခြောက်၏ မှုမမှန်သော အဖြစ်ကို မည်သူမျှ မရိပ်မိချေ။

မြို့ဝန်၏သမီး ခင်ခင်ကြီးမှာ ဖြူဖြူတုတ်တုတ်၊ ဖောင်းဖောင်းအိအိ အဆက်အပေါက်ရှိ၍ မထူလွန်း မနုပ်လွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရယ်လိုက်သောအခါ ပါးစပ်တစ်ဖက်တစ်ချက်ပေါ်တွင် ဗွေလှည့်ကာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခွက်ဝင်သွားသော ပါးပိန့်ကလေးများနှင့် အမှန်ပင် ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမပျိုကလေး ဖြစ်၏။ ခင်ခင်ကြီးသည် ထိပ်တင်ခြောက်ကို ပြတင်းပေါက်မှ မြင့်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်နှာ၌ တို့ပတ်ရိုက်ကာ ယပ်တောင်ကလေး ကိုင်လျက် ဆင်းလာ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ထိပ်တင်ခြောက်သည် ဧည့်ခန်းသို့ဝင်၍ အလွန်တရာ မျက်နှာထားတင်းသော မြို့ဝန်ဦးရွှေအိုးနှင့် တွေ့ဆုံသည်တွင်၊ ဒွေးသာဂိ မှာထားလိုက်သည့် လျှို့ဝှက်သော စကားတစ်လုံးကို ဦးရွှေအိုး၏ နားအနီးသို့ ကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ဦးရွှေအိုးသည် ပျူငှာသော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် 'ဟဲ့ သမီး ခင်ခင်ကြီးရေ၊ နင့်အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဟေ့၊ လာပြီး ဧည့်ခံလိုက်ပါဦးကွယ်။ ချိုပွဲ ချဉ်ပွဲများ ပြင်ယူခဲ့လို့ ဗျိုဖုံကို ပြောလိုက်ဟေ့' ဟူ၍ ပြောလိုက်၏။ ခင်ခင်ကြီးသည် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာရင်း ဗျိုဖုံအား လက်ဖက်ရည်ပွဲများ ပြင်ယူခဲ့ဖို့ မှာထားပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ထိုအခါ မြို့ဝန်ဦးရွှေအိုးက 'လာကွယ့် သမီး၊ ဟောဒီက ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောပါဦးကွယ်။ ဖေဖေကတော့ ရုံးကိစ္စကလေး ရှိသေးလို့ ခဏသွားရဦးမယ်' ဆို၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိပ်တင်ခြောက်မှုကား အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော မြို့ဝန်သမီး ခင်ခင်ကြီးကို ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေရာမှ အမြီးအတောင်ဖြန့်၍ ကသော ဥဒေါင်းငှက်ကဲ့သို့ တောင်ရှည်ပုဆိုး တဖြန့်ဖြန့်၊ ရွှေကျင်ခပ် ခေါင်းပေါင်းတပြင်ပြင်၊ ရေမြှုပ်ဆေးတံ တဝင့်ဝင့်ဖြင့် "ငါသို့သော လူကို မချစ်ကြိုက်ဘဲ နေနိုင်သေးရဲ့လား" ဆိုလိုသော အမူအရာမျိုးနှင့် မိမိကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ပြသ နေလေ၏။ အမှန်မှာ ထိတ်တင်ခြောက်သည် ခင်ခင်ကြီးကို မြို့ဝန်က ခေါ်လိုက်ကတည်းက ဆေးငွေ့များကို တရစပ် ရှိုက်သွင်းပြီး အခိုးမထုတ်ဘဲ အသက်အောင့်ထားလေရကား၊ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနှင့် ရှုမြင်သူ စွဲမက်လောက်စရာ ဖြစ်နေပေတော့သည်။ မြို့ဝန်သမီး ခင်ခင်ကြီးလည်း စွဲမက်ခဲ့လေပြီ။

ခင်ခင်ကြီးသည် ထိပ်တင်ခြောက်နှင့်အတူ ယှဉ်ကာ ဧည့်ခန်းကြီး အလယ်တွင် ရပ်လျက်ရှိစဉ် ဝမ်းထဲကပီတိ တစိမ့်စိမ့်ဖြစ်သည်နှင့် "ဤလူနှင့်ငါ ထိမ်းမြားရလျှင် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပါမည်လော" ဟု သိချင်သော ဇောကလေး ပေါ်ပေါက်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဧည့်ခန်းထဲ၌ရှိသော ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲသို့ မိမိတို့နှစ်ယောက်၏ အရိပ်ကို ကြည့်မည်ဟု လှည့်လိုက်၏။ ၎င်းမှန်ကြီး၏ ထူးခြားသော သတ္တိတစ်ခုမှာ မည်သူမဆို ၎င်းမှန်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အကြင်သူ၏ နဂိုပကတိ ဇာတိရုပ်သွင်အတိုင်း ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲသို့ ဦးခေါင်းငုံ့ကာ ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် 'အမယ်လေး၊ လုပ်ကြပါဦး တော်တို့' ဟု ဟစ်အော်ကာ မူးမေ့သွားလေတော့သည်။

ထိပ်တင်ခြောက်သည် မူးလဲမည် ပြုနေသော ခင်ခင်ကြီးကို ပွေ့ထားရာမှ အကြောင်းခြင်းရာကို သိလိုသည်နှင့် ခင်ခင်ကြီး ကြည့်နေသော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ စုန်းကဝေတို့ တတ်သော ပဥ္စလက်ပညာအရ လှည့်စားထားသည့် သဏ္ဍာန်အတိုင်း လူချောကလေး မဟုတ်တော့ဘဲ ထင်းချောင်း၊ တုတ်ခနောင်းနှင့် ဘူးတောင်းကွဲ အစုအဝေးကို မြင်ရသည်နှင့် 'ဟိုက်' ဟု ဆိုကာ၊ မူးမေ့နေသော ခင်ခင်ကြီးကို ကြမ်းပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်တော့သည်။

*

ထိုနေ့ နေဝင်ရီတရော အချိန်တွင် ဒွေးသာဂိသည် တဲပေါက်ဝ၌ထိုင်ကာ ဒန်တိုသစ်တစ်ချောင်းကို ဖွာလျက်ရှိစဉ်၊ တဲနောက်ဖေးဆီမှ အရိုးစု အဖွဲ့အစည်းကို မြေကြီးပေါ်၌ ခေါက်သော အသံကဲ့သို့ တဂေါက်ဂေါက် လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်နှင့် 'ဘယ့်နှာလဲကရို၊ ဘယ်သူ့ခြေသံလဲ ဟဲ့၊ သချိုင်းမှာမြှုပ်ပြီး နှစ်လည်မှ ပေါ်လာတဲ့ ကမ္ဘောဇာန်းကောင်ရဲ့ ခြေသံမျိုးပါ တကား' ဟု ပြောလိုက်၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ ဒွေးသာဂိသည် တဲထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်လာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူကို မော့အကြည့်လိုက်တွင် ထိပ်တင်ခြောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိပ်တင်ခြောက်၏ ဆေးတံမှ အခိုးတလူလူ ထွက်နေ၍ ထိပ်တင်ခြောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ နံနက်ခင်း အိမ်မှ ထွက်သွားစဉ်ကအတိုင်း လူသားပကတိ ရှိနေသော်လည်း၊ ၎င်း၏ အမူအရာမှုကား စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်လာခဲ့ဟန်နှင့် ထန်းခေါက်ဖျာပေါ်သို့ ကိုယ်လုံးပစ်၍ လှဲချလိုက်တော့သည်။

'ဘာဖြစ်လာသလဲကွယ့် အမေ့သားကြီး၊ မြို့ဝန်ဦးရွှေအိုးက ငါ့သားကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်သင့်မခံလို့လား။ သယ် ... ဒီကောင်တော့ သိစေ့မယ်။ ဒင့်သမီးကို ကလပ်ပေါ်တင်ပြီး ငါ့သားရှေ့မှာ ဒူးထောက်ဆက်စေရမယ်ဟေ့။ သာဂိတဲ့နော်၊ သာဂိတဲ့နော်၊ တစ်ဂိပြင် နှစ်ဂိ မရှိဘူးဟေ့ ...'

'မဟုတ်ပါဘူး အမေ၊ ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြင်ခဲ့ရလို့ပါ အမေရဲ့။ ဘယ်မှလဲအမေ၊ လက်စသတ်တော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ တုတ်ခနောင်းနဲ့ ဘူးခွံခြောက်ကို အစုတ်အပြတ်တွေနဲ့ ပတ်ထားတာပါကလား အမေရဲ့။ တော်ပြီ အမေ၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင် မနေချင်တော့ဘူး၊ သွားရောလဟယ်'

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိပ်တင်ခြောက်သည် ပါးစပ်ပေါက်၌ တပ်ထားသော ဆေးတံကို ဖြုတ်၍ တဲထောင့်သို့ ရှောက်ခနဲ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထန်းခေါက်ဖျာပေါ်၌ ထင်းချောင်း၊ တုတ်ခနောင်းနှင့် အဝတ်စုတ်များ ဗရန့်ကြဲနေသည့် အပေါ်တွင် ဘူးတောင်းကွဲတစ်ခု တင်လျက် ကျန်ရစ်လေတော့သည်။

ဒွေးသာဂိသည် ဦးခေါင်းယမ်းကာ ဝမ်းနည်းစွာနှင့် ဖရိုဖရဲ ကြဲနေသော အစအနု အစုတ်အပြတ်များကို ကြည့်လျက် "သြော် ထိပ်တင်ခြောက် ထိပ်တင်ခြောက် ဖြစ်ရလေကွယ်၊ တကယ်ဆိုတော့ လောကကြီးမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းရဲ့ ဗူလိနတ်စ အတိုအထွာ အစုတ်အပဲ့တွေ စပ်ဟပ်ထားလို့မို့ အခေါင်းပွ၊ အဆန်ခေါ်ချောင် နှင့်လိုအကောင်တွေ ထောင်သောင်းမက

ရှိနေပါလျက်ကယ်နဲ့ နင်ကမှ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်လာရသလားဟယ် ခြောက်ကယ်' ဟု ညည်းညူကာ ဒန်တိုစုတ်ကို ကောက်ယူ၍ ဘူးတောင်းကွဲ၏ ပါးစပ်ပေါက်ထဲသို့ ထည့်မည် ပြုပြီးမှ ...

'ဖြစ်မထင်ပေါင်လေ၊ ဟိုအကောင်တွေက မာနကြီး တောင်လိုမောက်ပြီး လက်မ တထောင်ထောင်၊ ရင် တကော့ကော့၊ ခြေဖျား တထောက်ထောက် လုပ်နေကြတဲ့ အထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ အမှန်အတိုင်း မြင်ထားတဲ့ မောင်ရင်ခြောက်က ဝင်တိုးလို့ ငါ့အကောင် နေရာရစရာ လမ်းမမြင်ပါဘူး။ ကိုင်း ကိုင်း၊ ငါ့သားကြီးရေ မူလရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း ငါ့ပြောင်းခင်းထောင့်မှာ စာခြောက်ရုပ်အဖြစ်နဲ့ပဲ အရိုးထုတ်ချေပါတော့ကွယ်၊ လူကလေးရယ်' ဟုဆိုကာ သချိုင်းအစွန်းရှိ ပြောင်းခင်းထောင့်တွင် ဝါးလုံးရှည်ရှည်နှင့် ချည်ထားလိုက်လေတော့သတည်း။

(**Nathaniel Hawthorne** ၏ **The Scarecrow**ကို မှီးပါသည်။)

[ရှုမဝ၊ အတွဲ (၄)၊ အမှတ် (၄၆)၊ မတ်လ ၁၉၅၁]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်

ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၃၀ ခန့် အချိန်က သူရိယသတင်းစာတိုက်၌ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ်နှင့် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိစဉ်၊ ခွင့်ရက်ရှည်ခံယူ၍ အထက်မြန်မာပြည် ရွှေလီချောင်းတစ်ဖိုက်၌ သစ်တောဘက်တွင် အမှုထမ်းလျက် ရှိသော သစ်တောဝန်ထောက် ဦးဝင်းမော်ထံသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဦးဝင်းမော်မှာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာကြရာတွင် ၎င်းတို့ထံ အလည်အပတ်လာရန် ကြိမ်ဖန်များစွာ မှာထားဖူးသည့်အလျောက်၊ အထက်မြစ်ညာအရပ်မှ တစ်ခါတစ်ခေါက် ရောက်ဖူးလိုသောဆန္ဒ ရှိသည်နှင့် အခွင့် ၃ လ အနက် ၂ လခန့် အချိန်ကို ထိုသူငယ်ချင်းနှင့် အတူ အချိန်ဖြုန်းရန် အကြံအစည်နှင့် ကျွန်ုပ် သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးဝင်းမော်သည် ဒေသန္တရ ဗဟုသုတအတွက် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ဆန္ဒကို သိရှိသည့်အလျောက်၊ သူနှင့်အတူတကွ ကျွန်တော် နေထိုင်သော အချိန်တွင် ၎င်း၏ဌာနဖြစ်သော မြတောင်ရွာ၌ အချိန် အနည်းငယ်မျှသာ ပြန်လာ၍၊ အဆိုပါ ၂ လမျှသော အချိန်ကို ရွှေလီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် တောတက်ရန် စီမံခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဝင်းမော်တို့သည် အစေခံများကို ပစ္စည်းနှင့်အတူ နောက်မှ လှည်းနှင့် လိုက်ခဲ့ရန် မှာထားခဲ့ပြီးလျှင်၊ မြင်းတစ်စီးစီနှင့်

ထွက်လာကြ၍ ရွာကလေးတစ်ရွာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြလေ၏။ ရွာ၏ မြောက်ဘက် တစ်ဖာလုံခန့်ရှိ လက်ပံပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ထားသော နတ်စင်တစ်ခုရှိ၍၊ ရွာသူရွာသားများသည် သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ အိုးစည်၊ ဒိုးပတ် အစရှိသော အတီးအမှုတ်များနှင့် ထိုနတ်စင်ရှေ့တွင် တပျော်တပါးကြီး တီးမှုတ်ကခုန်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ၂၀ ခန့်မျှသော မိန်းမကြီးတို့သည်လည်း ကန်တော့ပွဲများကို နတ်စင်ရှေ့တွင် တည်ခင်း၍ တင်မြှောက်ပသလျက် ရှိကြရာ၊ ရွာအပျိုများနှင့် ကာလသားများသည်လည်း ဒိုးပတ်နှင့် အိုးစည် အပြိုင်အဆိုင် တီးကြသည့်ပွဲတွင် အပျိုများသည် ဒိုးပတ်သမားများနှင့်လည်းကောင်း၊ လုံပျိုများသည် အိုးစည်သမားများနှင့် လည်းကောင်း တွဲဖက်သီဆိုကာ ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်လျက် ရှိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းပေါ်မှ ခေတ္တဆင်းကြ၍ နတ်စင်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် နတ်ရုပ်များကို ကြည့်ကြသည့်အခါ၊ ယောကျ်ားရုပ်နှစ်ခုသည် မြင်းစီးလျက် လည်းကောင်း၊ အဘိုးကြီးရုပ် တစ်ခုသည် တင်ပျဉ်ခွေလျက် လည်းကောင်း၊ မိန်းမရုပ်တစ်ခုသည် ကလေးကိုပိုက်လျက် လည်းကောင်း ရှိနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ၃၇ မင်း နတ်များ အကြောင်းကို အနည်းငယ် ကြားဖူးသော်လည်း၊ ထိုနတ်ရုပ်များသည် မည်သည့်အခြင်းအရာကို ဖော်ပြ၍ မည်သည့်နတ်များ ဖြစ်သည်ကို မတွေးတတ်သည်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်အား မေးကြည့်ရာ၊ 'ဒီနယ်မှာ အင်မတန်ကျော်ကြားတဲ့ "ဗိုလ်ဗလ" နတ်ဆိုတာ ဒီဟာပဲ' ဟု အဘိုးကြီးက ပြန်ပြောလေ၏။

အမှန်ကို ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေဦးဝင်းမော်တို့မှာ နတ်ဆိုသည်ကို များစွာလည်း အယုံအကြည် မရှိ၊ ပသရန်လည်း အလိုမရှိ၊ စော်ကားမော်ကား ပြုလုပ်ရန်လည်း အလိုမရှိ၊ လောက၌ နာမည်ကျော်လူဆိုးများကို ခပ်ကင်းကင်း နေသည့်နည်းတူ နတ်များနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အရောတဝင် မပြုဘဲ ခပ်ရှောင်ရှောင် နေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်မှာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ဆိုလျှင် ကြားနာချင်သော ဝါသနာရှိသည့်အလျောက် ဗိုလ်ဗလနတ်၏ အကြောင်းကို မေးမြန်းစုံစမ်းလိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ထိုလူကြီးအား ဗိုလ်ဗလ နတ်အကြောင်းကို သိပါရစေဟု ပြောရာတွင်၊ လူကြီးက 'ဒီအကြောင်းကို သိချင်ရင် ဒီရွာမှာ တစ်ညလောက် အိပ်ပါလား' ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစကားသည် နတ်များနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်ဆန်းကြယ်သော စကားတစ်ခု ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်၌ သိလိုသော ဆန္ဒသည် တိုး၍ ပြင်းထန်လာသည်နှင့် ဦးဝင်းမော်အား တိုင်ပင်ကြည့်ရာ၊ သူက 'ခင်ဗျားအိပ်ချင် အိပ်လေဗျာ၊ အလုပ်ကတော့ စီမံရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်' ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ အတိုရုံးရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုညအဖို့ ဘိုတဲမရှိသည်နှင့် ထိုရွာသူကြီးအိမ်တွင် အိပ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်၍၊ တပည့်များ ပါလာမည့် လှည်းကိုသာ မျှော်လင့်နေကြလေတော့၏။

သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်ကြ၍ မကြာမီအတွင်း တပည့်များနှင့် ပစ္စည်းများ ဆိုက်ရောက်လာကြရာတွင်၊ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ဘိုအိမ်ပုံသဏ္ဌာန် ဆောက်လုပ်ထားသော သူကြီးအိမ်တွင် ဆင်ဝင်ဆောင်၌ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ညနေ ၅ နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ တပည့်များလည်း အသင့်ချက်ပြုတ် ဆောင်ယူလာခဲ့သော ဟင်းများကို ပူအောင်နွှေး၍၊ ထမင်းအိုးတစ်လုံးမျှသာ ချက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးလေ၏။ ညစာ စားပြီးကြ၍ ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင် တစ်ခုစီနှင့် ထိုင်နေကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်သည် သူကြီးအား ဗိုလ်ဗလ နတ်အကြောင်းကို မေးမြန်းရာတွင် ဤအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းပြောပြနိုင်သော လူကြီးတစ်ယောက်ရှိသည် ဆို၍ တပည့်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်ရာ၊ မကြာမီ လူကြီးတစ်ယောက် ပါလာလေသည်။ ထိုလူကြီးမှာ အခြားမဟုတ်၊ နတ်စင်အနီး၌ ကျွန်ုပ် တွေ့ခဲ့ရသော လူကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးအား ဗိုလ်ဗလ နတ်အကြောင်းကို ကြားလိုသဖြင့် အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ၊ လူကြီးသည် သင်ဖြူးပေါ်၌ ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း၊ ကွမ်းအစ်၊ လက်ဖက် အစရှိသော စားသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို ခဏခဏ ဖွာရင်း အောက်ပါ အခြင်းအရာတို့ကို ပြောပြလေ၏။

(ရွှေလီနယ်မှ ယောကျ်ား၊ မိန်းမတို့မှာ အခြားနယ်သားများနှင့် မတူသော စကားအသုံးအနှုန်းများ ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လူကြီး ပြောသည့်အတိုင်း မရေးဘဲ၊ ကျွန်ုပ်၏စကားဖြင့် ပြင်ဆင်ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။)

*

မြန်မာဘုရင်တစ်ပါး လက်ထက်၌ ထိုနယ်ကို မိုးမိတ်မြို့မှ စော်ဘွားတစ်ပါး အုပ်ချုပ်ခဲ့ဖူးရာ၊ တစ်နေ့သ၌ မြန်မာဘုရင်အပိုင်မှ "မောင်ဗလ" အမည်ရှိ မြန်မာတစ်ယောက်သည် စော်ဘွားကြီးထံ ရောက်လာ၍ စစ်ဘက်တွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းလေ၏။ ထိုသူမှာ အသက် ၃၀ အရွယ်ခန့်ရှိ၍ လူရည်သန့်ခြင်း၊ သတ္တိကောင်းခြင်း၊ ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိခြင်း၊ ဖျတ်လတ်ခြင်း အစရှိသော ဂုဏ်အခြင်းအရာများနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ စော်ဘွားလက်အောက်၌ ၂ နှစ်ခန့်မျှ အမှုထမ်းရလျှင်ပင်၊ စော်ဘွားသည် ထိုသူ၏ အရည်အချင်းကို အလွန်တရာ နှစ်သက်အားရသည်ဖြစ်၍ သာမန်စစ်သားတစ်ယောက် အဖြစ်မှသည် ၃ လ တစ်ကြိမ်၊ ၄ လ တစ်ကြိမ် ရာထူးတိုးတက်သဖြင့် ၂ နှစ်စေ့ကုန်သော အခါတွင် စစ်ဗိုလ်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား မောင်ဗလ အဖြစ်မှသည် ဗိုလ်ဗလအဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

စော်ဘွားသည် ဗိုလ်ဗလကို အလွန်မြတ်နိုး နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ စစ်ဗိုလ်ကြီး ဆိုသော်လည်း စစ်သားများနှင့်အတူ နေရသော အချိန်အနည်းငယ်မျှသာ ရှိ၍ စော်ဘွားအပါး၌ နေလျက် ဖျော်ဖြေရသော အလုပ်ဖြင့်သာလျှင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုခေတ်အခါက ရှမ်းနယ်များ၌ ငြိမ်သက်အေးချမ်းသည် မရှိဘဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စော်ဘွားများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အခါခပ်သိမ်း ရန်လုပ်လျက် ရှိကြလေရာ၊ ဗိုလ်ဗလသည် လက်နက်ချင်း တူ၍ လူဦးရေ နည်းစေကာမူလည်း၊ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရသော တိုက်ပွဲကလေးများတွင် အောင်မြင်နိုင်နင်းခဲ့သည်သာ ဖြစ်လေ၏။ ဗိုလ်ဗလ၏ သတင်းသည် အခြားစော်ဘွားနယ်များသို့ပင် ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်ဖြစ်၍၊ များစွာသော စော်ဘွားတို့သည် ထိုသူကို လာဘ်ပေး၍ မိမိနယ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းအောင် ကြံစည်ခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ဗလသည် ဆရာရင်းဖြစ်သော စော်ဘွားကြီးအပေါ်၌ သစ္စာရှိသည်ဖြစ်၍ အခြားစော်ဘွားများက သုံး လေး ဆမျှ ပိုမိုပေးကမ်းခေါ်ယူကြသော်လည်း အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ စော်ဘွားကမူ ဗိုလ်ဗလ၏ သစ္စာရှိကြောင်းကို သိရှိသော်လည်း လက်လွတ်မည်ကို အမြဲ ပူပန်စိုးရိမ်လျက် ရှိသောကြောင့်၊ မိမိလက်အောက်၌ ထာဝရ တည်မြဲစေခြင်းငှာ ဗိုလ်ဗလအား မိမိ၏နှမတော်နှင့် ထိမ်းမြားရန် စိတ်ကူးခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို ဗိုလ်ဗလအား ထုတ်ဖော်၍ မပြောသေးချေ။

ယင်းသို့ရှိကြစဉ် တစ်နေ့သော အခါ၀ယ် အသက် ၂၀ အရွယ်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်သည် ဗိုလ်ဗလအိမ်သို့ ရောက်၍ သူ၏လက်အောက်၌ အမှုထမ်းလိုပါသည်ဟု ပြောရာ၊ ဗိုလ်ဗလသည် ထိုသူငယ်၏ နှဖူးရည် ဒူးရည်ကို မြင်ခါမျှနှင့် လူသာမန်တစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်းကို အကဲခတ်မိသည်နှင့် ၀မ်းမြောက်ဝမ်းသာ အမှုထမ်းခွင့် ပြုလိုက်လေ၏။ ထိုသူငယ်သည် ရဲစွမ်းသတ္တိ၌ လည်းကောင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၌ လည်းကောင်း ဗိုလ်ဗလထက် မည့်လေရကား ဗိုလ်ဗလကဲ့သို့ပင် လျင်မြန်စွာ ရာထူး တိုးတက်လေ၏။ သို့ပါသော်လည်း ထိုသူသည် ဗိုလ်ဗလနှင့် ခွဲခွာနေထိုင်ရမည့် ရာထူးမျိုးကို လက်ခံရန် အလိုမရှိဘဲ ဗိုလ်ဗလအိမ်၌သာလျှင် ပျော်ပိုက်စွာ နေထိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ထိုဆရာ တပည့် နှစ်ယောက်တို့မှာ ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ချစ်ခင်ရင်းနှီးခြင်း ရှိကြလေ၏။

တစ်ခါက နယ်ချင်းစပ်လျက်ရှိသော စော်ဘွားတစ်ပါး၏ စစ်တပ်နှင့်

ဗိုလ်ဗလ၏ စစ်တပ်တို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြရာ၊ တပည့်ဖြစ်သူ မောင်၀ဏ္ဏသည် အကျပ်အတည်းတစ်ခုတွင် မိမိ၏ အသက်ကိုစွန့်၍ ဆရာဖြစ်သူ ဗိုလ်ဗလ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်လိုက်ရဖူး၏။ ဗိုလ်ဗလကလည်း အခြားသော စစ်ပွဲတစ်ခုတွင် မိမိ၏ အသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ မောင်၀ဏ္ဏ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်၍ အကျဉ်းအကျပ်မှ လွတ်မြောက်စေခဲ့၏။

ယင်းကဲ့သို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ပြန် တစ်လှည့်စီ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးသော ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား၊ အဘယ်မျှလောက် ကြင်နာတာတွယ်ခြင်း ရှိကြသည်ကို အထူးဖော်ပြရန် မလိုပေ။

ဗိုလ်ဗလတို့ ဆရာတပည့် နေထိုင်ကြသော မြို့နှင့် ၅ မိုင်ခန့်ကွာသော တောင်ယာတစ်ခုတွင် မျက်စိမမြင်သော လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် သားသမီးနှစ်ယောက်တို့သည် အတူတကွ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး စားသောက်ကြရာ၊ သားငယ်သည် အသက် ၂၈ အရွယ်ခန့် ရှိသောအခါတွင် တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားသောက်ခြင်းအားဖြင့် လူ့ပြည်၌ ကြီးပွားထွန်းကားခြင်း မရှိနိုင်ဟု ဖခင်က ဩ၀ါဒပေးသည့်အတိုင်း၊ ဖခင်ထံမှ ခွင့်ပန်၍ နှမကလေးနှင့် အဖေကြီးကို တပည့်နှစ်ယောက်နှင့် ထားခဲ့ပြီးလျှင် စော်ဘွားကြီးရှိရာမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နှမကလေးမှာ ထိုအခါ၌ ၁၈ နှစ်သမီးအရွယ် ရှိပြီဖြစ်ရာ၊ သူနှင့်အတူ စကားဝဲတဲတဲပြောသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လည်း အတူနေထိုင်လျက်ရှိ၏။ သားအဖ သုံးယောက်တို့နှင့် ယောကျာ်း တပည့်တစ်ယောက်၊ မိန်းမတပည့်တစ်ယောက်၊ ပေါင်း ငါးယောက်တို့သည် ယာခင်းများ လုပ်ကိုင်သည်ဆိုသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် မြေကြီးထဲ၌ မြှုပ်နှံထားသည့် အထုပ်ကလေးထဲမှ ကျောက်သံပတ္တမြားတို့အနက်မှ ရံဖန်ရံခါ တစ်လုံးတလေမျှ ထုခွဲရောင်းချ၍ နေထိုင်စားသောက် ခဲ့ကြလေ၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ ယာမှင်းအလုပ်သည် ဟန်ဆောင်မှုသာဖြစ်၍၊ စင်စစ်အားဖြင့် မိမိတို့၌ ရှိပြီးဖြစ်သော ပစ္စည်းများကို အလီလီ ထုခွဲစားသောက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သားဆိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော မောင်ဝဏ္ဏပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်ဝဏ္ဏသည် ဗိုလ်ဗလနှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိစဉ် သုံးရက်တစ်ကြိမ်၊ လေးရက်တစ်ကြိမ် မြင်းတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့၍ ဖခင်နှင့် နှမကလေးထံ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ ရှိ၏။ မောင်ဝဏ္ဏသည် မိမိ၌ နှမနှင့် မျက်မမြင် ဖခင်အိုကြီး ရှိကြောင်းကို ဗိုလ်ဗလအား မသိစေဘဲ၊ တစ်ကောင်ကြွက် သဖွယ် လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်လာခဲ့လေ၏။

မြင်းနှင့် ထွက်လာသော ညနေများတွင်လည်း အပျင်းပြေ လှည့်လည်ကြည့်ရှုသည့် သဘောမျိုးနှင့် ဗိုလ်ဗလထံမှ အခွင့်ပန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နှမဖြစ်သူမှာ အပျိုကလေးအရွယ် ရှိနေပြီဖြစ်၍ မောင်ဝဏ္ဏသည် သူ၏ နှောင်ရေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ဖြစ်မိရှာ၏။ တောကြီးထဲ၌ သားအဖနှစ်ယောက်နှင့် အစေခံ နှစ်ယောက်တို့ကို ပစ်ထားရခြင်း အတွက်လည်း စိတ်မအေးရှာချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဗိုလ်ဗလနှင့် ရင်းနှီးလာသော အခါတွင် ၃–၄ ရက် တစ်ကြိမ် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ရက်ခြားကိုပင် မှန်မှန်ကြီး သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ ရှိ၏။

*

တစ်နေ့သ၌ ယာခင်းနှင့် လေးဖာလုံခန့် ကွာလှမ်းသော ရေအိုင်တစ်ခုတွင် နှမကလေးသည် ပိန်းကောမကလေးတစ်စင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ လှော်ခတ်ရင်း ယိုးဒယားတေးသွားနှင့်တူသော တေးချင်းတစ်ပုဒ်ကို အလွန်သာယာသော အသံဖြင့် သီဆိုလျက်ရှိစဉ်၊ အနီးအပါး၌ရှိသော စင်ရော်ငှက်များနှင့် တောငှက်များသည် မိန်းကလေး၏ တေးသံကို အရသာခံစားဟန် လက္ခဏာနှင့် မိမိတို့ ဘာသာဘာဝ အော်မြည်ကြခြင်းများကို ရပ်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ တိတ်ဆိတ်သော ညနေခင်းအချိန်၌ သူငယ်မ၏ သာယာသော တေးသံသည် ၂ ဖာလုံခန့်မျှအတွင်း ပေါက်ရောက်သွားရာ၊ မြင်းတစ်စီးနှင့် တောမှ ပြန်လာသော လူတစ်ယောက်သည် ဆန်းကြယ်သော တေးသွားနှင့် သာယာသော

အသံကို နားအာရုံ ခံစားရင်း၊ မည်သူ၏အသံ ဖြစ်သည်ကို သိလိုသောဆန္ဒ ပြင်းထန်လာသည်နှင့် အသံကြားရာသို့ လိုက်လာခဲ့လေ၏။ မိန်းကလေးသည် အိုင်ကမ်းပါးရှိ သစ်ပင်ကြီးများ၏ ရှည်လျားသော အရိပ်များအောက်တွင် တက်ကလေးကို မခို့တရို့ကိုင်ကာ ရပ်ချည်တစ်ခါ၊ လှော်ချည် တစ်လှည့်ဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ ရွေ့လျားရင်း နှုတ်မှလည်း တက်သံနှင့် စီးချက်ကျအောင် ထူးဆန်းသော တေးသွားကို သီဆိုလျက်ရှိရာ၊ မြင်းပေါ်မှ လူသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သဖြင့် အသံသာယာသလောက် ရုပ်အဆင်းလှပပေသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ချီးကျူးရင်း ရပ်တန့်ကာ ငေးကြည့်နေလေ၏။ ထိုခဏ၌ မြင်းသည် အနီးမှ ရုတ်ခနဲထ၍ ပြေးသော ဂျီတစ်ကောင်ကို မြင်သဖြင့် ခုန်ပေါက်လိုက်ရာ၊ သူငယ်မသည် မြင်းခွာသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် မြင်းပေါ်က လူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြလေ၏။ သူငယ်မလည်း မိမိ၏တေးသံကို လူကြားမှန်းသိသဖြင့် ရှုံ့ရှက်ဟန်ဖြင့် တန့်ရပ်နေလေရာ၊ ထိုလူက နားစည်းစိမ့်ပျက်အောင် ဝင်၍ ရှုပ်ရသော မြင်းဟု တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ပြီးလျှင်၊ သူငယ်မအား မိမိကို သနားသဖြင့် ဆက်လက်၍ သီဆိုပါရန် တောင်းပန် တိုက်တွန်းလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ထိုလူနှင့် မိန်းကလေးတို့သည် အသိအကျွမ်း ဖြစ်သွားကြလေရာ၊ မိန်းကလေးမှာ ဖခင်နှင့် မောင်တို့မှတစ်ပါး ယောကျ်ားဟူ၍ အတွေ့အကြုံ နည်းလှသည့်ပြင်၊ ထိုလူ၏ ခံ့ညားတင့်တယ် ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကို တစ်ခါထက်တစ်ခါ မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ထွေရာသော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့၏။ အကျဉ်းရုံးလိုက်သော် သူငယ်မသည် ထိုလူနှင့် သမီးရည်းစား ဘဝသို့တိုင် ရောက်ခဲ့ကြလေရာ၊ ထိုလူမှာလည်း အခြားမဟုတ်၊ ဗိုလ်ဗလ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ စော်ဘွားသည် နှမတော်နှင့် ထိမ်းမြားရန် အကြံအစည်ကို ဗိုလ်ဗလအား ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်လေရာ၊ ဗိုလ်ဗလမှာ အခက်ကြီး ကြုံလျက် ရှိလေတော့၏။ တစ်ဖက်၌ ရပ်ရည်လှပ၍ သမီးရည်းစားမက

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သော အခြေသို့ ရောက်နေသည့် ယာခင်းသူကလေးသည် လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ဖက်၌ လွန်စွာ ရုပ်မချောသော်လည်း ကြည့်ကောင်းသည်ဟု ခေါ်နိုင်သော စော်ဘွား၏နှမသည် လည်းကောင်း ရှိကြရာတွင်၊ ဗိုလ်ဗလသည် လောက ကြီးပွားမှုကို အလွန်လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေရကား၊ စော်ဘွား၏ ယောက်ဖဖြစ်ရသော ဂုဏ်သိန်နှင့်တကွ၊ မိမိကိုယ်တိုင် စော်ဘွားဖြစ်ရသည်အထိ တက်ရန်ရှိသော လမ်းကြီးသည် ဖြူးလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရလေတော့၏။ ကြီးပွားရေးကို အပထား၍ စော်ဘွားကြီးကိုယ်တိုင်က နှမတော်အရင်းနှင့် ထိမ်းမြားလိုသည် ဆိုခြင်းကို ငြင်းပယ်ရန်မှာ လွန်စွာအားနာဖို့ ကောင်းလှ၏။ အကယ်၍ ငြင်းပယ်ငြားအံ့၊ တိုးတက်ရန် မရှိတော့သည့် အပြင် လက်ရှိရာထူး၌ တည်မြဲရန်ပင် အမှန် ခဲယဉ်းလှပေတော့၏။ မိမိ၌ ချစ်ကြိုက်သောသူ ရှိပါသည်ဟု အကြောင်းပြ ပြောဆို၍ ငြင်းပယ်သော်လည်း အချည်းနှီး ဖြစ်မည့်အကြောင်း သိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဗိုလ်ဗလသည် စော်ဘွား၏စကားကို နားထောင်တော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ငြားသော်လည်း၊ အမှန်ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့၍ အကြင်လင်မယားဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပြီးသော ယာခင်းသူကလေးအပေါ်၌ သနားကရုဏာစိတ်သည် ပယ်ဖျောက်၍ မရနိုင်အောင် ရင်ထဲ၌ ဇော့လျက်ရှိသောကြောင့်၊ စော်ဘွားကြီး၏ ယောက်ဖလောင်းမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရမည့်အစား ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် တမှိုင်မှိုင်တတွေတွေ ရှိနေလေ၏။

မိန်းကလေးမှာ ဗိုလ်ဗလနှင့် သမီးရည်းစားအခြေအနေ မကတော့ပြီဖြစ်၍ ပဋိသန္ဓေ အရင့်အမာရှိသဖြင့် ဖုံးကွယ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေသို့ ရောက်သောအခါ၊ အစေခံ မိန်းမကြီးအား ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ အလုံးစုံကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြလေ၏။ မိန်းမကြီးသည်လည်း မျက်မမြင် ဖခင်ကြီး မသိစေရအောင် ဖုံးကွယ်ရန် မခက်ခဲသော်လည်း ၂ ရက်တစ်ကြိမ် လာရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိသော မောင်ကြီးဖြစ်သူ မရိပ်မိစေရအောင် ကွယ်ဝှက်ထားရန် မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့်၊ တစ်နေ့သ၌ မောင်ဝဏ္ဏ ရောက်လာသောအခါတွင်

နှမဖြစ်သူကို တိမ်းရှောင်နေစေပြီးမှ ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် မှောက်မှားမိခဲ့ခြင်းများကို မောင်ကြီးဖြစ်သူအား အကြောင်းစုံ ရှင်းလင်း ပြောပြလေ၏။ ပထမ၌ မောင်ဝဏ္ဏသည် နှမငယ်ကို အဆုံးစီရင်ရန် အကြံနှင့် ဓားကို ဓားအိမ်မှ ထုတ်လိုက်မိသော်လည်း၊ မိခင်အုပ်ထိန်းခြင်း ကင်းသဖြင့် လူမှုလူရေးတွင် အလိမ္မာ မရှိရှာသော နှမငယ်ကလေး အပေါ်တွင် ဒေါသထက် ကရုဏာ ကဲလွန်လာသည်ဖြစ်၍ ဓားကို ပြန်သိမ်းပြီးလျှင် နှမငယ်ကို ခေါ်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

အစေခံမိန်းမကြီးသည် ပုန်းအောင်းလျက်ရှိသော မိန်းကလေးကို ခေါ်လာခဲ့၍ မောင်ဝဏ္ဏရှေ့သို့ ရောက်ကြသောအခါ၊ မောင်ကြီးဖြစ်သူက မည်သူ မည်ဝါနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသနည်းဟု မေးလေ၏။ နှမက ပြောသော နာမည်မှာ ရှမ်းနာမည်တစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း မောင်ဝဏ္ဏသည် ထိုလူ၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းသည့်အခါ၊ အခြားမဟုတ် မိမိ၏ဆရာ ဗိုလ်ဗလပင်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလေ၏။ မောင်ဝဏ္ဏက လက်ဝဲဘက် မေးဖျားတွင် မင်းမွေးတစ်ခု ရှိသလောဟု သေချာအောင် မေးမြန်းသောအခါ၊ နှမက ရှိပါသည်ဟု ပြောသဖြင့် မိမိ တွေးထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်မှန်သည့် အကြောင်းကို အသေအချာ သိရှိရလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မောင်ဝဏ္ဏက ယောကျ်ားနှင့်မိန်းမ ချစ်ကြိုက်ကြသည်ဆိုခြင်းမှာ ဓမ္မတာမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ငယ်ရွယ်နုနယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလုံးစုံ ယုံကြည်သဖြင့် ပုံမိခြင်းကို အသားယူ၍ အလုံးစုံအရယူခဲ့သော ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် စင်စစ်အားဖြင့် အပြစ်မကင်းဟူ၍ ဆိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ရိုးဖြောင့်သောသဘောဖြင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားမည်ဆိုပါက လွန်ကျူးခဲ့သမျှကို အပြစ်လွှတ်ရမည်သာ ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသည်နှင့်၊ ဆရာဖြစ်သူ ဗိုလ်ဗလ၏ အပြုအမူကို အစမှ အဆုံးတိုင် စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုရဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့ရာတွင် နှမသည်၏ ရည်းစားမှာ မိမိ၏ ဆရာပင် ဖြစ်သည်ဆိုသော အကြောင်းအရာကိုမူ မိန်းကလေးအား ပြော၍ မပြချေ။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ဝဏ္ဏသည် ဖခင်ဖြစ်သူအား အကြောင်းခြင်းရာကို ပြောပြလေရာ၊ မျက်မမြင် ဖခင်ကြီးမှာ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်မျှ အမျက်ဒေါသ ထွက်သော်ငြားလည်း မောင်ဝဏ္ဏ၏ ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုခြင်းအားဖြင့်၊ မောင်ဝဏ္ဏကဲ့သို့ပင် အဆုံးတိုင်စောင့်၍ ကြည့်ရဦးမည်ဟု သားအဖနှစ်ယောက်တို့ သဘောတူညီကြလေ၏။

*

ဆရာဖြစ်သူ ဗိုလ်ဗလမှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကြီးပွားရေးမျက်နှာကြောင့် ချစ်လှသော သူငယ်မနှင့် ခွဲခွာရမည့် အရေးကို တွေးမိတိုင်း ပူလောင်သည်နှင့်၊ အစစအရာရာ ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်လေ့ရှိသော တပည့် မောင်ဝဏ္ဏအား ဖြစ်ခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံကို ဖွင့်လှန်၍ ပြောပြလေ၏။ မောင်ဝဏ္ဏမှာ ရင်ထဲ၌ ဗလုံဆန်လျက် ရှိသော်လည်း မျက်နှာမပျက်စိမ့်သောငှာ ဟန်လုပ်၍ နေခဲ့ရလေရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် ဆရာဖြစ်သူက သူငယ်မ၏ နေရာနှင့်တကွ ပြောပြ၍ အသပြာတစ်ထောင်ထုပ်ကို ပေးအပ်ပြီးလျှင် မိန်းကလေးထံ သွားရောက်၍ ချော့မော့စကား ပြောကြားပါမည့် အကြောင်းနှင့် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

မောင်ဝဏ္ဏသည် အသပြာတစ်ထောင်ထုပ်ကို ယူ၍ မြင်းတစ်စီးနှင့် ထွက်လာပြီးလျှင် ရေအိုင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၊ 'သွားရော့ဟဲ့ နင့်ငွေ' ဟု ဆိုကာ အသပြာထုပ်ကို ရေအိုင်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ဆက်လက် ခရီးသွားခဲ့၍ ဖခင်တို့၏ ယာတဲသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ၊ မောင်ဝဏ္ဏသည် ဖခင်နှင့် နှမသည်တို့အား ဗိုလ်ဗလ၏ သစ္စာမဲ့သော အခြင်းအရာကို ပြောပြလေရာ၊ အဘိုးကြီးက မိမိသည် မျက်စိကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် ယခုချက်ချင်းပင် ထိုလူကို သွား၍ ခုတ်သတ်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောသေး၏။ နှမဖြစ်သူမှာမူ ထိုအခါ၌ ဖွားမြင်ရန် အချိန်

နီးလာပြီဖြစ်၍ အချို့သော တောသူများကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းသော အခြင်းအရာကို ငိုကာယိုကာဖြင့် ထင်ရှားစွာမပြဘဲ၊ အံကြိတ်ကာ ခံပြီးလျှင် မျက်နှာကို အခြားဘက်သို့လွှဲ၍ ထိုင်နေလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ မောင်ဝဏ္ဏသည် နှမဖြစ်သူအား တဲပြင်သို့ ထွက်စေပြီးလျှင် သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် အချိန်အတန်ကြာမျှ တိုင်ပင်ကြလေ၏။

စော်ဘွားကြီး၏နှမနှင့် ဗိုလ်ဗလတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာ အခမ်းအနားမှာ အတော်ပင် ကြီးကျယ်သည်ဖြစ်၍၊ အနီးအပါးရှိ စော်ဘွားစော်ခံတို့နှင့် တကွ မြန်မာမင်းဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိ အရာခံများကိုလည်း ဖိတ်ကြားထားလေ၏။ သတို့သားမှာ စော်ဘွားကြီး၏ နှမတော်နှင့် ထိမ်းမြားရမည်ဖြစ်ပါလျက် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သော မျက်နှာထား မရှိချေသည် တကားဟု နယ်သူနယ်သားများက ပြောကြဆိုကြ အကဲခတ်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ယာခင်းသူကလေးနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့သည့် အခြင်းအရာကို မည်သူမျှ မသိသည် ဖြစ်၍ အမျိုးမျိုး တွေးတောကြသော်လည်း၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို မည်သူမျှ မတွေးတောနိုင်ပေ။

ထိုခေတ်ထုံးစံအတိုင်း အိုးစည် ဗုံမောင်း စသော အတီးအမှုတ်တို့ အပြင် ရုပ်သေးပွဲများလည်း ကပြလျက်ရှိရာ၊ ထိုနေ့မှာ နယုန်လကွယ်နေ့ ဖြစ်လေ၏။

အလွန်တရာ စည်ကားလှသော လက်ထပ်ပွဲအခမ်းအနား ပြီးစီးသည့်နောက် ထိုညတွင် ဗိုလ်ဗလနှင့် စော်ဘွား၏ နှမတော်တို့သည် ဟော်နန်းအနီးရှိ ရုပ်သေးပွဲ၌ အတူတကွ ရှုစားရန် ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ထားလေရာ၊ ၁၀ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် မောင်ဝဏ္ဏသည် ဆရာ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ပုရပိုက်စုတ်ဖြင့် ရေးသားထားသော စာတစ်စောင်ကို ပေးအပ်လေ၏။ ဗိုလ်ဗလသည် စာကို ဖတ်ကြည့်သောအခါ၊ ယာခင်းသူကလေးထံမှ စာဖြစ်၍ မိမိ မသေမီ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဗိုလ်ဗလ၏မျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုပါကြောင်း၊ လွန်ခဲ့ပြီးသော ချစ်ခင်ကြင်နာမှုတို့ကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် နောက်ဆုံး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အကြိမ် မိမိ တောင်းခံခြင်းကို ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုပါရန် အကြောင်းများနှင့် ဖော်ပြ ပါရှိလေ၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ဗလသည် စော်ဘွား၏ နှမတော်အား ကိစ္စတစ်ခု ရှိသည် ဆို၍ အကြောင်းပြလျက် ပွဲပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေရာ၊ နေအိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်ဝဏ္ဏ၏ အမိန့်နှင့် အသင့်ပြင်ဆင် ထားသော မြင်းနှစ်စီးတို့ကို တစ်စီးစီ စီးနင်းကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဆရာတပည့်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာသည် ရှေ့မှသွား၍ တပည့်ဖြစ်သူသည် နောက်မှ လိုက်ပါ လာခဲ့လေ၏။ ရေကန်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ တစ်တီတူး ငှက်များသည် လ မသာဘဲလျက် အိုင်ကမ်းပါးမှ ထပျံကာ "တစ်တီတူး တစ်တီတူး" ဟူ၍ အော်မြည်ကြလေရာ၊ ဗိုလ်ဗလ၏နားထဲ၌ "ဖြစ်ချီဘူး ဖြစ်ချီဘူး" ဟု အော်မြည်ကြသကဲ့သို့ ကြားလိုက်မိသဖြင့် အတော်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သတ္တိကောင်းသော ယောကျ်ား ဖြစ်သောကြောင့် ဓားပေါ်တွင် လက်တင်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ထွက်လာ ခဲ့ကြလေ၏။

တဲအနီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသောအခါ တဲအတွင်း၌ မီးများ ထိန်လင်းလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဗိုလ်ဗလမှာ ဒုတိယအကြိမ် ထိတ်လန့် သွားပြန်၏။ ထိုနောက် ဗိုလ်ဗလကား ရှေ့မှ၊ မောင်ဝဏ္ဏက နောက်မှ တဲတွင်းသို့ ဝင်လာကြရာတွင် ဗိုလ်ဗလမှာ ပြင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားသည်ဖြစ်၍ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသေးရာ၊ မောင်ဝဏ္ဏလည်း ကျား ဟိန်းသော အသံဖြင့် နောက်မှ ကြိမ်းလိုက်လေ၏။

ဗိုလ်ဗလ ထိတ်လန့်ခြင်း အကြောင်းမှာကား၊ တဲ၏ တစ်ခုသော ထောင့်၌ ကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်တွင် မိမိ ချစ်ကြိုက်ခဲ့သော သူငယ်မနှင့် ရက်သား မျှသာရှိသော ကလေးတစ်ယောက်၏ အလောင်းနှစ်ခုတို့ ယှဉ်လျက် ပြင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ပေတည်း။

လ။ ။ 'ဘယ့်နှယ် မင်း ငါ့ကို လိမ်ခေါ်သလဲကွယ့်'

ဏ။ ။ 'နေပါဦးလေ၊ နောက်ပြီးတော့ အကြောင်းစုံ သိရပါလိမ့် မပေါ့'

ထိုအခါ အလောင်းအနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော အဘိုးကြီးက 'လာ ပလားဟေ့ ငါ့သား'

ဏ။ ။ 'လာပြီ ဖေဖေ'

လ။ ။ 'သားတဲ့၊ ဖေဖေတဲ့။ ဘယ့်နှာတွေလဲ မင်းတို့ဟာတွေ'

ဏ။ ။ (တံခါးပိတ်စဉ်) 'ပြောပါ့မယ်လေ နေပါဦး၊ ကိုင်း ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီ'

ထိုအခါ ဗိုလ်ဗလမှာ အဘိုးကြီးနှင့် မောင်ဝဏ္ဏတို့ကို အလွန်အံ့သြ သော မျက်နှာဖြင့် တစ်လှည့်စီကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

အဘိုးကြီး။ ။ 'ဗိုလ်ဗလဆိုတာ မင်းလားဟေ့'

လ။ ။ 'ဘာပြောချင်လို့လဲ ခင်ဗျာ'

အဘိုးကြီး။ ။ 'မင်းက ငါ့သမီးကို ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ကြံစည် ပြီး ဂုဏ်ချင်း မတူသလေး၊ ဘာလေးနဲ့ သစ္စာဖောက်တယ်ပေါ့လေ။ မင်းက မင့်ကိုယ်မင်း ဂုဏ်ကြီးလှပြီလို့ ထင်တယ်။ မင်းတို့ရဲ့ဆရာ စော်ဘွားဆိုတဲ့ လူဟာ ငါ့ခြေဖဝါးအောက်က ရှိသေးတယ်။ ငါတို့ကို မင်းက ဘာမှတ်သလဲ၊ ယိုးဒယားပြည်ကြီး(ထိုင်း)ကို စိုးစံခဲ့ဖူးတဲ့ ဝဇီရာဝုဓဆိုတဲ့ ဘုရင်ဟာ ငါပဲ။ ညီတော် သစ္စာဖောက်တဲ့အတွက် ယောဒီက မောင်နှမ ငယ်စဉ်ကလေးက တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွာပြီး လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ငါ၏ မိဖုရားကြီး နတ်ရွာစံ ပြီးတဲ့နောက် မိတဆိုးကလေးဖြစ်တဲ့ ငါ့ သမီးတော်ကို မင်းက လှည့်ဖျားပြီး မဟုတ်မတရားလည်း ကြံစည်သေးရဲ့၊ ဂုဏ်အဆင့်အတန်းချင်း မတူဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ စော်စော်ကားကား ပြောသေးရဲ့။ ကိုင်း ငါ့သား လုပ်ပေတော့ ဟေ့'

ထိုအခါ ဗိုလ်ဗလသည် အရေးမလှသည့် အကြောင်းကို ရိပ်မိသည် နှင့် မိမိ၏ဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်လေရာ၊ ဓားသည် အိမ်မှ မထွက်လာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ချေ။ အကြောင်းမူကား မောင်ဝဏ္ဏသည် စောစောကတည်းက ထိုဓားကို သပ်ပင်း၌ ကျပ်ထားပြီး ဖြစ်လေသောကြောင့်တည်း။

ထိုခဏ၌ မောင်ဝဏ္ဏသည် တံခါးအနီးမှ ရှေ့သို့တက်လာ၍ 'စိတ်ချပါ၊ ခင်ဗျားကို အနိုင်မကျင့်ပါဘူး၊ လက်နဲ့လက်ချင်း နိုင်အောင် လုပ်ပြပါ့မယ်' ဟု ပြော၍ ဗိုလ်ဗလကို ဝင်၍ ပူးပြီးလျှင် လည်မျိုကို လက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လေ၏။ ဗိုလ်ဗလလည်း ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ထိုနည်းအတူ မောင်ဝဏ္ဏ၏ လည်ပင်းကို ကိုင်ဖမ်းလေရာ၊ လူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်၏ လည်ပင်းကို တစ်ယောက် စပါးကြီးမြွေ ရစ်ပတ်ခြင်းကဲ့သို့ အလွန် ခိုင်မြဲလှစွာသော ဖျစ်ညှစ်ခြင်းဖြင့် ကိုင်ဖမ်းလျက်ရှိရာမှ အားချင်းတူလျက် ရှိသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးပင် မြေပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းကျသွားကြလေ၏။ ထိုနောက် မြေပေါ်၌ သူတပြန် ငါတပြန် အထက်သို့ ရောက်ချည်တစ်ခါ၊ အောက်သို့ ရောက်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် လုံးထွေးကာ ရှိနေကြလေရာ၊ ဖမ်းကိုင်ထားသော လက်များမူကား တစ်ယောက်၏ လည်ပင်းတွင် တစ်ယောက် ခိုင်မြဲစွာ ရှိနေကြလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ လေးငါးခြောက်ကြိမ် တစ်ပြန်တလှန် မှောက်ချည် လှန်ချည် ဖြစ်နေကြပြီးနောက် မောင်ဝဏ္ဏသည် မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ဗိုလ်ဗလက အထက်စီးရသဖြင့် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်၍ ဖျစ်ညှစ်နေစဉ် 'လုပ်ပါဦး ဖေဖေ၊ လုပ်ပါဦး' ဟု အော်လိုက်သဖြင့် ဓားမြှောင်ကို ကိုင်ကာ အဆင်သင့် စောင့်လျက်ရှိသော အဘိုးကြီးသည် အသံကြားရာသို့ စမ်းလာ၍ အထက်မှ ရောက်နေသော ဗိုလ်ဗလ၏ လည်ကုပ်ကို ဖမ်းကိုင်ကာ လှန်ချိုးပြီးလျှင်၊ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုသူ၏ မျက်လုံးကိုစမ်း၍ အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်လုံးထဲသို့ တည့်တည့် ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးနှိပ်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ မောင်ဝဏ္ဏကို ဖျစ်ညှစ်ထားသော ဗိုလ်ဗလ၏ လက်များသည် ပျော့ကျသွား၍၊ ဗိုလ်ဗလ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ကြက်သီး

မွေးညင်း ထ သကဲ့သို့ ဖြန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း ပျော့ခွေကျသွားလေတော့၏။ ထိုနောက် မောင်ဝဏ္ဏသည် မြေပေါ်မှ လူးလဲကာ ထလာ၍ တစ်ခုသောထောင့်သို့ သွားပြီးလျှင် ပုလင်းငယ်နှစ်လုံးကို ယူလာခဲ့၍ တစ်လုံးကို ဖခင်လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် သားအဖ နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ကာ နောက်ဆုံးအကြိမ် နှုတ်ဆက်ကြပြီးလျှင်၊ ပုလင်း၌ရှိသော အဆိပ်ရည်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း သောက်လိုက်ကြလေရာ နောက်တစ်ခဏတွင် တဲကြီးအတွင်း၌ အလောင်း ၅ ခု ဖြစ်လာလေတော့၏။

*

လူကြီးသည် အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ကို ပြောပြပြီးသည့်နောက် ဆက်လက်၍–

'ဗိုလ်ဗလတို့လူစု သေကြတာက နယုန်လကွယ်နေ့ ညဗျ။ သည်ကနေ့ညလည်း နယုန်လကွယ်နေ့ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ပသမြဲဖြစ်တဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရွာက သူတို့နတ်စင်ကို သွားပြီး ပသရခြင်း ဖြစ်တယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဆန်းပါပေဗျာ၊ တော်တော်ဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ'

လူကြီး။ ။ 'ဒါတင်မကသေးဘူး ဆရာရဲ့၊ ဆန်းတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကြားပါရစေဦး'

လူကြီး။ ။ 'ဆရာတို့လူစု အိပ်ပျက်ခံနိုင်ပါ့မလား'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ခံသင့် ခံရတာပါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲ'

လူကြီး။ ။ 'နယုန်လကွယ်နေ့ည သန်းခေါင်အချိန်တိုင် ရောက်တိုင်း ရွာကို ပတ်ပတ်လှည့်ပြီး မြင်းခွာသံတွေ ညံနေတာပဲ ဆရာရဲ့၊ ကြည့်ဝံ့တဲ့ လူများလည်း ထွက်ကြည့်ကြတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ မကြည့်ဝံ့ကြ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တာနဲ့ ဒီကနေ့ညမှာ စောစောစီးစီး မီးခွက်တွေငြိမ်းပြီး အိပ်ရာဝင်ကြတဲ့ အိမ်က များတာပဲ။ ဝန်ထောက်မင်းတို့၊ ဆရာတို့ကတော့ ကြောက်တတ်ဟန် မတူပါဘူး၊ ကြည့်ချင်ကြမှာပေါ့'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဘယ့်နှယ်လဲဗျို့ ကိုဝင်းမော်'

မော်။ ။ 'ခင်ဗျားသဘောပေါ့'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ရှာပြင်တော့ ထွက်မကြည့်လိုပါဘူးဗျာ၊ ဒီအိမ်ပေါ်ကပဲ စောင့်ပြီး ကြည့်ကြပါစို့'

မော်။ ။ 'စိန်လိုက်ဗျာ'

လူကြီး ပြန်သွားသည့်နောက် ကျွန်တော်နှင့် သစ်တောဝန်ထောက် ဦးဝင်းမော်တို့သည် ဆင်ဝင်တွင် ကင့်ကော့တစ်လုံးစီနှင့် လဲလျောင်းရင်း၊ ဗိုလ်ဗလနှင့် မောင်ဝဏ္ဏတို့ အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းဆွေးနွေးကာ သစ္စာမရှိသော ယောက်ျားများသည် ရှေးအခါက အပြစ်အားလျော်စွာ ခံကြရသော်လည်း ယခုခေတ်တွင်မူကား မောင်လုပ်သူများသည် အသက် အသေခံလောက်အောင် ရှက်လောက်သော အခြင်းအရာတစ်ခု ဟူ၍ မမှတ်ထင်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ အချို့သော ယောက်ျားများသည် ဟစ်သက်တာတွင် မိန်းမပျို တစ်ဒါဇင်မက အပျိုရည်ဖျက်ခွင့် ရကြကြောင်းများနှင့် ထင်မြင်ချက်ပေးကြသေး၏။

ထိုအချိန်၌ကား ၁၀ နာရီကျော်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်ဖြစ်၍ သန်းခေါင်တိုင်ရန် ၂ နာရီခန့် လိုသေးသည်နှင့်၊ စာတစ်အုပ်စီကိုင်ကာ မီးအိမ်ကို ခုတင် နှစ်လုံးကြားတွင် ထားလျက် ဖတ်ရှုနေကြလေ၏။

ကံအားလျော်စွာ ကျွန်ုပ် ဖတ်ရှုလျက်ရှိသော စာအုပ်မှာ နှစ်ပေါင်း ၅၀ အတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော တစ္ဆေဝတ္ထုများဆိုသော စာအုပ် ဖြစ်နေသည့်ပြင်၊ ကျွန်ုပ် ဖတ်ရသောအခန်းမှာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည် ဖြစ်၍ ချွတ်ခနဲမြည်သော အသံကိုပင် ဖျတ်ခနဲ လန့်ချင်မတတ် စိတ်၏ ဖျတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ စားပွဲတွင် မှန်အိမ်မှာ ရေနံဆီကုန်သွားသဖြင့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ရှိနေဆဲတွင် မြင်းဟီသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက်၊ တဖြောင်းဖြောင်းမြည်သော မြင်းခွာသံများသည် ရွာကို ပတ်ချာလှည့်ရုံမျှမက ရွာလယ်သို့ ဖောက်၍သွားသော လမ်းကြီးပေါ်၌ပင် တဖောင်းဖောင်း တဖုတ်ဖုတ် မြည်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဝင်းမော်တို့သည် ဆင်ဝင်မှ လှမ်း၍ လမ်းဘက်သို့ ကြည့်ကြရာတွင် ရွာတွင်းလမ်းပေါ်သို့ မြင်းခွာသံများ ရောက်လာသော်လည်း အလွန်မှောင်မိုက်သော လကွယ်နေ့ည ဖြစ်သောကြောင့် မြင်းများကိုလည်း မမြင်ရ၊ သူတို့အပေါ်၌ လူများ ပါသည် မပါသည်ကိုလည်း မမြင်ရချေ။ ယင်းကဲ့သို့ ၃–၄ ကြိမ်မျှ ရွာကို ဖောက်၍ ပတ်ချာလှည့်ကြသည့် မြင်းခွာသံများသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွား၍ သဲ့သဲ့ကလေး ကျန်ရာမှ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဘယ့်နှယ်လဲဗျို့ ကိုဝင်းမော်'

မော်။ ။ 'ဆန်းတော့ ဆန်းသားပဲဗျို့၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်က မြင်ရမှ ယုံချင်တဲ့ လူဗျ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'မမြင်ရပေမဲ့ မငြင်းနိုင်ဘူး၊ ကြားပါတော့လေ'

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိပ်ရာမှထ၍ ခရီးဆက်လက်သွားကြမည် ပြုရာတွင် ယမန်နေ့က ကျွန်ုပ်တို့ စီးလာခဲ့သော မြင်းများမှာ မြှင့်ဇောင်းထဲတွင် မရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမြင်းနှစ်ကောင်ကို ၂ ရက်၊ ၃ ရက်အတွင်း ပြန်၍တွေ့သည် မှန်သော်လည်း၊ ထိုညက မြင်းခွာသံများမှာ ကျွန်ုပ် မြင်းများ၏ ခွာသံဖြစ်သည်၊ သို့တည်းမဟုတ် နာနာဘာဝတို့၏ ခွာသံ ဖြစ်သည်ကို ယနေ့တိုင် မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ရှိလေတော့သတည်း။

[ရှုမဝ၊ အတွဲ (၁)၊ အမှတ် (၂)၊ ဇူလိုင်လ ၁၉၄၇]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အံ့ဖွယ်ရောဂါ

ဗိုလ်ချုပ်တို့ သေဆုံးပြီးသည့်နောက်၊ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် စာတိုက်မှ ပါဆယ်ထုပ်တစ်ခု ရရှိသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာတွင်၊ မိန်းမလက်ရေးနှင့် စာတစ်စောင်အပြင် ဖူးစကတ်စာရွက်ဖြင့် ရေးသားထားသော စာများကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုစာမှာ ...

စာရေး အစီရင်ခံပါသည်၊ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရှင့်။

ပူးတွဲပါ စာအိတ်မှာ နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှုကြီးတွင် ကျဆုံးသွားရသော ကျွန်မ၏ လင်ယောကျ်ားသည် မသေဆုံးမီ ဇူလိုင်လ ၁၈ ရက်ညက စီကုံးရေးသားခဲ့ပြီးလျှင် ဆရာကြီး၏ လိပ်ကိုတပ်၍ စာရေးစားပွဲ အံဆွဲထဲတွင် ထားပစ်ခဲ့သော စာအိတ် ဖြစ်ပါသည်။ တွေ့သည့် အချိန်ကပင် ဆရာကြီးထံ ပေးပို့ရန် ဖြစ်သော်လည်း ကိစ္စ များပြားလှသဖြင့် ယခုမှ ပေးပို့လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မ၏ လင်ယောကျ်ား စီကုံးရေးသားခဲ့သော ၎င်းစာများကို စာအိတ်ကို ဖွင့်ထားသောကြောင့်၊ ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်သည့်အခါ ဝတ္ထုသဖွယ် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည်ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့၏ အမည်နာမကို အထင်အရှား မဖော်ပြဘဲ အသုံးပြုထိုက်သည် ထင်က အသုံးပြုနိုင်ပါရန် ပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစာကို ဖတ်ရှုရပြီးနောက်၊ ပူးတွဲပါ စာရွက်များကို ဖတ်ကြည့်ရာတွင် ဝန်ကြီးကတော် ရေးသားလိုက်သည့်အတိုင်း အမှန်ပင် ထူးဆန်းလှသဖြင့် ကာယကံရှင်၏ အမည်နာမများကို မဖော်ပြဘဲ၊ အချို့သော စကားလုံးများကို သင့်တော် ဆီလျော်အောင် ပြင်ဆင်၍ ဝန်ကတော်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ "ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း" တိုက်သို့ ပေးပို့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

*

၁၉၄၆ ခုနှစ် မတ်လတွင် ကျွန်ုပ်သည် မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ် သီပေါနယ်၌ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲဖြစ်သော ဘော်ကြိုဘုရားပွဲတော်သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသဖြင့် အိမ်သားတစ်စုတို့နှင့်အတူ သွားရောက်ခဲ့၏။ တပေါင်းလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့ ညနေခင်းအချိန်တွင် ဘော်ကြိုဘုရားပွဲသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၍ ကစားသမားများအတွက် အသင့်ဆောက်လုပ်ထားသော ကပ်မိုး၊ ကပ်ကာ အခန်းကလေးတစ်ခုတွင် ပွဲမပြီးမချင်း ငွေ ၁၅ ကျပ်နှင့် အိမ်သားတစ်စု နေထိုင်ရန် စီမံကြလေရာ၊ ဂုဏ်အသရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် မိတ်ဆွေများက ကျောက်မဲမြို့ထဲ၌ တည်းခို၍ ဘုရားပွဲသို့ တစ်နေ့တစ်ခေါက် သွားရောက်ရန် ပြောကြသော်လည်း၊ လာရသည့်အတူတူ ပွဲစခန်းအတွင်း၌ တည်းခိုနေထိုင်ရခြင်းက သာ၍ ပျော်ဖို့ကောင်းသည်ဟု အိမ်သူအိမ်သားများက ပြောကြသည့်အလျောက် ထိုကဲ့သို့ တည်းခိုနေထိုင်ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဘော်ကြိုဘုရားပွဲမှာ ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း၌ ကျင်းပသော ဘုရားပွဲမျိုးများ အနက်တွင် အစည်ကားဆုံးဖြစ်၍၊ မြန်မာပြည်ပိုင်းမှ မြန်မာလူမျိုးတို့ အများဆုံး သွားရောက်ကြသော ဘုရားပွဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းပွဲတော်သို့ သွားကြသော မြန်မာများအနက် ၃၆ ကောင်နှင့် လေးကောင်ဂျင်၊ ပါထမ် စသော လောင်းကစားနည်းများကို ဝါသနာပါသူတို့သာလျှင် များလှပေ၏။ စင်စစ်သော်ကား ကုသိုလ်ရေးအတွက် သွားသူတို့မှာ တစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရာခိုင်နှုန်းပင် မပြည့်သဖြင့် ဒသမ ဖွဲ့၍ ဖော်ပြရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အမှန်ကိုဆိုရလျှင် ကုသိုလ်ရေးကြောင့် မဟုတ်၊ ၎င်းဘုရားပွဲသို့ ရောက်ဖူးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အလွန်တရာ ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် ပြောဖူးသည့်အတိုင်း အခါအခွင့်သင့်သည့် အားလျော်စွာ ၎င်းတပေါင်းလက သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မိသားတစ်စုသည် အလျား ၁၅ ပေ၊ အနံ ၁၀ ပေခန့် ရှိသော တဲခန်းကလေးတစ်ခုတွင် တည်းခိုကြ၍ အစေခံနှစ်ယောက်တို့က အခန်းကို ရှင်းလင်းပြီးနောက် ကော်ဇောများ ခင်းကျင်း၍ မီးမွေးသူ မွေး၊ ဈေးဝယ်သူ ဝယ်၊ ချက်သူ ချက်၊ ပြုတ်သူ ပြုတ် အလုပ်များလျက် ရှိကြသော်လည်း၊ ဘုရားပွဲတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သူအိမ်သားများမှာ ပင်ပန်းသည် မအောက်မေ့ဘဲ၊ ကြည်နူးပျော်ရွှင်စွာ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ည ၇ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားပွဲ လာရခြင်း၏ အကြီးဆုံးသော အရသာတစ်ခုဖြစ်သည့် ထမင်းမြိန် စားရခြင်း တည်းဟူသော ကျေနပ်မှုကို ခံစားကြပြီးနောက်၊ ကစားဝိုင်းများသို့ အိမ်သားတစ်စု သွားရောက်ကြလေ၏။ ကစားဝိုင်းများအနက် အကြီးအကျယ်ဆုံးမှာ လေးကောင် ဂျင်ဝိုင်းနှင့် ပါထမ်ဝိုင်းတို့ ဖြစ်လေရာ တစ်မူး၊ တစ်မတ် လောင်းကစားရသော ခြောက်ကောင်ဝိုင်း၊ ဂုန်းဂင်ဝိုင်း၊ စကြာဝိုင်း စသည်တို့မှာလည်း ရှမ်းကြီး၊ ရှမ်းကလေး၊ အပျို အအို မကျန် ဝိုင်းအုံ လောင်းကစားလျက် ရှိကြလေ၏။

၉ နာရီ အချိန်တွင် ညပိုင်းအတွက် ၃၆ ကောင် ဖွင့်လေရာ၊ အလွန်စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသော လူတစ်စုတို့သည် အနီးရှိ လက်ဖက်ရေကြမ်းဆိုင်တွင် လေးယောက်တစ်ဝိုင်း၊ ငါးယောက်တစ်ဝိုင်း စသည်ဖြင့် ခုံကလေးများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စောင့်မျှော်လျက် ရှိကြလေ၏။ ၃၆ ကောင် မပိတ်မီ တစ်နာရီခန့်၌ ဝါးလုံးတန်းများတွင် သူ့ထက်ငါ တိုးဝှေ့ကာ လေးပဲဖိုးမှ တစ်ရာ၊ နှစ်ရာ ဖိုးတိုင်အောင် ထိုးလျက်ရှိကြသော

ပရိသတ်များကြောင့် ဆယ်ယောက်ထက် မနည်းသော ၃၆ ကောင် စာရေးများ လက်မလည်နိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။ လက်ကြီးသမားများ ထိုးသော စာရေးထံ၌ကား အချို့လူများသည် တစ်ကောင်တည်းအတွက် ငါးရာ၊ ခြောက်ရာ မျှပင် ထိုးနေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩမိ၏။ စုံနှင့်မ၊ အဖြူနှင့်အနီ စသည်ဖြင့် နှစ်လမ်းထဲရှိသော လောင်းကစားမျိုးတွင် ငါးရာ၊ တစ်ထောင် လောင်းကစားခြင်းကို မအံ့ဩမိသော်လည်း၊ ၃၆ ကောင် ရှိသည့်အနက် "တိုက်" ခဲ့လျှင် ၂၇ ဆ လျော်ကြေးရသော လောင်းကစားမျိုးတွင် တစ်ကောင်တည်းအတွက် ငါးရာမျှ လောင်းကစားပုံခြင်းကိုမူကား၊ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်၍ ထိုသူတို့၏အစား စိတ်ထဲက အသည်းယားမိပေ၏။

မည်သူသည် ငါးရာဖိုးထိုး၍ ငွေ တစ်သောင်းသုံးထောင့်ငါးရာ တိုက်သွားသည်။ ခြောက်ရာဖိုးထိုး၍ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကျော် တိုက်သွားသည် ဟူသော သတင်းများကို ကြားရသဖြင့် အားကျကာ၊ ပါသမျှ ငွေကို တစ်ကောင်တည်းပုံ၍ ထိုးသူများလည်း မရှားချေ။ ၃၆ ကောင် တန်းလျားကြီးမှ ထ လာခဲ့ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သားမယားများကို တဲခန်းသို့ လိုက်ပို့၍ တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လောင်းကစားခြင်း၏ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ရသော အရသာကို ခံစားခဲ့ရဖူးသဖြင့် နှစ်သက်တုန်းပင် ဖြစ်သော်လည်း အရွယ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ မသင့်တော်သည့် အဖြစ်ကို သိရှိ၍ မိမိ၏ စိတ်ကို ချုပ်တည်းပြီး ထားရစေကာမူ၊ အခြားသူတို့ လောင်းကစားခြင်းကိုမူကား ကြည့်လိုသောစိတ် ရှိသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်နှင့်အတူ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းသို့ သွား၍ လက်ကြီးသမား လောင်းကစားကြသော လက်ရင်းဇယားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မိမိတို့ ထိုးသောအကောင် တိုက်သဖြင့် ရွှင်ပြုံးစွာဖြင့် လျော်ကြေးကို သိမ်းယူကြပုံများ၊ လွဲသွားသဖြင့် ပေါက်ဖော်များက စားသွားသည့်အခါ ရှုံ့မဲ့လျက် လက်ဖျားခါနေကြပုံများ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စသည်တို့ကို ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်ရင်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

လက်ရင်းဇယားမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း လက်ကြီးသမားများ လောင်းကစားရာ ဌာနဖြစ်၍ အထက်တန်းစား ရှမ်းအမျိုးသမီးများ၊ လူကုံထံ ပေါလိန်းများ၊ ကုန်သည် ပွဲစားနှင့် အရာရှိဖြစ်ဟန်တူသည့် မြန်မာများကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တိုင် မလောင်းစားသော်လည်း အခြားသူတို့ စိတ်ဝင်စားကြပုံများနှင့် ချမ်းအေးသော ဒေသဖြစ်လျက် နဖူး၌ ချွေးများ ပြန်နေကြပုံတို့ကို ကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိရာ၊ ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ခန့်တွင် အရပ် ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် အလွန်တရာ ကြုံလှီလှသော မြန်မာတစ်ယောက်သည် တုတ်ကောက်ကို ထောက်ကာ ခုံရှည်ပေါ်တွင် ခြေတစ်ဖက်တင်လျက်၊ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီးလျှင် ဝက်ကုန်းပေါ်၌ တင်၍ "အော" လိုက်၏။ လေးကောင်ဂျင်ထိုးခြင်း၌ အဝါးဝသောလူတို့ မည်သည်မှာ တစ်ကောင်တည်း "အော" ထိုးသည် မရှိ၊ ဆတူ လျော်ကြေးရသော "ကြွက်" ကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်ဆလျော်ကြေးရသော "ရုံ" ကို လည်းကောင်း ထိုးတတ်ကြလေရာ အများအားဖြင့်မူကား ရုံနှင့်ကြွက်ကို တွဲ၍ ထိုးတတ်ကြ၏။ "အော" ထိုးခြင်းမှာ လျော်ကြေးသုံးဆရသော်လည်း အလွန်တရာ ဖြစ်ခဲသောကြောင့် မကျင်လည်သူတို့သာလျှင် လောဘအလိုက် ထိုးတတ်ကြ၍၊ ကျွမ်းကျင်သူတို့မူကား ရံဖန်မျှသာလျှင် ထိုးတတ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ် ကြည့်နေသော လူပိန်ကြီးမှာမူကား ငွေတစ်ဆယ်ကို "ဝက်ကုန်း" တစ်ကောင်တည်း "အော" ထိုးလိုက်သဖြင့် အဝါး မဝသေးသည့် လူရမ်းတစ်ယောက် ဟူ၍သာ အောက်မေ့လိုက်မိ၏။

ခွက်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ထိုးထားသော လူအချို့က 'ဝက်ကုန်းကွ' ဟု အော်လိုက်ကြ၍၊ ကျွန်ုပ်သည် လူပိန်ကြီး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အားရဝမ်းသာရှိသော အမူအရာကို မတွေ့ရဘဲ တစ်ပဲ၊ နှစ်ပြားမျှ အလျော်ရသော လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ

ထားမျိုးဖြင့် ခပ်အေးအေးပင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြမိ၏။ အလံရှူးသည် လူပိန်ကြီး၏ ငွေတစ်ဆယ်အတွက် (အကောက်နုတ်ပြီး) ၂၈ ကျပ် ၂ ပဲ လျော်လိုက်ရာတွင်၊ ထိုသူသည် အရင်းရော လျော်ကြေးပါ သိမ်းယူ၍ ရှေ့၌ရှိသော ခုံပေါ်တွင် ပုံထားလေ၏။

အလံရှူးများသည် စားရန် ရှိသမျှကို စား၍ လျော်ရန် ရှိသည်များကို လျော်ပေးပြီးနောက် ဂျင်ကိုလှည့်၍ ခွက်နှင့်ဖုံးလိုက်ရာ၊ လူပိန်ကြီးသည် ဂျင်လည်အောင်ပင် မစောင့်ဘဲ ရှေ့၌ရှိသော ငွေ ၂၈ ကျပ် ၂ ပဲကို ဖားပေါ်သို့ ကင်၍ တစ်ကောင်တည်း အောလိုက်ပြန်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်လုံးများ ပြူးသွားမိလေ၏။ ထိုအခါ၌မူကား လူပိန်ကြီး၏ အမူအရာမှာ ယခင်အတိုင်း ခပ်အေးအေးပင် ရှိနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ အတော့်အတန် တုန်လှုပ်လာခဲ့လေပြီ။ ထိုးသားများ ထိုးပြီးကြသည့်နောက် အလံရှူးသည် ခွက်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ လူအချို့က 'ဖားကားရားကွ' ဟု အော်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ လူပိန်ကြီးကို တိုး၍ စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိရာ၊ ထိုသူမှာမူ အခြားဘက်သို့ လှည့်၍ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ် မီးညှိနေသည်ကိုပင် တွေ့မြင်ရ၏။ တုန်လှုပ်ဟန် လက္ခဏာမူကား အလျှင်းပင် မရှိချေ။

အလံရှူးသည် ထိုက်သင့်သော လျော်ကြေးကို တွက်ချက် လျော်ပေးရာတွင် လူပိန်ကြီးကို အတော်အတန် သတိပြုလာခဲ့လေပြီး၊ ၂၈ ကျပ် ၂ ပဲ၏ သုံးဆမှ တစ်ကျပ်လျှင် တစ်ပဲမျှသာ အကောက်နုတ်ပြီးနောက် လျော်ပေးလိုက်ရာ၊ လူပိန်ကြီးသည် ငွေအားလုံးကို သိမ်းယူ၍ ရှေ့၌ပင် ပုံထားလေ၏။ ထိုအခါ၌မူကား "အော" နှစ်လက်ဆက်၍ ထိုက်သူဖြစ်သောကြောင့် ငါးရာ၊ တစ်ထောင် လောင်းကစားသော လက်ကြီးသမားများပင်လျှင် လူပိန်ကြီးကို ဂရုစိုက်စ ပြုနေကြလေပြီ။ အချို့က 'တယ်တိုက်ပါကလား' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တချို့က 'အော တစ်ပေါက်တည်းထိုးတာ အံ့သြစရာပဲ' ဟူ၍ လည်းကောင်း ဝေဖန်နေကြပြီဖြစ်ရာ၊ လူပိန်ကြီးကမူ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်ဟန် လက္ခဏာမရှိဘဲ၊ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲမြဲတိုင်း ခဲလျက်ရှိ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘတိယအကြိမ် ဂျင်ကိုလှည့်၍ ခွက်နှင့် အုပ်ပြီးသည့်နောက် လူပိန်ကြီးသည် တစ်ရာကျော်မျှရှိသော ငွေအားလုံးကို ကြက်ပေါ်သို့ ပုံချလိုက်ရာ၊ ကြက်ပင် ဖွင့်လိုက်ရကား ကျွန်ုပ်သာလျှင်မက ပရိသတ်တို့ပါ အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏။ ဤအချိန်တွင်မူကား အလံရှူးသည် သုံးရာကျော်မျှသော ငွေကို မလျော်ချင့် လျော်ချင် လျော်ပေး၍၊ အလံရှူး ပေါက်ဖော်အချင်းချင်းလည်း ပွစိပွစိနှင့် စကားပြောကုန်ကြလေ၏။ စတုတ္ထအကြိမ် လူပိန်ကြီးသည် ငွေလေးရာကျော်ကို "ငါးရှဉ့်" ပေါ်သို့ ရှေးနည်းအတူ တစ်ကောင်တည်း ပုံချလိုက်ပြန်ရာ၊ ထိုအကြိမ်တွင်မူကား အချို့လူများသည် လူပိန်ကြီး၏ နောက်သို့လိုက်၍ ထိုးနေကြလေပြီ။ အလံရှူးများလည်း မိမိတို့၏ အကြီးအကဲအား လှမ်း၍ တိုင်ပင်သေးရာ၊ ပေါက်ဖော်ကြီးကိုယ်တိုင် ထွက်လာ၍ ဖွင့်သာဖွင့်ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ဖွင့်လိုက်သော အခါ၌ကား "ငါးရှဉ့်" ပင် ဖြစ်နေသဖြင့် ဂျင်ဝိုင်းတစ်ခုလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားရကား၊ အခြားဝိုင်းမှ ထိုးသားများသည်ပင်လျှင် ၎င်းဝိုင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာကြ၏။

ပရိသတ်တို့မှာ ထိုအခါတွင် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်လာကြ၍ လူပိန်ကြီး အနားသို့ တိုးဝေ့ကာ ရောက်လာကြသည့်တွင်၊ လူပိန်ကြီးသည် မိမိ၏ ငွေရင်း လေးရာကျော်နှင့် လျော်ကြေး ၁၂၀၀ ကျပ် ကျော်တို့ကို လှည့်၍မျှ မကြည့်ဘဲ၊ ဗရုတ်ဗရက်ဖြစ်နေသော ပရိသတ်တို့အကြားမှ စွတ်ခနဲ ထွက်သွားသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ ကျန်နေရစ်ကြလေ၏။ အချို့ပရိသတ်တို့ကမူ ထွက်သွားသည်ကို မမြင်လိုက်သဖြင့် 'ဘယ်မလဲ၊ ဘယ်မလဲ၊ ဟိုလူကြီး ဘယ်မှာလဲ' ဟု အချင်းချင်းမေးမြန်းကာ ပရိသတ်များ အနက်တွင် ထိုမှ ဤမှ မျှော်ကြည့်ကာ ရှာဖွေလျက် ရှိကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အရင်းရော အမြတ်ပါ ပစ်ထားခဲ့သော လူပိန်ကြီး၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် အံ့သြတွေဝေကာ ကျန်နေရစ်ရလေ၏။

ဒိုင်လူကြီးသည် လူပိန်ကြီးထားခဲ့သော ငွေများကို လူအားလုံးရှေ့တွင် ရေတွက်၍ သိမ်းယူထားပြီးနောက် ဆက်လက် ကစားကြပြန်လေရာ၊

ကျွန်ုပ်မှာမူ ၎င်းတို့ လောင်းကစားခြင်းများကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ လူပိန်ကြီး အကြောင်းကိုသာလျှင် စဉ်းစား၍ နေမိသဖြင့် ဂျင်ဝိုင်းမှထွက်ကာ တဲအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုည တစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ လူပိန်ကြီး၏ မျက်နှာသည် တဝဲဝဲ ပေါ်လာ၍ လူသားစင်စစ်ပင် ဟုတ်ပါလေ၏လော၊ "မှော်" အောင်သည်၊ "ခွက်ပေါက်" ဆေး ရှိသည်ဆိုသော စကားများမှာ အကယ်ပင် ဟုတ်လေသလော စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး တွေးတောကာ၊ အိပ်ရာထဲ၌ တလိမ့်လိမ့် တလွန့်လွန့် ဖြစ်နေလေတော့၏။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ အိမ်သားတစ်စုတို့သည် ဘုရားပွဲအနီး၌ရှိသော ချောင်းထဲသို့ ရေချိုးရန် ထွက်လာခဲ့ကြရာ၊ ရေဆိပ်သို့ ရောက်ကြ၍ လူအများချိုးကြသော နေရာတွင် ရေချိုးမည်ဟု အဝတ်များ လဲလှယ်စဉ်၊ ချောင်း၏ အထက် ပေတစ်ရာခန့် ကွာသောနေရာ၌ တစ်ယောက်တည်း ရေချိုးလျက် ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်မိသဖြင့် သတိပြု၍ ကြည့်မိ၏။ ထိုသူမှာ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍ ဆပ်ပြာနှင့် ချေးတွန်းစဉ် ပြိုင်းပြိုင်းထလျက် ရှိသော နံရိုးများကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်၊ ယမန်ညက လူကြီးပင် ဖြစ်လေသလော ဟု အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေစဉ်၊ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သဖြင့် ထိုလူကြီးပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်ထူးဆန်းသော လူပိန်ကြီးကို တွေ့လိုဇောနှင့် သားမယားများကို အော်ပြောခဲ့ပြီးလျှင်၊ ထိုသူ ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ–

ကျွန်ုပ်။ ။ 'မနေ့ညတုန်းက လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းမှာ ခင်ဗျား ထိုးသမျှ တိုက်တာချည်းပါကလားဗျာ၊ ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းတာပဲ'

ပိန်။ ။ (မရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်တည်း လှမ်းကြည့်၍ မျက်နှာလွှဲသွားပြီးနောက်) 'ကံအလုပ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား၊ ကံအလုပ်ဆိုရင်လည်း ကံကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး၊ ကျုပ်အဖို့ ကံဆိုးတာဗျ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ထိုးသမျှ အားလုံး တိုက်ပြီး လျော်ကြေးတွေ ရနေတာများ ကံဆိုးသေးသလားဗျာ။ ဒါထက် လျော်တဲ့ ငွေတွေကို ခင်ဗျား ယူမသွားတာများ သတိရသေးရဲ့ မဟုတ်လား'

ပိန်။ ။ 'ဘယ့်နှယ် မရဘဲ ရှိမလဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'နို့ဗျာ၊ ငွေတွေ ဒီလောက်နိုင်တာ ကံကောင်းတာ မဟုတ်သေးဘူးလားဗျ'

ပိန်။ ။ 'ကံဆိုတဲ့အလုပ်ဟာ မတော်တဆဖြစ်မှ ကံလို့ ဆိုနိုင်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်အလုပ်က မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကောင် ပေါ်လိမ့်မယ် ဆိုတာ သေသေချာချာ သိပြီးသားဗျ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ခင်ဗျား၊ ခါတိုင်း ခါတိုင်းပဲ ခင်ဗျား သိသပေါ့လေ'

ပိန်။ ။ 'ခါတိုင်းပဲ ကျုပ် သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်မှာ အခက်တွေ့နေရတာပေါ့ဗျ။ ဒီပွဲကို ကျုပ် လာရခြင်းဟာလည်း ကျုပ်ဆရာဝန်က အိမ်ထဲမှာချည့် တကုပ်ကုပ် တွေးမနေနဲ့တဲ့၊ ပွဲလမ်းသဘင်နဲ့ စည်စည် ကားကား ရှိတဲ့နေရာကို လျှောက်လည်ရမှယ်ဆိုလို့ ကျုပ် လာခဲ့ရတာပါဗျာ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'သြော် ခင်ဗျားက မကျန်းမာဘူးလား'

ပိန်။ ။ 'မကျန်းမာတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ကျုပ်ရောဂါက လည်း သိပ်ဆန်းတဲ့ ရောဂါဗျ၊ ဘယ်ဆရာဝန်ကမှ ကျုပ်ဝေဒနာမျိုး မကြုံဖူး လို့ ဘယ်လို ရောဂါဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူးဗျ။ ခုအတိုင်းသာ နောင်ဖြစ်မယ့်ဟာတွေကို ကြိုကြိုပြီး သိနေရင်တော့…'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'အလို နောင်ဖြစ်မယ့်ဟာကို ကြိုတင်ပြီးသိတာ ရောဂါ ကလားဗျာ'

ပိန်။ ။ 'ဘယ်အရာမဆို လောကဓာတ်ပညာနည်း အရမှာ အစဉ်အလာအတိုင်း ဖြစ်ရမယ်တဲ့ဗျ၊ အစဉ်အလာဖောက်ပြီး တစ်ခု တစ်ခု ကွဲလွဲလာရင် ရောဂါလို့ ဆိုရမယ်တဲ့ ဗျ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကြိုတင်ပြီး သိတာကို ရောဂါ ဆိုရင် ဒီရောဂါမျိုး ကျွန်တော် ဖြစ်စမ်းချင်ပါ့ဗျာ'

ပိန်။ ။ 'မထင်နဲ့ ဆရာကြီး၊ ခင်ဗျားက တကယ် မဖြစ်သေးလို့ ပြောတာ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'နို့ နေပါဦးဗျာ၊ ရှေ့ကမှာ ၄၀၊ နောက်ကမှာ ၄၀ ကြို တင်ပြီး မြင်နိုင်တဲ့ ရသေ့ကြီးတို့၊ ရဟန္တာတို့ ဆိုတာတွေဟာ ဘယ့်နှာလဲဗျာ'

ပိန်။ ။ 'သူတို့တော့ သမထအစွမ်း၊ ဈာန်အဘိညာဉ်အစွမ်းနဲ့ သိမြင်တဲ့အတွက် မြင်ရသမျှကို အသုံးချတတ်လေမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျုပ် မှာဖြင့် ကြိုတင် သိရတဲ့အတွက် ဒုက္ခဖြစ်နေတာ လက်တွေ့ပဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ နောင်အဖြစ်ကို ကြိုတင်ပြီး သိထား တာနဲ့ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်ရမလဲဗျာ။ ဖြစ်ပုံ ပြောစမ်းပါဦး'

ပိန်။ ။ 'ဒီလိုဗျ၊ ပထမတော့ ကျုပ်မှာ အိပ်မပျော် စားမဝင်နဲ့ ခွန်အား နည်းတဲ့ရောဂါ စွဲကပ်နေတယ်၊ တစ်နေ့တော့ လူတစ်ယောက်က မိုးတွေအုံ့နေတာ တွေ့လေတော့ သူ့ကိစ္စအတွက် ခရီးထွက်လို့ တော်မှ တော်ပါ့မလားလို့ ညည်းတွားနေတုန်း ဖြုန်းဆို ကျုပ်က "သွားသာသွားပါ၊ မိုးမရွာပါဘူး၊ ည ၁၂ နာရီလောက်မှ ရွာမှာပါ"လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ ပြောလိုက်တုန်းကတော့ စိတ်ထဲထင်တာကို ရမ်းပြောလိုက်သလို ပြောလိုက် မိတာပဲ။ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ တစ်နေ့လုံး မိုးမရွာဘဲ ည ၁၂ နာရီတိတိမှာမှ မိုးတွေ ရွာချလာတယ်။ ပထမတော့ ကျုပ်က မတော်တဆ ဖြစ်လေသလား လို့ အောက်မေ့မိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ နေရာမှာထိုင်ရင်း ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ် တင်ကူးပြီး အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကို တွေးတွေးကြည့်လိုက်တာ သူ့ အချိန် စေ့တော့ ကျုပ် ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာချည်းပဲ။ ဒီတော့မှ ကျုပ်က နောင်အဖြစ်ကို တင်ကြိုပြီး သိနေပါပြီကောလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီလို သိသိချင်း ပထမတော့ အံ့သြသွားတယ်ဗျာ၊ နောက်တော့ ကြောက်လာ တယ်၊ နောက်တော့ တစ်ခါ ဝမ်းသာပြန်ရော။ အားလုံး ပေါင်းကြည့်လိုက်ရင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြောက်တဲ့ဘက်က များနေတယ်ဗျ။ စိတ်ထဲမှာ လုံးလုံး နေလို့ မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ ဒီဟာကို ပညာကြီးတစ်ခု ထင်ပြီး အဖိုးတန်တယ်လို့ ထင်ကောင်း ထင်ပေလိမ့်မယ်။ သို့သော် ကျုပ် တစ်ခု ပြောပြမယ်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် ကြိုတင်ပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ မတော်တရော်တွေ ဖြစ်မှာကို သိထားနှင့်ပြီ။ ရှောင်လည်း မရှောင်၊ တိမ်းလည်း မတိမ်းနိုင်၊ ငုတ်တုတ်ကြီး ခံနေရတာဟာ ဘာနဲ့ အလားတူသလဲဆိုတော့ မီးရထားလမ်းပေါ်မှာ ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီး ချထားတော့ ရထားကြီးခုတ်လာလို့ ကိုယ့်ကို ကြိတ်တော့မယ်ဆိုတာ သိရသလို၊ ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်ဘဲ ငုတ်တုတ်ခံနေရရင် ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်မလဲ'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ကြိုတင်သိရှိရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဤနည်းအားဖြင့် မစဉ်းစားမိဖူးသောကြောင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် လူပိန်ကြီးက ဆက်လက်၍–

ပိန်။ ။ 'နောင်အဖြစ်ကို ကြိုတင်ပြီး သိရတဲ့အတွက် လောကမှာ ငွေဝင်စရာ နည်းလမ်းတွေ အများကြီး ရှိတာယ်လို့ ခင်ဗျားက ဆိုလိမ့်မယ်။ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှာ ဘယ်လို ဘေးအန္တရာယ်မျိုးနဲ့ သေရလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်ပြီး သိထားနှင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့မှာ ငွေဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ။ ငွေတွေ ဘယ်လောက်ပေါပေမဲ့ ငွေအရသာကို ခင်ဗျား ခံစားနိုင်လိမ့်မယ်ထင်သလား။ အကွာကြီးဗျာ၊ ဘာကိုမှ ခံစားဖို့ သတိမရဘူး။ ကိုယ့်ဆီလာမယ့် ဘေးအန္တရာယ်ကြီးကိုသာ တစ်တွေးတည်း တွေးကြည့်နေမိတော့တာပဲ။ ခုနက ဥပမာအတိုင်း ရထားလမ်းပေါ် ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး တင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှေ့ကနေပြီး ဘိုင်စကုတ်ပြနေလို့ ကြည့်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်သလား။ နီးတာ ဝေးတာလောက် ကွဲတာပဲဗျ။ သည့်ပြင်ဟာတွေကို အာရုံ မစိုက်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ အတူတူပဲ။ ခင်ဗျားတို့က ကိုယ်တိုင် မကြုံဖူးလေတော့ ယုံချင်မှ ယုံမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျုပ်မှာတော့ လက်တွေ့ဖြစ်နေလို့ နောက် သုံးနှစ်စေ့လို့ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လို

သေပုံမျိုးနဲ့ သေရလိမ့်မယ်လို့ သိထားတာနဲ့ လောကကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ဘယ်လို စည်းစိမ်ခံစားလို့မှ စိတ်မဖြောင့်နိုင်ဘူးဗျ။ ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်ကိုင် ဒီဟာကြီး ပေါ်လာတော့တာပဲ။ အာရုံ ငါးပါးထဲက ဘယ်အရသာမျိုးပေးပေး ကျုပ်အဖို့တော့ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ကြည့်စမ်း၊ အရိုးနဲ့ အရေ ကျန်တော့တယ် မဟုတ်လား။ အစတုန်းက ကျုပ်ဟာ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဝဝလင်လင် သန်သန်မာမာကြီးပဲ။ ကျုပ်သေနေ့ကို ကျုပ် သိရတဲ့ နေ့ကစပြီး တဖြည်းဖြည်း ချုံးလာလို့ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ အရေအသား ဆုတ်ယုတ်ပြီး ကမ္ဗည်းခန်းရုပ် ပေါက်နေပြီကောဗျ။ သူများလို ရယ်လား မောလား ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင် နေလို့လည်း မရဘူး။ ထစ်ခနဲဆို စိတ်ပေါက်ချင်ပြီး လူမြင်သမျှကို ရန်သူချည့် အောက်မေ့ချင်တော့တာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ် ဘာလုပ်သလဲ သိလား'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ'

ပိန်။ ။ 'ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းတော့ စိတ်ညစ်ခံမနေဘူး၊ ဒီပြင် လူတွေကိုလည်း ကျုပ်လို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုပြီး သူတို့အကြောင်း ကျုပ် သိသမျှကို ကြိုတင်ပြီး ပြောထားတာပဲ။ ဥပမာဆိုရင် ရှေးနှစ်ခါ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့မှာ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်သိသမျှ ပြောပြလိုက်ရရင် ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ လူပိန်ကြီး ပြောသမျှကို မယုံ့တယုံပင် ရှိနေသေးသော်လည်း ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏စကားအတွက်ကြောင့် စိတ်၌ ထိခိုက်သွားသည်ကို ထိုလူ မသိစေလိုသဖြင့် ဟန်ဆောင်ကာ၊ အရေးမကြီးလှသော အမှုအရာနှင့် ချောင်းထဲ၌ မျောပါသွားသော ဗေဒါပင်များကို အာရုံစိုက်နေဟန် ဆောင်သော်လည်း မတတ်နိုင်သဖြင့် လူပိန်ကြီး၏ မျက်နှာကို တစ်ဖန် ကြည့်မိပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ 'နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျား ခုနကပြောတဲ့ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပိန်။ ။ 'မသိချင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သိပါရစေလားဗျာ၊ ပြောသာ ပြောပါ'

ပိန်။ ။ 'နေဦး၊ ကျုပ် တစ်ခုပြောဦးမယ်၊ ဒီဘုရားပွဲက ရတ်တရက် ခင်ဗျား မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'သန်ဘက်ခါပြန်မယ် အောက်မေ့တယ်'

ပိန်။ ။ 'ကောင်းပြီ၊ ဒီကနေ့ တစ်ညရယ်၊ နက်ဖြန်ခါ တစ်နေ့ရယ် ခင်ဗျား စဉ်းစားချေဦး။ စဉ်းစားပြီးတဲ့နောက် သိချင်ပါသေးတယ်ဆိုရင် နက်ဖြန်ည ၉ နာရီလောက်မှာ ၃၆ ကောင် တန်းလျားကို လာခဲ့ပေတော့'

ကျွန်ုပ်သည် လူပိန်ကြီးအား ယခုချက်ချင်းပြောရန် အတန်တန်ပင် တိုက်တွန်းပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား သနားသဖြင့် စဉ်းစားရန် အချိန်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားလူများကိုမူ မေးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖွင့်၍ပြောခဲ့ကြောင်း၊ မေးမိသည့်အတွက်လည်း နောင်တရ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေလိမ့်မည့် အကြောင်းများ သတိပေးကာ အတင်းငြင်းဆန်နေသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်။ ။ 'နေပါဦးဗျာ၊ ဒါထက် မနေ့ညတုန်းက ခင်ဗျား နိုင်ထားတဲ့ ငွေတွေ ဘယ့်နှယ်လုပ်သလဲ'

ပိန်။ ။ 'မနက်က အလံရှူးတစ်ယောက်ကို ကျုပ်အိမ်ကို လွှတ်လိုက်တယ်၊ နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှာ ကျုပ်တည်းတဲ့နေရာကို သူတို့ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် လာခဲ့ပါမယ်တဲ့။ သူတို့ ပြောနေတဲ့ စကားကို ခင်ဗျား နားထောင်ချင်ရင် ၁၂ နာရီမထိုးခင် လာခဲ့ပါလား' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ လူပိန်ကြီးနှင့် လေးကောင်ဂျင် ဒိုင်တို့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်နှင့် လာခဲ့ပါမည်ဟု ပဋိညာဉ်ပေး၍ ခွဲခွာလာခဲ့လေ၏။

တည်းခိုသော အခန်းသို့ အိမ်သားတစ်စု ပြန်ရောက်ကြ၍ ထမင်း

စားသောက်ပြီးသည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လူပိန်ကြီး ပြောထားခဲ့သည့် ၎င်း၏ အခန်းသို့ သွားရောက်လေရာ၊ ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့နည်းတူ အခန်းကလေး တစ်ခုတွင် တပည့်နှစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ တည်းခိုလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပိန်။ ။ 'ခုနင်ကတင် သူတို့အထဲက ပေါက်ဖော်တစ်ယောက် ရောက်လာသေးတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ငွေလိုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အဟုတ်တကယ် ကစားမယ်ဆိုရင် သူတို့ဒိုင် ဖြုတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ရိပ်မိဟန်တူတယ်။ အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ကျုပ်ရည်ရွယ်ချက်က ငွေလိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားအောင် လုပ်ချင်တာလောက်ပဲ ရှိတာပါပဲ။ လွှတ်လိုက်တဲ့ အလံရှူးက သူတို့ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် လာပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ၁၂ နာရီအချိန်မှာ ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့တဲ့၊ တစ်ခါ ထပ်မှာသွားတယ်'

ယင်းသို့ စကားပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် အသက် ၅၀ အရွယ်ခန့်ရှိ၍ အထက်တန်းစား တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်၏ အမူအရာရှိသော ပေါက်ဖော်ကြီးတစ်ယောက်သည် တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝင်လာကြလေရာ၊ လူပိန်ကြီးသည် ဧည့်သည်များကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက် ...

ပိန်။ ။ 'ထောင်ကဲကြီးက ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်တွေ့ချင်ဟန်တူတယ်၊ ကိုင်း ပြောစရာရှိတဲ့ စကားကို ပြောသာပြောပါ။ ဟောဒီ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့၊ ပြောချင်တဲ့စကားကို သူ့ရှေ့မှာ ပြောနိုင်ပါတယ်'

ထောင်ကဲ။ ။ (အနည်းငယ် ဆိုင်းငံ့နေပြီးနောက်) 'မနေ့ညတုန်းက ဂျင်ဝိုင်းမှာ ခင်ဗျား နိုင်ထားတဲ့ ငွေများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လာပို့ပါတယ်'

ပိန်။ ။ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထောင်ကဲ၊ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ လောလောဆယ် ငွေအရေးမကြီးသေးပါဘူး။ ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပေဖော့ဗျာ။ ကျွန်တော် နိုင်ခဲ့တဲ့ငွေကို တစ်ဝက်ခွဲပြီး ခင်ဗျားတို့ တရုတ်ကျောင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆောက်ဖို့အတွက် တစ်ဝက်၊ ခင်ဗျားတို့ ဆေးရုံကြီးအတွက် တစ်ဝက်၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ လှူလိုက်ပါတော့ဗျာ'

ထိုအခါ ထောင်ကဲကြီးမှာ ထူးဆန်းသော လူပိန်ကြီး၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် စဉ်းစားတွေဝေကာ ရှိနေပြီးနောက် ...

ကဲ။ ။ 'ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ဒီဘုရားပွဲမှာ ခင်ဗျား ကြာကြာနေဖို့ စိတ်ကူးပါသလား'

ပိန်။ ။ 'ဒါတော့ ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူးဗျာ'

ကဲ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဒီပွဲတော်မှာ ရှိတဲ့အခိုက် ကျွန်တော်တို့ ဂျင်ဝိုင်းကို လာဖို့ စိတ်ကူးပါသေးသလား'

ပိန်။ ။ 'ဒါလည်း ကျွန်တော် အမှန်မပြောနိုင်သေးဘူး'

ထောင်ကဲကြီးသည် မေးစေ့ကိုပွတ်ကာ စိတ်ကူးရင်း၊ လူပိန်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှမ်းကြည့်သေး၏။ ၎င်းနောက် ...

ကဲ။ ။ 'ဒီလိုပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြောချင်တာက ဒီပွဲတော်မှာ ဆရာကြီးမနေဘဲ မြန်မြန်ပြန်သွားလို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က စရိတ်စက ထောက်ပံ့လိုက်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လူစုဟာ ငွေရေးကြေးရေးမှာ ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် မရှိပါဘူး၊ လက်ဖွာပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ...'

ပိန်။ ။ 'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ငွေအရေးကြီးတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် နိုင်ထားတဲ့ ငွေတွေကို ထားပစ်ခဲ့တာ ခင်ဗျား မြင်တယ် မဟုတ်လား'

ကဲ။ ။ 'မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးက အားကြီး ကံကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ'

ပိန်။ ။ 'လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ ကံကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘာကောင် ပေါ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်က သေသေချာချာ သိထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့က ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုင်း ...ကိုင်း လာကြစမ်း ကျုပ် ပြမယ်'

ဟု ဆိုကာ လူပိန်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ကားလမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်လျက်ရှိသော နေရာမှ တစ်ဖာလုံခန့်ဝေးသော အရပ်တွင် ကားလမ်းကြီး ရှိလေရာ ၎င်းလမ်းပေါ်၌ လှည်းများ၊ မော်တော်ကားများနှင့် လူများသည် အသွားအပြန် ကူးသန်းလျက် ရှိကြလေ၏။

ပိန်။ ။ 'ကိုင်း ဟောဒီက ရပ်ကြည့်ရင် ကားလမ်းကို မြင်တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်နေကြ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေ လာကြလိမ့်မယ် ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ ကြည့်နေကြနော်။ ဟော... လက်ယာဘက်က ဘတ်စ်ကားအစိမ်းကြီးတစ်စင်း ခရီးသည်တွေအပြည့်နဲ့ မောင်းလာလိမ့်မယ်'ဟု ပြော၍၊ ဆယ်စက္ကန့်မျှ မကြာမီ ၎င်းပြောသည့်အတိုင်း ခရီးသည် အပြည့်နှင့် ကားစိမ်းကြီးတစ်စင်း မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ...

ပိန်။ ။ 'ဟော့ အခု လာမှာက နွားလှည်းကြီးဗျ။ လက်ဝဲဘက်က နွားကျားကြီး၊ လက်ယာဘက်က နွားနက်ကြီး၊ လှည်းသမားက ခမောက်ဆောင်းလို့။ လှည်းပေါ်မှာ ရှမ်းအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နဲ့ ရှမ်းအမျိုးသားတစ်ယောက် ပါတယ်'ဟု ပြောပြီးသည်နောက် မကြာမီအတွင်း ၎င်း ပြောသည့်အတိုင်းပင် မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

ပိန်။ ။ 'ကိုင်း ဒီတစ်ခါတော့ လက်ဝဲဘက်က လာလိမ့်မယ်။ ရှမ်းကြီးတစ်ယောက်က သားကလေးကို ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်းလို့။ နောက်က ရှမ်းအမျိုးသမီးကြီးက သမီးကလေးကို တောင်နဲ့ပတ်ပြီး ကျောပိုးလို့ လာကြလိမ့်မယ်'ဟု ပြောပြီးသည်နောက်၊ ကွမ်းတစ်ရာညက် မကြာမီ ၎င်းပြောသည့်အတိုင်း ရှမ်းအမျိုးသားကြီးနှင့် ရှမ်းအမျိုးသမီးကြီးတို့ ကလေးကိုယ်စီနှင့် လျှောက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်ကြည့်နေကြသော ဇနေရာမှ လမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ခရီးသည်များသည် တစ်ဖက်မှ ချုံများ၊ တစ်ဖက်မှ ဇရပ်ကြီးများကို ကျော်လွန်၍ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာကြခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကြိုတင်သိမြင်နိုင်ရန် မည်သည့်နည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နှင့်မျှ ဖြစ်နိုင်ဖို့ မရှိလေရကား၊ ထောင်ကဲကြီး ဆရာတပည့်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူပိန်ကြီး၏ ကြိုတင် သိမြင်နိုင်သည်ဆိုသော အစွမ်းသတ္တိကို မယုံကြည်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိနေကြလေတော့၏။

ပိန်။ ။ 'ကိုင်း ဘယ့်နှယ်လဲ ထောင်ကဲ၊ ကျုပ်အစွမ်းကို ခင်ဗျား မြင်ပြီ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ ဂျင်ဝိုင်းမှာ ကျုပ် ထိုင်ပြီး ထိုးနေရင် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး တစ်လှည့်မှ မလွဲအောင် ကျုပ် ထိုးနိုင်တယ်ဗျ' ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ထောင်ကဲကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို မြင်ရသောအခါ၊ လူပိန်ကြီးသည် စိတ်ထဲ၌ အရသာခံစားနေသည့် လက္ခဏာ ရှိ၏။

ကဲ။ ။ 'မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ခင်ဗျား ထိုင်ထိုးယူရင် တပ်နာရီတည်းနဲ့ ကျုပ်တို့ အခု စပ်ထားတဲ့ ငွေအားလုံး ကုန်သွားပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား လာထိုးမှာကြောက်လို့ ဂျင်ဝိုင်းကို ပိတ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့မှာ ဂျင်ဝိုင်းအတွက် ငွေနှစ်သောင်းပေးပြီး လေလံဆွဲထားရတဲ့အတွက် အလံရှူးတွေ စရိတ်စကရော ဘာရော ငွေသုံးသောင်းလောက် ရှုံးရပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား လိုချင်တာ ပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ပေးပါ့မယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ထဲမှာ ခင်ဗျား အစုစပ်ပါရင် ပါပါ။ လေးပုံတစ်ပုံ ပါချင်ပါ၊ သုံးပုံ တစ်ပုံ ပါချင်ပါ၊ တစ်ဝက် ပါချင် ပါပါဗျာ'

ထိုအခါ လူပိန်ကြီးသည် တစ်ဖက်သား၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းကို အရသာခံစားဟန် လက္ခဏာနှင့် ဆေးလိပ်ကိုဖွာရင်း ခြေထောက်ကို စုံဆင်းလျက် ရွှင်ပြုံးသောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက်မှ ...

ပိန်။ ။ 'ဒီလိုလည်း ကျုပ် မလိုချင်ပါဘူး ထောင်ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဂျင်ဝိုင်းကို ကျုပ်က အပျင်းပြေ ကစားတာပါ။ နောက်တစ်ခေါက် လာချင် လာမယ်၊ မလာချင် မလာဘူး။ ကျုပ် မပြောနိုင်သေးပါဘူး'

ကဲ။ ။ 'ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဆရာကြီး၊ သို့သော်လည်း ခင်ဗျားက ယခုလို ကြိုတင်ပြီး သိတဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူးလို့ ကတိ ထားစမ်းပါဗျာ'

ပိန်။ ။ 'ကတိတော့ မထားနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဘာကြောင့် ကတိထားရမှာလဲ'

ကဲ။ ။ 'ဆရာကြီးက ကျွန်တော်တို့ တရုတ်လူမျိုးတွေကို ရန်သူလို့ မအောက်မေ့ဘူး မဟုတ်လား'

ပိန်။ ။ 'မအောက်မေ့ပေါင်ဗျာ၊ သို့သော် တစ်ခုတော့ စိတ်ချသွားပါလေ။ တစ်ခေါက်တလေ ကျုပ် လာကြည့်တောင် သည့်ပြင်လူတွေ ဝိုင်းပြီး လိုက်ထိုးကြအောင် ကျုပ် မလုပ်ပါဘူး။ စိတ်ချသွားပါတော့'

ထိုအခါ ထောင်ကဲကြီးသည် ကောင်းစွာ စိတ်မချနိုင်သော လက္ခဏာ ရှိသော်လည်း၊ ဤမျှထက် ပိုမို၍ တောင်းခံရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက် ပြန်သွားကြလေ၏။ ၎င်းတို့ ထွက်သွားကြပြီးသည့်နောက်—

ပိန်။ ။ 'ဘယ့်နှယ်လဲဗျ၊ ခင်ဗျား မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ပေါက်ဖော်တွေတော့ အဲတော်စိုးရိမ်သွားကြပြီ။ ကျုပ်က ဒါမျိုး ကြည့်ချင်တာဗျ' ဟု ပြောရင်း ပျော်ရွှင်ဟန်နှင့် ရယ်မောလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူပိန်ကြီး၏ အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့၍ မိမိအခန်းသို့ ပြန်၍ ရောက်သောအခါ၊ ထိုနေ့အဖို့မှာ ကစားဝိုင်းများကို ကြည့်လိုသောစိတ် မရှိတော့ဘဲ၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရမည်ကို လူပိန်ကြီးအား မေးထိုက်၊ မမေးထိုက်သဘောလျှင် စဉ်းစားနေမိလေတော့၏။ ဇနီးသည်အား ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ရန် ကြံစည်လိုသော်လည်း၊ မိန်းမတို့ မည်သည်မှာ သာ၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်တတ်သည့်ပြင် သိချင်သော အရာဌာနတွင်လည်း ယောကျ်ားများထက် ကဲလွန်းသောကြောင့် မေးမြန်းဖို့ တိုက်တွန်းတော့မည့် အဖြစ်ကို သိသဖြင့် မတိုင်ပင်ဘဲ နေခဲ့လေ၏။

ထိုညတွင် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်မှေးမျှ မအိပ်နိုင်ဘဲ ၎င်းပြဿနာကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားလျက် ရှိ၏။ အမှန်ကို ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သူတစ်ပါး စိတ်မချမ်းသာသည်ကို အရသာ ခံစားတတ်သော လူပိန်ကြီးကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရွံ့မုန်းလာသည်ဖြစ်၍၊ ဤလူကြီးနှင့် တွေ့ရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်စေဖို့ ကြမ္မာငင်ခြင်းပင် ဖြစ်ချေသည် ဟူ၍လည်း အောက်မေ့မိပေ၏။

နံနက် လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် လူပိန်ကြီးအား မေးရန်ရှိသော စကားကို ညဥ့်အချိန်တိုင်အောင် မဆိုင်းနိုင်တော့ဘဲ ယခု ချက်ချင်းပင် ပြောပါရန် တောင်းပန်မည့် အကြံနှင့် ၎င်းတည်းခိုသော အခန်းသို့ သွားရောက်လေရာ၊ ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုလူကြီး တည်းခိုသော နေရာတွင် ဗလာဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။ ၎င်းနောက် ထိုနေရာနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းမှ လူများကို စုံစမ်းမေးမြန်းရာတွင်၊ ထိုနေ့နံနက် လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူပိန်ကြီးသည် ၎င်း၏ တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလေရကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲ၌ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်ကို ရေးသားဖော်ပြခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ မြေပေါ်မှ ကျွမ်းလိုမ့်၍ ထိုးလိုက်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လူပိန်ကြီးနှင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တွေ့ခဲ့ရဖူးသော်လည်း ၎င်း၏ အမည်နာမနှင့် နေရပ်တို့ကို မမေးခဲ့မိသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ မချင့်မရဲ ဖြစ်မိလေ၏။ အခါတိုင်း အဖို့မှာ ကျွန်ုပ်သည် သိသင့်သိထိုက်သော လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ကြိမ်မျှ တွေ့ကြုံရသည် ဖြစ်စေ၊ အမည်၊ နေရပ်နှင့် အလုပ်အကိုင်တို့ကို မေးမြန်းမိခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါလျက်၊ အလွန်အရေးကြီးသော ဤကိစ္စတွင်မှ ထိုကဲ့သို့ မေးမြန်းရန် လုံးဝ သတိမရဘဲ နေခဲ့မိသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ရိုးတိုးရွတ ဖြစ်ခဲ့မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တည်းခိုသော အခန်းသို့ ပြန်သွား၍ ရပ်တည်ရာ မရဘဲ အိမ်မြှောင် အမြီးပြတ်သကဲ့သို့ ဂနာမငြိမ် ရှိနေရာတွင် သားမယားများက မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ပါသနည်းဟု မေးမြန်းကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အား ရှင်းလင်းပြောပြခြင်းအားဖြင့် အကျိုးမရှိသည့်ပြင် ၎င်းတို့သည်

ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ စိတ်ထဲ၌ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြမည်ကို သိရှိသဖြင့် လူပိန်ကြီး အကြောင်းကို ပြောမပြဘဲ 'ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး' ဟူ၍သာလျှင် ပြောထားလိုက်ရလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း အိမ်ရှင်မသည် ကျွန်ုပ်၏ အမူအရာကို မကျေနပ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကိုသာ အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရားပွဲ၌ ဆက်လက်၍ နေကြခြင်းအားဖြင့် ပျော်ပိုက်နိုင်ခြင်း မရှိသည့်အဖြစ်ကို သိသဖြင့် နံနက်စာ စားပြီးလျှင်ပြီးချင်း ပြန်ကြဖို့ စီမံလေရာ၊ သားမယားများသည် ကျွန်ုပ်၏ အမူအရာကို ကျေနပ်ကြဟန် လက္ခဏာ မရှိသော်လည်း တစ်ခုတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် မနေသည်ကို ကန့်ကွက်ကြရန် မဝံ့သည်ဖြစ်၍၊ မကြည်သာသော မျက်နှာထားများဖြင့် အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်ကြရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၉၄၆ ခုနှစ် တပေါင်းလတွင် ဘော်ကြိုဘုရားပွဲမှ ပြန်လာခဲ့ကြ၍ ထိုနှစ် မကုန်မချင်း ကျွန်ုပ်သည် လူပိန်ကြီးကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလာခဲ့ရာ အမည်ကိုလည်း မသိ၊ နေရပ်ကိုလည်း လုံးဝ မမေးမိခဲ့သော လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေရန်မှာ လွန်စွာ ခဲယဉ်းသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သည့်အတိုင်း အလျှင်းပင် ခြေရာမခံမိဘဲ ရှိနေလေ၏။ ထိုလူကြီး ဝတ်ပုံစားပုံမှာ အောက်သားတစ်ယောက်နှင့် တူ၍ အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိခြင်းမှတစ်ပါး သဲလွန်စ အလျှင်းမရှိသည်ဖြစ်၍၊ သူ့အား တွေ့အောင် ရှာဖွေရန် ကိစ္စမှာ ကောက်ရိုးပုံထဲ၌ ပျောက်ဆုံးသော အပ်တစ်ချောင်းကို ရှာရသော ကိစ္စထက် လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ချေ။

ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့ တည်းဟူသော ရက်စွဲကို စိတ်ထဲ၌ သံမှိုနှက်သကဲ့သို့ စွဲမြဲလျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ထိုနေ့ ထိုရက်ကို လက်ချိုးရေတွက် နေမိလေတော့၏။ ဘား၍လည်း မဝင်၊ အိပ်၍လည်း မပျော်၊ ၎င်းနေ့ရက်၌ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချေမည်နည်းဟု တွေးတောခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့မိသော ကျွန်ုပ်မှာ အရေအသား ဆုတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယုတ်စ ပြုလာခဲ့လေပြီ။ ခြောက်လခန့် ကြာရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ လူပိန်ကြီးကို ရှာ၍တွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု လုံးဝ လက်လျှော့၍ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ဟု မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထား၍၊ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အလုပ်ကိစ္စများတွင် စိတ်ဝင်စားရန် ကြိုးစားခဲ့လေ၏။

လူတို့၏ သဘာဝမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို သိလိုသော သဘောနှင့် မျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိစဉ် စိတ်ထဲ၌ ခုလု ခုလုဖြစ်၍ ရပ်တည်ရာမရဘဲ ဖြစ်တတ်သော်လည်း၊ စိတ်ပြေသော လူအနည်းငယ်တို့မှာမူကား တစ်ခုသောအရာကို လက်လျှော့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အထိုက်အလျောက် သက်သာရာ ရတတ်သေး၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ ၎င်းနှစ် စေ့ကုန်၍ ဇန်နဝါရီလဆန်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လုံးဝ လက်လျှော့ခဲ့သော သန္နိဋ္ဌာန်အတွက်ကြောင့် မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်သော အဖြစ်မှသည် အတော်အတန် သက်သာရာရခဲ့၍ အရေအသား တိုးတက်လာသဖြင့် သားမယားများမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာကြလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် သားသမီးများကို မသိစေသော်လည်း ဇနီးဖြစ်သူကိုမူကား ဖုံးကွယ်ခြင်းအားဖြင့် အလုပ်ပိုတစ်ခု ဖြစ်နေသည့်အကြောင်းကို သိရှိသဖြင့် လူပိန်ကြီး အကြောင်းကို အလုံးစုံ ပြောပြလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် လူပိန်ကြီးကို ကိုယ်တိုင် မတွေ့ဖူးသဖြင့် ၎င်း၏ အစွမ်းကို ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မယုံကြည်သည့်ပြင် လင်ယောကျ်ားအား စိတ်သက်သာရာ ရစေခြင်းငှာ၊ ဘုရားရဟန္တာ မဟုတ်သူ တစ်ယောက်၏ စကားကို ယုံကြည်ဖို့ မထိုက်သဖြင့် ထိုသူ၏ စကားနှင့် ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်သောကမဖြစ်ဘဲ နေမြဲအတိုင်းသာလျှင် လုပ်ကိုင်နေထိုင်ဖို့ အားပေးစကား ပြောကြားသေး၏။ စင်စစ်မှာမူ မိန်းမသားဖြစ်သည့်အတွက် လူပိန်ကြီး၏စကားကို ကျွန်ုပ်ထက်ပင် လေးစားဟန်တူသော်လည်း လင်ယောကျ်ား စိတ်သက်သာခွင့် ရစိမ့်သောငှာ မထီမဲ့မြင် ပြုလုပ်ကာ ဟန်ဆောင်ပြောဆိုသည့် လက္ခဏာရှိ၏။

ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် အထက်ပါ သန္နိဋ္ဌာန်ကို ချထား၍ ဇန်နဝါရီလ ၅ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သာစည်မှ မြင်းခြံသို့ သွားသော မီးရထားပေါ်တွင် ဒုတိယတန်းတွဲဖြင့် လိုက်ပါသွားရာ၊ တစ်တွဲလုံးတွင် ကျွန်ုပ်မှတစ်ပါး ခပ်တုတ်တုတ်နှင့် တဟားဟား ရယ်မောတတ်သည့် လူတစ်ယောက်သာလျှင် လိုက်ပါလာလေ၏။ သာစည်မှ ရထားထွက်လာသော အခါတွင် ခရီးသည်တို့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်သတင်းစာ ကိုယ်ဖတ်လျက် လိုက်ပါလာကြရာမှ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော ထိုသူသည် အိမ်သာခန်းသို့ ထသွား၍ ပြန်လာသော အခါတွင်မှ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်မိ၏။ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကို မြင်ဖူးပါသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့မိသော်လည်း မည်သည့်နေရာ၌ တွေ့ခဲ့ဖူးသည် ဟူ၍မူကား အလျှင်းပင် ဖော်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ အချို့သူတို့၏ သဘာဝတစ်ခုမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစား၍ မရမချင်း အခြားကိစ္စများကို မလုပ်နိုင်ဘဲ ထိုအာရုံထဲတွင် တဝဲဝဲလည်၍ နေတတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ၎င်းသဘာဝမျိုး ရှိသည်ဖြစ်၍ သတင်းစာတွင် စိတ်ဝင်စားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပဲ၊ လက်မှ သတင်းစာကို ချကာ 'မိတ်ဆွေကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ် ထင်ပါတယ်' ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်ရ၏။ ထိုသူသည် ဖတ်နေသော သတင်းစာကို ချထား၍ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးနောက် ...

ထိုသူ။ ။ 'ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးတယ် ထင်တာပဲ၊ နေစမ်းပါဦးဗျာ ဘော်ကြိုဘုရားပွဲကို ခင်ဗျား ရောက်ဖူးသလား'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'မနှစ် တပေါင်းလက တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်'

ယင်းကဲ့သို့ ဖြေဆိုစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လူပိန်ကြီးကို ရုတ်တရက် သတိရလာ၍ ၎င်း၏မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့၌ ယခုရှိနေသူ၏ မျက်နှာတို့ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရာတွင် မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ စသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တို့၏ တူညီသောအဖြစ်ကို ရုတ်တရက် သိမြင်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ယိုတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိလေ၏။

သူ။ ။ 'ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ကျုပ် သတိရလာပြီ။ ခင်ဗျားကို ဘော်ကြို ဘုရားပွဲမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကျွန်တော်လည်း သတိရပါပြီ၊ ခင်ဗျား ပြောဖူးတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ နေမထိ ထိုင်မထိဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ ဆရာကြီးရယ်။ ခင်ဗျားက နောက်တစ်နေ့ည မှာ ပြောပြမယ်ဆိုပြီး ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားရတာလဲ'

သူ။ ။ 'သည်းခံပါဗျာ၊ အိမ်က သားမယားများက အရေးကြီး တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အခေါ်လွှတ်လိုက်တဲ့လူက ညတွင်းချင်း ရောက်လာလို့ ခင်ဗျားနဲ့ ချိန်းထားတာကို လုံးဝ သတိမရဘဲ မိုးလင်းလင်းချင်း ထွက်ခွာ ခဲ့ရလို့ ပါဗျာ။ ကတိထားခဲ့မိလို့ရှိရင် ကျွန်တော့်အပြစ်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာလိုက်တာ ဘယ်မှာမှ သတင်းမရလို့ လုံးဝ လက်လျှော့ပစ်လိုက်ရတာ လေးငါးရက်ပဲ ရှိပါသေး တယ်။ ကိုင်းဗျာ ဒီဟာတွေ အသာထားပြီး ဒီနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ပြောပြပါတော့ ခင်ဗျာ'

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားသောအခါ ထိုလူသည် ကြိုးစား၍ စဉ်းစား သော အမူအရာနှင့် ဦးခေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်သပ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ လျက်–

သူ။ ။ 'သည်းခံပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မမှတ်မိလို့ပါ။ ဟို တုန်းက ရောဂါစွဲကပ်လို့ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲမှာ ထင်မိထင်ရာတွေ ထင်ပြီး ပြောမိပြောရာတွေ ပြောခဲ့တာ။ အခုတော့ ဘိလပ်က ရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ ကုသလို့ ဒီရောဂါ ပျောက်သွားပြီ၊ ဟိုတုန်းက ဟာတွေကို ကျွန်တော် ဘာမှ မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုခု

ပြောဖူးတယ် ဆိုတာကော့ သတိရရဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ဖော်လို့ မရတော့ဘူး၊ အခုလည်း စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဒီရောဂါ ပျောက်သွားကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ စားလို့သောက်လို့ ကောင်းပြီး ဝဝဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာတာ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်း ပါပဲ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ခင်ဗျား စားသောက်ကောင်းတာက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခင်ဗျား ပြောဖူးတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင် ဖြစ်နေတာက ခက်ကယ် ဆရာကြီးရဲ့။ ကြိုးစားပြီး စဉ်းစားစမ်းပါဦး ဗျာ'

သူ။ ။ 'ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းနည်း ပါတယ်'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ဝမ်းနည်းတာ အသာထားပြီး ဖော်နိုင်အောင် ကြိုးစား စမ်းပါဦးဗျာ'

ထိုသူသည် ဦးခေါင်းကိုပွတ်ကာ တစ်မိနစ်မျှ စဉ်းစားပါသော်လည်း အချည်းနှီးပင် ရှိလေတော့၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ် လာသည်မှာ ထိုလူသည် ကျွန်ုပ် စိတ်ဆင်းရဲစေသော စကားကို ပြောခဲ့ ဖူး၏။ ယခုအခါ၌ ထိုလူသည် သုံးနှစ်စေ့သော အချိန်တွင် ၎င်းအဖို့ မည်ကဲ့ သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော အခြင်းအရာကို မေ့ပျောက်နေဟန် တူ၏။ လက်စား ချေသော သဘောနှင့် ထိုအခြင်းအရာကို ၎င်းအား သတိပေးလိုက်ရလျှင် ကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်လော ဟူသော အကြံသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် လူပိန်တစ်ယောက်အဖြစ်မှ ဝဝဖြိုးဖြိုးရှိသော လူတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာခြင်းကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရသည် ဖြစ်၍၊ ထိုကဲ့သို့ ဖော်ပြလိုက်လျှင် ရက်စက်ရာ ကျလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိပြန်သည်နှင့် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုသူသည် ၎င်း၏ စကားအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၌ စိတ်ဆင်းရဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရသည် ဆိုခြင်းကို ယုံကြည်မရ ရှိနေသော အမူအရာနှင့် ကျွန်ုပ်အား အတန်တန် တောင်းပန်စကား ပြောကြားလေရကား၊ လက်စားချေချင်သော ဆန္ဒသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲမှ တဖြည်းဖြည်း လျော့သွား၍ မကောင်းသည်ကို မကောင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ခြင်းသည် သဘောထား ကြီးရင့်သူတို့၏ အလေ့အကျင့် မဟုတ်သည့် အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိလေ၏။

သူ။ ။ 'အလကားပါ မိတ်ဆွေ၊ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော် ပြောတာတွေ မယုံပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က ရောဂါစွဲကပ်နေလို့ ထင်မိထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာပါဗျ။ အဘိညာဉ် မရဘဲနဲ့ နောက်ဖြစ်မယ့် အခြင်းအရာကို ကြိုတင်ပြီး ပြောနိုင်မယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဗျ'

ထိုခဏ၌ ဟုတ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်နိုင်သည်ဖြစ်စေ သုံးနှစ်စေ့ရောက်သော အခါ၌ ၎င်းအဖို့ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော အခြင်းအရာကို ပြောလိုက်ချင်သော စိတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းစိတ်ကို နှိမ်နင်း၍–

ကျွန်ုပ်။ ။ 'မဟုတ်နိုင်ဘူး ဆိုပေမဲ့ ဂျင်ဝိုင်းမှာ ခင်ဗျား ထိုးသွားတာတွေ၊ လမ်းပေါ်က လာမယ့်လူတွေ ကြိုတင်ပြီး ခင်ဗျား ပြောသွားတာတွေ အားလုံး မှန်နေတာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတယ်ဗျ'

သူ။ ။ 'မှန်ပေမဲ့ ကံအားလျော်စွာ မှန်ချင်လို့ မှန်တာတွေပါဗျာ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'လေးကောင်ဂျင် ဆိုတာတော့ ကံအားလျော်စွာ ထားလိုက်ပါဦးတော့။ လမ်းမှာ စောင့်ကြည့်ပြီး ဘယ်လှည်း လာလိမ့်မယ်၊ ဘယ်ကား လာလိမ့်မယ်၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေ လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ၊ ကံအားလျော်စွာ မဟုတ်နိုင်ပေဘူးဗျ'

သူ။ ။ 'မှန်ရုံမကလို့ ဘယ်လောက်မှန်မှန်၊ အဘိညာဉ် မပါဘဲနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ'

ကျွန်ုပ်။ ။ 'ကိုင်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မငြင်းလိုတော့

ပါဘူး။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း ကံအားလျော်စွာ မှန်တယ်လို့သာ ဖြစ်ပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ'

အမှန်ကို ဆိုရလျှင် ကံအားလျော်စွာ မှန်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အတတ်သိ၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည် ဟူသော အယူအဆသည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် စွဲလျက် ရှိလေရာ၊ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ ဘုရားတရားကို အောက်မေ့ခြင်းအားဖြင့်သာလျှင် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား နေထိုင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ မီးရထားသည် မလှိုင်ဘူတာသို့ ဆိုက်ကပ်လာသောအခါ ထိုလူသည် ဆင်းတော့မည် ပြင်ဆင်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါတွင်မှ ၎င်း၏ အမည်၊ နေရပ်တို့ကို မေးမြန်းမိလေ၏။ ထိုသူ၏ အမည်မှာ ဦးသိဒ္ဓိဖြစ်၍ ယခုအခါတွင် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ဣစ္ဆာသယချောင်တွင် ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်လျက် ရှိရာမှ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မလှိုင်သို့ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောသွားလေသည်။

*

ကျွန်ုပ်သည် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်ပြောပြသွားသော ထူးဆန်းသည့် ရောဂါသည်ကြီး ဦးသိဒ္ဓိ၏ စကားအရ၊ ဖြစ်ပျက်မည့် အခြင်းအရာမှာ အကောင်းဟူ၍ကား လုံးဝ မယူဆနိုင်ဘဲ မကောင်းသည့် အခြင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခု သို့မဟုတ် အသက်ကိုပင် စိုးရိမ်ရသည်အထိ တွေးထင်နိုင်သည် ဖြစ်ရကား၊ မဆိုကောင်း မဆိုသာ အသက်ကိုပင် စိုးရိမ်ရန် ရှိခဲ့သော်၊ အံ့ဖွယ်ရောဂါသည်ကြီး ဦးသိဒ္ဓိနှင့် တွေ့ကြုံရသည့် ဤထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များကို မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့လိုသည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ ဇူလိုင်လထဲသို့ ဝင်ရောက်သောအခါ ဤအကြောင်းအရာများကို အပြည့်အစုံ မှတ်တမ်းတင် ရေးသားခဲ့ပြီးလျှင် ဇူလိုင်လ ၁၈ ရက်နေ့ညတွင် အပြီးသတ် ရေးသားခဲ့ပေသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဦးသိဒ္ဓိ၏ စကားအရ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် မတော်တဆ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သော် အကြောင်းအားလျော်စွာ တိုင်းပြည်သို့ တင်ပြရန်ဖြစ်၍၊ မဖြစ်ပွားခဲ့သော်ကား ကျွန်ုပ်၏

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ပိုင်မှတ်တမ်း အဖြစ်ဖြင့်သာ အသုံးချရန် ဖြစ်ပေသည်။ အကာယ်၍ တိုင်းပြည်သို့ တင်ပြရန် လိုခဲ့သော် ဤကိစ္စမျိုးနှင့် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်သည့် စာရေးဆရာကြီး "ရွှေဥဒေါင်း" ထံမှ တစ်ဆင့် တင်ပြလိုသည့် ဆန္ဒရှိရကား၊ ဆရာကြီးထံသို့ ပေးပို့ရန် ရည်ညွှန်းခဲ့ပေသည်။

ဤသည်တို့ကား ဝန်ကြီးကတော်တစ်ဦးထံမှ ပေးပို့လိုက်သော အကြောင်းအရာများကို ဝါကျအနေအထား အနည်းငယ်ပြင်ဆင်၍ ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော အခြင်းအရာများမှာကား သိကြပြီးသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

[ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ (၂၂)၊ အမှတ် (၃)၊ ဧပြီလ ၁၉၄၈]

ရိုးလျှင်မိုက်၊ ဆန်းလျှင်ခိုက်

ပဲခူးမြို့အထက် ပဲခူးချောင်းကမ်းတွင် ကျွဲနဖားအမည်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိ၏။ ထိုရွာ၌ လူပျိုကြီး မောင်ရင်မောင်သည် မိခင်မုဆိုးမကြီးကို လုပ်ကျွေးပြုစုလျက်ရှိရာ အလွန်တရာ ရိုးသားခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့၏ မှခင်းကြီးငယ်တို့ကို ပျာပျာသလဲ ဆောင်ရွက်တတ်ခြင်း၊ စိတ်သဘောကောင်းခြင်း စသော ဂုဏ်အခြင်းအရာတို့ကြောင့် ကလေးသူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူလတ် မှစ၍ အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးများတိုင်အောင် တစ်ရွာလုံးက မောင်ရင်မောင်အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြ၏။ ဒုမင်္ဂလ၊ သုမင်္ဂလ ကိစ္စများ၌ မောင်ရင်မောင်သည် သူတစ်ပါး၏ ကိစ္စကို မိမိ၏ ကိစ္စကဲ့သို့ ကိုယ်ဖိရင်ဖိနှင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိရကား၊ လူတိုင်း၏ ပါးစပ်မှ 'မောင်ရင်မောင်၊ ကိုရင်မောင်' စသည် ဖြင့် တသ ခေါ်ဝေါ်လျက် သူမပါလျှင် ကိစ္စမပြီးနိုင်သလောက် ဖြစ်နေကြလေ၏။ မောင်ရင်မောင်သည် သူတစ်ပါး၏ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးရာ၌ ဝါသနာအလျောက် ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သောကြောင့်၊ အချို့သောသူတို့ကဲ့သို့ "အသားယူခြင်း" လည်း မရှိ၊ မိမိအား ကျေးဇူးတင်ထိုက်သည် ဟူ၍လည်း မမှတ်ယူချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင်ရင်မောင်အား ပိုမို၍ တစ်ရွာလုံး ကျေးဇူးတင်ကြ၏။ သူ့အတွက် ဆိုလျှင် အနွမ်းပါးဆုံးသော အမယ်အိုသည်ပင် မိမိ ဆန်အိုး၌ ရှိသောဆန်ကို တစ်ဝက်ခွဲပေးရန် မည်သည့်အခါမဆို အသင့်ရှိမည် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ပဲခူးချောင်းကို စုန်ဆန်သွားလာလျက်ရှိသော လှေသူကြီး ဦးတိုးအောင်သည် မိမိလှေအတွက် လှေထိုးသားတစ်ယောက် လိုနေသည် ဖြစ်၍ မောင်ရင်မောင်အား စုံစမ်းကြည့်ရာ၊ မိခင်မုဆိုးမကြီးအား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လုပ်ကျွေးပြုစုခြင်း၌ စိတ်အားထက်သန်ခြင်းရှိသော မောင်ရင်မောင်သည် မိခင်လက်သို့ ငွေပေးအပ်ရန် အခွင့်ပေါ်လာသော ထိုအလုပ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ လှေသူကြီးသည် မောင်ရင်မောင်၏ ဖင်ပေါ့သော အဖြစ်ကို သိရှိ၍ အခြားသူများထက် အခကြေးငွေ အနည်းငယ် ပိုမိုပေးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင်၊ တစ်ဝက်မျှသော ငွေကို စရန်အဖြစ်ဖြင့် ကြိုတင်ပေးကမ်း၍ ကျန်တစ်ဝက်ကို ပြန်လာသော့အခါမှ ပေးကမ်းရန် ကတိထားလေ၏။ မောင်ရင်မောင်သည် လှေသူကြီးထံမှ ရရှိသော စရန်ငွေအနက်မှ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ သုံးစွဲခြင်းမပြုဘဲ မိခင်လက်ဝယ်သို့ အကုန်အစင် ပေးအပ်၍ မိခင်အား ကန်တော့ပြီးလျှင် အထုပ်အပိုး ပြင်ဆင်လေ၏။ အမယ်ကြီးလည်း မခွဲဖူးသော သားနှင့် ခွဲရမည့်အတွက်ကြောင့် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် သားနှင့်အတူ ရေဆိပ်သို့တိုင်အောင် လိုက်ပို့လေရာ၊ မောင်ရင်မောင်လည်း မိခင်အား ထပ်လောင်းကန်တော့ပြီးမှ အိပ်ရာလိပ်ကို ထမ်းလျက် လှေပေါ်သို့ တက်ကာ လှေထွက်လာခဲ့လေ၏။

လှေသူကြီးသည် ပဲခူးမြို့မှ ကုန်ပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်းလာခဲ့ပြီးလျှင် အညာသို့ ဆန်တက်၍ ချောင်းကမ်းပါးတစ်လျှောက်ရှိ ရွာကလေးများသို့ တစ်ရွာစီ ဝင်ထွက်ရောင်းချရန် ဖြစ်လေသည်။ လှေသည် ကျွဲနဖားရွာမှ ဆန်တက်လာခဲ့၍ ၂ ရက်ခရီးမျှ ပေါက်လာသောအခါ ညနေ ၄ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် စခန်းတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။ ထိုစခန်းမှာ ချောင်းစ၏ အကွေ့ကလေး ဖြစ်သောကြောင့် ရပ်ဆိုက်အိပ်နားရန် သင့်လျော်လှသော်လည်း ထိုနေရာမှာ တောကြမ်းလှကြောင်းနှင့် ခရီးသည်တိုင်းက ပြောကြသောနေရာ ဖြစ်သဖြင့်၊ မောင်ရင်မောင်တို့၏ လှေလည်း ထိုနေရာ၌ ညဥ့်အိပ်ရန် ကြံရွယ်ချက် မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ခေတ္တမျှ ရပ်ဆိုက်နားနေရုံနှင့် ကိစ္စမရှိနိုင်ဟု လှေသူကြီးကိုယ်တိုင်က ယူဆသည့်ပြင်၊ နောက်စခန်းသို့ ရောက်အောင် ဆန်တက်ရန် ထိုးဝါးများ စိုက်ကာ လှေဆိုက်ကြလေ၏။ သူတို့၏ အကြံများမှာ ဤနေရာ၌ နေရှိခိုက်အတွင်း ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ၍၊ ကိစ္စပြီးစီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆန်တက်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ လှေဆိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှေသားများအနက် အချို့က ဆန်ဆေးခြင်း၊ အချို့က ဟင်းအိုးပြင်ခြင်း၊ အချို့က ငါး၊ ငါးခြောက် စသည်တို့ကို ခုတ်ထစ်ခြင်း စသည်ဖြင့် အသီးသီး ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြစဉ်၊ လှေသူကြီးက ဖင်ပေါ့လှသော မောင်ရင်မောင်အား ထင်းတစ်ပွေ့လောက် ရှာဖွေရန် စေခိုင်းလိုက်၏။ သွားခါနီး၌ လှေသားအားလုံးတို့က မောင်ရင်မောင်အား ဤနေရာတွင် "တောကြမ်း"သည့် အကြောင်းကို ပြောပြ၍ သတိ ဝီရိယနှင့် သွားရန် မှာကြားလိုက်၏။

မောင်ရင်မောင်သည် လှေမှ ထွက်လာခဲ့၍ ထင်းများ ရှာဖွေလေရာ၊ ထင်းခြောက်များ ရှားပါးလှသည့်နေရာ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ပွေ့လောက်မျှသော ထင်းကိုပင် ခွေ၍မရနိုင်ဘဲ တဝဲလည်လည်နှင့် ဖြစ်နေလေ၏။ သို့နှင့် မိုင်တစ်ဝက်ခန့်မျှ ခရီးပေါက်ရောက်လာခဲ့လေလျှင် မောင်ရင်မောင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း အရပ်ဆီမှ "ဖော်ကွာဝေး" တေးချင်းကို အလွန်တရာ သာယာကြည်နူးဖွယ်သော အသံဖြင့် ဆွဲငင်ကာ သီဆိုသည့် တေးသံကို ကြားရလေ၏။ မောင်ရင်မောင်သည် သောတအာရုံ၏ အရသာကို ခံစားလျက် တေးသံကြားရာသို့ လိုက်သွားလေရာ၊ ရုပ်ရည်ချောမောလှပ၍ တောသူတို့ ဘာဝအလျောက် သစ်လွင်သော အဝတ်အစားတို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာ ဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရေတွင်းတစ်တွင်း၌ တွေ့မြင်ရလေ၏။ မိန်းကလေးသည် ရေငင်ရင်း တေးချင်းဆိုလျက်ရှိရာ၊ မောင်ရင်မောင်ကို မြင်သော အခါတွင် ရှုံ့ရှက်သော အမူအရာဖြင့် တေးချင်းကို ရုတ်တရက် ရပ်ထားလိုက်၏။ မောင်ရင်မောင်မှာမူ လူရိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား "ဆိုသာ ဆိုပါ" ဟု မပြောဝံ့သောကြောင့်သာ နေရသော်လည်း၊ နားစည်းစိမ် ပြတ်သွားသည့် အတွက်ကြောင့် အခံခက်မတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ရေပြည့်သော ရေအိုးကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ပင့်မြှောက်ရန် ကြိုးစားလေရာ၊ မနိုင့်တနိုင် ရှိနေသည့်အတွက်ကြောင့် မောင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရင်မောင်အား 'တစ်ဆိတ်ကလေး မောင်ကြီးရှင်၊ ကျွန်မကို တစ်ဖက်လောက် ပင့်ပေးပါ' ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်တွင်၊ လူပျိုကြီး မောင်ရင်မောင့်စိတ်၌ ဤမျှလောက် ချိုသာသောအသံကို တစ်ခါဖူးမျှ မကြားဖူးချေပြီတကား ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ထိုကဲ့သို့ အောက်မေ့မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်ရင်မောင်သည် "တောကြမ်း" သည့် အဖြစ်ကို သတိရသော်လည်း၊ ဤမျှလောက် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တောကြမ်းခြင်း တည်းဟူသော အခြင်းအရာမှာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိနိုင်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ရင်မောင်သည် ရေအိုးကို ပင့်ပေးပြီးနောက် မျက်လွှာချကာ ရှိနေသော မိန်းကလေး၏ အဆင်ပြေလှသော မျက်နှာကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်မိရာတွင်၊ မိန်းကလေးသည် ပြုံးချိုရွှင်ပျသော မျက်နှာထားဖြင့် ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လျက်–

'မောင်ကြီးက ဘယ်ရွာက၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လာခဲ့ပါသလဲရှင်'

'ကျုပ်က ကျွဲနဖားရွာက လှေနဲ့ ဆန်ခဲ့ရာမှာ ထမင်းချက်ဖို့ ထင်းရှာ မရနိုင်လို့ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေတုန်း တေးသီချင်းသံ ကြားလေတော့ ထင်းများ ဘယ်နေရာမှာ ရနိုင်မလဲလို့ မေးရအောင် လာခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဆိတ်လောက်များ ထင်းရတဲ့ နေရာကို ညွှန်စမ်းပါဦး'

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်ကြီးရှင်၊ ဒီနေရာမှာ ဘယ်က ထင်း ရနိုင်ပါမလဲ၊ ကျွန်မတို့တောင် ဟိုရှေ့က တောင်ရိုးသွားပြီး ခွေကြရတယ်။ နို့ပေမဲ့ ထင်းတစ်ပွေ့ အတွက်တာတော့ မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့အိမ် လိုက်ပြီး ယူသွားတာပေါ့'

'နှမတို့အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ'

'ဟောဟိုက ရွာဟာ ကျွန်မတို့ ရွာပါပဲ'

မောင်ရင်မောင်သည် မိန်းကလေး ညွှန်ပြရာအရပ်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ ကျောင်း ကန် ဘုရားမှစ၍ တောရွာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အပြည့်အစုံရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာကို မိုင်တစ်ဝက်ခန့် ခရီးလောက်တွင် တွေ့မြင်ရသဖြင့် ယခင်က မိမိ မမြင်မိခြင်းကိုပင် အံ့သြမိသေး၏။

'အဆင်သင့်လိုက်လေဗျာ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ် လိုက်ယူပါရစေ နှမရယ်'

'လိုက်ခဲ့ပါ မောင်ကြီး၊ နီးလည်း အနီးသားပဲ'

မောင်ရင်မောင်သည် မိန်းကလေးနှင့်အတူ လိုက်သွား၍ ရွာတွင်းသို့ ဝင်မိကြသောအခါ မိန်းမများသည် ဆန်ဖွပ်ခြင်း၊ မောင်းထောင်းခြင်း စသော အလုပ်များကို လည်းကောင်း၊ ကာလသားများသည် ခြင်းခတ်ခြင်း၊ ကြက်တိုက်ခြင်း စသော ပျော်ပါးမှုများကို လည်းကောင်း၊ ကလေးသူငယ်များသည် ခုံညင်းထိုးခြင်း၊ ဖန်ခုန်ခြင်း စသော ကစားနည်းများဖြင့် ကစားလျက်ရှိခြင်းကို လည်းကောင်း တောရွာတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအလျောက် အသီးသီး ပြုမူလျက် ရှိကြခြင်းများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အတော်အတန် မြင့်မားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ရောက်ကြသောအခါ၊ ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အလျားမှောက်ကာ ဓိနတ္ထပကာသနီ စာအုပ်ကို အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဖတ်လျက်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်အား မိန်းကလေးက 'အဖေ အို အဖေ၊ ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လှေက လိုက်လာတယ်၊ ထင်းနည်းနည်း လိုချင်လို့တဲ့' ဟု ပြောလိုက်ရာတွင်၊ လူကြီးသည် စာအုပ်ကို ချထား၍ လောကဝတ်ပျူငှာ ချိုသာသော မျက်နှာထားဖြင့် ထလာပြီးလျှင် အိမ်ပေါက်သို့ ထွက်လာလေ၏။

'ထင်းလိုချင်လို့လား မောင်ရင်ရဲ့၊ ရပါစေ့မယ် မောင်၊ စိတ်ချပါ။ ဒါထက် အိမ်ပေါ် တက်ဦးလေ၊ မောမောပန်းပန်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ပန်းကန် သောက်သွားပါဦး။ လက်ဖက်ရည်ကရား လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ပြီး နှပ်ထားတယ်၊ အဆင်သင့်ပဲ'

မောင်ရင်မောင်သည် ဤမျှလောက် ချောလှသော မိန်းကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဖခင်က ဤကဲ့သို့ လောကဝတ်ပျူငှာ ခေါ်ငင်ခြင်းကို ငြင်းဆန်ရန် ခက်လှသောကြောင့်၊ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ပွဲရှေ့တွင် ဝင်၍ ထိုင်လေ၏။ ဘုရားဒကာတစ်ယောက်၏ အသွင်ဖြင့် မွန်ရည်သော ရုပ်လက္ခဏာရှိသည့် လူကြီးသည် မောင်ရင်မောင်အတွက် လက်ဖက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရည်ကြမ်း ငှဲ့ပေးလျက်ရှိစဉ် မိန်းကလေးသည် ငါးခြောက်ဖုတ်၊ ထန်းလျက်ခဲ စသည့် တောရွာသဘာဝ အမြည်းများ ပြင်ဆင်ယူလာခဲ့၍ မောင်ရင်မောင်ရှေ့တွင် တည်ခင်းကျွေးမွေးလေ၏။ မောင်ရင်မောင်မှာ တစ်လမ်းလုံး လှေထိုးခဲ့ရသောကြောင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည် တစ်ကြောင်း၊ လူကြီးကလည်း လောကဝတ်ပျူငှာ ရှိသည့်ပြင် စကားပြောကောင်းလှသဖြင့် အလျဉ်မပြတ်အောင် ပြောလျက်ရှိသည် တစ်ကြောင်း၊ မိန်းကလေးကလည်း မီးဖိုချောင်နှင့် ဧည့်ခန်းကို လူးလာခတ် ကူးသန်းလျက် မောင်ရင်မောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း မလပ်ရအောင် "ကြာ" ပေးလျက်ရှိသည် တစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လူရိုးကြီး မောင်ရင်မောင်မှာ လှေကိုလည်း သတိမရ၊ မိန်းကလေး၏ ချစ်ခင်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်မှလွဲ၍ ဘာကိုမျှ သတိမရဘဲ တစ်နာရီကျော်မျှတိုင်အောင် စကားကောင်းနေမိခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ မောင်ရင်မောင်သည် ဝမ်းဗိုက် အတော်တောင့်တင်းလာခဲ့သည်နှင့် လှေမှလူများ ဆာလောင်ကြမည့် အကြောင်းကို ရုတ်တရက် သတိရသည်နှင့်၊ အိမ်ရှင်များအား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ထင်းစည်းကို ထမ်းလျက် ရွာမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

*

လှေသားများမှာမူ ဆန်ဆေးခြင်း၊ ငရုတ် ကြက်သွန် ထောင်းခြင်းမှစ၍ ချက်ပြုတ်ရန် ဟူသမျှကို စီမံပြီးကြသော်လည်း၊ မောင်ရင်မောင် မပြန်လာသေးဘဲ ရှိရာတွင် ပထမ၌ မြည်တွန်တောက်တီးကြ၏။ ထိုမှ အတန်ကြာသည်ထက် ကြာခဲ့ပြန်သော အခါ၌မူကား မောင်ရင်မောင့် အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်သော လှေသားများသည် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခု မရှိဘဲ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤမျှလောက် အချိန်ဖြုန်းတီးမည် မဟုတ်ကြောင်းကို စဉ်းစားမိကြသည်နှင့်၊ အခြား လူတစ်ယောက်မျှသာလျှင် လှေ၌ အစောင့်ထားခဲ့ပြီးလျှင် လှေသားအားလုံးသည် မောင်ရင်မောင်ကို ရှာဖွေရန် ထွက်လာခဲ့ကြ

လေ၏။ ထိုသူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်တို့၌ ပတ်ပတ်လည်လှည့်ကာ ခေါ်ခြင်း၊ အော်ဟစ်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ကြပါသော်လည်း မောင်ရင်မောင်က ပြန်လည်၍ ထူးခြင်းကို မကြားရကြချေ။

ထိုအချိန်၌ကား နေဝင်လုဆဲဆဲ ရှိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ငှက်များသည် အိပ်တန်းတက်စ ပြုကြပြီးဖြစ်ရာ၊ လှေသားများက 'မောင်ရင်မောင်ရေ' ဟု ဟစ်အော်ကြသော အခါတိုင်း အိပ်တန်းများမှ လန့်ဖျပ်ပျံထွက်ကြသည့် တောငှက်များ၏ အသံများကို လည်းကောင်း၊ ချုံပုတ်များမှ ထိတ်လန့်ထွက်ပြေးသွားကြသော တောခွေး၊ ချေ စသည့် တောတိရစ္ဆာန်များ၏ ခြေသံများကို လည်းကောင်း ကြားကြပေရာ မောင်ရင်မောင်၏ ထူးသံကိုမူကား တစ်ခါတစ်ရံမျှ မကြားကြရချေ။

နောက်ဆုံး လှေသားများသည် စိတ်ပျက်အားလျှော့ကာဖြင့် လှေသို့ ပြန်လာကြ၍ လှေသူကြီးအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကြလေရာ၊ လှေသူကြီးက 'ငါတော့ဖြင့် မထင်တော့ပါဘူးကွယ်၊ မောင်ရင်မောင်တစ်ယောက်တော့ မကောင်းဆိုးဝါးလက်ချက် မိသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်' စသည်ဖြင့် ညည်းညူပြောဆိုပြီးနောက်၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို သတိမရနိုင်အောင် ရှိနေကြသော လှေသားအားလုံးတို့သည် ထိုဆိပ်မှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ထိုးဝါးများနုတ်၍ လှေကို ဆိပ်မှ ထွက်ခွာကြပြီးနောက် လှေသားများသည် ရှိလိုရှိငြား သဘောထားနှင့် အသံညီညာစွာ တစ်ပြိုင်တည်း ကုန်း၍ 'မောင်ရင်မောင်ရေ' ဟု နောက်ဆုံးအကြိမ် ဟစ်အော်ကြပါသော်လည်း ပဲ့တင်သံမျှသာလျှင် ပြန်လာ၍ မောင်ရင်မောင်၏ ထူးသံကိုမူကား မကြားကြရချေ။ သို့ဖြစ်၍ ညစာ ငတ်မွတ်ခြင်းကိုမျှ သတိမရသော လှေသားများသည် ညှိုးငယ်လှစွာသော မျက်နှာထားဖြင့် စိတ်မပါ လက်မပါ ဆန်တက် သွားကြရလေကုန်၏။

*

မောင်ရင်မောင်သည် ထင်းစည်းကိုထမ်းလျက် တစ်လမ်းလုံး ရပ်နားခြင်း မရှိဘဲ ကဆုန်ချီကာ ပြေးလာခဲ့သဖြင့် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် လှေဆိပ်သို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သောအခါ လှေမှာကား မရှိတော့ချေ။ မျှော်၍ကြည့်သော်လည်း မမြင်၊ အော်၍ခေါ်သော်လည်း မကြားတော့ချေ။

ထိုအချိန်၌ကား မှောင်စ ပြုလာပြီဖြစ်ရာ စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ မောင်ရင်မောင်သည် ထင်းစည်းကိုထမ်းလျက် ယခင်ကရွာသို့ ပြန်သွားရလေ၏။ အတန်ငယ် သွားမိလတ်သော် လုံးလုံးမှောင်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့က ရွာမှ မီးကလေးများ တလက်လက် မြင်ရသည်နှင့် လမ်းမမှားနိုင်ဘဲ မီးရောင်မြင်ရာသို့ မျက်နှာမူလျက် သွားခြင်းအားဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ထိုရွာသို့ ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေ၏။ ရွာအဝင် နောက်ကျသော နွားကျောင်းသားများသည် နွားအုပ်များ တောမှ မောင်းနှင်ပြန်လာကြခြင်းများကိုပင် တွေ့မြင်ရသေး၏။

မမြစိန်းနှင့် သူ၏ဖခင်တို့ နေအိမ်သို့ မောင်ရင်မောင် ပြန်ရောက်လာသောအခါ၊ မမြစိန်းက အားရရွှင်လန်းစွာ ခရီးဦးကြိုပြုသည့်ပြင် ဖခင်ဖြစ်သူလည်း အနည်းငယ်မျှ ပူပန်စိုးရိမ်ဖို့ မရှိကြောင်း၊ လှေသူကြီး ဦးဖိုးကော်မှာ မိမိ၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့လှေသည် အဆန်ခရီးတွင် ဤရွာသို့ မဝင်သော်လည်း အစုန်၌ကား ဧကန်မုချ ဝင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မောင်ရင်မောင်အား ဤအိမ်၌ စားသောက်တည်းခို နေထိုင်ပြီးလျှင် လှေအစုန်တွင် ပြန်၍ လိုက်နိုင်ကြောင်းများနှင့် အားပေးစကား ပြောကြားသောအခါတွင် မောင်ရင်မောင်သည် စိတ်ပူပင်သင့်သလောက် ပူပင်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ မမြစိန်း၏ ရွှင်ပျသောမျက်နှာကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့သက်သာခွင့် ရရှိခဲ့လေ၏။

မောင်ရင်မောင်သည် ထိုအိမ်တွင် တည်းခိုနေထိုင်ရင်း မကြာမီအတွင်း မမြစိန်းနှင့် ချစ်ကြိုက်စုံမက်ကြလေရာ ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း သဘောတူရင်းစွဲ ဖြစ်ရကား၊ တစ်လခန့်မျှ အတွင်း၌ပင် မောင်ရင်မောင်နှင့် မမြစိန်းတို့မှာ ကျေးရွာလူကြီးများ အစုံအညီဖြင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ် ကြလေကုန်၏။ မောင်ရင်မောင်သည် မိမိအား မြတ်နိုးချစ်ခင် ခုံမင်ကြည်ဖြူလှစွာသော

မမြစိန်းနှင့် အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်နေထိုင်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ပျော်ရွှင်မြူးထူး ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စွာ ရှိနေရကား လှေကို လည်းကောင်း၊ ရွာကို လည်းကောင်း၊ မိခင်ကို လည်းကောင်း သတိမေ့လျော့မတတ် ရှိနေခဲ့လေ၏။

*

လှေသူကြီးနှင့်တကွ လှေသားများသည် အထက်မြစ်ညာ၌ ကုန်စည်များ ရောင်းချ ကုန်ခန်းခဲ့ပြီးနောက် ထိုလမ်းမှပင် စုန်ဆင်းသွားကြလေရာ၊ မောင်ရင်မောင်မှာမူ လှေကို စောင့်မျှော်ဖို့မျှပင် သတိမရတော့ချေ။ လှေသူကြီးသည် ကျွဲနဖားရွာသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်သောအခါ မောင်ရင်မောင်၏ မိခင်ထံ သွားရောက်၍ မောင်ရင်မောင်မှာ တောကြမ်းသော နေရာတစ်ခု၌ မကောင်းဆိုးဝါးများ ဖမ်းစားသဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရှာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့သည် မောင်ရင်မောင်ကို ပြန်တွေ့ဖို့အတွက် အထူးလုံ့လပြုကာ မွှေနှောက်လိုက်လံစုံထောက်ပါသော်လည်း အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းများနှင့် ပြောပြပြီးလျှင်၊ မောင်ရင်မောင် ရသင့်ရခွင့်ရှိသော ငွေအနက်မှ အနည်းငယ်မျှ ခုနှိမ် နုတ်ယူခြင်း မပြုဘဲ အမယ်ကြီးလက်ဝယ်သို့ အပြည့်အဝ ပေးအပ်ရုံမျှမက ဆွမ်းသွတ်ရန်အတွက်ကိုပင် ဖြည့်စွက် လှူဒါန်းခဲ့သေး၏။ မိခင် မုဆိုးမကြီးသည် မိမိ အားကိုးရာ တစ်ယောက်တည်းသော သားဖြစ်သည့်အလျောက် ရင်ကွဲမတတ် သောကမီး တောက်လောင်လျက် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဆွမ်းသွတ်လောင်းခြင်း ပြုလေရာ၊ တစ်ရွာလုံးရှိ ကလေးသူငယ် လူရွယ် လူလတ်မှ စ၍ အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးများတိုင်အောင် စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ဖျပ်ဖျပ်လူးမျှ ဒုက္ခရောက်ကြရလေကုန်၏။

*

မိုးကလေးက တဖြောက်ဖြောက်နှင့် စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်တတ်သည့် ဥတုရာသီမျိုး ကြုံကြိုက်သော တစ်နေ့တွင် မောင်ရင်မောင်သည် မိမိမွေးဖွားရာ ဇာတိဖြစ်သော ကျွဲနဖားရွာကို လည်းကောင်း၊ အပေါင်းအဖော် သူငယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ချင်းများကို လည်းကောင်း၊ မိခင် မုဆိုးမကြီးအား လည်းကောင်း လွမ်းဆွတ်တမ်းတသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ရင်မောင်သည် ဇနီးသည် မမြစိန်းအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ မိမိ၏ရပ်ရွာသို့ ခေတ္တခဏမျှ ပြန်လည်သွားရောက်ခွင့် ပြုပါရန် ခွင့်ပန်လေရာ၊ မမြစိန်းက မိမိမှာ ပဋိသန္ဓေ အရင့်အမာ ရှိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မွေးဖွားပြီးမှ သွားရောက်ဖို့ အကြောင်းနှင့် ဖျောင်းဖျပြောဆို တားဆီးလေ၏။ မွေးဖွားခြင်းကိစ္စပြီးစီးသော အခါ၌လည်း မမြစိန်းက သားငယ် ကြီးပြင်းအောင် စောင့်ကြိုဖို့ အကြောင်းနှင့် ထပ်လောင်း တားဆီးပြန်ပြီးလျှင်၊ ယောက္ခမ မိဘကို မိမိကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုသေးသည် ဖြစ်သောကြောင့် သားငယ် ကြီးပြင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိလည်း အတူတကွ လိုက်ပါမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အချိန်ဆွဲ၍ ထားပြန်၏။ ယင်းကဲ့သို့ တစ်လမှတစ်လ၊ တစ်နှစ်မှ တစ်နှစ်သို့ တိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့ဆိုင်းလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ တစ်ယောက်တည်းသော သားငယ် မောင်ပိန်သည် ၁၀ နှစ်သား အရွယ်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ၌မူကား မမြစိန်းသည် ထပ်လောင်း၍ အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ အတူလိုက်ပါရန် သဘောတူညီခဲ့ရာ၊ သားအဖ သုံးယောက်တို့သည် လှေတစ်စင်းဖြင့် ချောင်းမှ စုန်ဆင်းရန် စီမံကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်ရင်မောင်တို့ သားအဖ သုံးယောက်သည် မမြစိန်း၏ ရွာမှ လှေတစ်စင်းဖြင့် စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြလေရာ ကျွဲနဖားရွာသို့ ချောမောညီညွတ်စွာပင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြပေ၏။ မိခင် မုဆိုးမကြီးနှင့်တကွ ရွာသားတို့သည် သေစာရင်းသွင်းထားသော မောင်ရင်မောင်မှာ တင့်တယ်စွာ ဝတ်စားဆင်ပြင်ထားသော သားမယားများနှင့်တကွ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း တွေ့မြင်ကြရသောအခါတွင်၊ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်လှသော အမူအရာနှင့် သူ့ထက်ငါ တိုးဝှေ့ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ မောင်ရင်မောင်တို့ သားအဖတစ်စု ဆိုက်ရောက်လာကြပြီးသည့် ၄-၅ ရက်အတွင်း၌ တစ်ရွာလုံးသည် အခြားစကားများကို ပြောဆိုရန် သတိမရဘဲ

"အံ့ဩလောက်ပါပေရဲ့တော်၊ နေလည်း နေနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပေပဲတော်၊ သားကလေးကလည်း လှလှ၊ မယားကလည်း ဝဝ၊ ရလည်း ရတတ်ပါပေရဲ့တော်" စသည်ဖြင့် တောသူတောင်သားတို့ဘာဝ မျက်မှောက် မျက်ကွယ် မရှောင် ချီးမွမ်းပြောဆိုကြလေရာ၊ မောင်ရင်မောင်တို့၏ အိမ်ကလေးမှာ ဧည့်ပရိသတ်များဖြင့် မဆံ့အောင် ရှိနေ၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးမှာလည်း ခွင်ပေါ်မှ ချရတော့သည် မရှိချေ။

မမြစိန်းမှာ ကျွဲနဖားရွာ၌ အချိန်အတန်ကြာ နေထိုင်ရန် အကြံရှိဟန် လက္ခဏာဖြင့် ရွာသူရွာသားတို့၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံယူရန် ကြံရွယ်ချက် ရှိသည့်အလျောက်၊ အိမ်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်လေ၏။ မမြစိန်းသည် မရှိနွမ်းပါးသူများအား ရက်ရောစွာ ကြွေးပေးခြင်း၊ ပေးထားသော ကြွေးမြီများကို ပြန်လည်တောင်းခံခြင်း မပြုဘဲ ပေးဆပ်သောအခါမှ ယူလိုက်ခြင်း၊ ကြွေးဟောင်းကို မဆပ်စေကာမူ ကြွေးသစ် ထပ်မံပေးရန် ဆိုင်းတွ တွန့်တိုသည် မရှိခြင်း စသော ဂုဏ်အခြင်းအရာတို့ကြောင့် မကြာမီအတွင်း တစ်ရွာလုံးက "မယ်မင်းကြီးမ တော်ပါပေသည်၊ သဘောထား ကြီးပါပေသည်၊ ရက်ရောပါပေသည်" စသည်ဖြင့် ချီးမွမ်းထောမနာပြုကြသည့်ပြင် "ဒီလင် ဒီသား ဒီမိသားစုတို့ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ" ဟူ၍လည်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သကြလေကုန်၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား မမြစိန်းတို့ ဆိုက်ရောက်လာကြပြီးသည့်နောက် တစ်နှစ်ခန့်အတွင်းတွင် မမြစိန်းသည် ၎င်းရွာတွင်မျှမက ရွာနီးချုပ်စပ်အရပ်ဟူသမျှ၌ပင် ဩဇာအကောင်းဆုံး၊ ချစ်ခင်သူ အပေါဆုံး၊ ဂုဏ် အကြီးမြင့်ဆုံးသော သူတစ်ယောက် အဖြစ်သို့တိုင် ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ငညို အမည်ရှိ ဘိန်းစားတစ်ယောက်သည် မမြစိန်း၏ နေအိမ်သို့ နေ့ရောညပါ ဝင်ထွက်ကာ ချိုးရေခပ်ပေးခြင်း၊ သနပ်ခါးသွေးပေးခြင်း၊ ထင်းပေါက်ပေးခြင်း၊ ကုန်ပစ္စည်း သည်ပိုးထမ်းရွက်ပေးခြင်း စသည့် အလုပ်ကြမ်းဆိုင်ရာ ကိစ္စအရပ်ရပ်တို့ကို မပြတ်မလပ် ဆောင်ရွက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လေ့ ရှိ၏။ မမြစိန်းသည် ညနေ ဘိန်းရှူချိန်တိုင် ရောက်တိုင်း ငညိုအား ပိုက်ဆံတစ်မတ်မျှ ပေးလေ့ရှိရာ၊ ငညိုသည် မိမိအား ဘိန်းစရိတ် မှန်မှန် ထောက်ပံ့သော မမြစိန်းအား အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးကဲ့သို့ ချစ်ခင်ကြည်ညိုခြင်း ရှိရကား၊ မမြစိန်းအတွက်ဆိုလျှင် အသက်ကို အသေခံဖို့ အသင့်ရှိ၏။

သားငယ်မောင်ပိန် ၁၃ နှစ်သား အရွယ်တိုင် ရောက်လေလျှင် မမြစိန်းသည် ရှင်ပြုရန် စီမံလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း မမြစိန်းသည် ရွာဦး၌ စေတီတော်တစ်ဆူ တည်လျက်ရှိရာ သားရှင်ပြုကိစ္စနှင့် စေတီထီးတင်ခြင်း ကိစ္စကို တစ်ပြိုင်တည်း ဆောင်ရွက်ရန် ကြံရွယ်ထားခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထုနှင့် ထီးတော်ဝယ်ယူရန်အတွက် မောင်ရင်မောင်အား တပည့်များနှင့်တကွ ပဲခူးမြို့သို့ လှေကြီးတစ်စင်းဖြင့် စေလွှတ်ရန် စီမံထား၏။ မောင်ရင်မောင်တို့ မသွားမီ တစ်လ၊ နှစ်လ အချိန်မှစ၍ မမြစိန်းသည် လူရိုးကြီး မောင်ရင်မောင်အား ပဲခူးသို့သွား၍ ပြန်လာသောအခါတွင် မိမိတို့လှေပေါ်၌ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တင်ဆောင် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း မပြုပါရန် အတန်တန် အထပ်ထပ် နေ့ညမပြတ် မှာထားသွန်သင်လျက် ရှိ၏။ မမြစိန်းသည် နံနက်၌ ထိုအချက်ကို အလွန်တရာ အရေးတကြီးထားသည့် လက္ခဏာဖြင့် မောင်ရင်မောင်အား ညအခါများ၌ပင် နှိုး၍ သွန်သင်မှာထားလေ့ ရှိ၏။ 'ကိုရင်မောင် ကျွန်မမှာတာ မမေ့နဲ့နော်' ဟူသော စကားကို မမြစိန်းသည် နံနက်၌ လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာဝင်၌ လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာထ၌ လည်းကောင်း အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် အတန်တန် မှာထားလေ့ရှိရကား၊ မောင်ရင်မောင်မှာ နားပူလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပင် တုံ့ပြန်ပြောဆိုလေ့ ရှိ၏။ ထိုသို့သော အခါများ၌ မမြစိန်းက 'စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုရင်မောင်ရယ်၊ ရှင် မေ့မှာ စိုးရိမ်လွန်းလို့ ကျွန်မက အထပ်ထပ် သတိပေးရတာပါ ကိုရင်မောင်ရဲ့' ဟု ပြောလေရာ၊ မောင်ရင်မောင်ကလည်း 'မမေ့ပါဘူးကွယ် မင်းဟာက နားပူလွန်းလှတယ်၊ မမေ့ပါဘူးလို့ တစ်ခါပြောထားရင် တော်ရောပေါ့ကွယ့်' ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။

ပဲခူးသို့ စုန်ဆင်းမည့်နေ့၌ မမြစိန်းသည် သားကလေးကို လက်ဆွဲလျက် ရေဆိပ်သို့တိုင်အောင် လိုက်ပို့လေရာ၊ မောင်ရင်မောင်သည် တပည့်များနှင့် အတူ လှေပေါ်သို့ တက်ကြပြီးနောက် လှေလည်း ရေဆိပ်မှ ခွာထွက်လေ၏။ မမြစိန်းသည် သားကလေး၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ ကုန်းပေါ်မှ လက်ယပ်၍ပြရင်း 'ကိုရင်မောင် ကျွန်မ မှာတာ မမေ့နဲ့နော်' ဟု အော်ပြောလိုက်ရာ၊ မောင်ရင်မောင်မှာ ယီးတီးယားတား ဖြစ်နေရာမှ 'အေး အေး၊ သြော် သြော်၊ သနပ်ခါးခေါက် ပြောတာလား၊ မမေ့ပါဘူးကွယ်၊ စိတ်ချပါ' ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ မမြစိန်းမှာ မိမိက အထပ်ထပ် မှာကြားထားသော အရာကို မေ့သွားရချေမည်လောဟု စိတ်ဆိုးခြင်း၊ အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့် စိုးရိမ်မိခြင်း ဖြစ်သွားရာမှ နောက်ဆုံး၌ ဤမျှလောက် ထပ်ခါတလဲလဲ မှာထားသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို မေ့နိုင်မည် မဟုတ်၊ လူမသိစေလိုသော သဘောဖြင့်သာလျှင် လွှဲဖယ်၍ ပြောခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု စဉ်းစားကာ ဇဝေဇဝါနှင့်ပင် ငေးမျှော်လျက် ကျန်နေရှာလေသည်။

*

မောင်ရင်မောင်သည် ပဲခူးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်၍ ဝယ်ခြမ်းရန် ပစ္စည်းစာရင်းအတိုင်း ဘုရားထီးတော်မကျန် စုံလင်စွာ ဝယ်ခြမ်းပြီးနောက် တပည့်များနှင့် ရွာသို့တစ်ဖန် ဆန်တက်လာခဲ့လေ၏။

လမ်းခရီး၌ တစ်ခုသော စခန်းတွင် ဆိုက်ကပ်၍ အိပ်ကြလေရာ၊ မောင်ရင်မောင်တို့၏ လှေသည် အခြားသော လှေကြီး နှစ်စင်းနှင့်အတူ ယှဉ်ကပ်ကာ ဆိုက်ထားလေ့၏။ သန်းခေါင်နီးပါး အချိန်တိုင်ရောက်၍ လှေထိုးသားများနှင့်တကွ လှေသူကြီးများသည် ခရီးပန်းလာကြသည့်အလျောက် ဟောက်သူက ဟောက်၊ ယောင်သူက ယောင်၊ ညည်းသူက ညည်း၊ အနည်းနည်း အဖုံဖုံ အထုံဝါသနာ တစ်မျိုးစီဖြင့် အိပ်စက်လျက် ရှိကြစဉ်၊ အစွန်ဆုံးလှေမှ လူတစ်ယောက်သည် ပုရပိုက်တစ်ဆူမှ သိုက်စာများကို အသံကျယ်စွာ ဖတ်လျက်ရှိ၏။ မောင်ရင်မောင်တို့၏ လှေမှ လှေထိုး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သား တစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိရာတွင် အခြားလှေမှ စာဖတ်သံကို နားစိုက်၍ ထောင်နေမိ၏။ ထိုသူ ဖတ်လျက်ရှိသော သိုက်စာ၌ "ကျွဲနဖားရွာ၊ လင်အမည် မောင်ရင်မောင်၊ မယားအမည် မမြစိန်း၊ သားအမည် မောင်ပိန်၊ သားရှင်ပြု၊ ဘုရားထီးတင်၍ မမြစိန်း လူဖြစ်၏။ သိုက်ကန်း" စသည်ဖြင့် ဖတ်နေသံကို မောင်ရင်မောင်၏ တပည့်က ကြားရ၏။ ထိုအခါ တပည့်မောင်ကြွယ်သည် ဤသို့ စဉ်းစားမိ၏။ "ရွာအမည်လည်း တူ၏၊ လူအမည်များမှာ ငါ၏ ဆရာ၊ ဆရာကတော်နှင့်တကွ အားလုံးကုန် တူလေ၏။ သိုက်ကန်းဟူ၍ လည်း ဆိုထား၏။ ထူးဆန်းလှ၏။ ငါ သွား၍ မေးမြန်းစုံစမ်းချေအံ့" ဟု အကြံရပြီးလျှင် အသံကြားရာ အစွန်ဆုံးလှေသို့ တိတ်တဆိတ် ကူးသွားလေ၏။

မောင်ကြွယ်သည် သိုက်ဆရာနှင့် တွေ့ရသောအခါတွင် 'နေစမ်းပါဦး ဆရာရယ်၊ ဆရာ ခုနက ဖတ်တဲ့စာက သိုက်စာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် မောင်၊ နို့ပေမဲ့ သိုက်ကန်းကြီးပါပဲ'

'သိုက်ကန်းဆိုတာ ဘယ့်နှာဆရာ'

'သိုက်ကန်းဆိုတာ ဥစ္စာစောင့်မက လူဖြစ်သွားလို့ ပစ္စည်းတွေ မရှိရစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မောင်ရဲ့'

'လူမဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ် ဆရာရဲ့။ ဆရာ့စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း အခုမှ သားရှင်ပြု၊ ဘုရားထီးတင်မယ်လို့ ထီးရော၊ ပစ္စည်းတွေရော ဝယ်ခြမ်းလာခဲ့တုန်း ဆရာရဲ့'

'မောင်က ဘယ့်နှယ်သိသလဲ'

'သိဆို ကျွန်တော့်ဆရာနဲ့ ဆရာကတော်ပဲ ဆရာရဲ့'

ထိုအခါ သိုက်ဆရာသည် စိတ်အားထက်သန်လှစွာသော အမူအရာဖြင့် မောင်ကြွယ်အား အခြင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စုံစမ်းမေးမြန်းလေရာ၊ မောင်ကြွယ်ကလည်း မောင်ရင်မောင်နှင့် မမြစိန်းတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို မိမိ သိရှိသလောက် ပြန်ပြောင်း ပြောပြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ သိုက်ဆရာသည် မောင်ကြွယ်ထံမှ သိလိုသမျှ သိရှိရပြီးသဖြင့် မောင်ကြွယ်အား 'ကိုင်း တစ်ခါဖြင့် မင်းနဲ့ငါ တစ်သက်လုံး ချမ်းသာလောက်တဲ့ ကော်ပေါက်ကြီး တွေ့ပြီ။ သို့သော် နှုတ်လုံပေစေကွယ့်နော်၊ ဘယ်သူ့မျှ မပြောနဲ့ ကြားလား'

'စိတ်ချပါ ဆရာရယ်'

'ကိုင်း၊ သို့သော် မင်းတို့လှေနှင့် ငါလိုက်ရအောင် စီစဉ်ကြဖို့အရေး လိုသေးတယ်'

ထိုနောက် မောင်ကြွယ်နှင့် သိုက်ဆရာသည် နာရီဝက်ခန့်မျှ ဆက်လက် တိုင်ပင်ကြပြန်ရာ အရပ်ရပ်ကိစ္စ ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ပြီးသောအခါမှ မောင်ကြွယ်သည် မိမိ၏ လှေသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

*

နံနက်လင်းသောအခါ သိုက်ဆရာက မောင်ရင်မောင်တို့၏ လှေဘက်သို့ ဟစ်အော်ခေါ်ငင် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် 'ဟိုဘက်က ဆရာတို့လှေက ဘယ်အထိ ဆန်ကြမှာလဲဗျ' ဟု မေးရာတွင်၊ အချိတ်အဆက် ပြုလုပ်ထားပြီးဖြစ်သော မောင်ကြွယ်က 'ကျွဲနဖားရွာထိအောင် ဆန်ကြမလို့ပါ ခင်ဗျာ' ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ရင်မောင်သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေရာမှ သိုက်ဆရာ၏ လှေဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဆရာ။ ။ 'အဆင်သင့်လိုက်လေဗျာ၊ ကျွန်တော့်နှမတစ်ယောက်နဲ့ ကွဲနေတာ ၁၀ နှစ်ကျော် ရှိသွားပြီ။ ကျွဲနဖားရွာ ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းကြားပါတယ်။ တွေ့ချင်လွန်းလို့ လိုက်ပါရစေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လှေသူကြီးကော'

ကြွယ်။ ။ 'ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေတာ ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးပါပဲ'

ထိုအခါ သိုက်ဆရာသည် စကားပြောကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကွဲကွာနေသော နှမအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သနားလောက်အောင် လှိုက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်လှဲလှဲ ချွဲချွဲပျစ်ပျစ် နှစ်နှစ်ကာကာ ပြောပြရာတွင်၊ လူတစ်ဖက်သားအား သနားတတ်သော မောင်ရင်မောင်သည် မယား မမြစိန်း၏စကားကို မေ့လျော့ပြီးလျှင် အတူလိုက်ရန် လက်ခံမိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သိုက်ဆရာသည် မိမိ၏ အထုပ်အပိုးကလေးများကို သယ်ယူလျက် မောင်ရင်မောင်၏လှေသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရာ၊ အခြား လှေနှစ်စင်းက အောက်ဘက် စုန်သွားကြသောအခါတွင် မောင်ရင်မောင်တို့၏လှေသည် အထက်သို့ ဆန်လာခဲ့လေ၏။

မမြစိန်းမှုကား သိုက်ဆရာ ပါလာသည့်အကြောင်းကို သိနှင့်ပြီးလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ မမြစိန်းသည် မိမိ၏ နေအိမ်၌ ခိုင်းစေသော တပည့်ကလေးများအား ခေါင်းအကြီးအကျယ် ကိုက်နေသောကြောင့် မထနိုင်ကြောင်း၊ ကိုရင်မောင် ပြန်လာ၍ ဧည့်သည်ပါလာခဲ့လျှင်လည်း တပည့်များကပင် ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ပြုစုကြဖို့ အကြောင်းများနှင့် မှာကြားသွန်သင် ထားနှင့်လေ၏။

တစ်နေ့သော မွန်းတည့်အချိန်ခန့်တွင် မောင်ရင်မောင်တို့၏လှေသည် ကျွဲနဖားရွာသို့ ရောက်လာခဲ့ရာ သိုက်ဆရာလည်း အတူပါလာခဲ့လေသည်။ လူရိုးလူကောင်းကြီးဖြစ်သော မောင်ရင်မောင်သည် သိုက်ဆရာအား သူ၏နှမကို မိမိ၏ နေအိမ်မှာပင် တည်းခိုနေထိုင်ရင်း ရှာဖွေရန် ဖိတ်ကြားခေါ်ငင်လာခဲ့ရာ၊ သိုက်ဆရာသည် မောင်ရင်မောင်နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။ မောင်ရင်မောင်က တပည့်များအား 'ဟဲ့ နင်တို့မမကော ဘယ်သွားသလဲ၊ ဧည့်သည် ပါလာတယ်လို့ ပြောခေါ်ကြပါဟဲ့' ဟု ပြောရာတွင်၊ တပည့်များက မမြစိန်းမှာ ခေါင်းကိုက်ခဲနေသောကြောင့် အခန်းပြင်သို့ပင် မထွက်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောကြလေ၏။ သိုက်ဆရာမှုကား ပရိယာယ်မျှ ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့လေပြီ။

သိုက်ဆရာသည် မိမိ၏နှမကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းဟန်ပြုရင်း ထိုအိမ်၌ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မျှ တည်းခိုလျက် ရှိသော်လည်း မမြစိန်းသည် အခန်းပြင်သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ထွက်ဖူးသည် မရှိချေ။ မောင်ရင်မောင်နှင့် အိမ်ဦးခန်းတွင် အတူထိုင်လျက် ရှိကြစဉ် သိုက်ဆရာက လောက၌ တစ်လုပ်စားဖူး

သူ့ကျေးဇူး ဟူသော စကားသည် အလွန်တံရာ အရေးပါ အရာရောက်လှကြောင်း၊ ကျေးဇူးကန်းသော သူများမှာ မြေမျိုခြင်း၊ မျက်စိကန်းခြင်း၊ မြွေဆိုးကိုက်ခြင်း၊ လှေမှောက်ခြင်း စသော အန္တရာယ် အမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ကြုံတတ်ခြင်းနှင့် ဆိုင်ရာ နိပါတ်တော်များ၊ ပုံပြင်ဝတ္ထုများမှ ထုတ်နုတ်ပြီးလျှင် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ပြောပြလေ၏။ သိုက်ဆရာသည် ၎င်းစကားများကို မောင်ရင်မောင်အား ပြောပြနေသော်လည်း၊ ရည်ရွယ်ရင်းမှာမူ အခန်းတွင်းမှ နားထောင်လျက်ရှိသူ မမြစိန်း ကြားစေဖို့ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် မိမိမှာ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ကို ဘယ်အခါမျှ ကျေးစွပ်ရန် ကြံရွယ်ချက်မရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုက်တန်သမျှကို အသင့်အတင့်လောက် ရရှိပါက ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာ ရှိမည် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးကိုလည်း တိုက်ရိုက်နည်းဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထု ပုံပြင်သဘောနှင့် သွယ်ဝိုက်ကာ သွတ်သွင်း ပြောပြလေ၏။ လူရိုးကြီး မောင်ရင်မောင်သည် သိုက်ဆရာ၏ စကားအနက်ကို မရိပ်မိသော်လည်း အခန်းတွင်းမှ နားစိုက်လျက်ရှိသော မမြစိန်းကမူ အလုံးစုံ ရိပ်မိနားလည်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မမြစိန်းသည် ပရိယာယ် ဟန်အမူအရာ ကောင်းလှသော သိုက်ဆရာ၏ စကားကို ယုံကြည်သည်ဖြစ်၍ သူပြောသည့်အတိုင်း ထိုက်တန်သရွေ့ အသင့်အတင့်မျှကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပေးကမ်းလွှတ်ချေအံ့ဟု အကြံအစည်ဖြင့် ယနေ့နံနက်တွင် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာလေ၏။

မမြစိန်းသည် ခေါင်းကိုက်သောသူတို့၏ သရုပ်တူလေအောင် နဖူးကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် စည်းလျက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် မောင်ရင်မောင်နှင့် သိုက်ဆရာတို့၏ အနီးတွင် ထိုင်လေ၏။ သိုက်ဆရာသည် စကားများသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် ကရားရေသွန် အလျဉ်မပြတ်ရအောင် တရစပ် ပြောဆိုလျက်ရှိရာမှ၊ အလစ်ကိုချောင်း၍ ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထပြီးလျှင် မမြစိန်း၏ လည်ပင်းကို ချည်မန်းကွင်းဖြင့် စွပ်လိုက်လေ၏။ မမြစိန်းသည် "ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်"နှင့် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလေရာ၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ခဏ၌ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြစ်လျက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီးလျှင် လျှာတွဲလဲ သွားဖြဲဖြဲနှင့် မမြင်ဝံ့ မရှုဝံ့အောင် ရှိနေခဲ့လေ၏။

ထိုခဏ၌မူကား မောင်ရင်မောင်၏ တပည့်များသည် ရုန်းရုန်း ရင်းရင်း အသံကြားသည့်နှင့် အိမ်ရှေ့သို့ တက်ပြေးလာကြသည် ဖြစ်သော ကြောင့် လူအတော်များပြားစွာ ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေကြလေရာ၊ သိုက်ဆရာက 'ကြည့်ကြစမ်း၊ ကြည့်ကြစမ်း၊ ဒီဟာ ဘယ်သူ မှတ်သလဲ၊ မင်းတို့က လူသား မှတ်သလား၊ မင်းတို့ တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံးမက တစ်ရွာလုံးရဲ့ အူအသည်းကို ထုတ်စားမယ်လို့ အကြံနဲ့လာတဲ့ မြေဖုတ်ဘီလူးမကြီးကွယ့်။ ကြည့်ကြလေ၊ လူသားစစ်စစ် ဆိုရင် ဒီလိုရုပ်မျိုး ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဘီလူးမကြီးလဲ။ ကံကောင်းတယ်၊ မင်းတို့အားလုံး ကံကောင်းတယ်။ ငါသာ မရောက်လာရင် မင်းတို့အားလုံး သေပြီးသား ကောင်နဲ့ပဲ' စသည်ဖြင့် ကြမ်းပေါ်၌ လူးလိမ့်ကာ ရှိနေသော မမြစိန်းအား လက်ညှိုးညွှန်ကာပြလျက် ပြောလေ၏။ လူများလည်း တဖြည်းဖြည်း များ လာ၍ တစ်အိမ်လုံး ပြည့်နှက်လျက်ရှိ ရာ မမြစိန်း၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လျှာတွဲလောင်းထွက်နေသော ရုပ်အဆင်းကို မြင်ကြရခြင်းအားဖြင့် ထိုသူ ပြောသမျှ ဟုတ်မှန်သည်ဟု ယူဆကြလျက် ကျေးဖူး မွေးဖူး ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့ဖူးသော ကျေးဇူးများကို သတိရသူ ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပြူ ထွက်ခဲ့ချေ။

နောက်ဆုံး၌ သိုက်ဆရာသည် ချည်မန်းကွင်း၏ တန်ခိုးအစွမ်း ကြောင့် မိမိအလိုရှိရာ မေးပိုင်ခွင့် ရှိသည်အတိုင်း မမြစိန်းအား သူ၏ပစ္စည်း များ ဝှက်ထားရာ နေရာကို မေးမြန်းစုံစမ်းလေရာ၊ မမြစိန်းမှာ မိမိ၏ ပစ္စည်း များ ဝှက်ထားသောနေရာ ဂူကြီးနှင့်တကွ ဂူတံခါးကြီး ဖွင့်နည်းကိုပါ ထုတ်ဖော် ပြောပြရလေ၏။ ထိုအခါ သိုက်ဆရာသည် ပစ္စည်းလိုချင်သူ ဟူသမျှတို့အား မိမိနှင့် အတူတကွ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ငင်လေရာ၊ တစ်ရွာလုံး လိုပင် လှေကြီး လှေငယ်နှင့် ပိန်းကော သမ္ဗန်မကျန် သိုက်ဆရာနှင့်အတူ

လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ပစ္စည်းဝှက်ထားသော ဂူကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်သော အခါ သိုက်ဆရာသည် မမြစိန်းထံမှ မှတ်သား ယူငင်လာခဲ့သောနည်းဖြင့် ဂူတံခါးကြီးကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ကာ ဖွင့်လိုက်လေရာ၊ တံခါးကြီးလည်း ပွင့်သွားလေ၏။ အတွင်း၌ကား ရွှေပုံကြီး၊ ငွေပုံကြီးမှ စ၍ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတို့သည် တစ်ဂူလုံး ထိန်ထိန်လင်းမတတ် ပြည့်နှက်လျက်ရှိရာ၊ သိုက်ဆရာသည် ရွာသားများအား အလိုရှိသမျှ ယူငင်ခွင့်ပြုလေ၏။ ရွာသား များလည်း သူ့ထက်ငါ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်ကြ၍ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား များကို အိတ်နှင့် ထည့်သူက ထည့်၊ တောင်းနှင့် သယ်သူက သယ်၊ သဘောရှိ ကျုံးယူစုဆောင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ သိုက်ဆရာမှာမူ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားကို အလိုရှိဟန် လက္ခဏာမရှိဘဲ၊ သိုက်ညွှန်းတွင် ပါရှိသော နဝရတ် လက်စွပ်ကိုသာလျှင် ကုတ်ကုတ်ပတ်ပတ် လှန်လှောရှာဖွေလျက် ရှိလေ၏။

*

မမြစိန်းမှာမူ ကျွဲနဖားရွာ၌ နေပူကြီးကျဲကျဲတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့လေရာ၊ ညေို သည် ဘိန်းစားရာမှ ပြန်လာ၍ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် နေပူထဲတွင် ပက်လက် ကလေး လှန်ကာ ရှိနေရှာသော မိမိ၏ကျေးဇူးရှင်မကြီးကို တွေ့မြင်လေ၏။ ထိုအခါ ညိုသည် အဖြစ်အပျက်ကို မသိရှိသည်နှင့် မမြစိန်းအား ပွေ့ထူ၍ အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းရာတွင်၊ မမြစိန်းက မိမိလည်ပင်းမှ ကြိုးကွင်း ကို ဖြုတ်ပေးရန် တောင်းပန်လေ၏။ ညိုက ကြိုးကွင်းကို ဖြုတ်ပေးလိုက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မမြစိန်းသည် လူကောင်းပကတိ ဖြစ်လာခဲ့ပြီးလျှင် မြေကြီးကို ခြေဖနောက်ဖြင့်ဆောင့်ကာ ကြုံးဝါးလိုက်ရာ၊ မြေကြီးလည်း သိမ့်သိမ့် တုန်သွားလေ၏။

ထို့နောက် အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေသော ညိုကို မိမိနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ ရန် ခေါ်ငင်၍ တောထဲမှ ဖြတ်ပြီးလျှင် ခရီးပြင်း နှင်လာကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မမြစိန်းနှင့် ညိုတို့သည် ဂူကြီးသို့ ရောက်လာကြလေရာ ရွာသားများနှင့် သိုက်ဆရာသည် ဂူတံခါးကြီးအတွင်းမှ "ပြူစိပြူစိ" နှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြည့်နေကြလေ၏။ အကြောင်းကား မမြစိန်းကို ချည်မန်းကွင်း ဖြုတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေဖနောက်နှင့် မြေကြီးကို ဆောင့်လိုက်ရာတွင် ဂူတံခါးကြီး ပိတ်သွားချေသောကြောင့်တည်း။

မမြစိန်းသည် ဂူတံခါးအနီးမှ ရပ်လျက် 'ကိုရင်မောင်၊ ကိုရင်မောင်' ဟု ဟစ်ခေါ်ရာတွင် မောင်ရင်မောင်သည် ရွာသားများ အကြားမှ တိုး၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် တံခါးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။

စိန်း။ ။ 'တော်ပါပေ့ ကိုရင်မောင်ရယ်၊ ရှင်ဟာ ရိုးတယ် အတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်မ သိပါရဲ့။ နို့ပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဆယ့်သုံးလေးနှစ် ပေါင်းသင်းပြီး လာခဲ့တဲ့ မယားနဲ့သားကို ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ပြုရက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့များတော့ ကျွန်မ မထင်မိပေဘူး ကိုရင်မောင်။ သို့သော် ရှင် ရိုင်းသလို ကျွန်မက ပြန်ပြီး မရိုင်းပါဘူး ကိုရင်မောင်။ ကိုင်း ... ကိုင်း လာ လာ ... ထွက်ခဲ့ ထွက်ခဲ့' ဟု ပြောလျက် တံခါးကို မောင်ရင်မောင် တစ်ယောက် ထွက်သာလောက်ရုံမျှသာ ပွင့်စေ၍ မောင်ရင်မောင် ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပိတ်မြဲတိုင်း ပိတ်စေလေ၏။ ထို့နောက် မမြစိန်းသည် ဂူအတွင်းမှ ဆူညံစွာ တောင်းပန်လျက် ရှိကြသော ရွာသွားများနှင့် သိုက်ဆရာအား ...

စိန်း။ ။ 'ဟေ့ သိုက်ဆရာ၊ ယောက်ျားတန်မဲ့နဲ့ စကားမတည်တဲ့ သိုက်ဆရာ။ နည်းနည်းပါးပါး ရရင် တော်ပါပြီ၊ လောဘ မကြီးပါဘူးလို့ ရှင့်စကားကို ကျွန်မ ယုံစားမိတာ၊ ဟောဒီက မောင်မင်းကြီးသား ကယ်ပေလို့ သာပ။ နို့မဟုတ်ရင် ရှင့်အကြံ အောင်ရတော့ မလောက်ပါပဲ၊ ဟေ့ ရွာသားများ'

"ခင်ဗျား၊ ရှင်၊ တော်၊ မမြစိန်း၊ မြမြ" စသည်ဖြင့် ဆူညံအောင် အော်ထူးကြလေ၏။

စိန်း။ ။ 'ရက်စက်ပါပေ့ ရှင်တို့၊ ကျွန်မကတော့ မရှိရင် ဝေစား မဟဲ့လို့ သဘောထားပြီး ကျွန်မမှာ ရှိသမျှ ရှင်တို့အပေါ်မှာ ဖြန့်ဖြူးတယ်၊

ဝေပေးတယ်။ ရှင်တို့ကတော့ ကျွန်မကို သေအောင်ကြံတဲ့ လူယုတ်မာနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ကျွန်မ ထိန်းရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဝင်ယူနေကြတာပါလေ ဟုတ်စ။ တော်ကြပါပေ့၊ ကောင်းကြပေ့။ ကိုင်း ရှင်တို့ထိုက်နဲ့ ရှင်တို့ကံ ခံရစ်ကြပေတော့ ရှင်တို့' ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သရဲ သဘက်ကြီးများသည် မြေကြီးထဲမှ ကွဲအက်ထွက်ပေါ်လာကြ၍၊ ဟစ်အော်ရန်းကန်လျက်ရှိသော ရွာသားများအား လည်ကုပ်မှ လည်းကောင်း၊ ခြေထောက်မှ လည်းကောင်း ကိုင်ဖမ်းကာဖြင့် ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ် မြည်အောင် ကိုက်ကာ စားသောက်ကြကုန်၏။ မမြစိန်းသည် မောင်ရင်မောင်နှင့် ငညိုတို့ကို ခေါ်ငင်၍ ရွာသို့ ပြန်လာလေ၏။ ရွာတံခါးသို့ ရောက်ကြသောအခါ မမြစိန်းသည် မိမိတည်ထားသော စေတီတော်အနီးတွင် ရပ်တန့်၍ မျက်ရည်အသွယ်သွယ် ယိုစီးလျက်ရှိသော မျက်နှာကို မောင်ရင်မောင်ဘက်သို့ လှည့်လျက် နောက်ဆုံးစကား မှာကြား ပြောဆိုသည်မှာကား–

'ကိုရင်မောင် ကိုရင်မောင်၊ နေ့ညမပြတ် အထပ်ထပ် မှာလိုက်ပါလျက်ကနဲ့ မခေါ်ခဲ့ပါနဲ့ ဆိုတဲ့ လူကို ခေါ်မိအောင် ခေါ်လာခဲ့ပါပေရဲ့ ကိုရင်မောင်။ လူဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ဒီဝဋ်ကြီးက ကျွတ်ချင်လွန်းလို့ ရှင့်ကို မရရအောင် လှည့်ဖြား၊ ရွာပြန်မယ်ဆို မရရအောင် တား၊ သားကလေး ၁၃ နှစ်အရွယ် ရောက်ရင် သား ရှင်ပြု၊ ဘုရား ထီးတင်နိုင်ရင် အရှင်လတ်လတ် လူ့ဘဝ ရောက်မယ်ဆိုလို့ ရှင်နဲ့လည်း တစ်သက်ပတ်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ အိုအောင် မင်းအောင် ပေါင်းရလေအောင်၊ ကျွန်မလည်း လူဖြစ်ရလေအောင် ၁၃ နှစ်လုံးလုံး ကြိုးစားမိခဲ့သမျှတွေဟာ ရှင် မိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရပေါ့ ကိုရင်မောင်ရေ့။ ဒီအဖြစ် ရောက်ကြမှတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြဖို့ မရှိလို့မို့ ဒီဘဝမှာ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံး တွေ့ရခြင်းပဲလို့ သဘောထားပြီး ကျွန်မကို အားရအောင် ကြည့်လိုက်ပေတော့ ကိုရင်မောင် လူမိုက်ကြီးရေ'

မမြစိန်းက မျက်ရည်တတွေတွေ ယိုစီးလျက် ဤသို့ မှာထားသည်ကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြားရသော မောင့်ရင်မောင်နှင့် ညိုတို့မှာ မျက်ရည်ဆည်မရအောင် ငိုယိုကြလေကုန်၏။ နောက်ဆုံး၌ ...

စိန်း။ ။ 'ကိုင်း ကိုရင်မောင် ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ အိမ်မှာ ပစ္စည်းရှိသမျှ ပောဒီက မောင်ညိုကို တစ်ဝက်ခွဲပေးလိုက်ပါတော့။ သားကလေး မောင်ပိန်ကိုတော့ ရှင်နဲ့ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ ခေါ်သွားရမယ်။ ကိုင်း သွားပြီ၊ ကိုရင်မောင်တို့ ကိုညိုတို့'

ညိုနှင့် မောင်ရင်မောင်တို့သည် မသွားစေလိုသဖြင့် တားဆီးလိုသော သဘောနှင့် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ ဖက်ထားမည် ပြုကြလေရာ၊ မမြစိန်းကို မဖက်မိဘဲ သူတို့အချင်းချင်းသာ ဖက်မိကြလေ၏။

သားကလေး မောင်ပိန်မှာမူ နွားကျောင်းသွားရာမှ မပြန်လာသဖြင့် မောင်ရင်မောင်နှင့် မောင်ညိုတို့က တောနင်းရှာဖွေကြ၏။ မောင်ပိန်မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ပင်စည်ကိုမှီကာ အသက်ကုန်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ကြလေရကား၊ လိပ်ပြာနှုတ်ယူသွားသည်ဟု တွေးထင်ကြသူတို့ အမြောက်အမြားပင် ရှိနေကြပေသတည်း။

[ငွေတာရီ၊ အမှတ် (၁၆)၊ အောက်တိုဘာလ ၁၉၆၁]

ပဋိသန္ဓေမှ ကုသိုလ်ကံ ထောက်ပံ့သော်လည်း

၁၉၁၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလက လူထုသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်အား တရားစွဲဆိုထားသည့် အမှုအတွက် တရားဆိုင်ရန် ဗန်းမော်မြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့် တက်သွားသောအခါ၊ တစ်နေ့ခရီး ဆန်တက်မိရာတွင် သင်္ဘောဦးခန်း၌ အလုပ်လုပ်သော ဦးခေါင်းဖြူသည့် ဘတ္တလာက ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်လျက် 'ဆပ် ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသလား၊ ကျွန်တော်က ဆပ်ကို မှတ်မိတယ်' ဟု ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘတ္တလာ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်ဖူးပါသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း မည်သူမည်ဝါမည်သည့်နေရာ၌ သိကျွမ်းဖူးမည် ဟူ၍ကား ဖော်၍ မရချေ။ ထိုအခါ ဘတ္တလာက 'ဟိုတုန်းက ဆပ်ရယ်၊ လူပုပု တစ်ယောက်ရယ်၊ ရန်ကုန်က ကရိုက်တီးရီးယန်ဟိုတယ်ကို ခဏခဏ လာကြတယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က ဘိလိယက် မာကာအဖွဲ့ဒူးလ်လေ' ဟု ပြောလိုက်သည့်တွင်မှ ကျွန်ုပ် သတိရလာတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်လောက်က သူရိယသတင်းစာတိုက်၌ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ လုပ်ခဲ့စဉ် ကုန်သည်လမ်းရှိ ဘားမားဟောက်(စ)ဆိုင်ရှင် ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း ကိုခင်မောင်နှင့်အတူ ကရိုက်တီးရီးယန်ဟိုတယ်သို့ ဘိလိယက်ထိုးရန်အတွက် ညနေတိုင်းလိုပင် သွားခဲ့ကြဖူးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ အမှန်ဆုံး လာလေ့ရှိသော "ဖောက်သည်" များ ဖြစ်ကြသည့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြင် သူက ပုပု၊ ကျွန်ုပ်က ရှည်ရှည် ဖြစ်သည်အတွက် လူတိုင်းက သတိပြုမိကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့အား (The long and short)ဟူ၍ ပြောစမှတ် ပြုတတ်ကြသည်။ ဘိလိယက် ဝါသနာအိုးများ အနက်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ အသည်းဆုံးနှစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကရိုက်တီးရီးယန်ဟိုတယ်မှာ ဟိုတယ်ဥပဒေအတိုင်း ညဥ့် ၁၁ နာရီတွင် ပိတ်ရသော ထုံးစံရှိ၏။ သို့ရာတွင် ၁၁ နာရီ ထိုးသော်လည်း ကစားလက်စဖြစ်သော ပွဲကိုမူ ပြီးဆုံးအောင် လက်စသတ်နိုင်သော အခွင့်အရေး ရှိ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၁ နာရီထိုးဖို့ ၅ မိနစ်၊ ၁၀ မိနစ် အလိုတွင် ထိုးလက်စပွဲကို ဖျက်သိမ်းပြီး၊ ပွဲသစ်တစ်ခုစတင် ထိုးလေ့ရှိသည်။ တစ်ပွဲလျှင် နာရီတစ်ဝက် ကြာတတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟိုတယ်စည်းကမ်းဥပဒေထက် မိနစ် ၂၀ ခန့် ကျော်လွန်သည့်တိုင်အောင် ကစားနိုင်ခွင့် ရှိကြလေသည်။ အဗ္ဗဒူးလ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မာကာ ဖြစ်၏။

သဘော်ပေါ်၌ လေးညအိပ် ခရီးသွားစဉ် အဗ္ဗဒူးလ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့လာ၍ ရေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြောပြလေ့ရှိရာ၊ ရေးကရန်ကုန်အကြောင်းကို အပြန်အလှန် ပြောပြရာမှ ကျွန်ုပ် "တို့"ပေးချက်အရ အဗ္ဗဒူးလ်သည် သူ၏အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းအောင် ပြောပြလေတော့သည်။ ဘိလိယက်ခုံဟူသည်မှာ လူပေါင်းစုံ ရောက်တတ်သောနေရာ ဖြစ်သည့်အလျောက် အဗ္ဗဒူးလ်၏ အချို့သော အတွေ့အကြုံများမှာ စာဖွဲ့လောက်အောင် ထူးဆန်း၍ မှတ်လောက် သားလောက် ရှိပါပေသည်။ သူ၏ အတွေ့အကြုံများအနက် တစ်ခုသော အဖြစ်အပျက်မှာ သင်ခန်းစာယူလောက်အောင်ပင် ကောင်းမွန်လှသည် ဖြစ်ပါသောကြောင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ အဗ္ဗဒူးလ်အား လုံးစေ့ပတ်စေ့ မေးမြန်းပြီးနောက် ဝတ္ထုသွားအနေဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

*

ကရိုက်တီးရီးယန် ဟိုတယ်တွင် ဘိလိယက်ခုံ ခြောက်ခုံ ရှိသည်အနက် အကောင်းဆုံးခုံ၌ ထိုညဥ့်က (၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်လောက်တွင်) ကစားကြသူများမှာ၊ အင်္ဂလိပ်ကပြား ("ဘရားဆပ်"ဟု ခေါ်ကြသူ)နှင့် ရတီ ၂၀ ခန့်ရှိ စိန်လက်စွပ်ကြီးဝတ်သော အိန္ဒိယတိုင်းသား "ဘာဘူကြီး" ဟု ခေါ်ကြသူတို့ ဖြစ်သည်။ ဘရားဆပ် ဆိုသူမှာ ရာထူးတော်တော်ကြီးကြီး၌ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူး၍ ပင်စင်စားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ကြရာ၊ ဘာဘူကြီးမှာမူ ကုလားသူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အခြားသော ခုံများ၌ ကစားလေ့ မရှိ။ အဆိုပါ နံပါတ် ၁ ခုံ၌သာ ကစားတတ်ကြရာ၊ ၎င်းတို့ ဝင်လာသောအခိုက်တွင် အခြားလူများ ကစားလျက်ရှိသည်နှင့် ကြုံနေလျှင် "ဘလက်ဘုတ်" တွင် ၎င်းတို့၏ နာမည်များ ရေးပြီး ထိုင်၍ စောင့်နေတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ၎င်းတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်လက်၍ ကစားကြသူများနှင့် ကြုံရတတ်သော်လည်း၊ များသောအားဖြင့်မူကား ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကို ရွံ့သူကရွံ့၊ လန့်သူကလန့်၊ လေးစားသူက လေးစားသည်နှင့် မိမိတို့၏ပွဲ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့အတွက် ရှောင်ဖယ်ပေးတတ်ကြလေသည်။

ထိုညဥ့်၌ ဘရားဆပ်နှင့် ဘာဘူကြီးတို့ ဘိလိယက်ကစားကြသည်ကို ခုံရှည်မြင့်ပေါ်မှ ထိုင်လျက် ကြည့်ကြသူများမှာ "ထောင်ကဲကြီး" တစ်ယောက်၊ မြန်မာစာရေးကြီး တစ်ယောက်၊ ပုလိပ်အရာရှိ ပင်စင်စား တစ်ယောက်နှင့် ကုလားလူမျိုး "ခုံကပ်" တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ "ခုံကပ်" ဖြစ်သော ကုလား မူစာသည် နေ့တိုင်းလိုပင် ခုံမြင့်ရှည်ပေါ်သို့ လာထိုင်၍ "အမဲဖမ်း" တတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် နိုင်လောက်သော လူများထံမှ အပွင့်တောင်းထိုးခြင်းအားဖြင့် တစ်နေ့လျှင် ၁၀ ကျပ်၊ ၂၀ ကျပ် စသည်ဖြင့် ဝင်ငွေရအောင် ဖန်တီးတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဓာတ်သိများကမူ သူ့ကို ရှောင်ကွင်းကြ၍ သူကလည်း မ"ဆွယ်" ချေ။ ထိုညဥ့်က ထိုင်ကြည့်ကြသော အဆိုပါ လူလေးငါးယောက်တို့မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘရားဆပ်နှင့် ဘာဘူကြီးတို့အား လေးစားကြပုံရ၍၊ ၎င်းတို့ ကစားကြသည်ကို စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

မာကာ အဗ္ဗဒူးလ်သည် ဘရားဆပ် ထိုးချလိုက်သော အနီဘောလုံးကို "ပေါကက်" ထဲမှ ထုတ်ယူ၍ သူ့နေရာ၌ တည်လျက်ရှိစဉ် လူ ခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ ထိုလူမှာ လူသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင်၊ လူပုံလူပန်းနှင့်တကွ ဝတ်ပုံစားပုံမှာ ဂိုက်ဆိုက်ကျလှသောကြောင့် အဗ္ဗဒူးလ်သည် ဘောလုံးတည်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤတွင် ဘရားဆပ်က 'ဟေ့ မာကာ၊ ဘာငေးသလဲကွ၊ ဘောလုံးကို ကောင်းကောင်းတည်ပေးပါ' ဟု ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာဖြင့် ငေါက်ပြောလိုက်သည်။ မာကာသည် 'အခြားဆပ်' ဟု ပြောကာ ဘောလုံးကို "စပေါ့"ပေါ်၌ တည်ပေးသော်လည်း၊ လူသစ်အား မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် တစေ့တစောင်း ကြည့်မိသေးသည်။ ဤအတောအတွင်း "အိတ်တူဂိုး" ဟူ၍လည်း ပါးစပ်မှ ရွတ်ဆိုရသေးသည်။

မာကာ စိတ်ဝင်စားသော "လူသစ်" သည် ခုံမြင့်ရှည်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရာတွင် မည်သူနှင့်မျှ နှုတ်မဆက်သော်လည်း၊ အတော် ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်တတ်သော ထောင်ကဲကြီးကပင် အနည်းငယ်ကြို့ကာ နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်ကို မာကာ မြင်လိုက်ရသည်။ မာကာသည် "အိတ်တူဂိုး"၊ "တင်းတူ ဂိုး" ၊"တွဲလ်တူဂိုး" ဟူ၍ "စကိုး" ခေါ်လျက်ရှိရာ၊ ဘရားဆပ်က 'ဟေး စူဝက်၊ တွဲလ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ အနီ အင်းနော့ဖ်ဝင်တာ၊ သာတီးန်တူဂိုးကွ' ဟု ငေါက်ငမ်းကြိမ်းမောင်းခြင်း ခံရသည်။

'ဆောရီး ဘရားဆပ်' ဟု တောင်းပန်ရသော်လည်း မာကာသည် လူသစ်ကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ လူသစ်သည် ခုံမြင့်ရှည်ထောင့်တွင် ထိုင်လျက်၊ မိုးကြိုးစာလုံးများ ထိုးထားသည့် လောဟာ (ကြေးနက်) စီးကရက်ဘူးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိ၍ သောက်၏။ မီးညှိပုံ၊ စီးကရက်ကိုင်ပုံ၊ ဆေးလိပ်သောက်ပုံများပင် လွန်စွာစတိုင်ကျလှသည်ဟု အဗ္ဗဒူးလ် ထင်မိသည်။ မာကာ ဤမျှလောက် စိတ်ဝင်

စားသည့် လူသစ်မှာ ဘိုကေကို အလယ်မှခွဲကာ သပ်ရပ်စွာ ဖြီးထားလျက် ဖိတ်ဖိတ်တောက်အောင် တိုက်ရှပ်ကော်လာပေါ်တွင် နက်ပြာရောင် ဆာ့ချ်သက္ကလပ်အကျီကို တိကျစွာ ဝတ်ထားသည်ဖြစ်၍၊ လက်နှစ်ဖက် အစွန်းအဖျားတွင် လက်မတစ်ဝက်ခန့်ရှိ၍ တောက်ပြောင်သော ကြွေတိုက် ရှပ်လက်ဖျားများ တိတိရိရိ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပေါ်ထွက်လျက် ရှိ၏။ ရှပ်အကျီတွင် ရွှေကြယ်သီးများ တပ်ထား၍ ဆာ့ချ်သက္ကလပ်အကျီတွင် ရွှေနာရီနှင့် ရွှေနာရီကြိုး တပ်ထားသော်လည်း နာရီကြိုးကို တွဲရရွဲ မဆွဲဘဲ၊ နာရီအိတ်အထက်ပိုင်းသို့ ပြန်ခေါက်၍ သွင်းထားသည်။ အောက်ပိုင်း၌ကား ငွေရောင်ပြာ ဗန်ကောက်လုံချည်မှာ အသစ်ကျပ်ချွတ်ဖြစ်သည့် လက္ခဏာဖြင့် အတွန့်အခေါက် အလျှင်းမရှိဘဲ ဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက် ရှိ၏။ ခြေထောက်၌ကား နံ့သာရောင် ပိုးခြေအိတ်ပေါ်တွင် ပေတင်ရှူးဖိနပ် ဝတ်ထားသည်။ အဝတ်အစားများ သစ်လွင်၍ ဂိုက်ဆိုက်ကျသလောက် လူပုံကလည်း ချောပါပေသည်။ နက်မှောင်သော မျက်ခုံးများအောက်၌ ကြည်လင်တောက်ပ၍ ခပ်ပြာပြာရှိသော မျက်လုံးများကို ရှည်ကော့သော မျက်တောင်မွေးများက တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသည်။ အသားမှာ ဝါဝါဝင်း၍ နှာတံပေါ်ပေါ်ကြီး ရှိသည်နှင့် အဗ္ဗဒူးလ်၏ စိတ်ထဲ၌ (ထိုနောက်တွင် မြင်ရဖူးသည့်) အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ်မောင့်ဘက်တန်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ကရိုက်တီးရီးယန် ဟိုတယ်မှာ လူပေါင်းစုံ ရောက်ကြ၍၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်နိုင်သော ကောလိပ်ကျောင်းသားများနှင့် အထက်တန်း အရာရှိများကို အဗ္ဗဒူးလ် မြင်ဖူးသော်လည်း၊ မြန်မာလူမျိုးအနက်တွင် ဤလူကဲ့သို့ မိမိ၏စိတ်ကို ချက်ချင်း ဆွဲဆောင်နိုင်သော လူကို တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့ဖူးပါဟူ၍ ဝန်ခံလေသည်။ ထိုလူသည် ခုံမြင့်ရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြော၊ နှုတ်မဆက်ဘဲနှင့် နေခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ရန်ကုန်သား တစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်၊ ဒိစကြိုတ်မှ ဆင်းလာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မည်။ သို့သော် အရာရှိလော၊ ပွဲစားလော၊ သူဌေးသားလော ဟူ၍ကား မပြောနိုင်၊ အနုညာတ လူတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင် ဟူ၍သာ အဗ္ဗဒူးလ် အကဲခတ်နိုင်လေသည်။

ဘရားဆပ်နှင့် ဘာဘူကြီးတို့၏ ပွဲပြီး၍ ဘရားဆပ် ရှုံးရာတွင် ဘရားဆပ်သည် "ကျူ" ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လျက် အဗ္ဗဒူးလ်ဘက်သို့ ဒေါသတကြီးနှင့် လှည့်ကာ 'မင်း ဒီကနေ့ ဘာဖြစ်တာလဲ အဗ္ဗဒူးလ်၊ ဘောလုံးကို မကြည့်ဘဲနဲ့ ဘာတွေ လျှောက်ကြည့်နေတာလဲ။ အနီကို နှစ်ပွင့် ခေါ်လိုခေါ်၊ အဖြူကို သုံးပွင့် ပေးလိုပေး၊ မင့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာနဲ့ ငါ ရှုံးရတာပဲ' ဟု ပြောကာ၊ သူရှုံးသော အရက်ဖိုးနှင့် ခုံခတိတိကိုသာ ထုတ်ပေးပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။ မာကာအား "တစ်" ပေးနေကျဖြစ်သည့် ပိုက်ဆံ တစ်မတ်၊ သုံးမူးကိုပင် မပေးခဲ့ချေ။ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့မှာ တစ်ခါ တစ်ရံ ငွေ ၂၀ ကျပ်၊ ၃၀ ကျပ် စသည်ဖြင့် လောင်းတမ်း ကစားတတ်ကြပါလျက်၊ ထိုနေ့က ဘီယာနှစ်ပုလင်း ရှုံးခါမျှနှင့် ဤမျှလောက် ဒေါဖောင်းရသလောဟု မာကာ အောက်မေ့မိသည်။ သို့သော် မာကာတို့ မည်သည်မှာ ကစား၍ ရှုံးသော လူများ၏ "ဆူဖတ်"ပေတည်း။

ထိုနောက် ဘရားဆပ် ထွက်သွားလေရာ ဘာဘူကြီးက 'ကလဲ့စား မချေတော့ဘူးလား' ဟု မေးသည်ကိုပင် ဘရားဆပ်က 'တော်ပါပြီ၊ ကျုပ် ဒီကနေ့ ရှုံးမှာပါပဲ' ဟု ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပြောသွားလေသည်။ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ ၅၀ ကျပ်၊ ၁၀၀ ကျပ်တန်း လောင်းကစား၍ "အကျေ အတင်" ဆိုကာ ထပ်မံ ကစားတတ်ကြသော်လည်း၊ ရှုံးသောလူက လက်ငင်း ထုတ်ချေသည်ကို မတွေ့ရသောကြောင့် ပရိသတ်ရှေ့၌ အထင်ကြီးအောင် ဟန်လုပ်ပြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အဗ္ဗဒူးလ် နားလည်သည်။ သို့နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဘရားဆပ်က အဗ္ဗဒူးလ်အား 'ပိုက်ဆံကွ မာကာရဲ့၊ ကျောက်ခဲ သလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းကောင်းကြည့်ပါ' ဟု ပြောသေးသည်ကို ခံရ၍ အဗ္ဗဒူးလ် ခံပြင်းလှသည်။

ဘရားဆပ် ထွက်သွားသောအခါ ဘာဘူကြီးသည် ကျူကို မချသေးဘဲ ဘောလုံးများကို ထိုးစမ်းနေရာမှ ခုံမြင့်ရှည်ထောင့်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသော လူသစ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်ကာ ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားနှင့် 'ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ပွဲ ကစားပါလားဗျာ' ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်ရာ၊ လူသစ်က 'ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ' ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထ လာလေသည်။

လူသစ်သည် ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ကြည့်နေစဉ်အခါက သူ၏ အမူအရာမှာ လောကကြီးကို ဂရုမစိုက်သည့် လက္ခဏာနှင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အေးအေးဆေးဆေး ရှိလှသည်။ သို့ရာတွင် ဘာဘူကြီးက ခေါ်လိုက်၍ ထ လာပြီး အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သော အချိန်မှစ၍ ကြောက်သလိုလို ရွံ့သလိုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မချသော အမူအရာမျိုး ဖော်ပြလေတော့သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကား ဟုတ်ဟန်မတူ၊ ဒီစတြိတ်မှ လူတစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့ ပထမအကြိမ် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၍ ရှိုးတိုးရှန့်တန့် ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ ကျူကို မြေဖြူသုတ်ရာ၌ လွတ်ကျခြင်း၊ ထောင်ထားသော ကျူကို ဝင်တိုက်ခြင်း၊ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းဖြင့် ငြိမ်ငြိမ် မတ်တတ်မရပ်နိုင်ဘဲ တစ်ဖက်မှတစ်ဖက်သို့ ပြောင်း၍ ရပ်ခြင်း၊ ကြည့်နေသော ပရိသတ်များသို့ မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နှင့် လှည့်၍ကြည့်ခြင်း တည်းဟူသော အပြုအမူများမှာ၊ ကျောင်းသားအရွယ် လူငယ်များ၏ အမူအရာမျိုး ဆန်လှသည်။ မိမိ ထိုးလွှတ်လိုက်သော ဘောလုံးသည် ထင်တိုင်းပေါက်သော အခါ၌ မျက်နှာထားတစ်မျိုး၊ လိုရာသို့ မရောက်ဘဲ လွဲချော်သွားသည့် အခါ၌ မျက်နှာထားတစ်မျိုး ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့သော် ဘိလိယက်ကစားနည်းနှင့် ပတ်သက်၍မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်အတန် အထင်ကြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကား သိသာသည်။

ဘာဘူကြီးနှင့် လူသစ်သည် အမှတ် ၁၀၀ ပွဲ သုံးပွဲမျှ ကစားကြရာ၊ တတိယ (ချွတ်လား) ပွဲတွင် ဘာဘူကြီးက နိုင်၍ ခုံခ အားလုံးအတွက် လူသစ်က ပေးရသည်။ ဤတွင် ဘာဘူကြီးသည် ကျူကိုချလျက် 'ကျွန်ုပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထမင်း မစားရသေးဘူးဗျာ၊ တော်လောက်ပါပြီ၊ နောက်များတော့ ကစားကြသေးတာပေါ့။ ဒါထက် ခင်ဗျားကို မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ရန်ကုန်က ဟုတ်ရဲ့လား'

'မဟုတ်ဘူး၊ ကျိုက်လတ်ကပါ'

'ကျိုက်လတ်ကဆိုလျှင် ဘိုလိယက် နာမည်ကြီးတဲ့ မြို့ပဲ။ ခင်ဗျားက ခုံအကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိသေးလို့ ကျွန်တော် နိုင်တာပါ၊ ကျိုက်လတ် ဘဆစ်တို့နဲ့ ထိုးဘက် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုးဖူးပါတယ်'

'ပွိုင့် ဘယ်လို ထိုးကြသလဲ'

'ကျွန်တော်က ပွိုင့် ယူမထိုးပါဘူး၊ လယ်ဗယ် ထိုးကြတာပါပဲ'

'ဘယ်လို နေကြသလဲဗျ'

'သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်ပါပဲ၊ သို့သော် သူကတော့ အနိုင်များသပေါ့'

'ဒီလိုဆို ခင်ဗျားလက် မခေဘူးဗျ၊ နောက်များဆိုရင် ကျွန်တော်က ပွိုင့် တောင်းထိုးရမယ် ထင်တယ်'

'ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'နာမည် ဘယ့်နှယ်ခေါ်သလဲ'

'ဘလှသိန်း ခေါ်ပါတယ်' (မပြောချင် ပြောချင် ပြောသည်)

'အလုပ်အကိုင်ကကော...'

'ကျွန်တော် ဘာမှ အလုပ် မလုပ်သေးပါဘူး၊ မြေပိုင်ရှင်သားတစ်ယောက်ပဲ'

'ဪ ရန်ကုန်ကို မကြာမကြာ ရောက်သလား'

'ဘိလပ်က ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး၊ ပြန်ရောက်မှ ဒီတစ်ခေါက်တည်း ရန်ကုန် ရောက်သေးတယ်'

'ဪ သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာသဗျာ၊ နောက်တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့'

ဂုင်းနောက် ဘာဘူကြီး ထွက်သွားလေရာ၊ ခုံရှည်မြင့်ပေါ်တွင် အမဲဖမ်းသော မုစာ မှတစ်ပါး အခြားလူ မရှိတော့ချေ။ ဘလှသိန်းသည် ဘိုလိယက် ကစား၍ မဝသေးသည့် လက္ခဏာနှင့် ကျူကို မချသေးဘဲ ဘောလုံးများကို ဆက်လက်၍ ထိုးလျက်ရှိသေးရာ၊ မုစာသည်ခုံရှည်ပေါ်မှ ဆင်းမည်ပြုသည်ကို အဗ္ဗဒူးလ် မြင်လိုက်သည်နှင့် မိမိက ဦးအောင်ဆွယ်လိုသော အကြံအစည်နှင့် ....

'ဆပ် ကစားချင်သေးရင် ကျွန်တော်နဲ့ ကစားပါလား'

'ကစားလေ'

ထိုအခါ အဗ္ဗဒူးလ်သည် မိမိက လူရေးသာပြီဆိုသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် မုစာအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ မုစာမှာ ထ မည်ပြုပြီးမှ တစ်ဖန်ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ အဗ္ဗဒူးလ်သည် အနီဘောလုံးကို စားပွဲထိပ်တွင် တည်ပြီးသောအခါ–

'ဘယ်လို ကစားမလဲ ဆပ်'

'လယ်ဗယ်ပေါ့ကွ၊ မင်း ရှုံးရင်လည်း ငါက ပိုက်ဆံပေးရမယ် ဟုတ်လား'

'ဒါကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ အလကားတမ်းတော့ ပျင်းတယ် ဆပ်'

'ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ မင်းက...'

'ဆပ်က ရှုံးရင် ကျွန်တော့်ကို ငွေ ၁ ကျပ် ပေးပါ၊ ကျွန်တော်က ရှုံးရင် ဆပ်ကို နှိပ်ပါမယ်'

'ငါ မညောင်းပါဘူး၊ အနှိပ်မခံတတ်ပါဘူး'

'လက်မောင်းတို့၊ ခြေထောက်တို့ပေါ့ ဆပ်'

'တယ် ဆွယ်တဲ့ လူပါတကား၊ ကောင်းပြီ လုပ်'

'ကျွန်တော့်ကို ပွိုင့်နည်းနည်း ပေးရမယ်နော်'

'မင်းက မာကာပဲကွာ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'မာကာပေမယ့် လုပ်ခါစ ရှိသေးတယ် ဆပ်၊ ခုမှ အသက် ၂၀ ရှိသေးတယ်။ ဆပ်က ချန်ပီယံ ဘာဘူကြီးနဲ့တောင် တစ်ယောက်တစ်ပွဲစီ နိုင်ကြတယ်။ ဆပ်ရဲ့လက်မျိုး ရန်ကုန်မှာ ရှားတယ် ဆပ်'

'မြှောက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ၁၅ ပွိုင့် ယူပါ'

ထိုနောက် ပွိုင့် ၁၀၀ ကစားကြရာ၊ အဗ္ဗဒူးလ် ရှုံးလေသည်။ အမှန်မှာ အဗ္ဗဒူးလ်က လျှော့၍ ကစားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အဗ္ဗဒူးလ်သည် ဘလှသိန်း၏ "ရှော့"များကို "ဝွတ်ရှော့"၊ "ဘိုးသခြား"၊ "ဟရေး...ဟရေး" စသည်များဖြင့် အံ့သြဟန်နှင့် ချီးကျူးလေရာ၊ ခုံရှည်ပေါ်မှ မူစာကလည်း "စပလင်းဒစ်"၊ "ဟာဒ်လိုင်းစ်" စသည်များဖြင့် ဝေဖန်လျက် ရှိသည်။ အဗ္ဗဒူးလ် ရှုံးသည်နှင့် ခြေထောက်ကို နှိပ်ပေးမည် ပြုသောအခါ ဘလှသိန်းက 'ရှိပါစေ၊ စားပွဲကို မင်း ခေါင်းနဲ့ သုံးချက်တိုက်စမ်း' ဟု ပြောသည်နှင့် အဗ္ဗဒူးလ်လည်း ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်၍ ရှုံ့မဲ့ကာ နာချင်ယောင် ဆောင်လေတော့သည်။

ထိုနောက် ဒုတိယပွဲ ဆက်လက်၍ ကစားကြရာ၊ ပါးနပ်သော အဗ္ဗဒူးလ်သည် ပွဲတိုင်းရှုံးလျှင် "ညာ" သည်ဟု ရိပ်မိမည် စိုးသောကြောင့် နိုင်အောင် ကစားလိုက်၏။ သို့သော် အပြတ်အသတ်ကား မဟုတ်၊ လေးငါးပွင့်လောက်ဖြင့် အနိုင်ယူလိုက်သည်။ ဤတွင် ဘလှသိန်းက 'တော်ပြီကွယ်' ဟု ဆိုကာ သူ၏ ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အလွန်လှပ၍ ရွှေစာလုံးများဖြင့် နာမည်ထိုးထားသည့် မော်ရကိုသားရေဖြင့် လုပ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်နီကလေးကို ဆွဲယူတ်ပြီး ငွေစက္ကူရာတန်များ အနက်မှ လှန်လှောရှာဖွေသည်။ သူ၏ အမူအရာမှာ လှပသောပိုက်ဆံအိတ်ကို လည်းကောင်း၊ ငွေစက္ကူများကို လည်းကောင်း၊ လူမြင်အောင် ပြလိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု အဗ္ဗဒူးလ် အကဲခတ်မိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ၅ ကျပ်တန် စက္ကူတစ်ချပ်ကို ထုတ်ကာ 'ခုံခ အတွက် ၃ ကျပ်၊ လောင်းကြေးအတွက် ၁ ကျပ်၊ ပိုသောငွေ ၁ ကျပ်ကို အဗ္ဗဒူးလ် ယူတော့' ဟု ဆို၍ လက်များကို ဆေး၊ အပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။ အဗ္ဗဒူးလ် စိတ်ကူးမိသည်ကား "ပိုက်ဆံဖော၊ သဘော

လည်း ကောင်းပုံရတဲ့ ဆပ်တစ်ယောက်ပဲ။ နို့ပေမဲ့ ငါနဲ့ ငွေလောင်းတမ်း မကစားတာက ခွကျတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ၁၀ ကျပ်၊ ၁၅ ကျပ်လောက်တော့ ဖြုတ်ယူလိုက်မှာပဲ" ဟု စဉ်းစားမိသည်။ အဗ္ဗဒူးလ်နှင့် ကစားပြီး၍ လက်ဆေးမည် ပြုသောအခါ အမဲဖမ်းလေ့ရှိသော မူစာသည် ဘလှသိန်း၏ အိတ်ထဲမှ ငွေများကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် 'ကျွန်တော်နဲ့တစ်ပွဲလောက် စမ်းကြည့်ပါဦးလား' ဟု ဆွယ်သေးရာ၊ ဘလှသိန်းက 'အချိန်မရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ နောက်များမှ' ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြော၍ ထွက်သွားလေသည်။

*

ထိုနောက်တွင် ဘလှသိန်းသည် ဟိုတယ်သို့ ညတိုင်းလိုပင် လာလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့ခင်းတွင်လည်း ဝင်လာတတ်သည်။ ဘိလိယက်သာမက "ဆနုကာ" ပွဲများတွင်လည်း ဝင်၍ ကစားတတ်သည်။ ရက် အတန်ကြာလာသောအခါ ဘလှသိန်းသည် လူတိုင်းလိုလိုနှင့် သိကျွမ်းလာပြီဖြစ်၍၊ ပထမခေါက်က ကဲ့သို့ ရှိုးတိုးရှန့်တန့် မဟုတ်တော့ဘဲ ခပ်ရဲရဲ ကစားနိုင်သဖြင့် သူ၏ လက်မှာလည်း အတော်တက်၍ လာလေပြီ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပ ဝတ်၍ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အလျောက် လူတိုင်းက လေးစားကြ၍၊ "ဘရားဆပ်" ခေါ်ကြသော ဘိုကပြားကြီးနှင့် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ဖူးခြင်းမှတစ်ပါး ချောမောပြေပြစ်စွာ ရှိသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဘရားဆပ်၊ ဘာဘူကြီး၊ ဘလှသိန်းနှင့် အခြား လူတစ်ယောက်သည် "ဆနုကာ" ကစားလျက်ရှိရာ၊ ဘလှသိန်းသည် ဘိလိယက်ခုံနှင့် ခုံရှည်မြင့် အကြားတွင် ရပ်လျက်၊ ခုံရှည်မြင့်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဘရားဆပ် အလှည့်ကျနေရာ အဖြူ ဘောလုံးသည် ဘလှသိန်း ရပ်လျက်ရှိသော နေရာနှင့် နီးကပ်စွာ ရှိနေ၏။ ဘလှသိန်းမှုကား စကားကောင်းလျက် ရှိသောကြောင့် ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေ၏။ ဤတွင် ဘရားဆပ်သည် မိမိအား ဖယ်မပေးကောင်းလောဟု ဒေါ်ဖောင်းသည့် လက္ခဏာဖြင့်၊ ဘလှသိန်းနှင့် ခုံအကြား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝင်ရပ်ကာ အဖြူဘောလုံးကို ဆောင့်ထိုးရင်း ကျူအနှောင့်ဖြင့် ဘလှသိန်း၏ နံရိုးကို ပြင်းထန်စွာ ဆောင့်လိုက်လေသည်။ ဘလှသိန်းမှာ စကားပြောရာမှ "အင့်ခနဲ" ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘရားဆပ်မှာ "ဆောရီး" ဟူ၍ မတောင်းပန် ရုံသာမက၊ 'လူများ ကစားရင် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတတ်ဘဲ လမ်းမှာ ရှုပ်နေတာနဲ့ ဘောလုံးတစ် လုံးလွတ်သွားပြီ' ဟူ၍ပင် အပြစ်တင်သံနှင့် ညည်းတွား ရေရွတ်လိုက်ချေသေးသည်။

ဘလှသိန်းမှာ နံရိုးကို ဆောင့်မိ၍ နာကျင်ခြင်းထက် ဘရားဆပ်၏ အမူအရာအတွက် ပိုမိုစိတ်ဆိုးသည့် လက္ခဏာနှင့် နီမြန်းကာ ဘရားဆပ် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ မျက်နှာချင်း တေ့ဆိုင်လျက် 'ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဆောင့်မိတဲ့အတွက် မတောင်းပန်ဘဲနဲ့ ရန်တွေ့နေချင်သေးသလား' ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်၏။

'တောင်းပန်စရာ အလုပ်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် ထိုးလို့ ပွိုင့်ရမယ့်အစား ဟိုလူဖို့ ကျန်သွားပြီ၊ မမြင်ဘူးလား'

'ခင်ဗျား မတောင်းပန်ဘူးလား'

'လာရှုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ သွားပါ'

ဤတွင် ဘလှသိန်းသည် ဘရားဆပ်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ဆွဲလျက်–

'ခင်ဗျား တော်တော့်မိုက်ရိုင်းတဲ့ လူကြီးပဲ'

ဤသို့ ပြောမည်သာ ပြောသည်။ ဘလှသိန်းမှာ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရှိ၍ ဘရားဆပ်မှာ ကိုယ်လုံးအလေးချိန် နှစ်ဆလောက် ကြီးထွားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

'ဘာလဲ၊ မောင်မင်းက ကျွန်ုပ်ကို မိုက်ရိုင်းတယ် ဆိုလိုက်သလား' ဟု ဆိုကာ ဘရားဆပ်သည် အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင့်လေရာ၊ ဘလှသိန်းက လည်း တစ်လက်မမျှ နောက်သို့မဆုတ်ဘဲ ရပ်နေသည်နှင့်၊ အခြားလူများက နှစ်ယောက်လုံးကို ဆွဲခွာဖျန်ဖြေလိုက်ကြသည်။ ဘရားဆပ်သည် ဖျန်ဖြေ

သူများ၏လက်မှ ရုန်းကန်လျက် ရှိသည်။ ဘလှသိန်းက 'လွှတ်ပေးလိုက်ကြ စမ်းပါ၊ ဗမာ့သွေး သိသွားစေမယ်' ဟု ကျူကိုကိုင်လျက် ပြောသေးသည်။

အခြားလူများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အထင်အမြင် လွဲကြခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဆိုကာ နှစ်သိမ့်အောင် ပြောကြသည်နှင့် ဘရား ဆပ်သည် အပေါ်အင်္ကျီကို ယူဝတ်ကာ သွားတော့မည် ပြုရာတွင် ဘလှသိန်း က 'ဟေ့လူကြီး မတောင်းပန်ဘူးလား' ဟုဆိုကာ ဘရားဆပ်ရှိရာသို့ ကျူကိုင် လျက် ပြေးသွားသေး၏။ သို့ရာတွင် လက်မြန်သူတစ်ဦးက ကျူကို လှမ်းဆွဲ ထားလိုက်သည်။ ဘရားဆပ်လည်း အပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဘရားဆပ်သည် ဟိုတယ်သို့ ပေါ်မလာတော့ချေ။

*

ဘလှသိန်းမှာ တိုက်ကြက်ကလေးသဖွယ် သွေးပူတတ်ပုံ ရသော်လည်း အချို့ နေရာများ၌မူ သွေးအေးပုံ ရသည်။ ဘိလိယက်ကစားသူများ အနက် တွင် ဘလှသိန်းနှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိသည့် ကိုဘခိုဓါ ယစ်မျိုးအရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာကြ၏။ တစ်နေ့သော် ကိုဘခိုသည် ဟိုတယ်သို့ ဝင်လာ၍ အခြားလူများ ကစားကြသည်ကို ခုံရှည်မြင့်ပေါ်မှ ထိုင်ကြည့်နေသော ဘလှသိန်းနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ အနီးတွင် ဝင်ထိုင် ပြီးနောက်–

'မိတ်ဆွေ ထမင်းစားပြီးပြီလား'

'မစားရသေးပေါင်ဗျာ'

'ဒီနေ့ည ဘယ်မှာ စားမလဲ'

'ဘာကြောင့် မေးတာလဲဗျာ'

'တရုတ်ဟိုတယ် ခေါ်ကျွေးချင်လို့ပါ'

'တရုတ်ဟိုတယ် ကျုပ် စားဖူးပါတယ်'

'ခင်ဗျား ရောက်ဖူးတဲ့ တရုတ်ဟိုတယ်မျိုး မဟုတ်သေးဘူးဗျ'

'ဘာများထူးလို့လဲဗျာ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'.........လမ်းက ပရိုက်ဗိတ် တရုတ်ဟိုတယ်ကို ရောက်ဖူးသလား'

'ဟင့်အင်း၊ ဘာကြောင့်လဲဗျာ'

'ခင်ဗျား ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ ဘိလပ်မှာထက် သာတယ်ဗျ'

'တရုတ်စားစရာ ကောင်းမှန်း ကျုပ် သိပါတယ်'

'စားစရာတွင် မကဘူးဗျ'

'သောက်စရာလည်း ကျုပ် သိပါတယ်'

'ဒါလည်း မကသေးဘူးဗျ'

'တော်ဗျာ၊ ဒါမျိုး ကျုပ် ဝါသနာမပါပါဘူး။ သည်းခံပါ၊ ကျေးဇူးပါပဲ'

ဤတွင် ကိုဘခိုသည် ဝီစကီ နှစ်ခွက်မှာ၍ တစ်ခွက်စီ သောက်ကြသည်။ ထိုနောက် ဘလှသိန်းက မှာ၍ တစ်ခွက်စီ သောက်ကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လူနှစ်ယောက်တို့သည် အတော် ရွှင်ပျလာကြပြီဖြစ်ရာ ကိုဘခိုက တရုတ်မကလေးများသည် အခြားလူမျိုး မိန်းကလေးများထက် အပြုအမူကောင်း၍ ပျော်စရာ ကောင်းလှကြောင်းများဖြင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကပ်၍ ပြောလေတော့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကိုဘခို၏ အနှူးကောင်းခြင်းကြောင့် ဘလှသိန်းက 'တစ်ခါတလေတော့ ကိစ္စရှိတန်ကောင်း မထင်ပေါင်ဗျာနော်' ဟု ဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ လိုက်ရန် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

'ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ၊ ဘိလပ်ပြန်ဆိုပြီး "ငယ်ဖြူ"ဖြစ်နေတာ အံ့သြပါရဲ့'

'ကျွန်တော်က ရောဂါရပြီး အသက်တိုမှာ ကြောက်တယ်ဗျ'

'မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ တကယ့် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ကလေးတွေပါဗျ'

ထိုနောက် ကိုဘခိုနှင့် ဘလှသိန်းတို့သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေရာ၊ တစ်နာရီကျော်ကျော်ကြာမှ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ထိုအခါ၌ကား ဘလှသိန်းနှင့် ဘိလိယက် ထိုးနေကျဖြစ်၍ အတော်ရင်းနှီးလျက် ရှိပြီဖြစ်သော ဘာဘူကြီးနှင့် အခြား မြန်မာလူကုံထံ သုံးလေးယောက်တို့သည် ဘိလိယက်

ခုံသို့ ရောက်နေကြ၍ ဘိလိယက် ထိုးလျက်ရှိကြရာ ကိုဘခိုက ဘာဘူကြီးအား မျက်စပစ်လျက် 'ခင်ဗျားလူ ငယ်ဖြူ မဟုတ်တော့ဘူးဗျို့၊ ကျွန်တော်က "ရှင်ပြု" လာခဲ့ပြီ' ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်၊ ဘာဘူကြီးနှင့်တကွ အခြားမိတ်ဆွေများသည် သဘောကျသည့် လက္ခဏာနှင့် ဝါးခနဲရယ်မောကာ သြဘာပေးကြလေသည်။ ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာ ရှိသည်မှာ ထိုလူစုသည် ဘလှသိန်းအား "ငယ်ဖြူ" ဖြစ်သည်ဆို၍ ကျိတ်ပြီး ဖျက်ဆီးကြရန် ကြံစားခဲ့ကြဟန်တူပေသည်။ ဘလှသိန်းမှုကား ရည်းစားထားမိသည်ကို လူသိသွားသောကုမ္မာရီ အပျိုဖြန်းကလေးကဲ့သို့ မျက်နှာများ နီမြန်းလျက် ရှိလေတော့သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ဘာဘူကြီးနှင့် ကိုဘခိုတို့ လူစုက ကြည့်၍ တခစ်ခစ် ရယ်မောကြလေသည်။ ထိုနောက် ၎င်းတို့လူစုသည် "ဆနကာ" ကစားကြလေရာ၊ ဘလှသိန်းမှာ လက်တွေ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်နှင့် ဘိလိယက်ခုံ သက္ကလပ်ကို ကျူနှင့် ထိုးဖြဲမိသောကြောင့် ငွေ ၃၀ လျော်သွားရသေးသည်။

ထိုနောက်၌ ဘလှသိန်းသည် ဟိုတယ်သို့ လေးငါးရက် မပေါ်လာဘဲနေသဖြင့် ဘာဘူကြီးတို့လူစုက 'ဘယ့်နှယ်လဲ' ဟု တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေးကြသည်။ ခြောက်ရက်ခန့် ကြာပြီးမှ တစ်ညသ၌ ဘလှသိန်းပေါ်လာရာတွင် မိတ်ဆွေများသည် ဝမ်းပန်းတသာ သြဘာပေးကြ၍ အရက်များ တိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဘလှသိန်းသည် တစ်ခွက်တည်းသောက်ပြီး ငြင်းပယ်လေတော့သည်။ ကိုဘခိုက 'တရုတ်ဟိုတယ် ဘယ့်နှယ်လဲဗျ' ဟု မေးရာ ဘလှသိန်းက 'နှစ်ထပ်ဆလံပါပဲဗျာ' ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုည၌ အခြားမိတ်ဆွေများသည် နံပါတ် ၂ စားပွဲတွင် ကစားကြ၍၊ အဗ္ဗဒူးလ်၏ နံပါတ် ၁ စားပွဲ၌ ဘလှသိန်း၊ ဘာဘူကြီးနှင့် ကိုဘခိုတို့ သုံးယောက် "ဆနကာ" ကစားကြသည်။ ဟိုတယ်သို့ ရှေးဦးစွာ ရောက်ခါစ၌ ဘလှသိန်းသည် အဗ္ဗဒူးလ်နှင့် တစ်ကျပ်တမ်း လောင်းကစားခြင်းမှတစ်ပါး၊ အခြားလူများနှင့် လောင်းတမ်း မကစားခဲ့ချေ။ တစ်ခါက ဘာဘူ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြီးက 'အပျင်းပြေ ဝီစကီ အောလ်ရောင်း လောင်းကြေးကလေး ထည့်ကြည့်ဗျာ' ဟု ပြောဖူး၏။ "အောလ်ရောင်း" ဟူသည်မှာ ထိုခုံ၌ ကြည့်နေသူ ပရိသတ် အားလုံးအား ဝီစကီတစ်ခွက်စီ ဟိုက်၍ ရှုံးသောလူက ပေးရသော လောင်းကစားနည်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ဘလှသိန်းက 'အောလ်ရောင်း လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကပဲ တိုက်ပါရစေ' ဟု ဆို၏။ ပရိသတ် လေးငါးယောက်တို့အား တစ်ခွက်စီ ဝယ်တိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဤရက်များ၌မူ တဖြည်းဖြည်း "ဆွယ်" ကြခြင်းကြောင့် ဘလှသိန်းမှာ လောင်းတမ်းကစားတတ်လျက် ရှိလေပြီ။ ထိုညတွင် ဘလှသိန်း၊ ဘဘူကြီးနှင့် ကိုဘခိုတို့သည် ငွေ ၅ ကျပ်လောင်းတမ်း "ဆနုကာ" ကစားကြရာ၊ ကိုဘခို နိုင်၍ ဘလှသိန်းက ၅ ကျပ်တန် စက္ကူတစ်ချပ် ထုတ်ပေး၏။ ဘဘူကြီးမှာမူ အပြန်အလှန် ကြွေးရှိကြသည့် လက္ခဏာဖြင့် ငွေထုတ်၍ မပေးချေ။ ကိုဘခိုသည် ဘလှသိန်း ထုတ်ပေးသောငွေကို မယူဘဲ–

'ခင်ဗျားဆီက ပိုက်ဆံကို ကျွန်တော် မယူချင်ပါဘူးဗျာ၊ ရှိပါစေ'

'လောင်းတမ်းကစားပြီး မယူဘဲနေလို့ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်မလဲဗျ'

'ဒါဖြင့် ဒီလို လုပ်ကြစို့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ "ပင့်ပူးလ်" ကစားကြရအောင်။ ဒီငွေ ၅ ကျပ်ကို "အကျေ အတင်" လောင်းလိုက်တာပေါ့'

'အကျေအတင်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဗျ'

'ခင်ဗျားနိုင်ရင် ကျေရော၊ ခင်ဗျားရှုံးရင် ၁၀ ကျပ် ဖြစ်တာပေါ့ဗျ'

'စိန်ဗျာ'

အဗ္ဗဒူးလ်သည် ဆနုကာ ဘောလုံးများကို သိမ်း၍ "ပင့်ပူးလ်" တိုင်ကလေးများကို ထောင်ပေးစဉ်၊ ကိုဘခို၏အကြံကို ရိပ်မိ၍ ဘလှသိန်း အား ပြောပြချင်လှသည်။ "ဆနုကာ" ကစားခဲ့လျှင် ဘလှသိန်းက တစ်လှည့် တစ်ပတ်တွင် နိုင်နိုင်သေးရာ၊ ပင့်ပူးလ်မှာမူကား ဒိုးခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် အရမ်း

ထိုးတတ်သော ဘလှသိန်းသည် စေ့စေ့စပ်စပ် ထိုးတတ်သော ကိုဘခိုကို ဘယ်တော့မှ နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုကြောင့် ကိုဘခိုက သေချာပေါက် ချည်တုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် အဗ္ဗဒူးလ်သည် နှုတ်ဖြင့် ဖွင့်ပြော ရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် မျက်ရိပ်ပြခြင်းကို ဘလှသိန်းက နားမလည်ဘဲ 'ဘာလဲကွ အဗ္ဗဒူးလ်' ဟု မေးလိုက်သောကြောင့် အဗ္ဗဒူးလ် လက်လျှော့လိုက်ရတော့ သည်။

ပထမတစ်ပွဲ ထိုးကြရာ ကိုဘခို နိုင်၏။ သို့သော် ချောင်ချောင်နိုင်သည့် သဘောမျိုး မဟုတ်စေဘဲ၊ ခပ်စောင့်စောင့် ထိုးသွားလေရာ ကိုဘခိုက–

'ခင်ဗျားဆီ ၁၀ တင်သွားပြီ၊ တစ်ပွဲ ထိုးဦးမလား'

'ထိုးလေ'

'အကျေအတင်ပဲနော်'

'လုပ်ပါလေ'

ကိုဘခိုပင် နိုင်ပြန်၍ ၂၀ ကျပ် တင်သွားလေပြီ။

တတိယပွဲ ထိုးကြပြန်ရာ ဘလှသိန်း ရှုံး၍ ၄၀ ကျပ် တင်သွားလေပြီ။

ဤနည်းအားဖြင့် တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ အကျေအတင် လောင်းကစားသည်တွင် နောက်ဆုံး၌ ဘလှသိန်းအပေါ်သို့ ၃၂၀ ကျပ် တင်သွားလေပြီ။ ထိုအခါ ညဥ့် ၁၁ နာရီ ထိုးပြီဖြစ်၍ ခုံပိတ်ရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘလှသိန်းက ငွေ ၃၂၀ ကျပ် ထုတ်၍ ဆပ်လိုက်ရသည်။ ဤမျှလောက် လောင်းကြေး အမြောက်အမြား မကစားဖူးသော ဘလှသိန်းမှာ (ဝါနုသော ကစားသမားများ၏ ထုံးစံအတိုင်း) ရှုံးလေ မဲလေ ဖြစ်လာ၍ ခုံပိတ်သော ကြောင့်သာ တန်လိုက်ရသည်။ ကစားချင်တုန်းပင် ရှိနေ၏။ ဤတွင် ကိုဘခိုက –

'ခင်ဗျား စိတ်မကျေနပ်သေးဘူးလား'

'ကျုပ်ကတော့ ကစားချင်သေးတာပဲ'

'ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကြစို့၊ တရုတ်တန်းဘက်မှာ တစ်ညလုံး တိတ်တိတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖွင့်တဲ့ ကလပ်တစ်ခု ရှိတယ်။ ခုလည်း တော်တော်ကောင်းတယ်၊ အဲဒီ သွားကြ ရို့လား'

ဤတွင် ဘာဘူကြီးက 'ခင်ဗျားတို့ဟာတွေ လွန်ကုန်ပါလိမ့်မယ်။ တော်ကြမှ ထင်ပါရဲ့' ဟု ပြောသော်လည်း ဘလှသိန်းမှာ မွန်နေပြီဖြစ်၍ 'ငွေအရေးလုပ်လို့ဗျာ၊ ဒီလက်နဲ့ ဒီလက်များ ရှုံးစမ်းပါစေ' ဟု ပြောလေသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း "လက်" ချင်း ကွာလှသည် မဟုတ်။ ခဲယဉ်းသော "ရှော့များ" ကို ဘလှသိန်းက ရအောင် ထိုးတတ်နိုင်ခြင်း၌ပင် သာသေး၏။ သို့သော် "ပင့်ပူးလ်" ကစားနည်းမှာ အခက်အခဲတွေကို ရတိုင်း မဟုတ်လှ၊ ရပြီး သေသွားလျှင် အချည်းနှီး ဖြစ်တော့မည်ကို ကိုဘခိုကမူ ဘလှသိန်းထက် "လက်" မသာသော်လည်း အလွန်ပါးနပ်၍ သတိကောင်းသောကြောင့် ဘယ်တော့မှ အသေမခံ။ ရသမျှကို ခြစ်ကုတ်၍ ယူသွားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ရိုးရိုး ဘိလိယက်ထိုးလျှင် ဘလှသိန်းနှင့် ကိုဘခိုတို့မှာ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် နိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း "ပင့်ပူးလ်" ၌မူ ပွဲပေါင်း တစ်ရာလျှင် ဘလှသိန်းက တစ်ပွဲနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသည်ဟု အဗ္ဗဒူးလ် သိပြီး ဖြစ်သည်။

ဟိုတယ် ပိတ်တော့မည်ဖြစ်၍ အဗ္ဗဒူးလ်သည် ဘလှသိန်း၏ အပေါ်အင်္ကျီကို ယူပေးရင်း "လက်ကုပ်" သော်လည်း ဘလှသိန်းက နားမလည်ဘဲ နောက်သို့သာ လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ထိုနောက် ဘလှသိန်းနှင့် ကိုဘခိုတို့သည် တရုတ်တန်းဘက်သို့ သဘောတူ ထွက်သွားကြရာ၊ ဘာဘူကြီးက သူ၏ကားနှင့် လိုက်ပို့လေသည်။

*

ဘလှသိန်းသည် သုံးလေးရက်မျှ မပေါ်လာဘဲ ငုပ်နေပြန်ရာ၊ ပေါ်လာသော အခါတွင် မျက်နှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိလှချေ။ ကိုဘခိုနှင့် ဆုံမိကြ၍ ကစားဖို့ ဆွယ်ပြန်ရာတွင် ဘလှသိန်းက ဘိလိယက်သာ ကစားလို၍၊ ကိုဘခိုက "ပင့်ပူးလ်" သာ ထိုးချင်၏။ နောက်ဆုံး၌ ကိုဘခို၏ အလိုအတိုင်း ဖြစ်ရ၍၊ ဘလှသိန်းမှာ ငွေ လေးငါးရာ ပြုတ်ရပြန်ရှာလေသည်။

ရှုံးရဖန် များလတ်သော် ဘလှသိန်းသည် ဘိလိယက်ခုံမျှလောက်နှင့် မကျေနပ်တော့ဘဲ ဘာဘူကြီးတို့လူစုက တရုတ်ကလပ်တက်ဖို့ နှုးခြင်းကို ပါသွားတော့သည်။ ထိုစဉ်က လမ်းမတော်ဘက်ရှိ တရုတ်ကလပ်များသည် ငွေကြေးအမြောက်အမြား လောင်းကစားတတ်သူများကို ပါအောင်ခေါ်ခဲ့နိုင်သော "ပွဲစား"များအား ရာခိုင်နှုန်း ၁၀ ကော်မရှင်ပေးသည် ဆို၏။ မိမိခေါ်လာခဲ့သောလူထံမှ ကလပ်က ငွေ ၁၀၀ ကျပ် နိုင်လိုက်ရလျှင် ပွဲစားအတွက် ၁၀ ကျပ် ရလေသည်။ ဘလှသိန်းသည် ဘာဘူကြီး၏ မော်တော်ကားနှင့် လိုက်သွား၍ အနီထောင်၊ လေးကောင်ဂျင် စသော ကစားနည်းများ၌ လောင်းကစားလေရာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ လေးငါးထောင်ပင် ရှုံးသည်ဟု အဗ္ဗဒူးလ် ကြားရသည်။ နိုင်သော အခါများတွင် လေးငါးရာ နိုင်သည်ဟု သိရ၏။ တစ်နေ့သည်၌ အဗ္ဗဒူးလ်ရှေ့တွင် (ဘလှသိန်း မရှိခိုက်) ဘာဘူကြီးနှင့် ကိုဘခိုတို့သည် စကား ကတောက်ကဆ များကြ၏။ ကိုဘခိုက ...

'ခင်ဗျားက ခေါ်ခေါ်သွားတာ ဘာကောင်းလဲဗျ၊ ငွေ ၁၀၀ ကျပ်မှ ၁၀ ကျပ် ရတာပဲ'

'ခင်ဗျားနဲ့ သူက "ပင့်ပူးလ်" မထိုးချင်တော့ဘူးဗျ၊ ကျုပ် သိတယ်'

'ဘာကြောင့်လဲဗျာ'

'ရှုံးလည်း ရှုံးသေးရဲ့၊ ရှက်လည်း ရှက်ရသေးတယ်၊ ကလပ်တက် ကစားတာကတော့ နိုင်တဲ့အခါ နိုင်သေးတယ်။ ရှုံးလို့လည်း ရှက်စရာမရှိဘူး၊ ကံအတိုင်းပဲတဲ့၊ သူက ပြောတယ်'

'ခင်ဗျား ကော်မရှင် ဘယ်လောက်ရပြီလဲ'

'၃,၀၀၀ ကျပ်ထက်တော့ မနည်းပါဘူး'

သို့ဆိုလျှင် ဘလှသိန်းမှာ ငွေ ၃၀,၀၀၀ ကျပ်ခန့် ရှုံးပြီးကြောင်း သေချာလေပြီ။

ထိုရက်များတွင် ဘလှသိန်းမှာ ဟိုတယ်သို့ ရောက်ခါစရက်များကနှင့် များစွာကွာခြားလျက် ရှိလေပြီ။ အခါခပ်သိမ်း တောက်ပသစ်လွင်သော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဝတ်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်တတ်သော ဘလှသိန်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တပတ်ရစ် အဝတ်များကို တော်သလို လျော်သလို ဝတ်လာတော့သည်။ ဦးခေါင်းအလယ်တည့်တည့်၌ ခွဲ၍ ဖိတ်ဖိတ်တောက် ဖြီးထားသော ဘိုကေမှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် စုတ်ဖွားဆိုရမတတ် ရှိနေတော့သည်။ အဝတ်သစ် မဝတ်ခြင်းမှာ မရှိသောကြောင့် မဟုတ်တန်ရာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်ချင်သောကြောင့်ဟု အဗ္ဗဒူးလ် တွေးမိသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဘလှသိန်းသည် ဟိုတယ်သို့ လေးငါးရက် မပေါ်လာဘဲနေပြီးမှ ညပိုင်းတွင် ပေါက်လာ၏။ ဘာဘူကြီးနှင့် ကိုဘခိုတို့ လူစုမှာလည်း အမဲမတွေ့သော မုဆိုးများကဲ့သို့ ဘလှသိန်းကို မတွေ့ကြသည်နှင့် ခပ်စောစောကပင် ထွက်သွားကြလေပြီ။

'ဘယ်သူမှ မလာဘူးလားဟေ့ အဗ္ဗဒူးလ်'

'ပြန်သွားကြပြီ ဆပ်'

'ခွကျတယ်ကွာ၊ တစ်ပွဲလောက် ကစားချင်တယ်'

'ကျွန်တော်နဲ့ ကစားတာပေါ့ ဆပ်'

'ငါက လောင်းတမ်းမှ ကစားချင်တော့တယ်ကွ။ အလကားတမ်းဆိုရင် စိတ်မပါတော့ဘူး၊ ပျင်းတယ်'

'ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ လောင်းနိုင်ပါတယ် ဆပ်'

အခြားလူများ ယူမည့်အစား မိမိ ယူတော့မည်ဟု အဗ္ဗဒူးလ် ကြံမိသည်။

'ဘယ်လောက် လောင်းမလဲ'

'၅ ကျပ်ပေါ့ ဆပ်'

'အေး ကောင်းပြီ၊ ဘောလုံးတွေ ထုတ်ပေါ့ကွာ'

ဘလှသိန်းသည် အဗ္ဗဒူးလ်၏လက်ကို အဟုတ်တကယ် မသိ၊ အဗ္ဗဒူးလ်ကမူ ဘလှသိန်း လက်တိုးလာခြင်းကို မြင်နေရလေပြီ။ မည်သို့ဆိုစေ၊ မာကာတစ်ယောက်ဖြစ်သော အဗ္ဗဒူးလ်သည် ဘလှသိန်းအား မည်သည့်နေ့

မဆို ပွိုင့် ၁၀၀ တွင် ၂၀ ပေး၍ ကစားနိုင်သည်။ သို့သော် ထိုနေ့တွင် ဘလှသိန်းက ဘိလိယက် မထိုးချင်၊ "ဆနုကာ" ထိုးချင်သည်ဆို၍ ၅ ကျပ်တန်း ကစားကြသည်။ ဆနုကာတွင်လည်း အဗ္ဗဒူးလ်က အနည်းဆုံး အနက်ဘော သုံးလုံး ၂၁ ပွိုင့် ပေးနိုင်လောက်၏။ သို့သော် မည်သူ့ထံကမှ ပွိုင့်တောင်းလေ့မရှိသော ဘလှသိန်းသည် လယ်ဗယ်လ်ပင် ထိုးလေသည်။

ပထမပွဲကို အဗ္ဗဒူးလ်နိုင်၍ "အကျေအတင်" ထိုးကြပြန်ရာ၊ ဘလှသိန်းသည် ၁၀ ကျပ်တင်သွား၏။ ထို့နောက် ၂၀ ကျပ်၊ ၄၀ ကျပ်၊ ၈၀ ကျပ်၊ ၁၆၀ ကျပ်ထိအောင် တင်ပြန်လေတော့သည်။

'တော်ပါတော့ဆပ်၊ တော်တော်များကုန်ပြီ'

'ဘာလုပ် တော်ရမှာလဲကွ၊ မင်းက ကြောက်သလား'

ဆက်လက်၍ ထိုးကြပြန်ရာ ၃၂၀ ကျပ်၊ ၆၄၀ ကျပ် အထိ တင်သွားလေပြီ။

'တော်ပါတော့ ဆပ်၊ ဆပ် ဒီကနေ့ လက်မတွေ့ဘူး'

'မတော်ဘူးကွာ၊ အချိန်ရှိသေးတယ်၊ ထိုးကြဦးစို့'

'ဒီလိုဆိုရင် ၄၀၀ ကျပ်တန်း ထိုးပါတော့ဆပ်'

အဗ္ဗဒူးလ်၏ အကြံမှာ ဤတစ်ပွဲတွင် လျှော့ကစားပြီး ၄၀၀ ကျပ် ပြန်ရှုံးလျှင် ၂၄၀ ကျပ် အနိုင်ကျန်သေး၍ တော်လောက်ပြီဟု သဘောပိုက်သည်။

'ကောင်းပြီကွာ၊ မင့်သဘောပေါ့'

ထိုပွဲ ကစားကြရာတွင် အဗ္ဗဒူးလ်က လျှော့ကစားသော်လည်း ဘောလုံးများသည် ပေါက်ကက်ထဲသို့ အလိုအလျောက် လမ်းရှာပြီး ဝင်ကြသကဲ့သို့ စွတ်ခနဲ စွတ်ခနဲ ဝင်သွားကြသည်နှင့် အဗ္ဗဒူးလ်က ရှေ့မှ ရောက်နေပြန်လေပြီ။ ထိုအခါ၌ကား ဣန္ဒြေမပျက် ကစားလေ့ရှိသော ဘလှသိန်းမှာ မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်လာ၍ ဘောလုံးများကို ကျိန်ဆဲလာတော့သည်။ ဤတွင် အဗ္ဗဒူးလ်သည် အလွန်ခက်ခဲသော "ရှော့" များကို "ဖော်လန်တီယာ" လုပ်၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုးခြင်းအားဖြင့် ရပြီးသော ပွိုင့်များကို လျှော့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။ ဤအပြုအမူကို ဘလှသိန်းက ရိပ်မိ၍–

'ဘာလဲကွ အဗ္ဗဒူးလ်၊ မင်းက တမင်လျှော့ကစားပြီး အရှုံးပေးမလို့လား'

'မဟုတ်ပါဘူး ဆပ်၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကစားပါတယ်'

'နောက်တောက်တောက် မလုပ်နဲ့နော် မင်း'

မည်သို့ဆိုစေ၊ အဗ္ဗဒူးလ်သည် ၎င်းပွဲကို ရှုံးအောင်ထိုး၍ ၄၀၀ ကျပ်ရှုံးပြီး၊ ၂၄၀ ကျပ်မျှ ကျန်တော့ရာ၊ ခံပိတ်ချိန်လည်း ရောက်လာလေပြီ။ အဗ္ဗဒူးလ်သည် ဘောလုံးများကို သိမ်းနေစဉ် ဘလှသိန်းမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ရှိသော မျက်နှာနှင့် ငေးလျက် ရှိနေသည်။

'ဟော့…ငါ့လူ အဗ္ဗဒူးလ်'

'ဆပ်'

'ဒီလို ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ ငါ့မှာ ခုချက်ချင်း ငွေ ၂၄၀ ကျပ် ပေးစရာ မရှိသေးဘူးကွ။ လာမယ့် ကြာသပတေးနေ့ကျရင်တော့ ၂၄၀ ကျပ် မကဘူး၊ ၂၄၀၀ ကျပ်လည်း ငါ ပေးနိုင်တယ်။ ဒီတော့ကာ ဟိုနေ့ကျအောင် စောင့်ပါဦးလား ငါ့လူရယ်'

အသံတုန်ယင်လျက် မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ပြောရှာသည်။

'ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆပ်၊ ကျွန်တော် စောင့်နိုင်ပါတယ်'

'စားပွဲခကော ဆပ်'

'ဘီလ်ယူခဲ့ကွာ၊ ငါ လက်မှတ်ထိုးခဲ့မယ်'

လက်ငင်းပေးနေကျဖြစ်သော ဘလှသိန်းမှာ ထိုညတွင် ခုံခအတွက် လက်မှတ်ထိုး၍ သွားလေသည်။ လက်များလည်း တုန်လျက် ရှိသည်ကို အဗ္ဗဒူးလ် မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ဟိုတယ်ပိတ်တော့မည်ဖြစ်၍ ဘလှသိန်း ထွက်သွားရာတွင် အရက်တစ်ခွက်မျှ မသောက်ဘဲလျက်နှင့်၊ အရက်မူးသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခြေလှမ်းမမှန်ဘဲ၊ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း

အဗ္ဗဒူးလ် မြင်လိုက်ရသည်။ ဘလှသိန်းကား စိတ်ထိခိုက်ပုံ ရသော်လည်း အချို့လူများကဲ့သို့ စိတ်ညစ်တိုင်း အရက်တွေ နင်းကန်မသောက်သည့် အတွက်လည်း အဗ္ဗဒူးလ် အံ့ဩမိသည်။ သို့သော် အရက်ဖိုးပေးရန် ပိုက်ဆံ မပါသောကြောင့် လေလောဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

ထိုနေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍၊ ကြွေးဆပ်ပါမည်ဟု ကတိပြုထားသော ကြာသပတေးနေ့မှာ ၅ ရက် လိုသေး၏။ ဘလှသိန်းသည် နောက်ရက်များ တွင် မပေါ်လာတော့ဘဲ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည ၁၀ နာရီကျော်မှ ပေါက်လာ၏။ ထိုည၌ ဘလှသိန်းသည် "ဒင်းနားဆု" အပြည့်အစုံဖြင့် ဘိုလိုဝတ်လာရာ၊ ဘီလိယက် ထိုးနေကြသော ဘာဘူကြီး၊ ကိုဘခိုနှင့် အခြားအပေါင်းအသင်း များမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြ၏။ ဘီလပ်မှ ချုပ်ခဲ့ဟန်ရှိ၍ အလွန်ပုံကျပြီး အလွန်ကောင်းသော အဝတ်နက်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားရာ၊ သေးသွယ်ကြော့ရှင်း သော သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် အလွန်ဟပ်မိသဖြင့် လူတိုင်း ငေးကြည့် နေမိသည်။

ဘလှသိန်းသည် အပေါင်းအသင်းများကို ဖော်ရွေစွာနှင့် နှုတ်ဆက် သော်လည်း၊ ဘာဘူကြီးက ကစားဖို့ ခေါ်သည်ကို ငြင်းပယ်လျက် မျက်နှာမှာ လည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျ မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ် ကျနွှေကြီးလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် ဘလှသိန်းသည် ခုံရှည်မြင့်ပေါ်သို့ တက်မထိုင်ဘဲ၊ တစ်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ကာ အဗ္ဗဒူးလ်အား ခေါင်းညိတ်ခေါ်ပြီးနောက် …

'နက်ဖြန်ခါ ကြာသပတေးနေ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆပ်'

'ဒါပေမဲ့ မလာခဲ့နဲ့ဦး အဗ္ဗဒူးလ်၊ ဟို နောက်ကြာသပတေးနေ့ကျမှ လာခဲ့ ကြားလား'

'ကောင်းပါပြီ ဆပ်'

အဗ္ဗဒူးလ်မှာ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ဘလှသိန်း၏ တိုက်ခန်းသို့ စေခိုင်းခြင်း ခံရဖူးသည်နှင့် သူ၏ နေရာကို သိပြီး ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုနောက် ဘလှသိန်းသည် ဘာဘူကြီးတို့ လူစုက တိုက်သော အရက်ကိုပင် မသောက်ဘဲ ငြင်းပယ်ပြီး၊ ဟိုတယ်မှ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဘလှသိန်း၏ ပါးစပ်မှ ဝိုင်အရက်စော် နံခြင်းကိုကား အဗ္ဗဒူးလ် သတိပြုလိုက်မိသည်။

ဘလှသိန်း ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် ဘာဘူကြီးတို့ လူစုသည် ဘလှသိန်း အဝတ်အစားနှင့် ဂိုက်ဆိုက်ကျပုံ အကြောင်းများ ကို အနည်းငယ် ဆက်လက်ပြောဆိုကြရာမှ ဘာဘူကြီးက –

'ဒီကနေ့ည ဂါဗါနာ့ ဒင်းနားပါတီ ရှိတယ်ဗျ၊ ကိုယ့်လူလည်း အဲဒီက ပြန်လာတယ် မှတ်တယ်'

'ဘာကြောင့် ခင်ဗျား ဒီလို တွေးနိုင်သလဲ'

'သူ့အဖေက မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်မှာ ဒေါက်တာစုန်စီဖိုးတို့ ရန်ကုန်က "တူ–သာ–သင်း" တို့ အဖွဲ့နဲ့ ပါတီကျတယ်ဗျ။ သူက ကျုပ်ကို ပြောဖူးတယ်။ ဒီတော့ ဂါဗါနာ့ ဒင်းနားပါတီကို သူ့ဖိတ်ရင် အံ့သြစရာ မရှိဘူးပေါ့'

'သူ့အဖေ ရှိသေးလား'

'မရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ့်လူ ဘိလပ်မှာရှိတုန်း သေတယ် ပြောတယ်'

'မြေပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ယောက် ဆို'

'သူ့နယ်မှာတော့ ထိပ်ပဲ့'

*

နောက် ကြာသပတေးနေ့၌ အဗ္ဗဒူးလ်သည် စပတ်လမ်း(ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း)နှင့် ဒါလဟိုဇီလမ်း (မဟာဗန္ဓုလလမ်း)ထောင့်တွင်ရှိသော ဘလှသိန်း၏တိုက်ခန်းသို့ သွား၏။ အလယ်ထပ် တစ်ထပ်လုံး ငှားထား၍ အတော် သပ်ရပ်ခမ်းနားစွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထား၏။ ဘလှသိန်း၌ အစေခံ သုံးလေးယောက် ရှိရာ၊ အဗ္ဗဒူးလ်သည် လှေကား၌စောင့်သော ဒရဝမ်ကုလားနှင့် တွေ့၍ 'ဆပ် အိပ်နေတယ်' ဟု ပြောသည်နှင့် 'ဒါဖြင့် ထိုင်စောင့်ဦးမယ်' ဟု ဆိုကာ စောင့်နေ၏။ ဒရဝမ်ကုလားမှာ ဘလှသိန်း၏ ဌာနဖြစ်သော

ကျိုက်လတ်မှ ပါလာသော "ငယ်ကျွန်" တစ်ဦးဖြစ်ရာ၊ အဗ္ဗဒူးလ် ထိုင်စောင့်ရင်း စကားလက်ဆုံ ကျ၍ သူ့ "သခင်" အကြောင်းကို ညည်းတွားပြောဆိုလေသည်။

သူ့သခင် ဘလှသိန်းမှာ အတွင်းဝန်ချုပ်နှင့် တွေ့ရန်ဆို၍ ကျိုက်လတ်မှ လာခဲ့ပြီး ဤတိုက်ခန်းကို ငှားနေရာတွင်၊ ငွေကို ရေလို သုံးဖြုန်းနေသည်ဟု ဘဏ္ဍာစိုး ဦးသက်ပြင်းက ပြောကြောင်း၊ ရောက်ခါစ၌ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်သော်လည်း နောက်ရက်များတွင် အိမ်၌ ပြန်အိပ်သည် မရှိတော့ဘဲ၊ မိုးလင်းအောင် လည်ပတ်နေတတ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် ဝတ်လုံ လုပ်ဖို့ အကြံနှင့် လာခဲ့သော်လည်း ဘာမျှမလုပ်ဘဲ ဟိုတယ်နှင့် ကလပ်များတွင် အချိန်ကုန်ခဲ့ကြောင်း၊ ကျိုက်လတ်သို့ ခဏခဏ ငွေမှာယူ၍ လယ်မြေများကိုပင် ပေါင်နှံရသည်ဟု ဦးသက်ပြင်းက ပြောကြောင်း၊ တစ်ခါက လယ်ပေါင်သော ငွေသုံးသောင်း ရောက်သော်လည်း ၅ ရက်အတွင်း ကုန်သွား၍ တိုက်လခပင် မပေးနိုင်ကြောင်း၊ လယ်ပေါင်သော ငွေများမှာ ၁၀ ရက်တစ်ကြိမ်၊ ၁၅ ရက် တစ်ကြိမ် ရောက်လာ၍ ယခုဆိုလျှင် တစ်သိန်းကျော်ပြီ ထင်ရကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောလျက်ရှိစဉ်၊ ဘလှသိန်း နိုးပြီဆို၍ ဦးသက်ပြင်းက ခေါ်သည်နှင့် အဗ္ဗဒူးလ် ဝင်သွားလေသည်။

ဘလှသိန်းသည် အဗ္ဗဒူးလ်အား အခန်းကလေးထဲသို့ ခေါ်၍ 'နေပါဦး အဗ္ဗဒူးလ်၊ ငါ့မှာ ငွေမရောက်သေးဘူးကွ၊ ရှေ့အပတ်လောက် ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ရော့ကွာ၊ မင့်မှာ အရေးကြီးရင် ဟောဒီ ငွေဖလားကြီးကို ပေါင်သုံးနှင့်' ဟု ဆိုကာ စားပွဲပေါ်မှ ငွေဖလားကြီးတစ်လုံးကို ပေးလိုက်သည်။ အဗ္ဗဒူးလ်သည် ဖလားကြီးကို အဝတ်နှင့် ထုပ်ယူခဲ့၍ အပေါင်ဆိုင်၌ ငွေ ၄၀ ကျပ်နှင့် ပေါင်ပြီး လက်မှတ်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

'ဒါဖြင့် မင့်ငွေ ၂၀၀ ကျပ်တိတိ ကျန်သေးတာပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆပ်'

'အေးကွာ၊ ရှေ့အပတ်လောက်တော့ ရှင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ပြန်တော့၊ လက်ဖက်ရည် တိုက်လိုက်ကြရဲ့လား'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ကျွန်တော် သောက်ပြီးပါပြီ ဆပ်'

စင်စစ်မှာ ဘဏ္ဍာစိုး ဦးသက်ပြင်းသည် အခန်းထဲမှ အထုပ်ကြီးနှင့် ထွက်လာသော အဗ္ဗဒူးလ်အား လက်ဖက်ရည်တိုက်ချင်သော စေတနာ မရှိချေ။

နောက်ရက်များတွင် ဘလှသိန်းသည် ဟိုတယ်သို့လာတိုင်း အရပ်ရပ် အသုံးစရိတ် ဘီလ်များကို လက်မှတ်ထိုးကာ အကြွေးခံတော့သည်။ ဘီလိယက်ခုံခ၊ အရက်ဖိုး၊ သရေစာ၊ ည ထမင်းများအတွက်လည်း လက်မှတ်ထိုးတော့၏။ ယခင်က ရံဖန်ရံခါမျှသာ ဟိုတယ်၌ ထမင်းစားသော်လည်း ယခုမူ နံနက်စာ၊ နေ့လယ်စာ၊ ညစာများကို နေ့တိုင်းပင် စားတော့သည်။ ဟိုတယ် မန်နေဂျာကမူ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်သော လူတစ်ယောက်ဆိုကာ လက်မှတ် ထိုး၍ အကြွေးစားသောက်ခြင်းများကို ပထမ၌ ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုလေသည်။ သို့သော် လက်မှတ်ထိုးသည့် ရက်ကစ၍ သုံးလေးလတိုင် ပေးဆပ်ခြင်း မပြုသောအခါ၊ မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်လာတော့သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ မန်နေဂျာက သတိပေးသောအခါ ဘလှသိန်းက 'စိတ်ချပါ မန်နေဂျာ၊ အိမ်က ငွေရောက်တော့ ကျုပ် အားလုံး ရှင်းပေးပါမယ်။ မပူပါနဲ့'

'တစ်လကိုတစ်ကြိမ် စာရင်းရှင်းဖို့ ထုံးစံရှိတယ်'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ယုံပါ၊ ပေးပါ့မျ'

'ကျွန်တော်က ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ရှင်က ခဏခဏ အပြောခံရတယ်ဗျ'

'ကဲပါလေ ရှေ့အပတ်လောက် ပေးပါမယ်'

*

ထိုနောက် တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်အကြာတွင် ဘလှသိန်းသည် အတွင်းဝန်ရုံးမှ ဘိုကပြား စာရေးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဘီလိယက်ကစားကြရာ၊ ဘိုကပြားက 'ဒင်းနားကျွေးတမ်း လုပ်ဗျာ' ဟု ပြောသည်နှင့် 'စိန်လိုက်ဗျာ' ဟု ပြန်ပြောပြီး ကစားရာ ဘလှသိန်း ရှုံး၏။ နောက်တစ်ပွဲတွင် ဝီစကီတစ်လုံး

တမ်း ကစားပြန်ရာ ဘိုကပြားပင် နိုင်လေသည်။ ဤတွင် ဘိုကပြားက 'ဆာလှပြီဗျာ၊ စားပြီးမှ တစ်ပွဲထိုးချင် ထိုးတာပေါ့' ဟု ပြောသည်နှင့် ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ စားပွဲထိုးသော ဘွိုင်ကုလားသည် စားစရာများ ယူလာခဲ့သော်လည်း ဝီစကီပုလင်း မယူခဲ့ဘဲ နေ၏။ ဘိုကပြားက 'ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားဝီစကီ' ဟု ဘလှသိန်းအား မေး၍ ဘလှသိန်းက ဘွိုင်ကုလားကို အမိန့်ပေးရာ၊ ဘွိုင်ကုလားသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး တစ်ဖန်ပြန်လာ၍ 'မန်နေဂျာဆပ်က ဆလံပေးပါသည်' ဟု ပြောသဖြင့် ဘလှသိန်း ထ သွားသည်။

ဘလှသိန်းသည် မန်နေဂျာနှင့် တွေ့၍ 'ဘာလုပ်တာလဲဗျာ' ဟု မေးရာတွင်၊ 'ဘာမှမလုပ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ပိုင်ရှင်က ခင်ဗျားကို ကြွေးဟောင်း မဆပ်မချင်း နောက်ထပ် ကြွေးမပေးပါနဲ့လို့ အမိန့်ပေးထားတယ်။ စားစရာကိုတော့ ပြင်ပြီးသား ဖြစ်နေလို့ ပေးရတယ်၊ အရက်ကိုတော့ မပေးနဲ့လို့ ကျွန်တော်က ပြောထားလိုက်တယ်' ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလေသည်။ ဘလှသိန်းက နက်ဖြန် သန်ဘက်တွင် ပေးဆပ်ပါမည် ပြောသော်လည်း မရချေ။ ဤတွင် ဘလှသိန်းသည် အဗ္ဗဒူးလ်ထံသို့ ထွက်လာ၍ ငွေ ၅ ကျပ်ကို ရှိခိုးဦးတင်ပြော၍ ချေးသော်လည်း၊ အဗ္ဗဒူးလ်မှာ ပိုက်ဆံမပါသော ကြောင့် မချေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဘလှသိန်းသည် ကြံရာမရ သည်နှင့် ဘိုကပြားကို ထမင်းစားခန်းတွင် ပစ်ထားခဲ့ပြီး လန်ခြားတစ်စီးနှင့် ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

ဘိုကပြား ထွက်လာ၍ အဗ္ဗဒူးလ်အား မေးသဖြင့် ပြန်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း ပြောသောအခါ 'ဘယ်လိုလူပါလိမ့်' ဟု ရေရွတ်ကျိန်ဆဲ သွား၏။

ချိန်းထားသောနေ့၌ အဗ္ဗဒူးလ်သည် ကြွေးတောင်းရန်အတွက် စပတ် လမ်း (ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း)ထောင့်၌ရှိသော ဘလှသိန်း၏ တိုက်ခန်းသို့ သွားရာ မထသေးကြောင်း ပြောသည်နှင့် ထိုင်စောင့်နေ၏။ အချိန်မှာကား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၉ နာရီ ကျော်လေပြီ။ ဒရဝမ်အား 'ခါတိုင်း ဘယ်အချိန် ထ သလဲ'ဟု မေးရာ၊ '၈ နာရီထက် ဘယ်တော့မှ နောက်မကျဘူး' ဟု ပြန်ပြောသည်။ ၉ နာရီခွဲ တိုင်အောင် စောင့်ရင်း ကုလားဒရဝမ်နှင့် စကားပြောနေရာ၊ ၎င်းက မိမိတို့၏ သခင်ကလေးမှာ ကြာလေ ပျက်စီးလေ ဖြစ်နေကြောင်း များနှင့် ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေသည်။

၉ နာရီခွဲပြီးလတ်သော် ဘဏ္ဍာစိုး ဦးသက်ပြင်းသည် နေမြင့်လှပြီ ဆို၍ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ရာ၊ အိပ်နေပုံ ဟန်မကျဟု အောက်မေ့၍ အခြားသော အစေခံများကို ခေါ်ပြု၏။ ဦးခေါင်းမှာ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် မဟုတ်ဘဲ ခုတင်အစွန်းမှ လျှောကျလျက် ရှိသည်နှင့် မသင်္ကာကြသဖြင့် ခေါ်ကြည့်ကြရာ မထူးချေ။ နောက်ဆုံး၌ တံခါးကို အတင်းဖွင့်ပြီး ဝင်ကြည့်၍ အသက်မရှိကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဆရာဝန်ကို ခေါ်ပြရာ၊ အဆိပ်သောက်၍ သေသည်မှာ ၆ နာရီထက်မနည်း ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုလေသည်။

အဗ္ဗဒူးလ်မှာမူ မှန်ပေါက်မှ အစေခံများနှင့်အတူ ချောင်းကြည့်၍ ခုတင်အစွန်းတွင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပါးစပ်ကလေး ဟ နေသော ဘလှ သိန်းကို မြင်လိုက်ရကတည်းက ချက်ချင်းလှည့်ဆင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ရာ၊ ဟ နေသော ပါးစပ်ထဲမှ ရွှေသွားကလေးတစ်ချောင်း လက်နေသော အရောင် သည် သူ၏မျက်စိကို ယနေ့တိုင် တိုးဝင်လျက် ရှိသည်ဟု ဝန်ခံ ပြောဆို ပါသေးသတည်း။

(စာရေးဆရာကြီး တော်လ်စတွိုင်းကို ဘူပသည်။)

(Leo Tolstoy ၏ A Billiard Marker'sNotesကို မှီးပါသည်။)

[သွေးသောက်၊ အမှတ် (၁၃၈)၊ ဇူလိုင်လ ၁၉၅၇]

ကံကောင်းလို့ မသေ

ရန်ကုန်မြို့ မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာလမ်း)၌ ရှိသော ဆေးတိုက်များအနက် ဒေါက်တာတင်ရွှေ၏ သဘာဝဆေးတိုက် (Nature's Medical Stores) မှာ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့်မြင့်သော မှန်တံခါးကြီးပေါ်တွင် တစ်ထွာခန့် ရှိသော ရွှေစာလုံးကြီးများ ရေးသားလျက် တရုတ်ကြွေပန်းအိုးကြီးများတွင် ရောင်စုံ အင်္ဂလိပ်ရာသီပန်းပင်များ အဖူးအပွင့်တွေနှင့် စွင့်စွင့်ငွားငွား။ ၎င်း အထက်မှ နိုင်ငံတော်အလံကြီးကလည်း တလွင့်လွင့် တလွှားလွှား ရှိနေ သည့်ပြင်၊ ကားကြီး ကားကောင်းများသည်လည်း ဆေးတိုက်ရှေ့တွင် တစ်စင်းဝင် တစ်စင်းထွက် အဆက်မပြတ်အောင် စည်ကားလှသောကြောင့် အခြားသော ဒေါက်တာများ၏ မျက်မုန်းကျိုးခြင်း အခံရဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာ တင်ရွှေမှာ အမ်ဘီဘီအက်(စ်) အောင်ပြီးနောက် အစိုးရဘက်၌ အမှုထမ်း၍ ၅ နှစ်ခန့် ကြာရှိရာတွင် အထက်လူကြီးများနှင့် "စကားများ" သဖြင့် စာချုပ် နှစ်စေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ပြီးလျှင် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ သွား၍ ကာလသားရောဂါနှင့် ပတ်သက်သည့် ပညာများကို ဘွဲ့တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆွတ်ခူးနိုင်သည့်တိုင်အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့လာ သင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ကာလသားရောဂါ ဟူသည်မှာ ယောကျ်ား တိုင်းလိုပင် အနည်းနှင့်အများ စွဲကပ်ဖူးသူတို့သာ များကြသည် ဖြစ်သော ကြောင့်၊ ပိုက်ဆံကြေးငွေ တတ်နိုင်၍ လူမသိစေလိုသော "ဝါလား" ရောဂါ သည်ဆိုလျှင် ဒေါက်တာ တင်ရွှေထံသို့ မရောက်ဖူးသူ မရှိသလောက် ဖြစ်၍၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"စပါယ်ရှယ်လစ်" အမည်ခံထားသော ဒေါက်တာတင်ရွှေမှာ ကုသ၍ လက်မလည်နိုင်၊ ပိုက်ဆံ ဆိုသည်မှာလည်း 'မလိုချင်အဆုံး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကာလသားရောဂါ အငုတ်အရင်းမှ ဖြစ်တတ်၍ အသက် ၅၀ ကျော်သူတို့အဖို့၌ ရှင်းရှင်းကြီး လွတ်ကင်းသူဆို၍ ခပ်ရှားရှားရှိတတ်သော "ပန်းသေ"ရောဂါသည်ကား၊ ဒေါက်တာတင်ရွှေ၏ အထူးတလည် လေ့လာသင်ကြားခဲ့သော ပညာရပ်ဖြစ်၍ ငွေစက္ကူအခေါက်လိုက် သိမ်းဆည်း၍ မနိုင်အောင် ပိုက်ဆံရသော ရောဂါဖြစ်ပေ၏။ ဒေါက်တာတင်ရွှေ၏ ကျော်ကြားသော အင်္ဂါတစ်ခုမှာ ၎င်းရောဂါ စွဲကပ်သူဆိုလျှင် ဟိုလိုဒီလိုဖြင့် အချိန်ဆွဲကုသ မနေဘဲ ပျောက်နိုင်လျှင် ပျောက်နိုင်မည်၊ မတတ်နိုင်လျှင် မတတ်နိုင်ဆို၍ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ပြောပြကုသသည်ဟု နာမည်ရခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာတင်ရွှေ၏ "စပါယ်ရှယ်လစ်" ပညာအကြောင်းကို လူတိုင်းလည်း မသိ။ သိပြီးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ၎င်းဆေးတိုက်ရှေ့သို့ အချိန်မရွေး ဆိုက်ရောက်လာကြသည့် မျက်နှာဖြူ၊ မျက်နှာဝါ၊ မျက်နှာညိုများနှင့် မျက်နှာမည်းများ၏ ဆီဒင်ကားကြီးများကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ၎င်းရောဂါ ကင်းလွတ်သော "မျက်နှာကြီး" ဟူ၍ ရှိမှ ရှိပါသေး၏လောဟု အောက်မေ့ မိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြလျက်ရှိသော အချိန်တွင် ကတ္တီပါဆိုဖာကြီးများနှင့် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ ခင်းကျင်းထားသော အခန်းကြီးအတွင်း ဖိတ်ဖိတ်တောက် ပြောင်လက်သော စားပွဲကြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဒေါက်တာတင်ရွှေနှင့် ရောဂါသည်တစ်ယောက်သည် ရောဂါအကြောင်းကို ဆွေးနွေးလျက် ရှိ၏။ ရောဂါသည်မှာ နာမည်ကြီး မြေပိုင်ရှင်တစ်ယောက်၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည့်အလျောက် ငယ်ရွယ်စဉ်က အပျော်အပါး လိုက်စားချင်တိုင်း လိုက်စားခဲ့သဖြင့် ကာလသားရောဂါ စွဲကပ်ရာမှ ပန်းသေရောဂါ ဖြစ်၍ အိမ်ထောင်လည်း မပြုနိုင်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အရင်းအချာလည်း မရှိဘဲ "တစ်ကောင်ကြွက်" နေထိုင်ရသူ ဖြစ်လေသည်။

ရောဂါသည် ကိုရှုဝံသည် ဒေါက်တာတင်ရွှေအား အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ပြောပြ၍ ဒေါက်တာတင်ရွှေက ကိုရှုဝံ၏ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ အလုံးစုံကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးရာတွင်၊ ကျွမ်းကျင်နားလည်၍ ဖြန်းသန်းညှစ်ယူရန် ဝါသနာမရှိသော ဒေါက်တာတင်ရွှေက ရောဂါ"ကျွမ်း" နေပြီဖြစ်သောကြောင့် မျှော်လင့်ရန် မရှိကြောင်းကို တစ်ခါတည်း ပြောပြလေတော့သည်။ ကိုရှုဝံလည်း မျက်နှာညှိုးသွားသည်နှင့် ဒေါက်တာတင်ရွှေက စကားဖာသော အနေမျိုးနှင့် 'ခင်ဗျားပါးက အမာရွတ်ဟာ တော်တော်ကြာပြီ ထင်တယ်၊ ဒီလက်ထက်ဆိုရင် ဆေးနည်းကောင်းပေါ်လာလို့ လုံးဝ အမာရွတ် မထင်စေရအောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာပဲ' ဟု ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်မိသည်တွင် ကိုရှုဝံသည် အမာရွတ်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လျက် ...

'ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ တော်တော်ကြာပါပြီ၊ ကတ်ကြေးမှ အဆိပ်ပါသွားတယ်ဆို ထင်ပါရဲ့။ ပျောက်အောင် တော်တော်ကုယူရလို့ အမာရွတ်ထင်နေတော့တယ်'

'ကတ်ကြေးနဲ့ ဘယ်ပုံ ခိုက်တာလဲဗျ'

'တခြား ဟုတ်ရိုးလာဗျာ၊ ကျွန်တော့်တူမကလေး ခင်နုနုပေါ့။ နာမည်က နုနုတဲ့၊ ကြမ်းလိုက်တာက လွန်ရော။ သူ့အဖေက အမူးလွန်ပြီး အန်ဖတ်ဆို့ သေရှာလေတော့ အိမ်လာနေခိုက်မှာ ကျွန်တော်က ကျီစားပြီး အရက်သမား သမီးလို့ ခေါ်လိုက်မိတာ ကျွန်တော့်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ လှမ်းပေါက်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ပါလားဗျ၊ မျက်လုံးမှန်ရင် ကန်းတာပေါ့'

'အာဂ မိန်းကလေးပါတကား၊ ဘယ်အရွယ် ရှိပြီလဲ'

'ဒီတုန်းက ၁၂ နှစ်သမီးသာ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မနေတော့ပါဘူး ဆိုပြီး သူ့အဒေါ်တစ်ယောက်ဆီ သွားနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ပညာသင်ပေးပါတယ်။ အခုတော့ ဆေးကျောင်းမှာ အမ်ဘီဘီအက်(စ်) သင်နေလေရဲ့၊ အလွန်စိတ်ဆတ်တဲ့ ကောင်မကလေးပဲ ဒေါက်တာ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုနောက် ဦးရှုဝံနှင့် ဒေါက်တာတင်ရွှေတို့သည် ရောဂါအကြောင်းကို တစ်ဖန် ပြန်ဆက်ကြပြန်ရာ၊ ဒေါက်တာတင်ရွှေက မိမိ နားလည်သလောက်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းနေ၍ အာဟာရဖြစ်သော အစားများကို မှီဝဲခြင်းမှတစ်ပါး အကြံပေးရန် မတတ်နိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်နှင့်၊ ဦးရှုဝံလည်း သက်ပင့်ရှူကာ ထိုအခန်းမှ ထွက်လာလေသည်။

*

ဆေးကောလိပ် ကျောင်းကြီး၌ ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီးသည် အဆိပ်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လက်ချာပေးသည့်တွင်၊ အဆိပ်အနည်းငယ်ပါရှိသော ဖန်ဘူးကလေးများကို ဆေးကျောင်းသားများအား တစ်လုံးစီပေးထား၍ နမူနာအဖြစ်နှင့် ပြထား၏။ ကျောင်းသားများသည် ဖန်ဘူးထဲမှအဆိပ်မှုန့်ကလေးများကို ဝါဂွမ်းပေါ်တွင်တင်၍ အသီးသီးကြည့်ရှုကြစဉ်ပရော်ဖက်ဆာက ထိုအဆိပ်၏ သတ္တိအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။ ၎င်းအဆိပ်သည် အလွန် "တာသွား" သောကြောင့် ထိုဖန်ဘူး၌ပါရှိသလောက် ဆိုလျှင် လူ ၅ ယောက်ကို စင်းစင်းသေစေနိုင်လောက်သည် ဟုလည်း ပြောပြ၏။

လက်ချာပြီးဆုံး၍ ကျောင်းဆင်းခါနီးတွင် ကျောင်းသားများသည် မိမိတို့ လက်ဝယ်သို့ ပေးထားသော နမူနာ ဖန်ဘူးကလေးများကို ပစ္စည်းထိန်းအရာရှိလက်သို့ ပြန်အပ်ကြရ၏။ ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော ခင်နုနုမှာမူ ဖန်ဘူးကလေးများကို တံခါးဝ၌ရှိသော စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့ရန် ဖြစ်သော်လည်း အခြားကျောင်းသူတစ်ယောက်နှင့် လှမ်း၍ စကားပြောရင်း ဆင်းလာခဲ့မိသည့် အတွက်ကြောင့်၊ ဖန်ဘူးကို စားပွဲပေါ်၌ မထားခဲ့မိဘဲ လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့မိလေသည်။ လှေကားအောက်သို့ ရောက်သောအခါမှ ထိုအကြောင်းကို သတိရသော်လည်း ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ရန် ပျင်းသည်နှင့် နောက်တစ်ခါမှ ပြန်အပ်တော့မည်ဟု အောက်မေ့ကာ လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ခင်နုနုသည် ဆေးကျောင်း၌ ပညာသင်လျက်ရှိစဉ် လက်ထောက်အစိုးရဝတ်လုံ ကိုကျော်သိန်းနှင့် ချစ်ကြိုက်လျက်ရှိ၍၊ ကိုကျော်သိန်း လျှောက်လဲလျက်ရှိသော အမှုတစ်မှုအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ တွေးတောနေမိသောကြောင့် ထိုပုလင်းကို အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ပြန်မထားခဲ့မိခြင်းဖြစ်၏။ အမှုမှာ နာမည်ကျော်လူဆိုးကြီး စိန်စားမြှောင်၏ အမှုဖြစ်၍ တစ်မြို့လုံး စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိရာ၊ ဝတ်လုံလက်သစ်မျှသာ ရှိသေးသော ကိုကျော်သိန်းမှာ ဤအမှု၌ တရားခံအဖြစ် ထင်ရှားအောင် လျှောက်လဲနိုင်လျှင်နာမည်ကောင်း ရ၍ ကြီးပွားဖို့ရှိ၏။ တရားခံသည် နာမည်ကျော်ဝတ်လုံကြီးနှစ်ယောက်ကို ငှားထားသည့်ပြင် တရားသူကြီးမှာလည်း ပုလိပ်ကိုမုန်း၍တရားခံကို လွှတ်ပစ်တတ်သည်ဟု နာမည်ကျော်သော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုကျော်သိန်းအတွက် အလွန်ခဲယဉ်း၏။ တစ်မြို့လုံးကလည်း တရားခံ လွှတ်လိမ့်မည်ဟု တစ်ပေးလျက်ရှိရာ ဤအမှုတွင် ပြစ်မှုထင်ရှားအောင် လျှောက်လဲနိုင်ပါက ကိုကျော်သိန်း၏ နာမည်သည် တရားရုံးလောကတွင် ချက်ချင်း ထိုး၍ တက်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်နုနုသည် မိမိ၏ရည်းစား ကိုကျော်သိန်း အောင်မြင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေရသည့်အတွက် သင်ပြသော စာ၌ ကောင်းစွာ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ခင်နုနုသည် စိန်စားမြှောင်အမှု စီရင်ချက်ချမည့်နေ့ဖြစ်၍ အမှုအကြောင်းကို သိလိုဇောနှင့် ကျောင်းမှ ဆင်းလာပြီးလျှင်ကိုကျော်သိန်းနှင့် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားသော ရိုမာနီဟိုတယ်သို့ လာခဲ့၏။ ကိုကျော်သိန်းမှာကား ရောက်နှင့်ပြီဖြစ်၍ အခန်းငယ်ကလေးတစ်ခန်းမှ စောင့်မျှော်လျက်ရှိ၏။ ခင်နုနုသည် ခန်းဆီးကန့်လန့်ကာကို လှပ်လိုက်၍ ကိုကျော်သိန်း၏ ရွှင်ပျသော မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဝမ်းပြိုင်နက်အမှုနိုင်ခဲ့ကြောင်း သိနိုင်လေပြီ။

'ဘယ့်နှယ်လည်း၊ နိုင်ရဲ့ မဟုတ်လား'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ နုနုရေ့'

'မျက်မြင်သက်သေ မရှိဘဲနဲ့ အပြစ်ပေးနိုင်တာများ တော်ပေသေးရှင်'

'တချို့အမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေ တိုက်ရိုက်မရှိပေမဲ့ ဟိုလူ၊ ဒီလူ ထွက်ချက်တွေကို စပ်ဟပ်ကြည့်လို့ အားလုံး ညီညွတ်နေတယ်ဆိုရင် လုံလောက်တာပဲ နုနုရဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မျက်မြင်သက်သေတွေပါဆိုပြီး လေးငါးယောက် တင်ပြပေမဲ့ ဟိုဘက်ရှေ့နေက မွှေနှောက်မေးလိုက်လို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကွဲလွဲကုန်ရင် အားလုံးပျက်ကုန်တော့တာပဲ။ ငဖြူက ငမဲ သတ်တာကို ငနီက မျက်စိနဲ့ မြင်မိတယ်လို့ သက်သေထွက်ပေမဲ့ ငနီဟာ မတရားသက်သေလိုက်မှုနဲ့ အပြစ်ရဖူးပါတယ်ဆိုရင် သူ့ထွက်ချက်ဟာ အလကား ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ'

'ဘာပြောပြောလေ၊ နုနုကတော့ ကိုကျော်သိန်းဘက်က နိုင်တယ်ဆိုရင် ကျေနပ်တာပါပဲ။ ရုံးထဲမှာ ဘယ်လို ပြောကြသလဲ'

'ကိုယ်တော့ ဒီအမှု နိုင်လိုက်တာ ရှေ့ဆောင် ဝတ်လုံကြီးဖြစ်ဖို့ တစ်ထစ် နီးသွားတာပဲလို့ ပြောကြတယ်။ ဟိုဘက်က ဘိလပ်သား ဝတ်လုံကြီးတွေ နှစ်ယောက်တောင်မှ နုနုရဲ့။ တကယ့်အချက်ထဲမှာမှ ကိုယ့်ဆရာကြီးက ဆေးရုံတက်နေရလို့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်လိုက်တာဆို ဘာပြောကောင်းမလဲ'

'နုနုကလည်း ကိုကျော်သိန်းအတွက် ညတိုင်း ဆုတောင်းပေးပါတယ်'

ဝတ္ထုများ ထုံးစံမှာ ယောက်ျားသည် မိန်းကလေးကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကယ်ဆယ်ရာမှ ချစ်ကြိုက်သော ဘဝသို့ ရောက်ရသည်သာများ၏။ ကိုကျော်သိန်းနှင့် နုနုမှာ ထုံးစံကို ဖျက်၍ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ခဲ့၏။ နုနုကိုယ်တိုင်မှာ နာမည်ကို ဖောက်ဖျက်၍ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ တစ်နေ့သ၌ ကိုကျော်သိန်းသည် ဆေးကျောင်းသူကျောင်းသားများ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြသည်တွင် မိတ်ဆွေ သုံးလေးယောက်၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ၎င်းတို့နှင့် အတူတကွ လိုက်ပါလာ၏။

၎င်းမိတ်ဆွေများအနက်တွင် ခင်နုနု အပါအဝင် မဟုတ်၊ မြင်ဖူးရုံမျှသာ ရှိကြလေသည်။ အင်းလျားကန်သို့ ရောက်၍ လှေကစားကြသောအခါ ကျောင်းသားပီပီ အလွန်ဆော့ကြသဖြင့် လှေမှောက်၍ ရေကူးမတတ်သော ကိုကျော်သိန်းမှာ ရေလယ်ကောင်တွင် မြုပ်ချည်နစ်ချည် ဖြစ်နေ၏။ ခင်နုနုမှာကား မြစ်ကမ်းပါး၌ ကြီးပြင်းခဲ့သည့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် ရေကူးကျင်လည်လှ၏။ လူအားလုံး မျက်လုံးပြူးကြည့်နေကြစဉ် ရေကူးကျင်လည်သော ခင်နုနုသည် လှော်တက်တစ်ချောင်းနှင့် ယက်ကူးသွား၍ တက်စွန်းတစ်ဖက်ကို ကိုကျော်သိန်းသို့ လှမ်းပေးပြီးလျှင် အခြားအစွန်းမှ ကမ်းသို့ရောက်အောင် တွဲခေါ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ယက်ကူးရသော ခရီးတာမှာ လေးငါးဆယ်ပေမျှသာ ဖြစ်၍ အခြားကျောင်းသားများက ခင်နုနုကို အခြားတက်တစ်ချောင်း လှမ်းပေးကာ တွဲခေါ်ခြင်းအားဖြင့် များစွာ မခဲယဉ်းဘဲ ကယ်တင်နိုင်ကြလေသည်။

ဤအလုပ်မှာ ခင်နုနုအဖို့ များစွာ မခက်ခဲသော်လည်း နှစ်တောင်သုံးတောင်မျှ ရောက်အောင် မကူးနိုင်သော ကိုကျော်သိန်းမှာ ကျေးဇူးရှင်မကြီးအနေဖြင့် ကြည်ညို၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ကြည်ညိုခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ ကရုဏာသက်ခြင်း၊ ချီးကျူးခြင်း အစရှိသော အခြင်းအရာများသည် ချစ်ကြိုက်ခြင်းသို့ တွန်းပို့ရာတွင် (ပြိုင်ဘက် မရှိသေးသူတို့ အဖို့၌) အလွန်သေချာသော အောင်သွယ်ဖြစ်ပေရကား၊ ခင်နုနုနှင့် ကိုကျော်သိန်းတို့မှာ များမကြာမီအတွင်း သမီးရည်းစားဘဝသို့ ရောက်ကြလေတော့သည်။

'အမှုနိုင်ရလို့ နာမည်ကောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ နုနုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မေမေသန်းအတွက်ကြောင့် နည်းနည်းစိတ်ပူနေတယ်ဗျ။ ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ မေမေသန်းနဲ့ တွေ့သေးရဲ့လား'

ခင်နုနုမှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာညှိုးသွားသော်လည်း၊ ကိုကျော်သိန်း မမြင်စေရအောင် ဟန်လုပ်ကာ ဖုံးကွယ်ထားလိုက်ပြီးမှ ...

'ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုကျော်သိန်းရယ်၊ သူ့မှာလည်း ငွေရစရာတွေ ရှိပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အချိန်တန်တော့ ဆပ်ပါလိမ့်မယ်'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဆပ်ရင်တော့ တော်ပါရဲ့၊ နို့မို့ရင် ငွေ ၂,၀၀၀ ကျပ် ဆိုတာ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး နုနုရဲ့။ ကျုပ်လခထဲက ဖဲ့ဆပ်ဖို့လည်း သိပ်ခဲယဉ်းတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ကိစ္စအတွက် ချွေတာသုံးနေရတာကလည်း တစ်ဖက်ပဲ'

ခင်နုနုမှာ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျုပ်တို့ ကိစ္စ ဟူသည်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ကိစ္စဟူ၍ နားလည်သောကြောင့်ပေတည်း။ ထိုနောက် ခင်နုနုက အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့်–

'နုနုက လက်မှတ်ကလေး ထိုးလိုက်ရုံနဲ့ ချစ်တီးက မေမေသန်းကို ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ် ထုတ်ချေးရဲတာ နားမလည်ပါဘူး ကိုကျော်သိန်းရယ်'

'ချစ်တီးဆိုတဲ့လူမျိုးက အင်မတန်ပါးတယ်၊ ဘယ်သူဟာ အခုမွဲနေ ပေမဲ့ ဘယ်တော့ဆိလောက်ကျရင် အမွေရလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူတို့ သိတယ်။ နုနုမှာ အမွေရစရာ ရှိတယ်လို့ သူတို့ သိလို့ နေမှာပေါ့'

'အမွေရစရာဆိုရင် ဦးလေး ဦးရှုဝံတစ်ယောက် ရှိတာပဲ၊ သူ့မှာတော့ လယ်မြေကေတွေ တစ်ထောင်ကျော်လောက် ရှိတယ်။ နုနုကို ပညာသင်ပေး တာလည်း သူက သင်ပေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက နုနုကို အင်မတန် မုန်းတယ်၊ အမွေစား အမွေခံတော့ နုနုတစ်ယောက်တည်း ရှိတာတော့ မှန်တယ်။ နို့ပေမဲ့ သူ သေမယ်ဆိုရင် နုနုကို မုန်းတာနဲ့ သူ့ပစ္စည်းတွေကို အားလုံး လှူပစ်ခဲ့ မလား မဆိုနိုင်ဘူး'

'နုနုကို ဘာကြောင့် မုန်းရတာတဲ့လဲ၊ မုန်းတဲ့လူများ ရှိသေးသလား'

'တယ်မထင်နဲ့ ဆရာကြီး၊ နုနု ငယ်ငယ်တုန်းက အင်မတန် စိတ် ဆတ်လို့ ဦးလေးကို ကတ်ကြေးနဲ့ ပေါက်ထားတာ အမာရွတ်ကြီးဟာ သေရာ ပါရှာတော့မှာပဲ'

'တကယ့် စိတ်ပါလား၊ ဒါထက် အမွေရလို့ ကြွေးဆပ်ရရင် တော်ပါ သေးရဲ့၊ နို့မို့ရင်တော့ မေမေသန်း လုပ်လိုက်တဲ့ ငွေ ၂,၀၀၀ ကျပ် ကြောင့် တော်တော် ခွကျဦးပဲ'

'မနေပါဘူး ကိုကျော်သိန်းရယ်၊ သူ့ဟာသူ ဆပ်မှာပါရှင်'

'ကျုပ်တော့ တယ်မထင်ပါဘူး နုနုရယ်'

ငွေ ၂,၀၀၀ ကျပ် ကိစ္စကား ဤသို့တည်း။

ခင်နုနုနှင့်အတူ ဆေးကျောင်းတွင် တစ်ခန်းတည်းအိပ်၍ အလွန် ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် မေမေသန်းမှာ အဝတ်ကောင်း အစား ကောင်း ကြိုက်၍ အလွန် လှချင် ပချင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၊ ပညာတော်လှသဖြင့် အစိုးရ "စကောလားရှစ်" နှင့် ဆေးကျောင်းတွင် ပညာသင်နေသော်လည်း ၎င်း၏ဆန္ဒမှာ ဘိုင်စကုတ် ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ဖြစ်လို၍ စတူဒီယိုများသို့ မကြာခဏ သွားကာ အချိန်ဖြုန်းလေ့ ရှိ၏။ ဘိုင်စကုတ်ဒါရိုက်တာများကလည်း မေမေသန်း၏ "ဘိုင်စကုတ်ရူး" ခြင်းကို သိသည်နှင့် မြှောက်ပင့်ကာ တော်စွလျော်စွပြော၍ ညာမြှိုက်သုံးဖြုန်းကြ၏။ မေမေသန်းမှာ အဝတ်အဆန်းများ ဝယ်ရသည်မှာလည်း မနားတမ်း၊ တက္ကစီ ခ ပေးရသည်မှာလည်း ခဏခဏ၊ ပညာသည်များအား ကျွေးရမွေးရသည် မှာလည်း မကြာမကြာ ဖြစ်နေသောကြောင့် အကြွေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ရှိ၏။ တစ်နေ့သ၌ မေမေသန်းသည် စာရွက်တစ်ရွက် ယူလာ၍ ခင်ခင်နုအား အောက်နားမှ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးပါမူ သူ့အဖို့၌ အခက်အခဲမှ လွတ် မြောက်ဖို့ ရှိကြောင်း၊ သို့မဟုတ်လျှင် ဆေးကျောင်း၌ပင် ဆက်လက်နေနိုင်ဖို့ မရှိတော့ဘဲ ခင်နုနုနှင့် ကွဲကွာရတော့မည့်အကြောင်း မျက်ရည် ကလယ် ကလယ်နှင့် ပြောပြလေသည်။ ခင်နုနုမှာ ငွေချေးသောလက်မှတ် ဖြစ်သည်ဟု သိသော်လည်း ငွေရေးကြေးရေးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထား တတ်သော ဝါသနာ ရှိသည့်အလျောက်၊ မေမေသန်းနှင့် ကွဲရမည်လည်း ကြောက်သည်နှင့် ညွှန်ပြသော နေရာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'နေစမ်းပါဦး နုနုရဲ့၊ ချစ်တီးနဲ့ နုနုနဲ့ သိလို့လား'

'နုနုကတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးဦးရှုဝံကို ချစ်တီးက သိ သတဲ့။ ဦးရှုဝံရဲ့ တူမပဲလို့ မေမေသန်းက ချစ်တီးကို ပြောပြထားဟန် တူပါရဲ့'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ကိုင်းလေဗျာ၊ မယ်မင်းကြီးမ ချောချောမောမောသာ သူ့ဟာသူ ပြန်ဆပ်ကောင်းပါရဲ့'

*

ခင်နုနုသည် ကိုကျော်သိန်းနှင့် ခွဲခွာ၍ ကျောင်းသို့ ပြန်လာသောအခါ အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲပေါ်တွင် မေမေသန်း လက်ရေးနှင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ ခင်နုနုသည် တစ်ခန်းတည်း အတူနေသူက အဘယ်ကြောင့် စာရေးလေသနည်းဟု အံ့သြစွာနှင့် စာရွက်ကို ကောက်ယူ ဖတ်ရှုရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

ချစ်လှသော သူငယ်ချင်း နုနု

သန်းသန်းတော့ သွားသေးပြီ နုနုရေ့၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ မတတ်သာလို့ ရှောင်ထွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုလက်မှတ်က ရက်စေ့လာပြီ နုနုရဲ့၊ သန်းသန်းမှာ ဆပ်စရာငွေလည်း မရှိဘူး။ နုနုပဲ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါတော့နော်။ သန်းသန်း အလုပ်ရခါနီးပါပြီ။ ရရချင်း ဒီငွေကို သန်းသန်းက ဆပ်ပါ့မယ်၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ နုနုက ကြည့်လုပ်ထားလိုက်ပါဦးနော်။ တစ်နေ့ကျတော့ ဆပ်ပါ့မယ် နုနုရဲ့၊ ဘုရားကို စူးရပါစေရဲ့ နုနုရယ်၊ သန်းသန်း မနေပါဘူး။ အလုပ်လည်း ရတော့မှာပါ၊ တစ်ကားရိုက်ရရင် ဒီကြွေးလောက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုင်း သွားသေးပြီနော်။

သန်း

ခင်နုနုသည် စာကိုကိုင်လျက် ငေးနေမိ၏။ ပထမ၌ သဘောမပေါက်သေးဘဲ ရှိနေရာ၊ နောက်တွင် မိမိအပေါ်သို့ ငွေ ၂,၀၀၀ ကျပ်အတွက် တာဝန် လွှဲချထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရိပ်မိလေတော့သည်။

ထိုနောက် ခင်နုနုသည် မေမေသန်း၏ ပစ္စည်းများကို ထ ကြည့်ရာ၊ အဝတ်အစားဆို၍ တစ်ထည်မျှ မကျန်ရစ်ဘဲ၊ စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်နှစ်အုပ်မျှသာ ရှိလေတော့သည်။

ခင်နုနု၏ လက်ဝယ်တွင် ငွေ ၂,၀၀၀ ကျပ် မဆိုထားဘိ၊ ၂၀၀ ကျပ်မျှပင် မရှိချေ။ မည်သို့ ပြုရချေမည်နည်း၊ ဦးလေး ဦးစူဝံထံမှမူ ကျောင်းစရိတ်အတွက် တိတိကျကျသာ ပေးပို့သည်ဖြစ်၍ လုံချည်အဆန်းကလေး တစ်ထည်တလေ ဝယ်လိုသောအခါတွင် မုန့်ဖိုးထဲမှ ခြိုးခြံ၍ ဝယ်ယူရ၏။

ခင်နုနုသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲ၍ မည်သို့ ပြုရပါချေမည်နည်းဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် အခန်းတံခါးကို ခေါက်သည်နှင့် ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ၊ ကျောင်းဒရဝမ် ဝင်လာ၍ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က တွေ့လိုကြောင်း ပြောလေ၏။ ခင်နုနုသည် ဧည့်ခန်းသို့ ဆင်းလိုက်လာသောအခါ မိမိ မမြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက် ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

'ဘာကိစ္စပါလိမ့်ရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ တွေ့ချင်တာ ဟုတ်ကဲ့လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်နုနု မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မသိပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို သိပါတယ်။ သိဆို မေမေသန်းက ပြထားဖူးသကိုး'

ခင်နုနုလည်း အတန်ငယ် စဉ်းစားနေပြီးနောက် ...

'ဩော်... ရှင်က ချစ်တီးတိုက်ကမို့လား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ အာလကပ္ပ ချစ်တီးတိုက်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးက မအူပင်မြို့မှာ အလုပ်တိုက် ဖွင့်ဖူးတယ်။ ဆရာကြီးကတော့ ဦးစူဝံကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကိစ္စကတော့ ဘယ်လိုပါလိမ့်'

'ဟောဒါ ခင်ဗျားလက်မှတ် ဟုတ်ကဲ့ မဟုတ်လား'

ထိုသူသည် စာချုပ်တစ်ခုကို ထုတ်ပြရာ ခင်နုနုလည်း မိမိလက်မှတ်ကို မြင်လေ၏။

'ဒါ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမှာလဲရှင်'

'ဘယ့်နှယ်လုပ်ဆို အတိုးနှင့်တကွ ခင်ဗျား ဆပ်ရုံ ရှိတာပေါ့၊ မေမေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သန်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်မရှာနိုင်တော့ဘူး၊ ရှာလို့လည်း အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ဈေးကတည်းက ဆရာကြီးက ခင်ဗျားကို အားထားပြီး ထုတ်ချေးလိုက်တာပဲ'

'ကျွန်မမှာ ဘယ်က ပိုက်ဆံရှိမှာလဲရှင်'

'ဦးရွှဝံတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာကြီးက ဒီယူန် မြင်လို့ ဒီချုံ ထွင်ထားတာပေါ့'

'သူ ယူသုံးတာ ဘယ်လောက်တဲ့ လဲ'

'သူတော့ ဘယ်လောက်ရတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ရေးထားတာကတော့ ၂၀၀၀ ကျပ်ပဲ'

'အတိုးက ဘယ်လောက်တဲ့လဲ'

'မများပါဘူး ၂၀၀ ကျပ်လောက် ကျမှာပေါ့'

အမှန်အတိုင်းမှာ မေမေသန်းသည် ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်သာ သုံးရသော်လည်း စာချုပ်ထဲတွင် ၂၀၀၀ ကျပ်ဟူ၍ လက်မှတ်ထိုးရ၏။ ချစ်တီးများသည် ငွေ ၁၀၀ ကျပ်လျှင် ၁၀ ကျပ် တိုးနှုန်းဖြင့် ချေးကြခြင်းဖြစ်ရာ ဤမျှကြီးမြင့်သော အတိုးနှုန်းကို ရုံးတော်က ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်သောကြောင့်၊ မတော်တဆ တရားစွဲသော အခါ၌ "အတိုးကိုက်" စေရန်ဆို၍ ငွေရင်းကို နှစ်ဆတိုးပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးစေခြင်း ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့၌ ဤနည်းအတိုင်း ချေးသုံးနေကြသော လခစားသမား မြောက်မြားစွာ ရှိကြပေရာ၊ မှန်မှန် ဆပ်လျှင် မူလအတိုင်း ဆပ်ကြရသော်လည်း တရားစွဲခံရသော မြီစားများမှာ နှစ်ဆတိတိ လျှောက်ထားစွဲဆိုခြင်း ခံကြရလေသည်။

'ဒါက ဘယ်တော့ ဆပ်ရမှာလဲ ရှင်'

'ရက်စေ့တာကတော့ မနေ့ကပဲ၊ သို့သော်လည်း ဆရာကြီးက ခင်ဗျားတော့ ၃ ရက် ခွင့်ပြုပါမယ် တဲ့'

ခင်နုနုသည် အတန်ငယ် စဉ်းစားနေပြီးနောက် ...

'ရှင်တို့ ဆရာကြီးဆီကို ကျွန်မ စာရေးပြီး အကြောင်းပြန်လိုက်ပါမယ်'

ထိုလူ ပြန်သွားသည့်နောက် ခင်နုနုသည် ဧည့်ခန်းမှ ထလာခဲ့၍ မိမိ၏အခန်းသို့ မတက်သေးမီ ကျောင်းသားများ၏ စာများညှပ်ထားသည့် စာကြည့်ခန်းအဝသို့ ဝင်ကြည့်သည်နှင့် မိမိနာမည်နှင့် စာတစ်စောင် တွေ့သဖြင့် ယူလာခဲ့၏။ ခင်နုနုမှာ စာကို လက်၌ ကိုင်လာ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် စာအိတ်ကို ဖောက်မိသော်လည်း စိတ်ထဲ၌ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်အတွက် ပူလောင်လျက် ရှိသောကြောင့် တောင်ရောက် မြောက်ရောက် စဉ်းစားစိတ်ကူးမိသည်နှင့် စာရွက်ကို မဖတ်မိဘဲ လက်ထဲမှ လျောကျသွားသည်ကိုပင် သတိမပြုမိချေ။

"ကိုကျော်သိန်းကတော့ ပြောပေသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ့်နှယ်လုပ် မလဲလေ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီချင်သေးတာကိုး။ သူ့မှာလည်း ဒီငွေမရရင် ဒုက္ခရောက်ရပါတော့မယ်ဆိုတော့ မကူညီရင် ကိုယ်ရက်စက်ရာ ကျမှာပေါ့။ ကိုကျော်သိန်းက သတိပေးတော့လည်း လက်မှတ်က ထိုးပြီးနေပါပြီလေ၊ အမှန်ကတော့ သူက ကြိုတင်ပြီး သတိပေးပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ထိုးမှာပါပဲ။ ဘယ့်နှယ် လုပ်ရပါမယ်၊ ကိုကျော်သိန်းကလည်း မတတ်နိုင်။ ဦးလေး ဦးရွှဝံကလည်း ..."

ခင်နုနုသည် ဦးရွှဝံအကြောင်းကို စဉ်းစားမိ၏။ ကွယ်လွန်သူ မွေးဖခင်အား အရက်သမားဆိုသည်နှင့် ကတ်ကြေးဖြင့် လွတ်ခနဲ ပေါက်လိုက်မိသည့်နောက်၊ ဦးရွှဝံသည် စိတ်ဆတ်သော မိန်းကလေးဆို၍ ခင်နုနုအပေါ်တွင် ဗွေမယူဘဲ မိမိအိမ်တွင် နေမြဲတိုင်း ဆက်လက်နေထိုင်ဖို့ ပြောသေး၏။ သို့ရာတွင် ခင်နုနုသည် "မြင်းကမလှုပ် ခုန်ကလှုပ်" ဆိုသော စကားကဲ့သို့ ကတ်ကြေးနှင့် အပေါက်ခံရသော ဦးလေးက စိတ်မဆိုးဘဲ၊ ကတ်ကြေးနှင့် ပေါက်သောတူမက မိမိ၏ဖခင်ကို ဤသို့ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ဆိုရချေသလော အောက်မေ့ကာ ဦးလေးအိမ်မှ ချက်ချင်းဆင်းခဲ့၍၊ ဝမ်းကွဲ အဒေါ်တစ်ယောက်၏ နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့၏။ ဦးရွှဝံမှာ ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်၍ အဒေါ်မှာမူ မိခင်ဘက်မှ နှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုနောက်မှ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဦးရွှဲဝံသည် အဲဒေါ်အိမ်၌ ခင်နုနု ဆင်းရဲမည် စိုးသည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ ကွန်ဗင့်ကျောင်းသို့ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ပို့ထားလိုက်လေသည်။ ကတ်ကြေးမှုကိစ္စကြောင့် ဦးလေးနှင့် တူမတို့သည် ကြီးပြင်းလာသော အခါ၌ အမှတ်ထားလောက်အောင် မရှိသော်လည်း၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံခြင်းနည်း၍ ကျောင်းစရိတ် တာဝန်ကိုသာ ဦးရွှဲဝံက မှန်မှန်ထမ်းခဲ့လေသည်။ ဦးရွှဲဝံ၌ အိမ်ထောင်မရှိ၊ ကျောထောက်နောက်ခံလည်း မရှိ၊ အရင်းအချာဆို၍ ခင်နုနု တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသော်လည်း တူဝရီး နှစ်ယောက်တို့မှာ ဘဝရေစက် မပါသောကြောင့် ပေလော မဆိုနိုင်၊ တစ်ခါ တစ်ရံမျှသာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တတ်ကြလေသည်။

ခင်နုနုသည် ဦးရွှဲဝံကို သတိရ၍ အဖြစ်အပျက်ကို စာရေးလျှင် ကောင်းလေမည်လောဟု စိတ်ကူးမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အထည်ဆန်းကလေး များ သူတစ်ပါး ဝတ်ကြသည်ကို မြင်၍ ဦးလေးထံသို့ တောင်းစမ်းမည်ဟု စိတ်ကူးဖူးသော်လည်း၊ ယခုမှ ချော့လာသည်ဟု ပြောမည်စိုးသည်နှင့် ကျိတ်၍ နေလာခဲ့သော ခင်နုနုသည် ယခုကဲ့သို့ အကျဉ်းအကျပ် တွေ့ရသည် တွင် အကူအညီ တောင်းလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မည်သည့်နည်းဖြင့် အကြောင်းကြားချေမည်နည်း။ စာဖြင့်ရေးလျှင် ဟုတ် ချင်မှ ဟုတ်မည်၊ လူကိုယ်တိုင် ပြောပြလျှင် သာ၍ ကောင်းလိမ့်မည်။ ဦးရွှဲဝံမှာလည်း ဆေးစားရန် အတွက်ဆို၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆင်းလာပြီးလျှင် အလုံရပ်ကွက် မစ်ရှင်လမ်း(မင်းရဲကျော်စွာလမ်း)တွင် အိမ်ကြီးတစ်လုံးငှား၍ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

ခင်နုနုသည် ကျောင်းမှဆင်းလာ၍ တက္ကစီတစ်စီးနှင့် မစ်ရှင်လမ်း (မင်းရဲကျော်စွာလမ်း) ဘက်သို့ ထွက်လာသော အခါတွင် နေဝင်ရီတရော အချိန် ရှိခဲ့လေပြီ။ နက်ဖြန်မှလာလျှင် ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ခင်နုနုမှာ ဘုရ ဖရဲ မကွဲဘဲ အိပ်ပျော်နိုင်မည် မဟုတ်သည်နှင့် စိတ်မြန်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်အလျောက် ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအချိန်တွင်

ဘတ်စ်ကားနှင့် သွားခြင်းထက် တက္ကစီက လုံခြုံသည်ဟူ၍လည်း တွက်ကိန်း ရလေသည်။

ခင်နုနုသည် တက္ကစီကို ဝင်းတံခါးတွင် ရပ်ထားခဲ့၍ ဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီးသည်နောက် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ကြီးထဲ တွင် ခပ်မှောင်မှောင် ရှိနေသဖြင့် ဦးရွှဲဝံ ရှိမှ ရှိပါလေ၏လောဟု ရပ်တန့် စဉ်းစားမိ၏။ ဤအချိန်တွင် အိမ်နံဘေးရှိ မြက်ခင်းပေါ်၌ နေတတ်ကောင်း ၏ ဟူသော တွေးချက်ဖြင့် အိမ်ကြီးထဲမှ ဖြတ်သန်းကာ လျှောက်လာခဲ့၏။ ဦးရွှဲဝံ ဝါသနာ တစ်ခုမှာ နေဝင်ရီတရော အချိန်များတွင် မြက်ခင်းပေါ်၌ ကြိမ်ကုလားထိုင် လက်တင်၌ရှိသော အပေါက်တွင် ဖန်ခွက်စွပ်လျက် ဘီယာ ကလေး တစ်ကျိုက်ကျိုက်၊ စီးကရက်လေး တဖွာဖွာဖြင့် ဓိမ်ယူတတ်ခြင်း ကိုလည်း ခင်နုနု မှတ်မိ၏။

ခင်နုနုသည် အိမ်ကြီးကို ဖြတ်ထွက်၍ မြက်ခင်းပေါ်သို့ ဆင်းလာ သောအခါ၊ အိမ်နံဘေးရှိ ဘတ်(ဒ)မင်တန်ကွင်း အနီးတွင် ရှက်ဖျင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ကာ စဉ်းစားဟန်နှင့် ငေးလျက်ရှိသော ဦးရွှဲဝံကို မြင်၏။ ဦးရွှဲဝံသည် ထိုအခိုက်တွင် ခင်နုနုဘက်သို့ ကျောခိုင်းလျက် ရှိသောကြောင့် ခင်နုနုကို မမြင်ဘဲရှိရာ၊ ခင်နုနုကလည်း မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာခြင်းဖြစ်၍ ခြေသံမကြားချေ။ ခင်နုနုမှာ ဦးလေး အား ပြောပြမည်ဟု လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း၊ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ တွင် ပြောရမည်ကို ရွံ့တွံ့တွံ့ရှိသည်နှင့် ခြေဖျားထောက်၍ လျှောက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးရွှဲဝံသည် ကုလားထိုင်ရှေ့တွင် စားပွဲနိမ့်ကလေးတစ်ခု ခင်း၍ စာရေးနေသည့် လက္ခဏာ ရှိ၏။ ၎င်း၏လက်ယာဘက် တံတောင်ဆစ် အနီး၌ကား ဖန်ခွက်တစ်လုံးရှိရာ၊ ခင်နုနုသည် ဖန်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် သော အခါ၌ အရောင်မရှိသော အရည်တစ်ဝက်ခန့် ရှိသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဘီယာ မဟုတ်နိုင်၊ ရေရိုးရိုး ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိ၏။ ဦးရွှဲဝံသည် ရှေ့သို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ေးကြည့်နေရာမှ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ကို လှမ်းကြည့်၍ ဖန်ခွက်ကို လက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် စာရွက်၌ စိတ်ဝင်စားနေသည့် လက္ခဏာနှင့် ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်၏။ ခင်နုနုသည် နောက်တည့်တည့်မှ ရပ်လျက် ဤအခြင်းအရာများကို ကြည့်နေစဉ် ဦးလေးအား ပြောပြရမည်ကို တွန့်လာသည်နှင့် မိမိအား မမြင်သေးမီ လှည့်ထွက်လာ၍ စာဖြင့် ရေးသား ပြောပြပါတော့မည် ဟု အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သို့ရာတွင် ဦးမုဝံက ကုလားထိုင်ပေါ်၌ နေရာပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည့်အတွက် ချက်ခနဲ မြည်သွားသည်နှင့် ခင်နုနုမှာ ဆတ်ခနဲ ရပ်လိုက်မိပြန်တော့သည်။ ဤအချိန်တွင် အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက် ကွက်လပ်နေရာ ဖြစ်သောကြောင့်သာလျှင် စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်မှ စာလုံးများကို ရေးရေးကလေး မြင်နိုင်တော့သည်ဖြစ်ရာ၊ အိမ်အတွင်း၌မူကား မှောင်မည်းလျက် ရှိလေပြီ။

နောက်ဆုံး၌ ခင်နုနုသည် စာဖြင့် ရေးသား အကြောင်းကြားပါတော့မည် ဟူသော အကြံအစည်အတိုင်း ထိုနေရာမှ ဆုတ်ခွာခဲ့ပြီးလျှင် မှောင်နေသော အိမ်ကြီးအတွင်းမှ မဖြတ်ဘဲ အိမ်နံဘေးမှ ပတ်၍ လျှောက်လာဆဲတွင်၊ လူတစ်ယောက်သည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၍ ခင်နုနု၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် 'ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ' ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်၏။

'လွှတ်ပါ၊ မကိုင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ...'

'ဝင်းထဲမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ ဟင်'

'ကျွန်မ သူ့တူမပါ'

'နားမလည်ဘူး၊ လာ လိုက်ခဲ့'

'ဘယ်ကိုလဲ'

'ဆရာကြီးဆီကို ခေါ်သွားရမယ်၊ လာ'

ဤသူမှာ မာလီကုလားအဘိုးကြီး ဖြစ်လေရာ၊ မာလီသည် သစ္စာရှိသော အစေခံတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခင်နုနု၏ လက်ကလေးကို အတင်းကိုင်ဖမ်း၍ ဆွဲခေါ်မည် ပြု၏။ ခင်နုနုလည်း ကုလားအဘိုးကြီး

တစ်ယောက်က ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆွဲကိုင်ခြင်းကို ရှက်လည်းရှက်၊ ရွံလည်းရွံသည်နှင့် မိမိ၏ လက်မောင်းကို လွှတ်အောင် ရုန်းပြီးနောက် ကုလားကြီး၏ ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားကုန်တွန်းလိုက်ရာ၊ ကုလားအဘိုးကြီးမှာ ပက်လက်လန် လဲကျ၍ အုတ်ခုံစွန်းကို ဦးခေါင်းနှင့် ရိုက်မိသဖြင့် ခွပ်ခနဲ မြည်သံနှင့် 'အဘား' ဟု အော်လိုက်သော အသံတို့သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ကုလားအဘိုးကြီးမှာ လဲကျသော နေရာ၌ပင် မလှုပ်မရှားဘဲ ပက်လက်ကြီး လန်လျက်ရှိရာ၊ ခင်နုနုလည်း သေလေသလောဟု စိုးရိမ်သည်နှင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ 'ဘယ့်နှယ်နေသလဲ' ဟု မေးသော်လည်း မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေနိုင်တော့ချေ။ ဤတွင် ကုလားကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် အုတ်ခုံစွန်းနှင့် ရိုက်မိသည်ဟု သိမြင်ရသော ခင်နုနုမှာ သေရှာပြီအထင်နှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာ၍ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးထွက်လာပြီးလျှင် တက္ကစီပေါ်သို့ ကတိုက်ကရိုက် တက်လိုက်မိ၏။

တက္ကစီသမားလည်း ပျာယီးပျာယာ အမူအရာကို မြင်သည်နှင့် 'ဘာဖြစ်လာတာလဲ' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ခင်နုနုက 'အဘိုးကြီး သေရှာပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး' ဟု ပြန်ပြော၏။

ထိုခဏ၌ ဦးမုဝံ၏ ဝင်းခြံထဲမှ 'ပတ်ကရိုး ပတ်ကရိုး' ဟူသော အသံများ ပေါ်ထွက်လာရာ၊ ထိုအသံများမှာ မာလီအဘိုးကြီး၏ အသံဖြစ်သည်ဟု ခင်နုနု သိသည်နှင့် အသက်မသေသဖြင့် တော်ပါသေး၏ဟု အောက်မေ့၏။ သို့သော် တက္ကစီသမားကိုမူ 'မောင်းပါ၊ မောင်းပါ၊ ပြန်ကြပါစို့' ဟုပြောရာ၊ ဒရိုင်ဘာကမူ မသင်္ကာသော အမူအရာနှင့် 'ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး' ဟု မေးခွန်းထုတ်ကာ ဖင့်နွှဲ့နေသေး၏။

*

နောက်တစ်လခန့် ကြာသောအခါ နာမည်ကျော် အင်္ဂလိပ်ဝတ်လုံကြီး မစ္စတာနော်တင်သည် ကိုကျော်သိန်း၏ အလုပ်ရုံးခန်းသို့ ဝင်လာ၍ စားပွဲ၌ မေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထောက်ကာ မှိုင်လျက်ရှိသော ကိုကျော်သိန်း၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်လျက် 'စိတ်တင်းမှပေါ့ လူကလေး၊ ဒီလောက် အားလျှော့လို့ ဘယ်မှာ နေရာကျမှာလဲ' ဟု အားပေးစကား ပြော၏။

'ကျွန်တော့်ဖြင့် သိပ်စိတ်ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ ခင်နုနုဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဒီလောက်ယုတ်မာတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို မကြံစည်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိတယ် ခင်ဗျ။ ဒီအမှုမှာ တိုက်ရိုက်သက်သေဆိုလို့ သူတို့ဘာများ ပြသနိုင်သလဲ ခင်ဗျာ'

'တိုက်ရိုက်သက်သေလို့တော့ သူတို့ မပြနိုင်ဘူးပေါ့၊ သို့သော် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်ပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင် တရားခံမလေးအတွက်တော်တော်အရုပ်ဆိုးနေတယ် မောင်ကျော်သိန်း။ ဒီဟာမျိုးက တော်တော်ချေပဖို့ ခက်တယ်။ မျက်စိနဲ့ ဒိဋ္ဌမြင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သက်သေမျိုးကမှ မုသားသက်သေ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘယ်အမှုတုန်းက ဒီလူ သက်သေလိုက်ဖူးပါတယ်၊ ဘာတယ် ညာတယ်ဆိုပြီး သူ့စကားကို မယုံကြည်ထိုက်အောင် ဖျက်ချနိုင်သေးတယ်။ ယခု အမှုမျိုးကတော့ အဖြစ်အပျက်များ ကိုယ်တိုင်က တစ်ခုကိုတစ်ခု ထောက်ခံသလို ဘောင်ဝင်ပြီး အံကိုက်နေလေတော့ ဖျက်ချဖို့ သိပ်ခဲယဉ်းတယ် မောင်ကျော်သိန်း'

'ဘာပြောပြော ခင်နုနုဟာ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို မပြုတာကတော့ အမှန်ပါ မစ္စတာနော်တင်၊ စိတ်ဆတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ဒေါသအလျောက်လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ချင်လုပ်မိမယ်။ ယခုလို အချိန်ယူပြီး စဉ်းစဉ်းစားစားတမင်တကာ ယုတ်ယုတ်မာမာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လုပ်မယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာနော်တင်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်'

ဝတ်လုံတော်ရကြီး မစ္စတာနော်တင်သည် စားပွဲ၏ အခြားဘက်၌ရှိသော ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက် လက်ပိုက်ကာ ကိုကျော်သိန်းအားကြည့်ရင်း ဦးခေါင်းယမ်းလေသည်။ သူ၏ မျက်နှာထားကား ဣန္ဒြေကြီးဘိ၏။

'မောင်ကျော်သိန်းက အမှန်သိတယ် ဆိုတာလည်း ဟုတ်ပေမှာပဲ၊ သို့သော် ဥပဒေအမြင်နဲ့တော့ တရားခံမကလေးအတွက် အင်မတန် အရုပ်ဆိုးနေတယ် မောင်ကျော်သိန်း။ စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ၊ သူ့မှာ အာမခံကြွေးပူလို့ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ကျော် လိုနေတာက အမှန်။ ဒီငွေကလည်း လောလောဆယ် ဆပ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတယ်။ ကြွေးရှင် အာလကပ္ပ ချစ်တီးဆီက စာရေးတစ်ယောက် စေလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားပြီးတဲ့နောက် များမကြာမီအတွင်းမှာ စာတစ်စောင် သူ ရတယ်။ စာအိတ်ကိုဖောက်ပြီး စာရွက်ကိုခုတင်ပေါ်မှာ တွေ့ရခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ၎င်းစာရွက်ကို ခင်နုနုဖတ်ရတယ်လို့ ယူဆရလိမ့်မယ်။ စာထဲမှာ ဘယ်လိုပါသလဲ၊ မြေပိုင်ရှင်ဦးရှုဝံက မိမိ သေတဲ့အခါမှာ အမွေပစ္စည်း အားလုံးကို တူမလေး ခင်နုနုသို့အမွေခံ အမွေစားအဖြစ်နှင့် လွှဲပေးပါသည် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဦးရှုဝံကိုယ်တိုင် ရေးသား အကြောင်းကြားလိုက်တဲ့စာ ဖြစ်တယ်။ ဒီစာကို ခင်နုနုဖတ်ရတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုစိတ်ကူး ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မလဲ။ ငါ့ဦးလေး မရှိရင်သူ့အမွေတွေကို ငါရတော့မယ်လို့ စဉ်းစားမိမယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ဖြစ်ရပုံကသူ့လက်ထဲမှာ "ပိုတက်ဆီယံ" အဆိပ်ဘူးကလည်း ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ဘာလုပ်သလဲ၊ ဦးရှုဝံအိမ် ချက်ချင်း သွားတော့တာပေါ့။ မာလီကုလားကြီးကလည်း သူ့ကို မြင်လိုက်ရပါတယ်လို့ အစစ်ခံတယ် မဟုတ်လား၊ လိုက်ပို့ရတဲ့ ဒရိုင်ဘာကလည်း အစစ်ခံတယ်။ ဦးရှုဝံသည် ညနေခင်း အချိန်များမှာ အိမ်နံဘေးတွင် ထိုင်လျက် ဘီယာကလေး သောက်တဲ့ အလေ့အကျင့်ရှိကြောင်းကို မိမိ သိတယ်လို့ တရားခံက အစစ်ခံတယ်ဆို မဟုတ်လား။ ဒီတော့ကာ အိမ်နံဘေးမှ ခြေသံမကြားအောင် ဖြည်းဖြည်းကလေး သွားပြီးသူသောက်နေတဲ့ ဖန်ခွက်ထဲကို နောက်ကနေပြီး တိတ်တိတ်ကလေး ထည့်ပေးလိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ကလည်းသူ့ကို ဦးရှုဝံက ကျောင်းထားပေးခြင်း မှန်သော်လည်း သူတို့ တူဝရီးတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်း နည်းပါးကြောင်း၊ ငယ်စဉ်က

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဦးရှုဝံရဲ့မျက်နှာကို ကတ်ကြေးနဲ့ ပေါက်ဖူးလို့ ပါးမှာ အမာရွတ် ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကို သူကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံတယ် မဟုတ်လား’

ထိုအတောအတွင်း၌ ကိုကျော်သိန်းမှာ ရည်းစားအပူကြောင့် မှိုင်တွေ ချကာ နားထောင်လျက်ရှိရာ၊ ဝတ်လုံတော်ရ မစ္စတာနော်တင်သည် အမှုတွဲကို လှမ်းယူ၍ အလိုရှိသော စာမျက်နှာကို လှန်လှောကာ ရှာဖွေပြီးနောက် ...

‘ဟောဒီမှာ နားထောင်စမ်း၊ တရားခံ အစစ်ခံချက်ထဲမှာ ထွက်ဆိုထားပုံက “စားပွဲလေးပေါ်တွင် လက်ယာဘက် တံတောင်ဆစ်အနီး၌ ဖန်ခွက်တစ်လုံး ရှိနေသည်ကို သူ့နောက်မှ ကြည့်၍ မြင်ရပါသည်”တဲ့ ဆိုထားပါ ဟုကား’

မစ္စတာနော်တင်သည် အမှုတွဲကို ပိတ်လိုက်၍ ကိုကျော်သိန်း၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်သော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုနောက်မှ တစ်ဖန် အမှုတွဲ တစ်နေရာသို့ လှန်ကြည့်ပြန်လျက် ...

‘ဟောဒီမှာ တစ်ချက် ဆိုပြန်တယ်၊ တရားခံကို မာလီကုလားကြီးက တွေ့၍ ဆွဲထားပါသည်။ တရားခံသည် ကုလားကြီးကို တွန်းလှဲထားခဲ့ပြီးနောက် ... တက္ကစီဒရိုင်ဘာ ရှိနေသော နေရာသို့ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလာသည်ကို ဒရိုင်ဘာက တွေ့မြင်ရပါသည်။ တရားခံကိုယ်တိုင်က “အဘိုးကြီး သေရှာပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး”ဟု ဒရိုင်ဘာအား ပြောပါသည်။ ကိုင်း ... ဘယ့်နှယ်လဲ၊ သေရှာပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး တဲ့’

‘ဒါက ဦးရှုဝံကို ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာလီကုလားကြီးကို ဆိုလိုပါတယ်’

‘ဘယ်သူ့ကို ဆိုလိုတယ် မပြောတတ်ဘူးလေ၊ သူ့ပါးစပ်က ဒီလို ဆိုလိုက်မိတာကတော့ အမှန်ပဲ မောင်ကျော်သိန်း။ ဦးရှုဝံဆီက ပို့လိုက်တဲ့ စာကို သူ မဖတ်မိသေးပါဘူးတဲ့၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ လွင့်ကျပြီး ဒီအတိုင်း ထားခဲ့မိပါတယ်တဲ့၊ ပြောတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ စာအိတ်ကို သူကိုယ်တိုင် လက်နဲ့

ဖွင့်ပြီးတဲ့နောက် စာအိတ်ထဲက စာကို ဖတ်မကြည့်ရသေးပါဘူး ဆိုတာကတော့ ယုံကြည်နိုင်ဖို့ တော်တော် ခဲယဉ်းတာပဲ။ ပြီးတော့ ပိုတက်ဆီယံ အဆိပ်ဘူးကလည်း သူ့ဆီမှာ တွေ့ရတယ်။ ဦးရှုဝံရဲ့ အလောင်းအနီးမှာ တွေ့တဲ့ ဖန်ခွက်ထဲမှာလည်း ပိုတက်ဆီယံ အဆိပ်ကိုပဲ တွေ့ရတယ်။ ဒီအချက်တွေအားလုံး ပေါင်းစပ်ကြည့်လိုက်ရင် အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ ဂျူရီလူကြီးက များလိမ့်မယ် ထင်တယ် မောင်ကျော်သိန်း’

ထိုအမှုကို ဟိုက်ကုတ်ရုံးတော်ကြီး၌ စစ်ဆေးစဉ်အခါက တရားခံမှာ ရုပ်ရည်ချောမောရုံသာမက ဆေးကျောင်း၌ အမ်ဘီဘီအက်(စ်) ပညာ သင်ကြားနေသည့် ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည့်အလျောက် တစ်မြို့လုံး စိတ်ဝင်စားသဖြင့်၊ လာရောက်နားထောင်ကြသော မြို့သူမြို့သားများမှာ တစ်ရုံးလုံး ပြည့်ကျပ်၍ နေရာမရနိုင်အောင် ရှိကြတော့သည်။

အစိုးရရှေ့နေကြီး မစ္စတာရတ်တလက်သည် ထုံးစံအတိုင်း တရားလိုဘက်မှ လိုက်ရန်ဖြစ်၍၊ တရားခံအတွက်မှာ မစ္စတာနော်တင်ကို ကိုကျော်သိန်း က ငှားထားလေသည်။ ကိုကျော်သိန်းကိုယ်တိုင်မှာ အစိုးရ လက်ထောက် ရှေ့နေဖြစ်၍ မစ္စတာရတ်တလက်ကို ကူညီရန် ဝတ္တရားရှိသော်လည်း၊ အစိုးရ ရှေ့နေကြီးသည် တရားခံမကလေးနှင့် ကိုကျော်သိန်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို သိသည်နှင့် မိမိရည်းစားကို မိမိ အပြစ်ရအောင် ကူညီလျှောက်လဲရမည့် တာဝန်မှ ခွင့်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ကိုကျော်သိန်းသည် ဝတ်လုံ မစ္စတာနော်တင်ကို ငှား၍ ထိုနေ့၌ ၎င်းနှင့်အတူ ရုံးတော်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ရုံးသို့ ရောက်ကြသောအခါ မစ္စတာနော်တင်အား အစိုးရရှေ့နေကြီးက တွေ့လိုသည် ဆိုသဖြင့် မစ္စတာနော်တင်သည် ရှေ့နေကြီး၏ရုံးခန်းသို့ လိုက်သွားရာ၊ ကိုကျော်သိန်း တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ရှေ့နေများ အခန်း၌ ကျန်ရစ်၏။ အခြားသော ဝတ်လုံမိတ်ဆွေများသည် ကိုကျော်သိန်း အကြောင်းကိုသိ၍ အားပေးစကား ပြောကြသော်လည်း ကိုကျော်သိန်းမှုကား

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မည်သူ၏ စကားမျှ နားမဝင်ဘဲ မှိုင်ငေးငေးလျက် မစ္စတာနော်တင်ကိုသာ မျှော်မိတော့သည်။ ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာ၍ မစ္စတာနော်တင် ရောက်လာသည့်အခါ ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်ကို ကိုကျော်သိန်းမြင်ရသော်လည်း ၁၁ နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်၍ မေးမြန်းဖို့ အချိန်မရှိဘဲ တရားခွင်သို့ ဝင်သွားကြလေရာ အစိုးရရှေ့နေကြီးလည်း ချက်ချင်းပင် ရောက်လာတော့သည်။

ကိုကျော်သိန်းသည် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသော တရားခံ ခင်နုနုကို တရားခံ နေရာ၌မြင်လိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲ၌ လှိုက်လာသည်နှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ဝံ့ဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရလေသည်။

နောက်တစ်ခဏ၌ တစ်ရုံးလုံး ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ကြသဖြင့် ကိုကျော်သိန်းလည်း မော့ကြည့်လိုက်သည်တွင်၊ တရားသူကြီး ဝင်လာ၍ တရားခွင်၌ ထိုင်လိုက်သဖြင့် ပရိသတ်အားလုံး ထိုင်ကြတော့သည်။ တစ်ခဏကြာသော် အစိုးရရှေ့နေကြီး မစ္စတာရတ်တလက်သည် ထိုင်ရာမှ ထ လျက် ...

'တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ဤအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ ကျွန်တော် လျှောက်လဲဖို့ လိုတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကလောမြို့သို့ ကျန်းမာရေးအတွက် ခေတ္တ သွားရောက် အနားယူလျက်ရှိသော ဒေါက်တာတင်ရွှေထံမှ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရရှိပါသည်။ ၎င်းကြေးနန်းတွင် ကွယ်လွန်သူ ဦးမှုဝံထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိဖူးကြောင်း၊ ဦးမှုဝံသည် ၎င်းထံသို့ ရောဂါအတွက် လာရောက်စုံစမ်း၍ ကုသနိုင်သော ရောဂါမဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ဒေါက်တာတင်ရွှေက အတိအလင်း ပြောပြလိုက်သည်တွင် ဦးမှုဝံမှာ လူ့ပြည်တွင် ကြာရှည်နေ၍ အကျိုးမရှိတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် "ပိုတက်ဆီယံ" အဆိပ်သောက်သေဖို့ ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သည် ဆိုပါကြောင်း၊ ဦးမှုဝံက ဒေါက်တာတင်ရွှေထံသို့ ပေးပို့လိုက်သော စာမှာ ၎င်း၏လက်ဝယ်သို့ ရုတ်တရက် ရောက်မလာဘဲ ယမန်နေ့ကမှ လက်ခံရရှိသည်ဟု ဆိုပါကြောင်း၊ ဦးမှုဝံ၏စာကို ဖတ်ရှုရသောအခါ

ဦးမှုဝံကို သတ်မှုနှင့် ဖမ်းဆီး၍ တရားစွဲဆိုထားသော တရားခံမိန်းကလေးအမှုကို ချက်ချင်း သတိရသည်နှင့် ကျွန်တော် အစိုးရရှေ့နေကြီးထံသို့ ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုပါကြောင်း၊ ဒေါက်တာတင်ရွှေကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဤအမှု၌ သက်သေခံရန်အတွက် ဦးမှုဝံ၏ စာနှင့်တကွ လိုက်လာပြီဟု ဆိုပါကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုကို ဒေါက်တာတင်ရွှေ ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ရွှေ့ဆိုင်းစေလိုပါသည်' ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

*

ဒေါက်တာတင်ရွှေ ရောက်လာသောအခါ၌ ထိုအမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရာတွင် အရေးအကြီးဆုံးသော အချက်မှာ ဒေါက်တာကာင်ရွှေထံသို့ ဦးမှုဝံက ရေးသားသည့်စာသည် ဦးမှုဝံ၏ လက်ရေးနှင့်လက်မှတ် ဟုတ် မဟုတ် စုံစမ်း စစ်ဆေးရန်မျှသာ လိုပေတော့သည်။ ဤတွင် လက်ရေးပညာဘက်ဆိုင်ရာ "အိတ်စပတ်" အရာရှိကို ခေါ်ယူ၍ ဦးမှုဝံ ရေးဖူးသော လက်ရေးနှင့် ထိုးဖူးသော လက်မှတ်တို့နှင့် နှိုင်းယှဉ် တိုက်ဆိုင်ကြည့်သောအခါ စိတ်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်တုန်လှုပ်နေခိုက်တွင် ရေးထိုးထားဟန်နှင့် အနည်းငယ် လက်တုန်ဟန် တူခြင်းမှတစ်ပါး၊ ဦးမှုဝံ၏လက်ရေး ဖြစ်ရမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုလေသည်။

တရားသူကြီး။ ။ 'နေစမ်းပါဦး ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားက ကုမရတဲ့ လူနာဆိုရင် ကုမရတော့ဘူးလို့ တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောလိုက်တာပဲလား'

ဒေါက်တာ။ ။ 'မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ဝါသနာက ဒီအတိုင်းရှိပါတယ်'

တရားသူကြီး။ ။ 'ဘာကြောင့်'

ဒေါက်တာ။ ။ 'ကုမရမှန်း သိလျက်နဲ့ ညာဖြန်းပြီး ပိုက်ဆံယူတယ်လို့ လူပြောမခံချင်လို့ပါ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား'

တရားသူကြီး။ ။ 'မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ ဒီလို ယတိပြတ်ပြောလို့

BURMESE CLASSIC .com
www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လူနာတွေ စိတ်ပျက်ပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ကုန်မှဖြင့် မခက်ပေဘူးလား ဒေါက်တာ’

ဒေါက်တာ။ ။ ‘မှန်လှပါ၊ နောက်နောင် ကျွန်တော် စဉ်းစားပါဦးမယ် ခင်ဗျား’

တရားခံမှာ အပြစ်မရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်ဆို၍ တရားသေ လွှတ်လိုက်သည်လည်း မှန်၏။ ခင်နုနုမှာ ဦးရူဝံ၏ လယ်ယာ ချောင်းမြေ အမွေအနှစ်များကို ဆက်ခံရ၍ ကိုကျော်သိန်းနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်သည်လည်း မှန်၏။ သို့ရာတွင် ကိုကျော်သိန်းမှုကား လူသတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံ အပြစ်ရစေရန် တရားလိုဘက်မှ လျှောက်လဲရခြင်း တည်းဟူသော အစိုးရရှေ့နေအလုပ်ကို အကြီးအကျယ် သံဝေဂ ရသွားခဲ့လေပြီ။

‘နောက်များတော့ တန်ပြီခင်ဗျာ၊ လူသတ်မှုဆိုရင် ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင်မြင်ရမှပဲ ယုံချင်တော့တယ်။ အစိုးရရှေ့နေအဖြစ်နဲ့ တရားခံ အပြစ်ရအောင် အမြဲထာဝစဉ် လျှောက်လဲရတဲ့ ဝတ္တရားမျိုးတော့ ကျွန်တော် ကြောက်သွားပြီ ခင်ဗျာ’ ဟု အစိုးရရှေ့နေကြီးအား ပြောပြီးလျှင် လက်ထောက် အစိုးရရှေ့နေ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်လိုက်တော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ရာဇဝတ်မှု လျှောက်လဲခြင်း အလုပ်တွင် အစအနကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်၊ မယားတစ်ယောက် ရသည်တွင် တရားမမှု သက်သက်လိုက်သော ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသဖြင့် နှမြောဖို့ကောင်းသော ဝတ်လုံကိုကျော်သိန်း ဟူ၍ ရှေ့နေလောကတွင် ယနေ့တိုင် ပြောစမှတ် ပြုလျက် ရှိကြသတည်း။

[ရှုမဝ၊ အတွဲ (၆)၊ အမှတ် (၆၁)၊ ဇွန်လ ၁၉၅၂]

BURMESE CLASSIC .com

ကံကောင်းတဲ့ ခွေး

စီးပွားဥစ္စာ ရှာမှီးကြရာတွင် စင်ကြယ်သည်၊ မစင်ကြယ်သည်ကို ရုပ်တန့်စစ်ဆေးသူ နည်းပါး၍၊ ထောင်ဒဏ် အပြစ်လွတ်လျှင် ပြီးရော ဆိုသောသဘောနှင့် ရှာမှီးကြသူတို့သာ များ၏။ မိလျှင် ထောင်ဒဏ်သင့်မည်ဟု နားလည်စေကာမူ မိဖို့လမ်း နည်းသည်ဟုထင်လျှင် အခွင့်ကောင်းကို လက်မလွှတ်နိုင်သူတို့ အနမတဂ္ဂ ပေါများလှ၏။ တကယ့်အမှန်သဘောနှင့် စစ်ဆေးရလျှင် ခိုးမှုနှင့် ထောင်ဒဏ်ခံရသူတစ်ယောက် ရှိတိုင်း ကံကောင်း၍ ထောင်မကျသူ ဆယ်ယောက်ထက်မနည်း ရှိလိမ့်မည် ထင်၏။ ထို့ကြောင့် လောက၌ စီးပွားဖြစ်ခြင်း၊ မဖြစ်ခြင်း သာမက ထောင်ကျခြင်း၊ မကျခြင်းသည်ပင်လျှင် ကံကောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်း အပေါ်တွင် တည်နေသည်ဟု ဆိုချင်တော့သည်။

ကံတရားသည် အလွန်ဆန်းကြယ်၍ “**ကမ္မ အစိန္တေယျ**–ကံ၏ ဆန်းကြယ်ပုံကို မကြံရာ၊ မကြံအပ်” ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် ပြုလုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ “မကောင်းတရောင်း” အလုပ်ဖြစ်သည့် ခိုးတိုက် လုယက်စားသည် ဖြစ်စေ၊ “ကံဆောင်မှပြောင်” ဆိုသောစကားသည် မှန်၏။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် ခေါ်သည့် Business အလုပ်တစ်ခု၌ ဉာဏ် ဝီရိယ ကောင်းချင်တိုင်းကောင်းစေ ဝမ်းဝရုံသာ ရှိပေမည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကံဆောင်မှ ကော်ပေါက်တွေ့ပြီး တိုးတက်နိုင်ပေသည်။ ခိုးယက် တိုက်ခိုက်ခြင်း တည်းဟူသော မကောင်းတရောင်း အလုပ်မျိုး၌လည်း ကံသည် သာ၍ ပင် ရှေ့ဆောင်တတ်သေး၏။ ကံမကောင်းလျှင် အကြံကြီးကြံ၍ အောင်မြင်ပြီးမှ မျှော်မှန်းသလောက် မရခြင်း၊ ကြံခါစ၌ပင် လူမိသွားခြင်း စသည်ဖြင့် ဖြစ်တတ်၏။ ကံကောင်းပါမူကား ထင်သည်ထက်ပို၍ ရရှိသာမက ကြံကြံဖန်ဖန် လွတ်မြောက်ခြင်းများလည်း ဖြစ်တတ်ချေသည်။

ကံတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ဗုဒ္ဓ ဟောတော်မူသည်ကား "ပြုသူအဖို့မှာ အသစ်၊ ခံရသူအဖို့မှာ အဟောင်း"ဟု ဆို၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းကို ခိုးယူရာ၌ ခိုးသောသူအဖို့မှာ အမှုသစ်ဖြစ်၍ နောင်အခါတွင် ထောင်ဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ငရဲဖြစ်စေ ခံရမည်ဟု ဆိုလို၏။ ငရဲဟူသည်မှာ မင်ဖိုလ်မရသေးလျှင် ကေန်မုချ ခံရမည်ဆိုရာ ထောင်ဒဏ်ဟူသည်မှာ ကံကောင်းလျှင် သို့မဟုတ် ဝတ်လုံကောင်း ငှားနိုင်လျှင် လွတ်နိုင်သော အပြစ်ဒဏ်မျိုးဖြစ်၏။ ခိုးခြင်းခံရသူ အဖို့မှာကား ရှေးဘဝက သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းကို ခိုးခဲ့ဖူးခြင်းအတွက်ကြောင့် "ဝိပါက" ခံရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ရပေမည်။ သို့ရာတွင် ခိုးခံရသူက ပြန်၍ခိုးသည်ဟု ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်။ (က) သည် (ခ)၏ ပစ္စည်းကို ခိုးလျှင်၊ နောင်ဘဝ၌ (က) ၏ပစ္စည်းကို (ဂ) ဖြစ်စေ၊ (ဃ) ဖြစ်စေ ခိုးချင် ခိုးပေလိမ့်မည်။ သေချာသော အချက်မှာ ဤဘဝ၌ အခိုးခံရသော (ခ)သည် ရှေးဘဝများ၌ တစ်ဦးဦး၏ ပစ္စည်းကို ခိုးခဲ့ဖူးခြင်း ကေန် ဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ ရှည်လျားလှသော သံသရာဘဝများ၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူ၏ ပစ္စည်းကို ခိုးမိလျှင် ခိုးသူ၏ ပစ္စည်းကို ခိုးချင်သူ ပေါ်လာတတ်၍ ကြံစည်သည့် အတိုင်းလည်း အောင်မြင်တတ်သည် ဆို၏။ ခိုးခံရသူကိုယ်တိုင်က ပြန်၍ခိုးလိမ့်မည်ဟု မဆိုလိုချေ။ သို့သော် သူခိုးကအောင်မြင်၍ ထောင်တန်းမကျဘဲ လွတ်မြောက်သွားသော အမှုမျိုး ရှိရာတွင် ရှေးဘဝက ကြွေးဟောင်းကို လက်စားချေခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် လွတ်မြောက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရချေမည်လော မပြောတတ်

ပေ။ သို့သော် ထောင်ဒဏ်လွတ်သော်လည်း "ပြုသူမှာ အသစ်" ဆိုသော စကားကြောင့် ဝိပါကအဖြစ်နှင့် အရိပ်သဖွယ် တကောက်ကောက် လိုက်လိမ့်မည် ဧကန်ဖြစ်လေသည်။ မကောင်းမှုတစ်ခု ပြုသည့်အခါ "ကြွေးဆပ်သည်" ဟု မယူဆထိုက်။ တစ်လှည့် တစ်ပတ်တွင် တန်ပြန် ခံရဦးမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

အချို့လူများသည် တစ်ခါတစ်ရံ သူခိုးကြံ၍ မအောင်ဘဲ လွတ်သွားသည့်အခါ "ငါ၌ ဝိပါကဝင့်ကြွေး မရှိ"ဟု အထင်ကြီးတတ်ကြ၏။ ရှည်လျားလှစွာ သံသရာ ဘဝများ၌ မခိုးဖူးသူ၊ မလုဖူးသူ ဟူ၍ မရှိနိုင်ချေ။ အလောင်းတော်ကိုယ်တိုင် ၅၅၀ နိပါတ်၌ နှစ်ဘဝတိုင် သူခိုးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ဟောတော်မူ၏။ ဘဝပေါင်း ၅၅၀ (စင်စစ်အားဖြင့် ၅၄၇ ဘဝ) အတွင်း၌ သူခိုးအဖြစ် နှစ်ဘဝ ပါသည်ဆိုလျှင် သေးလှသော ရာခိုင်နှုန်း မဟုတ်ချေ။ လူသာမန်များမှာ ဤနှုန်းမျှမက များဖို့ရာ ရှိ၏။ သို့သော် ...ဝိပါက ဟူသည်မှာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ခါမှ အကျိုးပေးသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ လွတ်ရုံမျှနှင့် "ငါ၌ ဤသို့သော ဝိပါကမျိုး မရှိ" ဟု အထင်မကြီးသင့်ပါပေ။

ရှေးသား ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်၌ သူခိုး ဖိုးသံဒတ်မှာ မည်သို့သောကံမျိုး ပါရှိသည်ကို စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် တင်ပြလိုက်ပါသည်။

*

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော် အချိန်၌ စစ်ကိုင်း–မြစ်ကြီးနား မီးရထားလမ်းပေါ်၌ တည်ရှိ၍၊ စစ်ကိုင်းမှ ၃၇ မိုင်ဝေးသော ဝက်လက်မှာ ဤခေတ်တွေ့မြင်ကြရသော ဝက်လက်နှင့် အကြီးအကျယ် ခြားနားခြင်းရှိ၏။ ဘူတာရုံမှာ ဤအတိုင်းလိုလို ရှိသော်လည်း ဘူတာရုံ ပတ်ဝန်းကျင်၌ကား မနှိုင်းသာအောင် ပြောင်းလဲခြင်း ရှိခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ် ကျောင်းသားအရွယ်က တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ရောက်တတ်သည့်အတိုင်း ဝက်လက်ဘူတာမှ ဆင်း၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မျှော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၊ အရပ်လေးမျက်နှာတွင် ဆီးချုံများကိုသာ တွေ့မြင်ရ၏။ ဘူတာရုံမှ ဆင်း၍ (သခွတ္တောရွာသို့ သွားလိုသဖြင့်) မီးရထားလမ်းနှင့် ယှဉ်လျက် မြောက်ဘက်သို့ သွားသော လမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း လိုက်သည်ဖြစ်သော မကျည်းတုံရွာ၊ မူးကြီးရွာများသို့ သွားလိုသဖြင့် အနောက်စူးစူးသို့ သွားသော လှည်းလမ်းအတိုင်း လိုက်သည်ဖြစ်စေ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ကလေးအရွယ် သူငယ်များ လက်လှမ်းမီသည့် ဆီးချုံများသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပြတ်တော့သည် မရှိသဖြင့် ဘူတာရုံမှ ရွာသို့တိုင်အောင် လိုက်ပို့သည်ဟုပင် ထင်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သွားလေ့ရှိသော "ကောက်ကြီးတက်" အချိန်၌ ဆီးချုံများတွင် ဆီးသီးများသည် အစိမ်းနုရောင်မှ အစိမ်းရင့်ရောင်၊ ထိုနောက် အဝါနု၊ အဝါရင့်ရောင်၊ နီပြေပြေအရောင် (ရွှမ်းပြင်း၍)၊ အနီနှင့်အဝါ ရောစပ်ထားသည့် ကွက်ကြားရောင်၊ ရဲရဲနီသော အရောင်၊ ညိုမှိုင်းသောအရောင် စသည်ဖြင့် အနုအရင့်အလိုက် အသွေးအရောင် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ခရီးသည်၏ လျှာခံတွင်းကို သွေးဆောင်လေကြတော့သည်။ မြို့မွေး ဖြစ်၍ ခဲနှင့် ပစ်ပေါက်မှ ရသည့် ဆီးပင်ကြီးမျိုးကိုသာ မြင်ရဖူးသော ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ အချဉ်ကြိုက်တတ်သော အရွယ်နှင့် လိုချင်သလောက် လှမ်းဆွတ်နိုင်သော ဆီးချဉ်သီးများကို မြင်ရသောအခါ၊ လူကြီးတွေ ပြောကြသော နတ်သုဒ္ဓါဆိုသည်မှာ ဤထက် မကောင်းနိုင်၊ ကောင်းသည် ဆိုလျှင်လည်း ဤမျှလောက် ရက်ရက်ရောရော ဖော်ဖောသီသီ မရှိနိုင်ဟု အောက်မေ့ကာ၊ တစ်လုံးကိုစားရင်း နှစ်လုံး သုံးလုံးကို အကျီအိတ်ထဲသို့ ခြွေထည့်လေသည်။ လူကြီးများက 'လာပါကွယ့်၊ ဟိုရှေ့မှာလည်း အများကြီး ရှိပါသေးတယ်' ဟု ပြောသည်ကိုပင် မနာယူနိုင်ဘဲ၊ ရင်စေ့အကျီအိတ်ကလေးနှစ်ဖက် ပြည့်ဖောင်းအောင် ဆွတ်ခြွေ ထည့်သွင်းပါတော့သည်။

ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားသောအခါ အချဉ်ကြိုက်တတ်သော အရွယ် ဆိုစေကာမူ လောဘတကြီး စားဖန်များ၍ သွားကျိန်းလာသည်တွင် ရင့်သည်ထက်ရင့်၍ မှည့်သည်ထက် မှည့်သည်များကိုသာ ရွေး၍ စားတော့

သည်။ အမှည့်ချင်း တူစေကာမူလည်း ချိုသည်ထက် ချိုသောမျိုးကို ရွေးချယ်ပြန်၏။ နောက်ဆုံး၌တွင်မှ အချိုဆုံးဖြစ်သော ဆီးချုံကို တွေ့ပြန်သည်နှင့် စောစောက ခူးထည့်ထားသည်များကို သွန်မှောက်ကာ အိတ်နှစ်ဖက်ရောဝမ်းဗိုက်ပါ ပြည့်အောင် သွတ်သွင်းပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ကာ ပြုံးနေကြသော မိဘနှစ်ပါးတို့၏ မျက်နှာသည် ဤစာရေးခိုက်တွင် မျက်စိထဲ၌ ကွက်ခနဲ ပေါ်လာသေး၏။ နှစ်ပေါင်း ၆၀ ခန့် အချိန်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အချို့သော အခြင်းအရာများသည် မနေ့က ဖြစ်သကဲ့သို့ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပေါ်လာတတ်၍၊ မနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အခြင်းအရာကို မေ့ချင်မေ့တတ်ခြင်းသည် ကြီးပြင်းအောင် နေရသူတို့၏ အတွေ့ထူးဖြစ်၍၊ ငယ်သေးသူများ အဖို့မှာ မှန်းဆ၍မျှသာ တတ်နိုင်ကြပေမည်။ စာဖတ်သူများအနက် ဟုတ်ပေသည်ဟု ကိုယ်တွေ့ ဝန်ခံနိုင်သူ မည်မျှပါရှိကြမည် မပြောတတ်ပေ။ အဏုမြူခေတ် ဖြစ်သောကြောင့် သာ၍ မရေမရာ ရှိပါဘိသည်။

ဤခေတ်၌မူကား ဝက်လက် ဘူတာရုံသည် ရှေးက ဘူတာရုံ အဆောက်အအုံလိုပင် ရှိနေသေးသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်များမူကား ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ မီးခိုးတလူလူ အူသော စပါးစက်ခေါင်းတိုင်များ၊ ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်များသည် ယခင်က ဆီးချုံများ၏ နေရာတွင် ငိုးတိုးငေါက်တောက် ပေါ်ပေါက်နေကြလေပြီ။ ခရီးသည် လေးငါးခြောက်ယောက် ဆင်းတက်သော ဘူတာရုံ၌ သုံးလေးငါးဆယ် ဆင်းတက်ကြ၍၊ ကြေးနီပိုက်ဆံ တစ်ပြားနှစ်ပြား "အုပ်" ဖို့ ခဲယဉ်းခဲ့သော ပေက်မှတ်စာရေးသည် "အကြွေမရှိ" ဆိုကာ ပြား၂၀၊ ၃၀ အုပ်ခြင်း၊ (တံတားကြီး မပြီးမီက) ကူးတို့ခဆိုကာ လေးပဲ(၂၅ ပြား) ပိုယူခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ကြလေပြီ။ ပိုက်ဆံနှစ်ပြားလျှော့၍အမ်းလျှင် ဆူပူချင်သော "ကျေးတောသား" သည် အနုပ်မရှိဆိုကာ ၁၀ ပြား၊ ၁၅ ပြား လိုးဖြတ်ခြင်းကို အောင့်၍ ခံကြလေပြီ။ ငွေချောင်လည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နေကြသောကြောင့် ပေလော၊ ဘယ်သူ့ကို တိုင်လို့မှ အကြောင်းမထူးဟု သဘောပိုက်ကြသောကြောင့်ပေလော ဟူသည်ကို ခံရသူ ကာယကံရှင်များသာ သိကြပေသည်။

ရေးသား ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်များမှာ အဆာပြေဆီးသီးမှည့်များ ဆွတ်စား၍ ခရီးသွားနိုင်သည့် ရွေးခေတ်ကြီးလည်း မဟုတ်၊ "အကြွေမရှိ" ဆိုကာ ငါးပြား ဆယ်ပြား ဖြတ်စားနိုင်သော ဤခေတ်လည်း မဟုတ်၊ ဘူတာရုံတိုင်း အကြွေအမ်းစရာ ၁၀ ကျပ်ဖိုး ရှိရမည်ဟု ဥပဒေပြုလုပ်ထားသည့် အလယ်ပိုင်းခေတ်က ဖြစ်ပျက်လာခဲ့သော အကြောင်းအရာများဖြစ်လေသည်။

ဝက်လက်မြို့အုပ်မင်း ဦးသာကတိုး၏သား မောင်တိုးအောင် (ဘီအေ)နှင့် ထိုမြို့ ဆန်စက်ပိုင် ဦးဂုံဘန်၏သမီး မခင်မေတို့ လက်ထပ်တော့မည်ဆိုလျှင် ဝက်လက်တစ်နယ်လုံး အကြီးအကျယ် ဂယက်ရိုက်သွားတော့သည်။ ထိုမင်္ဂလာဆောင်၌ ဗဟုသုတ ကြားဖူးနားဝရှိသည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ရန်ကုန်မြို့၌ မကြာမီက ဆောင်ရွက်သည့် ဒုတိယ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး (ငါးထောင်စား) ဦးဖမ်အောင်၏သားနှင့် ပထမ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး (ငါးထောင်စား) ဦးခင် (ဆာမောင်ခင်) ၏ သမီးတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီးနောက်တွင် ဤလက်ထပ်ပွဲသာ ရှိတော့သည်ဟု ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခြင်းကို ကာယကံရှင် မင်္ဂလာ သတို့သား၊ သတို့သမီးနှင့်တကွ မိဘ၊ မိတ်ဆွေဉာတိများ၏နား၌ အလွန်ချိုဆိမ့် ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ကြရလေသည်။ အကြောင်းမူကား ဝက်လက်မြို့နယ်အဖို့တွင် မြို့အုပ်သည် ထိပ်ဆုံးတန်းအရာရှိဖြစ်၍၊ ဘီအေ ရှားသေးသော ခေတ်၌ သတို့သား၏ ဘီအေအောင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ မည်သည့် တောနယ်၌မဆို ဆန်စက်ပိုင်ရှင်သည် ဂုဏ်ဒြပ်အရာတွင် ထိပ်တန်းကျခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ မောင်တိုးအောင်နှင့် မခင်မေတို့၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ပေါ်လွင် ထင်ရှားစေသည့်အထဲတွင် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးနှစ်ဦးတို့၏ သားနှင့်သမီး မင်္ဂလာဆောင်နောက်တွင် ဤမင်္ဂလာ

ဆောင်သာ ရှိတော့သည် ဆိုခြင်းသည် အကြီးအကျယ် မြှောက်ပင့်ချီးကျူးရာ ရောက်ပေသောကြောင့်တည်း။ လူသတ္တဝါသည် မြှောက်မှန်းသိသော်လည်း နားဝင်ချိုရစမြဲ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့်လည်း အထက်ပါ ဧည့်သည်၏စကားကြားရသော သတို့သမီးနှင့် သတို့သားတို့သည် ကတ္တီပါဖုံကြီးများပေါ်၌ အတူယှဉ်တွဲကာ ထိုင်နေကြစဉ် ဦးခေါင်းများ ငုံ့ကာ ပြုံးရာကြပေသေးသည်။

သတို့သမီး၏ဖခင် ဆန်စက်ပိုင် ဦးဂုံဘန်မှာ ဧင်းနယ်သားဖြစ်၍၊ မျက်နှာကြီး စက်သူဌေး၏ သုမင်္ဂလာသို့ ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသည်ဆိုလျှင် ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ မြေပိုင်ရှင် အကြီးစား၊ အလတ်စား၊ အသေးစားများမှာ ဓာတုပရိနိဗ္ဗာန် ပွဲတော်ကြီးကို လက်လွတ်မခံနိုင်သကဲ့သို့ လှည်းကောင်း၊ နွားကောင်း၊ မြင်းကောင်း စသည်များနှင့် လာရောက်ကြ၏။ "မျက်နှာကြီး" ဆိုသူများကလည်း ဒုမင်္ဂလာကိစ္စမျိုးတွင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ဘုစုခရုမကျန် ဖိတ်ကြားတတ်ကြသော်လည်း၊ အလှူ မင်္ဂလာဆောင် စသည့် သုမင်္ဂလာကိစ္စမျိုးတွင်မူကား၊ လက်ရွေးစင် "ခေါင်းကောက်" ဖိတ်ကြားလေ့ ရှိကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ "မျက်နှာကြီး"၏ သုမင်္ဂလာ ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရမှုသည် ပင်လျှင်၊ တောနယ်များမှ ဂုဏ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ မင်္ဂလာဆောင်သို့ တက်လာခြင်းကို တစ်ရွာလုံး သိစေခြင်းငှာ၊ နွားများကို ချူလုံးကြီးများဆွဲ၍ တချွမ်ချွမ် တဝွမ်ဝွမ် မြည်အောင် ရိုက်မောင်းကာ ကြော်ငြာကြလေသည်။ အချို့သော မြေပိုင်ရှင် လူကြွားများကလည်း လှည်းယဉ်ပေါ်မှ ထိုင်လိုက်စဉ် 'ဘယ်သူတို့ ဘယ်ဝါတို့ လာကြလေကွယ်၊ မင်းတို့ကော မဖိတ်ဘူးလား' စသည်များနှင့် ဟစ်အော်မေးမြန်း လေပန်းသွားလေသေးသည်။

တစ်ဖန် သတို့သား၏ ဖခင်မှာ ထိပ်တန်း မြို့နယ်အရာရှိကြီး ဖြစ်လေရကား၊ အစိုးရနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆည်စာရေး၊ မူးစာရေး၊ မြေတိုင်းစာရေး၊ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်၊ ကျောက်ထိုးဆရာ၊ ကျောင်းဆရာ ကျောင်းဆရာမ၊ ရွာသူကြီး၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ရွာဆော် စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ မြို့နယ်တစ်ခုလုံးမှ ရွာတိုင်းစေ့ ဖိတ်ပြီး လူတိုင်းစေ့ လာကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဤကဲ့သို့ သတို့သမီးဘက်၊ သတို့သားဘက် စသည်တို့ဖြင့် လာကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မင်္ဂလာဆောင်သို့ လက်ချည်း လာကြလေသလော၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သီလယူရန်သွားလျှင် ငှက်ပျောသီး ဝယ်မှထားမိ၍ လက်ချည်း လာတန် လာကြရမည်။ ဤမင်္ဂလာဆောင်မျိုးသို့ လက်ချည်း လာသည်ဆိုလျှင် ရှက်၍ လဲသေရချေတော့မည်။ သတို့သမီးဘက်က ဧည့်သည်များမှာ အတုံ့အလှည့် ရှိသည့်အလျောက် ငါ့သမီးကိစ္စမှာတုန်းက မှည်မျှ လက်ဖွဲ့ထားသောကြောင့် မည်မျှလောက်တော့ ပါမှတော်မည် စသည်ဖြင့် အတိုင်းအထွာနှင့် ယူလာကြပေမည်။ သတို့သားဘက်မှ ဧည့်သည်များမူကား၊ ဖခင် မြို့ပိုင်မင်း၏ မျက်နှာနှင့် လာကြ၍ အစိုးရနှင့် မကင်းရာ မကင်းကြောင်းဖြစ်သည့် ရွာသူကြီး၊ တိုက်နယ်သူကြီး၊ အင်းသူကြီး စသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ပေရကား၊ အတုံ့အလှည့် ရှိခြင်း မရှိခြင်းသည် အကြောင်း မဟုတ် (မြို့အုပ်က လက်ဖွဲ့ခြင်း ဟူ၍လည်း မကြားဖူး)။ မိမိတို့၏ "ခိုင်ငွေ" အနည်းအများအလျောက် လက်ဖွဲ့ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ငွေဖလား၊ ရွှေဒင်္ဂါး၊ ရွှေထည် ငွေထည် စသည်များဖြင့် "မျက်နှာလုပ်"ကြလေရာ၊ မောင်တိုးအောင်နှင့် မခင်မေတို့၏ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ဗီရိုကြီးနှစ်လုံး ရသည် ဟု ယနေ့တိုင် "ရက်ကော့" စံချိန်တင်ကာ ပြောစမှတ် ပြုကြလေသေးသည်။

*

ကောလင်းမြို့မှ သူခိုးဖိုးသံဒုတ်သည် မင်္ဂလာဆောင်သတင်းကို ကြား၍ သူခိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ၎င်းတို့နှင့် သက်ဆိုင်သည့် အရေးအကြီးဆုံးသော အချက်တွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိ၏။ ထိုအချက်သည်ကား လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း အမြောက်အမြား စုပုံလျက် ရှိခြင်းနှင့် သတို့သမီးအိမ်တွင် ဝတ်နိုင်စားနိုင်သော ရပ်ဝေးမိတ်ဆွေများ တည်းခိုလျက်ရှိခြင်း တည်းဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဖိုးသံဒုတ်သည် မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ ပြီးဆုံးသည့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဝက်လက်မြို့သို့ သွား၍ စက်ပိုင် ဦးဂုံဘန်၏ အိမ်ကို ကြံစည်ရန် ဆုံးဖြတ်လေ၏။

ဖိုးသံဒုတ်မှာ ခေတ်မီသော သူခိုးတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ခေတ်မီသော အစီအစဉ် စိတ်ကူးထား၏။ ထိုစဉ်က ပန်းချီဆရာ ဦးဘဉာဏ်သည် ဘိလပ်မှ ပြန်ရောက်ခါစ ဖြစ်၍ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးသည် ပန်းချီပညာ၌ စိတ်မဝင်စားစဖူး စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသည့်အလျောက် ရှုခင်းသာယာသော နေရာဌာနများတွင် ကားချပ်ကလေး ခင်းပြီး ခုံကလေးပေါ်၌ ထိုင်ကာ ဆေးခွက် စုတ်တံများဖြင့် ရေးခြယ်ကူးယူကြသော ပန်းချီဆရာများကိုပင် တွေ့ရှိရ၏။ မန္တလေး ကျုံးကြီးနှင့် မြို့ရိုး ပုံသဏ္ဌာန်၊ နန်းတော် ပုံသဏ္ဌာန်၊ ရွှေဘိုမြို့ ထောင့်စေတီ၊ ဘုရားပုံသဏ္ဌာန် စသည်များကို ရေးကူးခြယ်လှယ် နေကြသည့် ဂျပန်ပန်းချီ၊ မြန်မာပန်းချီ ဆရာများကိုလည်း ဖိုးသံဒုတ် မြင်ဖူး၏။ ဤတွင် ဖိုးသံဒုတ်သည် ဦးဂုံဘန်၏ တိုက်အိမ်ကြီးနှင့် ပန်းဥယျာဉ်တို့သည် တစ်ဖက်၌ရှိသော ဆန်စက်ကြီးနှင့် အလွန်တရာ "ပန်းရသည်" ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ၊ ပန်းချီဆရာယောင် ဆောင်၍ ဝက်လက်သို့ သွားလေ၏။ တပည့်ကျော် မောင်သော်ကိုမူ နောက်တစ်နေ့ ညနေမှ လိုက်လာခဲ့ဖို့ မှာထားခဲ့လေ၏။ ဖိုးသံဒုတ်၏ အစီအစဉ်မှာ "သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်နှင့်တူစေ" ဆိုသည့်အတိုင်း မိမိက ကျကျနန ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီး နောက်ဆုံးမှ တပည့်ကျော်နှင့် အလုပ်လုပ်ကြရန် ဖြစ်လေသည်။

ဖိုးသံဒုတ်မှာ သူခိုးအလုပ်နှင့် အသက်မွေးသော်လည်း ခေလှသူ မဟုတ်ချေ။ ပန်းပဲသမား၏သားဖြစ်၍ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့နှင့် မိဘများက အင်္ဂလိပ် ကျောင်းထားသော်လည်း ကျောင်းပြေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ပြီးလျှင်၊ ငါးတန်းတွင် သုံးနှစ်သင်ရွေ့မျှ မအောင်နိုင်သည်နှင့် မိဘများ စိတ်ပျက်၍ ကျောင်းနုတ်ပြီး ပန်းပဲအလုပ်ထဲသို့ သွင်းခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဖိုးသံဒုတ်မှာ "စောရနက္ခ" ပါသည့် လက္ခဏာနှင့် ပန်းပဲအလုပ်ကို ကောင်းစွာမလုပ်ဘဲ တတ်မြောက် သမျှသော ပန်းပဲပညာကို သော့တူလုပ်ခြင်း၊ တစ်တောင်သာသာမျှ ရှိရသော သံမဏိချောင်းများဖြင့် လှေကားဖြစ်အောင် ဆက်စပ်နိုင်သည့် "ခရီးဆောင် လှေကားရှင်"လုပ်ခြင်း၊ ဝိုင်ယာကြိုးခွေဖြင့် မိမိနောက်သို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မလိုက်နိုင်အောင် အကာအဆီး ကိရိယာ လုပ်ခြင်းတို့၌ အသုံးချလေသည်။ ဖိုးသံဒုတ်သည် နိုင်ငံခြား ကက်တလောက်များကို ကြည့်၍ "သူခိုးသုံး ကိရိယာ" အမျိုးမျိုးတို့ကို ပြုလုပ်ပြင်ဆင်ထားရကား၊ "ခေတ်မီ" သူခိုးတစ်ယောက်ဟု ခေါ်လောက်ပေသည်။ တစ်ခါက မသင်္ကာမှုနှင့်ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခြင်း ခံရဖူးသော်လည်း မန္တလေးမှ ဝတ်လုံကောင်း ငှား၍ လျှောက်လဲနိုင်သဖြင့် လွတ်မြောက်လာခဲ့၏။ တစ်ကြိမ်မျှလည်း ထောင်တန်းကျဖူးသည် မရှိချေ။

ဝက်လက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ ဖိုးသံဒုတ်သည် သူခိုးကိရိယာများနှင့် ပန်းချီကိရိယာများ ထည့်သည့် သားရေအိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် အိပ်ရာလိပ်တို့ကို အခေါင်ရှုပ်ခေါ် တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်၏ အိမ်၌ ထားခဲ့၍၊ ကာလသားစုံလှသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ "စနည်းနာ" ရန် ထွက်လာခဲ့၏။ အခေါင်ရှုပ်ဆိုသူမှာ ဘိန်းချခြင်း၊ ပိုကာဝိုင်းထောင်ခြင်း၊ နိုင်ငံခြားအရက် တိတ်တဆိတ် ရောင်းခြင်းမှစ၍ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အရှုပ်တကာ ထိပ်ခေါင်တင် ဖြစ်သော်လည်း ဌာနာနှင့် လည်းကောင်း၊ ရုပ်ချင်ပွေချင်သော အစိုးရ အရာရှိများနှင့် လည်းကောင်း သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းထားသည့်ပြင်၊ ရပ်ရွာလူကြီးများ၏ ကိစ္စအဝဝအတွက် အလှူခံ စာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးမှ အများဆုံး ထည့်ဝင်လေ့ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်၊ နာမည်မပျက်သည့်ပြင် "ထောင်ကဲကြီး" ဟူသော ဘွဲ့ဖြင့်ပင် လူကြီးများက ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဖိုးသံဒုတ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သည့်အခါ ရန်ကုန်မှ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဟူသော သတင်းသည် အခေါင်ရှုပ်၏ ကောင်းမှုကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်နှင့်ရုံသာမက မိမိအားပင် ၎င်းပန်းချီဆရာ ဖြစ်သည်ဟု သိထားနှင့်သူများ ရှိနေခြင်းကို တွေ့ရ၏။ ဝက်လက်မြို့၌လည်း ပန်းချီပညာ အတော်အတန် ခေါက်မိသည့် ကိုအင်ဘူး၊ ကိုဘညိန်း စသော လူငယ်သုံးလေးယောက် ရှိ၏။ ဖိုးသံဒုတ် ရောက်သွား

သော အချိန်တွင် ကိုအင်ဘူးလည်း ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေရာ ထိုသူသည် ပန်းချီပညာကို မိမိ ခေါက်မိကြောင်း ဖော်ပြလိုသည် တစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မှ လာသော အနုပညာသည်တစ်ယောက် ဆိုသောကြောင့် အသိမိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး ဆွေးနွေးလိုသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖိုးသံဒုတ် ထိုင်သော စားပွဲသို့ ကူးလာရာ၊ အခြားသော ကာလသားများလည်း အကဲခတ်လျက် ရှိကြလေသည်။

ဘူး။ ။ 'မိတ်ဆွေက ရန်ကုန်က ရောက်တဲ့ အနုပညာသည် တစ်ယောက်လို့ ကြားပါတယ်၊ ဟုတ်ပါ့စ ခင်ဗျာ'

ဒုတ်။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့ ဆိုနိုင်ပါတယ်'

'ဆိုနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လို သဘောပါလဲဗျာ'

'ကျုပ်က နချင်မှ နတဲ့လူဗျ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြယ်ချင်လည်း ခြယ်တာပဲ'

'သြော် စုတ်ချက်ကို ဆိုလိုပါသလား'

'ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ'

'မိတ်ဆွေက ကော်မာရှယ်လား၊ ဖိုင်းအတ်လားဗျာ'

အင်္ဂလိပ်စာ ငါးတန်းမျှ သင်ခဲ့ဖူးသော ဖိုးသံဒုတ်သည် ပန်းချီ အသုံးအနှုန်းကို မသိဘဲ၊ ကော်မာရှယ်ဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အနည်းငယ် ရိပ်မိသည်နှင့် –

ဒုတ်။ ။ 'ဟာ ကျုပ်က ရောင်းစားဖို့ ရေးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဝါသနာအိုးမို့ ရေးတာပဲ'

'သြော် သြော် ဟုတ်ပါ့ခင်ဗျား၊ ဒါထက် ဆပ်ဘဂျက်ကို ဘယ်ပုံ ရွေးပါသလဲ'

'ဆပ်ဘဂျက်ကို ရှေ့က၊ အော့ဘဂျက်က နောက်က ထားရတာပေါ့ ဗျ၊ ဒါတွေကို နက်စဖီးလ် ဂရမ္မာမှာ သင်ရသားပဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အကဲစမ်းနေတာလား'

'မဟုတ်ပေါင် ခင်ဗျာ၊ မဟုတ်ပေါင်၊ ကျွန်တော်လည်း လိုက်စားဖူး လေတော့...'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ပညာစမ်းချင်လို့လား၊ ခင်ဗျားတို့ တောပန်းချီဆရာတွေ ဘယ်လောက်များ တတ်လို့တုံး။ ကျုပ်က ဂျူဘလီဟောလ်ပြပွဲမှာ ဆုရတာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိပြီ ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျား ပြဖူးရဲ့လား'

'မပြဖူးပေါင် ခင်ဗျာ၊ ပြလောက်အောင်လည်း မတတ်ပါဘူး။ စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကွန်ပိုဇီးရှင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပညာလိုချင်လို့ ချဉ်းကပ်ရခြင်းပါ ခင်ဗျာ'

'ဆေးစပ်တာလား၊ ဆေးစပ်နည်း ဘာခက်လို့လဲဗျ၊ အစိမ်းရောင်မရှိရင် အဝါနဲ့ အပြာနဲ့ စပ်လိုက်တာပေါ့၊ အစိမ်းဖြစ်လာရော မဟုတ်လား'

'ဒါလောက်ကတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက အသိုင်းအဝိုင်းကို ဆိုလိုပါတယ်'

'ဒါကတော့ ပုံတော်သလို ကြည့်လုပ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် ကျုပ် အခုလာခဲ့တာက ခင်ဗျားတို့မြို့ပေါ်မှာ ရှုခင်းသာယာတဲ့ အကွက်တစ်ခုလောက်ကို မှတ်လောက်သားလောက် ရေးယူချင်လို့၊ ဘယ်နေရာ ကောင်းပါ့မလဲ'

'ကျွန်တော် ကြိုက်တာကတော့ ဘုတာရုံဘက်ဆီက ...'

'ဟာ ဘူတာရုံတွေ ပေါလွန်းလို့ဗျာ၊ သံလမ်းပေါ်မှာ မီးရထားတင်ပြီး လက်မှတ်ပေါက်ကလေး ပါတဲ့ အဆောက်အအုံတစ်ခု ထည့်ပြလိုက်ရင် ဘူတာရုံ ဖြစ်တာပဲဗျ။ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ စက်ပိုင်ဦးဂုံဘန်ရဲ့ တိုက်ခံအိမ်ကြီးဟာ ဥယျာဉ်ပန်းမန်နဲ့၊ တစ်ဖက်က ဆန်စက်နဲ့၊ မူးလက်တက်နဲ့၊ နောက်ခံအဖြစ်နဲ့က လယ်တောတွေနဲ့ သိပ်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်နေတယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲဗျာ'

'ကောင်းပါ့ခင်ဗျာ၊ ဘယ်တော့လောက် ရေးခြယ်မလဲ'

'နက်ဖြန်ညလောက် စိတ်ကူးထားတယ်'

'ညကြီးမင်းကြီးလား ခင်ဗျာ'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျုပ်က သူများနဲ့ မတူတာမှ လုပ်ချင်တယ်'

'လ မရှိ ဘာမရှိနဲ့ မြင်ရပါ့မလား ခင်ဗျာ၊ လပြည့်ကျော်ရက်ကြီးမှာ'

'လ မရှိတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ နေအိမ်ကို ရှေးဦးစွာရေးပြီး နောက်တော့မှ လ ထည့်ယူတာပေါ့ဗျ'

(ပါးစပ် ဟ လျက်) 'သြော် ဒီလိုလား ခင်ဗျာ'

'ကျုပ်က "မော်ဒန်" ပန်းချီဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ နားလည်တဲ့ ပဝေသဏီ အခွေးအမြည့်ကြီး မဟုတ်ဘူး'

'ကိုယ့်စုတ်ချက်မှ ကိုယ် မြင်နိုင်ပါ့မလားဗျာ'

'ဘာကိစ္စရှိလဲ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ပါတယ်'

'သြော် သြော် သြော်'

ကိုအင်ဘူးသည် ဆက်လက် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ "မော်ဒန်" ပန်းချီဆရာကို အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေမိသဖြင့် စကားပြတ်သွားစဉ်၊ ပန်းချီပညာကို လုံးဝ နားမလည်သဖြင့် စွက်ဖက်ခြင်း မပြုဘဲ နားထောင်ရုံမျှ ထောင်နေသော ကာလသား မောင်ဖူးညိုက–

ညို။ ။ 'စက်ပိုင် ဦးဂုံဘန်အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆောင် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကို စိုးရိမ်တဲ့အတွက် ဌာနာက ပုလိပ်နှစ်ယောက် ကင်းစောင့်လွှတ်ထားဆိုပဲ။ အချိန်မတော် ညကြီးမင်းကြီးဆိုရင် မိတ်ဆွေကို အထင်မှားနေဦးမယ်'

ဒုတ်။ ။ 'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လို ပရော်ဖက်ရှင်နယ် တစ်ယောက်တော့ ဝက်လက်ပုလိပ် မဆိုထားနဲ့၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ပုလိပ်တွေက သိကြတာပဲ'

ညို။ ။ 'သြော် ဟုတ်ပါပေ့ ခင်ဗျာ'

*

နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ ဖိုးသံဒုတ်သည် လင်းစကိပ် ပန်းချီဆရာ၏ ကိရိယာတန်ဆာပလာများဖြစ်သော နောက်ခံအထည်ဖြူ၊ စုတ်တံ နှစ်ချောင်း သုံးချောင်း၊ ဆေးဘူး ဆေးခွက်များနှင့် ဖှင်ထိုင်ခုံပါ ဆောင်လျက် တူးမြောင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကမ်းပါး၌ နေထားတကျ ပြင်ဆင်ကာ တိုက်ခံအိမ်ကြီးကို မြင်နိုင်သောနေရာတွင် ခင်းကျင်းလေ၏။ မကြာမီ ကိုအင်ဘူးထံမှ သတင်းစကား ကြားရသော ပန်းချီသမား ကိုဘညိန်းသည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာရာ၊ ဖိုးသံဒုတ်မှာ နောက်ပိုင်းမှ ရောက်လာသော ကိုဘညိန်းကို မမြင်သည်နှင့် စိတ်တိုင်းကျ လွတ်လပ်စွာ ဆေးများ စပ်လျက်ရှိ၏။

ကိုဘညိန်းသည် နောက်ခံ အဝတ်ဖြူပေါ်တွင် စုတ်တံနှင့် အားပါးတရ ခြယ်လှယ်လျက်ရှိသော ဖိုးသံဒုတ်အနီးသို့ ရောက်လာ၍၊ ခြယ်လှယ်ထားသော ဆေးရောင်ကို မြင်ရသောအခါ အလွန်အံ့ဩသည်နှင့် 'အလို' ဟု လွတ်ခနဲ ထွက်သွား၏။ အကြောင်းမူကား အဝတ်ဖြူပေါ်၌ ခပ်ထူထူ ပြစ်ပြစ် ခြယ်ထားသည့် ဆေးရောင်မှာ အစိမ်းပုပ်ရောင်.ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ဖိုးသံဒုတ်သည် "အလို" ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင်၊ ကိုဘညိန်းနှင့် အပြန်အလှန် အပြိုင်အဆိုင် အံ့ဩကြလေသည်။ ထိုနောက် ကိုဘညိန်းမှာ နှုတ်အာရဲသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း 'ဘာလုပ်တာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားဥစ္စာ အစိမ်းပုပ်ရောင်ကို နောက်ခံထားရင် ဒီပေါ်မှာ ဘာများ ရေးလို့ ဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ' ဟု မေးလိုက်၏။ စင်စစ်မှာ ဖိုးသံဒုတ်သည် တိုက်ခံအိမ်ကြီးပေါ်မှ မိမိဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အလုပ် လုပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ပြလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကောက်မိကောက်ရာ ဆေးစိမ်းဘူးကို ကောက်ယူ ခြယ်လှယ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် သူတစ်ပါးတစ်ယောက်က ဤကဲ့သို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝေဖန်ခြင်းကို တွေ့ရသောအခါ၊ မိမိ၏အမှားကို ဝန်ခံရန် မဖြစ်နိုင်သည်နှင့် အနည်းငယ်မျှ စိတ်ဆိုးခြင်းကို အများကြီး ဒေါသထွက်ဟန် ပြုရတော့သည်။

ဒုတ်။ ။ 'ခင်ဗျားက ကျုပ်အလုပ်ကို ဝေဖန်လား ဘာလားနဲ့။ ခင်ဗျားက ဘာကောင်လဲ'

ညိန်း။ ။ (လွတ်ခနဲ ထွက်မိခြင်းအတွက် နောင်တရလျက်) 'သည်းခံပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က မတော်မလျော်တာ မြင်ရရင် ဆိတ်ဆိတ်မနေတတ်တဲ့ ဝါသနာမို့ပါဗျာ။ သို့သော် မေးပါရစေဦး၊ အစိမ်းပုပ်ရောင် နောက်ခံထားပြီး ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုလုပ်မှာတဲ့လဲ၊ သိပါရစေဗျာ'

ဖိုးသံဒုတ်မှာ သင့်လျော်သော အဖြေပေးရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေရကား၊ အကြမ်းနည်းမှတစ်ပါး အခြားလမ်း မရှိတော့ဟု အောက်မေ့ကာ–

'ရှေ့ဆက်တော့ ပိတ်ဖြူပေါ်မှာ မခြယ်ဘူး၊ ခင်ဗျားမျက်နှာပေါ်မှာ ခြယ်မယ်၊ လာခဲ့စမ်း' ဟု ဆို၍ စုတ်တံကိုင်လျက် ရှေ့သို့ လှမ်းတက်သည်တွင် ကိုဘညိန်းမှာ ပန်းချီရူးတစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်၍ အကျိုးမရှိဟု အောက်မေ့ကာ လှည့်ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ကိုအင်ဘူးနှင့် ဆုံမိလေသည်။ ကိုဘညိန်းလည်း အချို့ မြန်မာလူမျိုးများ၏ ထုံးစံအတိုင်း လူတစ်ယောက်ကို "သိမ့်" လိုသော ဆန္ဒရှိသည်နှင့် 'တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ပန်းချီပညာသမားဗျို့၊ သွားကြည့်စမ်းချေ၊ တကယ်ထူးဆန်းတဲ့ နည်းတွေနဲ့ ဆေးခြယ်နေလေရဲ့။ ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျားဖြင့် နားလည်မလား မသိဘူး၊ ကြည့်စမ်းချေဗျာ' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ဤတွင် ကိုအင်ဘူးသည် လက်သင်တပည့် မောင်သန်းကိုခေါ်၍ မူးမြောင်းကမ်းပါးသို့ သွားကြလေရာ၊ ကိုဘညိန်းလည်း အူတက်တော့မတတ် ရယ်လျက် ကျန်ရစ်လေ၏။

ဖိုးသံဒုတ်သည် ကိုအင်ဘူးကို မြင်ရာ၌ တစ်ကြိမ် တွေ့ဖူးသူဖြစ်၍ ရန်စွယ်နှင့်ငေါ်ငေါ် သဘောမထားတော့ဘဲ ကောင်းမွန်စွာ နှုတ်ဆက်လေသည်။ အစိမ်းပုပ်ရောင်ကို နောက်ကျော၌ ခံထားခြင်းသည် ဥပရောပတိုက်တွင် နောက်ဆုံးပေါ် ပန်းချီပညာ နည်းသစ်ဖြစ်၍၊ မြန်မာပန်းချီများအနက် မိမိ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ဆက်ခံရရှိခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မျက်နှာသားတည်တည် ပြောဆိုလေသည်။ ကိုအင်ဘူးတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည် ဖိုးသံဒုတ်၏ ဖြေရှင်းချက်ကို လက်ခံယုံကြည်ကြဟန် ရှိသည်နှင့် ဖိုးသံဒုတ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျေနပ်၏။ သို့သော် ဤမျှနှင့် အားမရသေးဟန်နှင့် ကိုအင်ဘူးက ဆက်လက် မေးမြန်းပြန်ရာတွင်မူကား၊ ဖိုးသံဒုတ်မှာ ကြံရာမရသည်နှင့် လော့ကကြီး၌ ပညာသည်အချင်းချင်း တိုက်ရိုက် တပည့်မခံဘဲလျက် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နည်းဖြင့် မေးလား မြန်းလားလုပ်ကာ ပညာခိုးခြင်းကဲ့သို့ ယုတ်မာသော အလေ့အကျင့် မရှိဟု ပြောလေရကား၊ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်မှာ လက်ကုတ်၍ သုတ်ခြေဝင်ခဲ့ကြရလေသည်။

များမကြာမီ နေလုံးကွယ်ပျောက်၍ မှောင်စပြုလာသည်နှင့် ကြယ်များလည်း တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပြူထွက်လာကြလေပြီ။ ဦးဂုံဘန်၏ တိုက်ခံအိမ်ကြီးမှာ အိမ်လုံးမပေါ်တော့ဘဲ မည်းမည်းကြီးမျှသာ မြင်ရ၍ အထက်ထပ်၌ တစ်လုံး၊ အောက်ထပ်၌တစ်လုံး ထွန်းထားသည့် "စတွန်းကင်း" မီးအိမ်ကြီးများ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ပြတင်းပေါက်များသည်သာလျှင် ထင်ရှားပီသစွာ မြင်နိုင်လေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင်မူ မြောင်းကမ်းပါး၌ ခင်းကျင်းထားသည့် ပန်းချီကီရိယာများအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပါမူ ကိရိယာများကိုသာ တွေ့ရ၍ ဖိုးသံဒုတ်ကိုမူကား တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ကားကြက်ထားသည့် အဝတ်ဖြူပေါ်၌လည်း စောစောက အစိမ်းပုပ်ရောင် စုတ်ချက်များမှ တစ်ပါး ထပ်လောင်းဖြည့်စွက်ခြင်း မရှိသေးချေ။ စင်စစ်သော်ကား ဖိုးသံဒုတ်သည် မထင်မရှား ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သော တပည့်ကျော် မောင်သော်နှင့် အိမ်ကြီး၏ နောက်ပိုင်းဆီတွင် အလုပ်များလျက် ရှိကြလေသည်။

ဖိုးသံဒုတ်သည် လော့ကားရှင်၊ မီးခံသေတ္တာဖွင့်သော ကိရိယာ၊ ရန်သူလိုက်သောအခါ၌ ဆီးတားကာကွယ်ရန်အတွက် သံနန်းကြိုး စသည့် သူခိုးကိရိယာများကို ကိုယ်တိုင်တီထွင်၍၊ လူတွေ့ရှေ့တွင် လူမသိအောင် ဆောင်ယူနိုင်ခဲ့သော မိမိ၏ဉာဏ်စွမ်းနှင့် အစီအစဉ်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကျေနပ်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေးသပ်မိသေးသည်။ ထိုနောက် တပည့်ကျော် မောင်သော်အား သံနန်းကြိုးကို မည်သည့်နေရာ၌ တန်းထားရမည်ဟု ညွှန်ပြ၍ တပည့်ကျော်

က ဆောင်ရွက်နေစဉ်၊ ထိုတိုက်ခံအိမ်ကြီးနှင့် အိမ်သူအိမ်သားများကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်လေသည်။ "ဟိုဘက်က သတို့သမီးတို့ရဲ့ အိမ်ခန်းနဲ့ တူရဲ့၊ ဒီဘက်က ဦးဂုံဘန်လင်မယား အိပ်ကြမှာပဲ၊ မပြန်သေးတဲ့ ရပ်ဝေးဧည့်သည်တွေကတော့ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာပဲ။ ညကြီးသန်းခေါင်တိုင်အောင် စောင့်နေဖို့ မဟန်ပေဘူး၊ မင်္ဂလာဦးဆိုတော့ သတို့သားစုံတွဲက တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ကြဘဲ နိုးနိုးကြားကြား ရှိကြလိမ့်မယ်။ အိမ်သားတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ လုပ်ကြကိုင်ကြ ချက်ကြ ပြုတ်ကြပုံတွေထောက်တော့ ဧည့်သည်တွေကို မုန့်ဟင်းခါးလား၊ ကြာဇံလား တိုက်မလို့နဲ့ တူတယ်။ ဒီတော့ အိမ်အောက်ထပ် ဆင်းပြီး စားသောက်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ငါတို့က အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို လစ်လေမှပဲ" စသည်ဖြင့် စိတ်ကူး၍၊ တပည့်ကျော်အား အကြံအစည်ကို ပြောပြလေသည်။

အိမ်သူ အိမ်သားများနှင့် ရပ်ဝေးဧည့်သည် လေးငါးဦးတို့သည် တိုက်ခံအိမ် အပေါ်ထပ်မှ တစ်ယောက်ချင်း၊ နှစ်ယောက်ချင်း ဆင်းလာကြ၍ အိမ်အောက်ထပ်ရှိ ထမင်းစားခန်း စားပွဲကြီး ပတ်ပတ်လည်၌ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထိုင်ကြသည်များကို ဖိုးသံဒုတ်သည် ပြတင်းပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ စောင့်ကြည့်၍၊ အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်၌ လူကုန်လောက်ပြီဟု ထင်ရသော အခါတွင် ထမင်းစားခန်းနှင့် ခပ်ဝေးဝေးရှိသော အထက်ထပ် ပြတင်းပေါက် တစ်ခု၏ အောက်တည့်တည့်တွင် "လော့ကားရှင်" ကို ထောင်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ၎င်းလော့ကားမှာ အဆစ်အပိုင်းများကို ဝက်အူနှင့်စုပ်၍ ဆက်ခြင်းဖြင့် လိုသလောက် ရှည်နိုင်လေသည်။ ဖိုးသံဒုတ်သည် ၎င်း "လော့ကားရှင်" ကို အသုံးချသော အခါများ၌ သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကဲ့သို့ နှမြော၍၊ တစ်ခါက လော့ကားကိုပစ်၍ မပြေးဘဲ စွန့်စွန့်စားစား ဖြုတ်ယူရခြင်းကြောင့် လူရော လော့ကားပါ ပုလိပ်လက်မှ ကံကောင်းထောက်မ၍သာ လွတ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

ဖိုးသံဒုတ်သည် မောင်သော်ကို အခြားတစ်နေရာတွင် ကင်းစောင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထား၍ လှေကားကို တပ်ဆင်လျက်ရှိစဉ် သူ၏လက်များသည် တုန်ယင်ခြင်းမရှိ၊ သူ၏ အမူအရာကို လူတစ်ယောက်ယောက်က မြင်ရလျှင် အိမ်သားတစ်ယောက်သော် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဓာတ်မီးပြင်သော အလုပ်သမား တစ်ယောက်သော် လည်းကောင်း မှတ်ထင်ရလောက်ပေသည်။ ဖိုးသံဒုတ်သည် နောက်ဆုံးလှေကားတစ်ထစ်ကို ဝက်အူတင်းလျက်ရှိစဉ်၊ ဝင်းထရံနားဆီမှ 'အလိုလေးဗျ' ဟု လွတ်ခနဲ အော်သံတစ်ချက်နှင့် ဗိုင်းခနဲလဲကျသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မောင်သော် ဆင်ထားသော နန်းကြိုးတန်းကို တစ်ယောက်ယောက် ဝင်တိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဖိုးသံဒုတ် သိရသည်။ ထိုနောက် ဝင်းတံခါးပေါက်ဆီသို့ တဖုတ်ဖုတ် ပြေးသွားသော ခြေသံများကို ဖိုးသံဒုတ် ကြားရာတွင် လှေကားကို ဖြုတ်ယူဖို့ သတိရသော်လည်း အချိန်မရှိသည်နှင့် ဝင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ မိမိ၏နောက်မှ လူနှစ်ယောက် ပြေးလိုက်လာသလိုလို မသဲမကွဲ မြင်လိုက်ရ၍၊ မိမိ၏ ရှေ့မှလည်း တပည့်ကျော် မောင်သော်လိုလို လူတစ်ယောက် ဖဝါးနှင့်တင်ပါးတစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးနေသည်ကို မြင်ရ၏။ နောက်မှ လိုက်လာသော ခြေသံများသည် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာသည် ထင်သောကြောင့် ဖိုးသံဒုတ်သည် သူတို့ မျက်ခြည်ပြတ်စေခြင်းငှာ ဝင်းပေါက်ဆီသို့ မပြေးတော့ဘဲ၊ လမ်းလွှဲကာ ချုံးကွေ့လိုက်ပြီးနောက် ရင်ခေါင်းလောက်မြင့်သော သံစံသား ဝင်းထရံကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မူးမြောင်းဘက်သို့ ဆက်လက်၍ သုတ်ခြေတင်လေရာ နောက်က လူနှစ်ယောက်ထံမှလည်း "ဖုတ်ခနဲ ဖုတ်ခနဲ" မြည်သံ ကြားသောကြောင့် ဖိုးသံဒုတ်သည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ မိမိနောက်သို့ လူနှစ်ယောက် ဝင်းထရံကို ခုန်၍ လိုက်လာကြသည်ဟု သိရလေသည်။

ဖိုးသံဒုတ်သည် မှောင်မိုက်သော်လည်း မူးရိုးကို မှန်းဆနိုင်၍ မူးရိုးတစ်လျှောက် တန်းပြေးစဉ်၊ အပြေးသန်အောင် လေ့ကျင့်ထားသူဖြစ်၍ ရှေ့က ပြေးနှင့်သောလူကို တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာ၏။ ဖိုးသံဒုတ်သည် မောင်

သော် ဖြစ်ရမည် ထင်သော်လည်း အသံမပြုဘဲ ကျိတ်၍ပြေးသည်နှင့် ရင်ပေါင်တန်း မီလာသည်တွင်၊ တစ်ယောက်ဘက် တစ်ယောက် မျက်နှာလှည့်ကာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မောင်သော် မဟုတ်မှန်းသိ၍ ဖိုးသံဒုတ် အံ့ဩမိစဉ် တိုး၍ အံ့ဩမိစရာ ဖြစ်လာပြန်၏။ အကြောင်းမူကား ထိုလူကလည်း မိမိမျှော်လင့်သောလူ မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖိုးသံဒုတ်အား ကိုယ်လုံးရိုက်ကာ ပစ်လှဲပြီး ဒူးနှစ်ဖက်ကို ဖက်လိုက်သဖြင့် မူးမြောင်းထဲသို့ နှစ်ယောက်စလုံး လိမ့်ကျသွားပေသောကြောင့်တည်း။

ဒူးဆစ်ခန့်သာ နက်သော ရေတွင် ဖိုးသံဒုတ်နှင့် အခြားလူသည် ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြစဉ်၊ ဖိုးသံဒုတ်က ကိုယ်လွတ်ရုန်းရုံမျှ ရုန်းသော်လည်း ထိုလူက အတင်းဆွဲထားရင်း 'လုပ်ပါဦးကွ ငါ့လူရ' ဆိုကာ သူ၏အဖော်ကို ခေါ်နေ၏။ ဤတွင် "ငါ့လူ" ရောက်လာ၍ ဖိုးသံဒုတ်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားကြလေသည်။ ထိုအတောအတွင်း မူးရိုးပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးလာပြန်ရာ၊ ဖိုးသံဒုတ်၏စိတ်ထဲ၌ "ဒါမှ မောင်သော် ထင်ပါရဲ့" ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ သို့သော် ဖိုးသံဒုတ် ထင်ရသော မောင်သော်သည် မူးချောင်းထဲ၌ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြသော လူသုံးယောက်တွင် စိတ်ဝင်စားသည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ မူးရိုးတစ်လျှောက် တည့်တည့်ကြီး တန်းပြေးလေတော့သည်။

ထိုနောက် ဆက်လက်ဖြစ်ပျက်နေသေးသော အချိန်ကာလ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ် အတွင်းက အခြင်းအရာများသည် ဖိုးသံဒုတ်၏ ဦးနှောက်ထဲ၌ မသဲမကွဲ မပီမသ ရုပ်ယှက်ခတ်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်တော့သည်။ မိမိအား လူနှစ်ယောက်က ထိုးသတ်ကြပုံ၊ ဖိုးသံဒုတ်က အလျှော့မပေးသေးဘဲ ကိုယ်လွတ် ရုန်းစဉ် မိမိ၏လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်ထားသောလူ၏ အာခေါင်ထဲသို့ လက်မ ထိုးသွင်းပြီး ပါးတစ်ဖက်ကို ဖဲ့လိုက်သဖြင့် "ဝူးဝူးဝါးဝါး" အော်သံကြားရပုံ၊ ပထမလူ၏ လက်ဆုပ်ကိုဖြေပြီး ဒုတိယလူ၏ ရောင်ပေစူးကလေးကို ဆွဲကာ မြေကြီးကို ဦးခေါင်းနှင့် ဆောင့်ပုံ၊ တစ်ရာကျော်လောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှိမည် ထင်ရသည့် ခြေထောက်များက မိမိအား ဘောလုံးအမှတ်နှင့် ကန်ကြပုံ၊ "သိုင်း" တတ်ပုံ ရသော လူတစ်ယောက်က မိမိ၏ မေးစေ့ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သဖြင့် ဝေလမင်းသား လာစဉ်က မန္တလေး ကျုံးထိပ်တန်း၌ ကြည့်ရဖူးသည့် မီးရှူးပွဲကြီးကို တစ်ဖန်ပြန်မြင်ရပြီး မှောင်ကြီးအတိ ကျသွားပုံများသည် ဖိုးသံဒုတ်၏ စိတ်ထဲတွင် တကယ်လိုလို အိပ်မက်လိုလို မရေမရာ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

*

အထက်ပါ အခြင်းအရာများထက် ထင်ရှားပီသစွာ ဖိုးသံဒုတ် မှတ်မိသော အဖြစ်အပျက်မှာကား မှောင်ကြီးကျသွားရာမှ သတိရလာ၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ လူတစ်ကျိပ်ခန့် ဝိုင်းရံနေကြသည်ကို မြင်ရခြင်းနှင့်အတူ နှာခေါင်းထဲ၌ စူးရှပြင်းထန်သော နှာနံ့ရ၍ ဟပ်ချီးနှစ်ကြိမ် ချေလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤတွင် တစ်ယောက်က 'ဟော ဟော လည်လာပြီ၊ ထပ်မှုတ်ပါဦးကွ' ဟု ပြော၍ ဖိုးသံဒုတ်က မခံလိုသည်နှင့် ဦးခေါင်းတိမ်းလိုက်ခြင်းကိုလည်း သတိရလေသည်။

ဖိုးသံဒုတ်သည် အထက်ပါ အခြင်းအရာကို ကြုံရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိ လုပ်ခဲ့ပုံ အလုံးစုံကို သတိရ၍ "ငါကား ကိစ္စချောလေပြီ၊ အရပ်သားတွေ ဝိုင်းမရိုက်သတ်ဘဲ ပုလိပ်လက် အပ်လိုက်လျှင် တော်ချေသေးရဲ့" ဟူသည်မှုထက် ပို၍ မျှော်လင့်ချက် မရှိချေ။

သို့သော် ကြင်နာပုံရသော မိန်းမသံဖြင့် 'ဘယ့်နှယ်နေရှာသေးလဲ ဟွယ်တို့၊ သူ့ခမျာ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေကွယ်' ဟု ပြောလိုက်ခြင်းနှင့်အတူ လူတွေအကြားမှ တိုးဝင်ကာ ရှေ့သို့ရောက်လာသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ဖိုးသံဒုတ် မြင်လိုက်ရ၍ အံ့သြသွား၏။ အခြားသော ယောက်ျားသံတစ်ခုကလည်း 'ကိစ္စမရှိပါဘူး မမရယ်၊ သတိရလာပါပြီ' ဟု ပြောပြီးနောက် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်၍ ပိုးရုပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ဖိုးသံဒုတ်၏ လက်ကိုကိုင်လျက် 'နှစ်ယောက်စလုံး မိတယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျား ကျေးဇူး မမေ့

ပေါင်ဗျာ။ ဘယ့်နှယ်လဲ သတိကောင်းကောင်း ရရဲ့လား၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆေးဘရန်ဒီ ရှိတယ်ဗျ၊ လိုလိုမည်မည် တစ်ပုလင်း ဝယ်ထားတယ်။ ဗျို့ ကိုဆောင်၊ မခင်မေဆီမှာ တောင်းချေဗျ၊ ဆေးဘရန်ဒီပုလင်း ပေးလိုက်ပါလို့' ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် လူတစ်ယောက် ပြေးသွားလေသည်။

ဖိုးသံဒုတ်သည် မျက်လုံး ပေကလတ် ပေကလတ်နှင့် အကဲခတ်လျက် ရှိရာ၊ လူအားလုံး၏ ယုယကြင်နာပုံကို တွေ့ရ၍ အတန်ငယ် ရိပ်မိလာသည်နှင့်၊ ဖိုးဆောင် ဆိုသူက ဘရန်ဒီပုလင်း ယူလာပြီး တစ်ခွက်ငှဲ့လိုက်ရလျှင် ဖိုးသံဒုတ်က 'ကျွန်တော့်အသက် အသေခံပရစေ၊ ဒီအရည်ကိုတော့ လျှာပေါ် မတင်ပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ' ဟု တောင်းပန်လေသည်။ ထိုအခါ ဝိုင်းနံ နေသော ပရိသတ်က 'အလိုလေး၊ တကယ့် သူတော်ကောင်းကြီးပါတကား တော်ပါပေဗျာ... တော်ပါပေ့' စသည်များဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း တီးတိုးချီးကျူးကြလေကုန်၏။

ဖိုးသံဒုတ်သည် မိမိထောင်လိုက်သော ထောင်ချောက်ထဲသို့ ပရိသတ်အားလုံးလိုပင် တိုးဝင်ကြသော်လည်း၊ သူတို့အနက်လျှင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ရပ်နေသော လူနှစ်ယောက်မှုကား မိမိအား ချီးကျူးသြဘာမပေးဘဲ သုန်မှုန်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤလူနှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ဟန် အနေအထားကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့်လည်း လက်ပြန်ကြိုး ချည်ထားပုံ ရသည့်ပြင် မိမိကဲ့သို့ပင် ရွှံ့ဗွက်များ ပေကျံလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် မှုးချောင်ပေါ်၌ မိမိ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်ရစဉ်ကလည်း လူတစ်ယောက်၏ ရှောင်ပေစူးကို ဆွဲဆောင့်လိုက်ရသည်ဟု ဖိုးသံဒုတ် အမှတ်ရလေရာ၊ လက်ပြန်ကြိုးချည်ထားသူ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာလည်း ရှောင်ပေစူးကလေး ထုံးထားသည်ကို မြင်လေရကား၊ ဖိုးသံဒုတ်မှာ ဤတွင်မှ အခြေအနေ အလုံးစုံကို သဘောပေါက်သွားလေသည်။

ထိုနောက် ဘရန်ဒီပုလင်းယူရန် အမိန့်ပေး၍ ပိုးရုပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော လူငယ်က ဖိုးသံဒုတ်၏လက်ကို ကိုင်လှုပ်လျက် 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ကယ်ပေလို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံးပါသွားမှာ ဧကန္တပဲ'ဟု ပြောရာ၊ ဖိုးသံဒုတ်က ဤသူကား မြို့အုပ်မင်း၏သား မင်္ဂလာဆောင် သတို့သား ကိုတိုးအောင် ဖြစ်ရမည်ဟု အကဲခတ်မိသည်နှင့် –

ဒုတ်။ ။ 'ကျေးဇူးတင်စရာ မဟုတ်ပေါင်ဗျာ၊ အမျိုးသားချင်း ရိုင်းပင်းကူညီတယ် ဆိုတာဟာ ဝတ္တရားအတိုင်းပါပဲ'

အောင်။ ။ 'ကိုယ့်အလုပ်ကို အမွှမ်းတင်ပြီး မပြောချင်ဘူးဆိုတာ လူမြတ်လက္ခဏာပေပဲဗျ။ ဒါထက် ဒီကောင်တွေ ပြတင်းပေါက်က တက်မယ်လို့ ပြင်နေတုန်း၊ ခင်ဗျားက မြင်လိုက်လို့ မူးရိုးအတိုင်း စွတ်လိုက်ဖမ်းတယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ လူကို ကံကောင်းလို့ လှည့်ပင်းပြုတ်ထွက် မသွားတာ ပါကလား'

'အမှန်ကတော့ ဝင်းပြင်ဘက်က စောင့်နေတဲ့ ပုလိပ်နှစ်ယောက်က ခင်ဗျားတို့ကို မြင်လိုက်လို့သာပေါ့။ ခင်ဗျားက သူခိုးနှစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်ဖမ်းတော့ ပုလိပ်နှစ်ယောက်က ခင်ဗျားနောက်က လိုက်တာပဲ၊ ပုလိပ်တွေ့ နောက်က ကျုပ်တို့လူတွေက လိုက်ကြတယ်။ ပုလိပ်နှစ်ယောက်က အချိန်မီ မရောက်ကြရင် ခင်ဗျားတော့ ဒုက္ခပဲ။ ဘာပြောပြောဗျာ၊ သူခိုးနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း လိုက်ဖမ်းဝံ့တာတော့ တကယ့်သတ္တိပါပေဗျ၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ "ဟီးရိုး" ခေါ်တာပေါ့'

'ကျွန်တော့်ဝါသနာက သူခိုး၊ ဓားပြ ဖမ်းဖို့ဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက် မဆိုထားနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ လေးယောက်၊ ငါးယောက်လည်း မရှောင်ဘူးဗျ ကြိတ်မှာပဲ။ အောင်မြင်တာ မအောင်မြင်တာကတော့ သူတို့ ကံနဲ့ ကျွန်တော့်ကံပေါ့ဗျာ'

'ကြိုက်သဗျာ၊ ခင်ဗျာ့သွေးတော့'

ထိုခဏ၌ တိုက်ခံအိမ်ကြီးရှင် စက်ပိုင်သူဌေး ဦးဂုံဘန်ကိုယ်တိုင် တပည့်နှစ်ယောက်နှင့် လိုက်လာ၍–

ဘန်။ ။ 'ဘယ့်နှယ်လဲကွယ့် မောင်တိုးအောင်၊ သူခိုး နှစ်ယောက်တော့ မိလိုက်ရဲ့၊ သို့သော် ရှေ့ဆောင်ပြီး ဖမ်းပေးတဲ့ လူတစ်ယောက် တော်တော် နာသွားဆို'

အောင်။ ။ 'ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ သို့သော် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကောင်းကောင်း သတိရလာပါပြီ'

'ကိုင်းလကွယ်...ဒါဖြင့် သူခိုးနှစ်ယောက်ကို ပုလိပ်တွေနဲ့ ဌာနပို့ပြီး၊ ရှေ့ဆောင်ဖမ်းပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို အိမ်ခေါ်ပြီး ဝတ်ပြုပေးဦးမှပေါ့ကွယ်'

ဤတွင် ဖိုးသံဒုတ်က ငြင်းသော်လည်း ယောက္ခမနှင့် သမက်တို့၏ တိုက်တွန်းချက်အရ တိုက်ခံအိမ်ကြီးသို့ လိုက်ပါသွားရလေသည်။ ဖိုးသံဒုတ်မှာ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်ခဲ့ရသော ဒဏ်ချက်ကြောင့် မူးမူးမိုက်မိုက် ဖြစ်နေသေးရာတွင် ဦးဂုံဘန်နှင့် သမက် ကိုတိုးအောင်တို့ကိုယ်တိုင် တွဲယူသွားကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုက်ခံအိမ်ကြီးပေါ်သို့ ပြတင်းပေါက်မှ ခိုးဝှက်ခိုးကြောင် တက်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သော ဖိုးသံဒုတ်သည် အိမ်ကြီးရှင်များကိုယ်တိုင် တွဲယူကာ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ သားသားနားနား အထင်အရှား တက်လာရပေတော့သည်။ ဤအခြင်းအရာကို စဉ်းစားမိသော ဖိုးသံဒုတ်က "တယ့်ကော်တဲ့ ငါကွနော်" ဟု အောက်မေ့ကာ ကြိတ်၍ ပြုံးမိသေးသည်။

အိမ်ကြီးအောက်ထပ်တွင် အကောင်းဆုံးသော ဆိုဖာပေါ်၌ ဖိုးသံဒုတ်ကို တင်ကြမည်ပြုစဉ်၊ ရွှံ့ပေနေသော အဝတ်များကို မြင်ကြ၍ သတို့သား ကိုတိုးအောင်၏ ဝတ်စုံအသစ်များအနက်မှ အက်(စ်)အိုရှပ်နှင့် ပလေကတ် လုံချည်တို့ဖြင့် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်စေပြီးမှ ဆိုဖာကြီးပေါ်သို့ တင်ကြ၏။ သတို့သမီးနှင့် ယောက္ခမကြီးတို့ကလည်း အားလုံးပျော်ပွဲစားဖို့ ချက်ထားသည့် ကြက်သားနှင့် ကြာဆံဟင်းကို အကြီးဆုံးပန်းကန်နှင့် ထည့်ကာ စားပွဲကလေးပေါ်၌ တင်ကျွေးကြလေသည်။ ဖိုးသံဒုတ် ကြာဆံသော်က်သည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကို ငေးကြည့်နေသော သတို့သမီး မခင်မေက "ဗိုလ်အောင်ဒင်" ဇာတ်ကားထဲမှ ခင်မောင်ရင်နှင့်တူသည် ပြောသောအခါ၊ မြန်မာဇာတ်ကားများထက် အင်္ဂလိပ်ဇာတ်ကားများကို အကြည့်များသော သတို့သား ကိုတိုးအောင်က ဟင်နရီဘောဂက်နှင့် တူသည်ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးလေသည်။ ဤတွင် စက်ပိုင်ကတော်ကြီးက သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်အား လူဆိုးလူမိုက်ဇာတ်လိုက်များနှင့် မနှိုင်းသင့်ကြောင်း ကန့်ကွက်သည်နှင့်၊ မခင်မေက ဗိုလ်အောင်ဒင် ဇာတ်လမ်း၌ ဗိုလ်အောင်ဒင်မှာ လူဆိုးသက်သက် မဟုတ်ကြောင်း၊ သတ္တိကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ရှင်းလင်း ပြောပြလေသည်။ ယင်းသို့ရှိစဉ် အစေခံတစ်ယောက်သည် ဝင်းခြံထောင့် တစ်နေရာ၌ တွေ့သော လှေကားရှင် တစ်ခုနှင့် နန်းကြိုးခွေ တစ်ခုကို ယူလာ၍ ကိုတိုးအောင်ကို ပြရာ၊ ဖိုးသံဒုတ်က ခေတ်သူခိုးများ၏ ဉာဏ်များပုံကို အနည်းငယ် ဒိုကာဖွင့်သည်နှင့် အားလုံး ပွဲကျသေးသည်။

ကြာဆံပြီးသည်နောက် လက်ဖက်ရည်အချို၊ အကြမ်း၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက် မကျန် ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြီးသောအခါ ဖိုးသံဒုတ်၏ နေရပ်ကို မေးမြန်းကြ၍၊ ဖိုးသံဒုတ်က မန်ကျည်းတဲ့ရွာ၌ ခေတ္တ တည်းခိုလျက်ရှိသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ သို့ဆိုလျှင် လှည်းတစ်စီးငှားပြီး တင်ပို့ဖို့ ဦးဂုံဘန်က စီမံရာ၊ စက်ပိုင်ကတော်က 'မဖြစ်ပါဘူး ကိုဂုံဘန်ရယ်၊ မိုးကြီးချုပ်လှမှ ဘယ်ကလာ လှည်းငှားလို့ ရမှာလဲ၊ မနက်စောစောမှ ကားနဲ့ လိုက်ပို့မှ တော်ပေတော့မပေါ့။ ခမျာမှာ မူးတီးမူးဝေ ဖြစ်စိနေရှာသေးပုံ ရပါတယ်'ဟု ကန့်ကွက်သည်နှင့်၊ ဖိုးသံဒုတ်ကို တစ်ညသိပ်ရန် အားလုံး သဘောတူကြလေ၏။ အိပ်ရာသို့ မဝင်ကြမီ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်၌ မှန်ဗီရိုကြီးနှစ်လုံးဖြင့် ထည့်ကာ ဗန်းပြထားသော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးများကို ကိုတိုးအောင်နှင့် ဇနီးတို့က ဖိုးသံဒုတ်ကို ပြကြလေသည်။

*

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

နံနက်လင်း၍ တိုက်ခံအိမ်ကြီးဆီမှ ကျွက်စီကျွက်စီ ကြားသည်နှင့် အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်တွင်၊ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်၌ မခင်မေတို့ သားအမိနှစ်ယောက်အား ဦးဂုံဘန်နှင့် သမက် ကိုတိုးအောင်တို့က ချော့မော့ စကားပြောနေသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှ မြင်လိုက်ရသည်။ မခင်မေတို့ သားအမိမှာ မိန်းမသားများ ဖြစ်သည့်အလျောက် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများအနက်မှ အဖိုးအတန်ဆုံး ရွှေထည်များ ပျောက်ခြင်းအတွက် ဆူပူချင့်ကြသော်လည်း၊ ဦးဂုံဘန်နှင့် ကိုတိုးအောင်တို့က ရှက်ဖို့ကောင်းသည်ဟု နှုတ်ပိတ်ထားလိုက်သည့်အတွက်၊ ၎င်းအမှုမှာ ပုလိပ်ဌာနမှ တိုင်ချက်စာအုပ်တွင် မှတ်တမ်း မတင်ရဘဲ ရှိပါတော့သတည်း။

[သွေးသောက်၊ အမှတ် (၁၁၀)၊ မတ်လ ၁၉၅၅]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သခင် ကျောက်ဖလူး

လောကဲ၌ နာမည်ကျော်ကြားခြင်းသည် အရည်အချင်းကြောင့် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်သည်။ အချို့မှာ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် လူသိများ၍ ကျော်ကြားသော အဖြစ်သို့ ရောက်လေရာ၊ အချို့မှာလည်း မြိုင်ကြီးအလယ်၌ပွင့်သော သဇင်ပန်း၏ ရနံ့ကဲ့သို့ မည်သူ၏ နှာခေါင်းသို့မျှ တိုးဝင်ခွင့် မရသဖြင့် လေထဲ၌ အချည်းအနှီးဆုံး ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ကြားခြင်း ဟူသည်မှာ ကံဇာတာ အလျောက် ဖြစ်ရ၍ ဘာသော ညာသော မဟုတ်၊ ကျော်ကြားဖို့ ဇာတာပါမှ ကျော်ကြားနိုင်မည်ဟု ပြောကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ ယူဆ၍ ဤအတွက်ကြောင့် တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းတွားလေ့ ရှိသူမှာကား သခင်ကျောက်ဖလူးပင် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၌ ဂျပန်များသည် မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းမှ ဆုတ်ခွာ၍၊ မြစ်ကြီးနား–စစ်ကိုင်း မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက် သံလမ်းများကို ဖြုတ်ခွာ ဖယ်ရှားရင်း တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်လာကြသဖြင့် စစ်ကိုင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်တွင်၊ ဂျပန်စစ်တပ်နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာ၍ အနည်းနည်း ဒုက္ခပေးသူများကား သခင်ကျောက်ဖလူး အဖွဲ့ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က တောရွာများမှ ဤပစ္စည်း ထိုပစ္စည်းများ အလိုရှိသည် ဆို၍ ဆင့်ဆိုတောင်းယူသည်တွင်၊ သခင်ကျောက်ဖလူးအဖွဲ့သည် ၎င်းပစ္စည်းများကို ဂျပန်လက်သို့ မရောက်စေဘဲ၊ လမ်းခရီးမှ ဆီးကြို လုယူ

လေ့ ရှိ၏။ ဆန်လှည်း ဘယ်နှစီး၊ နွားသားခြောက် ဘယ်နှအိတ်၊ အာလူး မည်ရွေ့မည်မျှ အလိုရှိသည် စသည်ဖြင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က တောင်း၍၊ ရွာသားများက လှည်းများဖြင့် တင်ပို့တိုင်း သခင်ကျောက်ဖလူးသည် အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်လျှင် တစ်ကြိမ်ရအောင် လမ်းမှ ဖြတ်ယူလေ့ ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်များ ဆုတ်ခွာလျက် ရှိသည်ဟူ၍ ရွာသားများ မရိပ်မိကြသော်လည်း၊ သခင် ကျောက်ဖလူးမှုကား ဘယ်က သတင်းရခဲ့သည် မဆိုနိုင်၊ ဂျပန်များ နောက်မှ တမင်လိုက်၍ အကျပ်ရိုက်အောင် ဖန်တီးခဲ့လေသည်။

သခင်ကျောက်ဖလူး၌ နောက်လိုက်ငယ်သား ၅၀ ခန့် ပါရှိရာ၊ အကြောင်းတစ်မျိုးစီနှင့် ဂျပန်မုန်းသော လူငယ်များချည်းဖြစ်၍၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖွဲ့စည်းမိကြသည် မပြောတတ်ပေ။ သခင်ကျောက်ဖလူး ကိုယ်တိုင်မှာမူ ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်၏ လူယုံတော်ဖြစ်၍၊ ဂျပန်စစ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ တာဝန်ယူလာခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြ၏။ ဟုတ် မဟုတ်ကား မပြောတတ်။ ဂျပန်ဆုတ်ခွာရေးတွင် အများဆုံး အနှောင့်အယှက်ပေး၍၊ ဆုတ်ခွာရေးတပ်ဗိုလ်အား ခေါင်းကိုက်ဆေး ခဏခဏ သောက်အောင် ဒုက္ခပေးခြင်းကား မှန်ပေသည်။ ဂျပန်များ စိတ်ညစ်ရသလောက် သခင်ကျောက်ဖလူးတို့ လူစုကား စစ်တပ်နောက်မှ နွားသားခြောက်နှင့် တောအရက်မြည်းလျက် ဆန်အိတ်များ ဝေ့ဖြန့်ဖြူးခါဖြင့် ပျော်ပျော်ကြီး "ဟီးရိုး" လုပ်၍ လိုက်ပါလာကြလေသည်။

သခင်ကျောက်ဖလူးကား ရောက်လေရာ အရပ်တွင် "စွံ"သော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ နောက်လိုက်များ ပြောကြ၏။ ယခုအချိန်တွင် သခင် ကျောက်ဖလူး ဟူ၍ ကြားဖူးသူ နည်းသော်လည်း၊ ထိုခေတ်ကလေး၌မူ ရွာသူတို့၏နား၌ အများဆုံး ကြားနေရ၍ "နားဝင်ချိုလေခြင်း" ဟု ချီးကျူးသော မိန်းမပျိုများပင် ရှိ၏။ သခင်ကျောက်ဖလူး၏ "စွံ" ခြင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျောက်ဖလူးဟူသော နာမည်သည် အလွန်ဆိုးရွားလှ၍ ကြားလိုက်ရသော လူများ၏ စိတ်၌ အလွန်တရာ အရုပ်ဆိုးသည့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကျောက်အိုးကွဲ"ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မှန်းဆမိကြပေမည်။ သို့သော် လူပုံပန်းကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ မင်းသားကိုယ်နှင့် သနားကမား ဖြစ်လေရကား၊ တကယ့် လူချောလူလှတစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ အထင်နှင့် ကွာခြားသောကြောင့် မိန်းမပျိုများ၏ မျက်စိ၌ လူချောကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ အကယ်၍ ကျောက်ဖလူး ဟူသော အမည်အစား မောင်ဘ၊ မောင်မြ စသော သာမန်နာမည်မျိုး မှည့်ခေါ်ထားပါမူ မြင်တွေ့လိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်ကောင်းမှ ဖြစ်ပေါ်ပေမည်။ မြင်တွေ့ရသော အခါ၌လည်း ထိုကဲ့သို့ အလန့်တကြား ဖြစ်စရာမရှိဘဲ တစ်ကြိမ်ပြင် နှစ်ကြိမ်လှည့်၍ ကြည့်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ ယခုသော် ကျောက်ဖလူး ဆိုသောကြောင့် အဆင်းမတန် အရုပ်ဆိုးကြီး ထင်ပြီးမှ အဆင်ပြေသော မျက်နှာကို လူချောကြီးအနေဖြင့် မြင်မိကြဟန် တူလေသည်။

တစ်ရွာလျှင် အနည်းဆုံး ရည်းစားတစ်ယောက် ရှိပြီဖြစ်သော သခင်ကျောက်ဖလူးသည် စစ်ကိုင်းမြို့ အောက်၌ရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာ၏ ရေဆိပ်သို့ တပည့်များနှင့်အတူ သမ္ဗန်လေးငါးစင်းနှင့် ဆိုက်ရောက်လာ၍ ရွာထဲသို့ သုံးယောက် တစ်တွဲ၊ လေးယောက် တစ်တွဲ စသည်ဖြင့် လူခွဲ၍ ဝင်ကြ၏။ အချိန်မှာ နေဝင်ပြီးသဖြင့် ရွာထဲ၌ မီးကလေးများ တလက်လက် ပေါ်လာစ ပြုနေပြီဖြစ်ရာ၊ သခင်ကျောက်ဖလူးသည် အခြားသူများကဲ့သို့ အဖော်မရှာဘဲ ခြောက်လုံးပြူး ခါးထိုးလျက် တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။ လေးငါးဆယ်လှမ်း လျှောက်မိလတ်သော် တစ်ယောက်သော တပည့်က 'ဆယ်နာရီ ဆရာနော်၊ ဟုတ်ကဲ့ မဟုတ်လား' ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်၊ သခင်ကျောက်ဖလူးသည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဦးခေါင်း ညိတ်ပြကာဖြင့် ဆက်လက် လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုရက်၌ ဂျပန်စစ်တပ်သည် ၎င်းရွာကလေးအောက်တွင် သုံးလေးမိုင် ကွာလှမ်းသော ဌာနတစ်ခုသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်ရာ၊ ရွာသူရွာသားများမှုကား ဤအကြောင်းကို မသိကြသေးဘဲ တောအရက် ချက်ရောင်းသူများ

လည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရောင်းဝံ့ကြ၏။ သို့သော် သခင်ကျောက်ဖလူးအဖွဲ့ ဆိုသောကြောင့် မငြင်းဝံ့ဘဲ ထုတ်ရောင်းကြရာ၊ အဖွဲ့သားများလည်း ပါလာသော အမဲခြောက်များ ဖုတ်စေလျက် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ သောက်စားကြလေသည်။

သခင်ကျောက်ဖလူးမှုကား ထိုရွာ၌ မရပ်တန့်ဘဲ ပြောင်းခင်းကို ဖြတ်ကျော်၍ တစ်မိုင်ခန့် ကွာလှမ်းသည့် အတွင်းဘက်ရှိ ရွာကလေးသို့ ဆက်လက်လျှောက်သွား၏။ ရွာအစွန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်ဖလူးသည် နှစ်ခေါင်ပြိုင် ပျဉ်ထောင်အိမ်၏ နောက်ဖေးရှိ နွားတဲသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ မြွေသံနှင့် တူအောင် လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်တွင် အိမ်ကြီး၏နံဘေးမှ ပြတင်းတံခါး ပွင့်လာ၏။ နောက်တစ်ချက် ချွန်လိုက်ရာ၌ကား အပျိုချော မယ်ဥမ္မာသည် နောက်ဖေးလှေကားမှ ဆင်းလာ၍ သမီးရည်းစား တွေ့ဆုံကြတော့သည်။

မယ်ဥမ္မာ ဟူသည်မှာ မိဘများက မှည့်သောနာမည် မဟုတ်၊ ရွာသားများက ချောလှလွန်းသဖြင့် ကပြက်ကချော် မှည့်ခေါ်ကြရာမှ အတည်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ခေတ်ကောင်းစဉ်က မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက် စသော အရာရှိများ၏ ပိုးပန်းခြင်းခံရ၍ ဂျပန်များ မမြင်အောင် ဝှက်ထားရသော မိန်းကလေးဖြစ်ပေရာ၊ ကျောက်ဖလူးနှင့် တွေ့ခါမှ နဖူးစာ ရွာလည်ရရှာတော့သည်။

သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်သည် နွားတဲထောင့်ရှိ ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် တစ်လနီးပါး မမြင်ကြရသည့် မျက်နှာကို တစ်ယောက် တစ်ယောက် ဝအောင်ကြည့်၍၊ သမီးရည်းစား ထုံးစံအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်မနက်နဲဘဲလျက် နားဝင်ချိုလှသော တွတ်တီးတွတ်တာ ပလီပလာ စကားမျိုးတို့ကို ပြောကြရင်း အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်စေလျက်၊ ၉ နာရီ ထိုးခါနီးမှ ကျောက်ဖလူးသည် ပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ထ လေ၏။

'သတိဝီရိယနဲ့သွားပါ ကိုကျောက်ဖလူးရယ်၊ တောမှာ ရန်သူတွေကများပါဘိသနဲ့တော်'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဟား ...ဟား ... ဟား နာမည်ကြီးတဲ့ လူဆိုတာ ရန်သူများရိုးထုံးစံပဲ မယ်ဥမ္မာ။ မထင်ရှားတဲ့ လူများမှာသာ မုန်းသူလည်း မရှိ၊ ချစ်သူလည်း မရှိ တိမ်မြုပ်နေတာပေါ့။ နို့ပေမဲ့ ဒီရွာမှာတော့ ကိုယ့်မုန်းတဲ့လူရှိမထင်ပေါင်နော်'

'ရွာသူရွာသားထဲကတော့ မုန်းတဲ့လူ မရှိပါဘူး'

'နို့ ဘယ်သူက မုန်းသတဲ့လဲ'

'တစ်နေ့တုန်းက ရွာထဲမှာ ပြောနေကြတယ်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ကိုကျောက်ဖလူးကို အရှင်ဖမ်းပေးရင် ငါးသောင်း၊ အသေပို့ပေးရင် တစ်သောင်းပေးမယ် ဆိုပါကလား'

'ဂျပန့်လောက်များ အရေးလုပ်လို့ မယ်ဥမ္မာ။ ဝင်လာတုန်းကတော့အဟုတ်မှတ်လို့ ကြောက်မိတာ၊ ပြန်ဆုတ်တော့ အလကားကောင်တွေမှန်းသိရပကော။ ဘာကြောက်လိမ့်မှာလဲ၊ တစ်နယ်လုံး ဆန့်ဝေပေးနေတဲ့လူကိုဘယ်သူက ဖမ်းပို့ချင်မှာလဲ'

'ဒါပေမဲ့ သခင်ပေါလွင် တစ်ယောက် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလူက ကိုကျောက်ဖလူးကို ဖမ်းပေးချင်သတဲ့၊ ပြောနေကြတယ်'

ဤတွင် ကျောက်ဖလူးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သခင်ပေါလွင်နှင့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရန်စကို ပြန်ပြောင်း တွေးတောမိသည်။ ဂျပန်အုပ်ချုပ်စဉ်အတွင်း၌ တစ်နယ်လုံး ငြိမ်ဝပ်သော်လည်း ဂျပန်ဆုတ်ခွာချိန်တွင် အတွင်းသိများသည် အသင်းအပင်းများဖွဲ့၍ နိုင်လောက်သည်ထင်ရသော ဂျပန်များကိုအလစ်ချောင်း၍ သုတ်သင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းဂိုထောင်များကို လုယူခြင်း၊ ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် အနှောင့်အယှက် ပေးကြ၏။ အချို့ကသူတို့ အလိုအလျောက် ပြုလုပ်သည် ပြော၍၊ တချို့ကလည်း ဗြိတိသျှ၊ အမေရိကန်တို့ထံမှ အကူအညီ ရသည်ဟု ပြောကြ၏။ ထိုလူစုအနက်တွင် သခင် ကျောက်ဖလူးနှင့် သခင်ပေါလွင်တို့သည် ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြ၍ အများဆုံး အနှောင့်အယှက် ပေးကြလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ ကျောက်ဖလူး

အဖွဲ့နှင့် ပေါလွင်အဖွဲ့တို့သည် အတူတကွ ပူးပေါင်း၍ ဂျပန်ဂိုဒေါင်တစ်ခု၌စောင့်သော ဂျပန်စစ်သား တစ်ကျိပ်ခန့်ကို အလစ်တွင် သုတ်သင်၍ ဂိုဒေါင်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ခွဲယူဖို့ ပြင်ဆင်ခိုက်တွင်၊ ဂျပန်စစ်တပ်ကြီး ရောက်လာသည်ဟု အလန့်တကြား သတင်းရသည်နှင့် ပေါလွင်တို့အဖွဲ့ ထွက်ပြေး၏။ ကျောက်ဖလူးမှုကား ဤအချိန်တွင် ဂျပန်စစ်သား အလုံးအရင်းနှင့် မလာနိုင်ဟု တွေးမိသည်နှင့် ရုတ်တရက် မပြေးခင် နေရာကောင်းမှ ချောင်းကြည့်၏။ ဂျပန်စစ်သား လာကြသည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် စစ်တပ်ကြီးမဟုတ်၊ ၁၂ ယောက်ခန့်မျှသာ ဖြစ်ရကား၊ သေနတ်ကိုယ်စီရှိနေသော ကျောက်ဖလူးအဖွဲ့သား ၅၀ ခန့် တို့က တစ်ပြိုင်နက်တည်း ချောင်း၍ ပစ်လိုက်ကြသည်တွင် ၁၀ ယောက်ကျ၍ နှစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေး၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်သတ်ကြ၍ ဂိုဒေါင်ကို အုပ်နိုင်ကြလေသည်။ ကိစ္စပြီးသောအခါမှ သခင်ပေါလွင် ပြန်ရောက်လာ၍ ဝေစုတောင်းသောအခါ၊ ကျောက်ဖလူးက မပေးနိုင်ဟု တင်းတင်းမာမာ ပြောလိုက်သည်နှင့် ပေါလွင်သည် ကျောက်ဖလူး အပေါ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ပေါလွင်ကောင်က ကိုယ့် ဖမ်းပေးမလို့တဲ့လား'

'ဒီလိုပဲ ပြောကြတယ် ကိုကျောက်ဖလူးရဲ့'

'သတ္တိရှိ လုပ်စမ်းပါစေ၊ ကိုယ်က ညစ်ပတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့လန့်လို့ သူတို့ထွက်ပြေးပြီး ဝေစုလိုချင်လို့ ဘယ်က ပေးနိုင်လိမ့်မှာလဲ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ သတိထားပါ ကိုကျောက်ဖလူးရယ်'

'သတိထားဘိလားဗျာ၊ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ မယ်ဥမ္မာနဲ့ လွဲမှာ စိုးတာနဲ့ သိပ်သတိထားပါတယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ'

*

သခင်ကျောက်ဖလူးသည် မယ်ဥမ္မာနှင့် ခွဲခွာ၍ ပြောင်းခင်းအကြားရှိ လမ်းကလေးတစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့စဉ်၊ လပြည့်ကျော် ၅ ရက် လ ထွက်ပေါ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စဖြစ်၍ ပြောင်းနှံကို လေဟပ်သဖြင့် ပြောင်းပင်ရိုပ်များက လှုပ်ရှားခြင်းသည် လမ်းကလေးပေါ်၌ ရန်သူချောင်းနေခြင်းကဲ့သို့ ကျောက်ဖလူးအား တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လန့်ဖျပ်စေ၏။ ထိတ်လန့်စေသည့်အတိုင်း ခါးတွင်ထိုးထားသော သေနတ်ပေါ်သို့ လက်ရောက်သွားရာ ဘာမျှမဟုတ်ကြောင်း သိရသောအခါတွင်မှ 'မယ်ဥမ္မာက သတိပေးလိုက်တာနဲ့ လူကို လန့်တတ်နေပါပြီကရို၊ သွား လန့်တဲ့စိတ် မလိုချင်ဘူး' ဆိုကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းလျှောက်လာခဲ့လေသည်။

တစ်ဝက်ခရီးခန့်ရောက်၍ လမ်းပေါ်၌ ကိုင်းလျက်ပေါက်နေသော ထနောင်းပင်ကြီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ၊ သစ်ပင်နောက်မှ ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာသော လူရိပ်ကို မြင်သည်နှင့် ကျောက်ဖလူးသည် သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်မည် ပြုသေး၏။ သို့ရာတွင် သစ်ပင်နောက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၍ ကျောက်ဖလူးသည် သေနတ်ကို ပြန်ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

'ကိုကျောက်ဖလူး ဟုတ်လား'

'အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဘယ်သူလဲ'

'ကျုပ်ကို မှတ်မိဖူးလား၊ တင်ရွှေလေ'

'ဩော် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေသလဲ'

'ဂျပန်လူ့တစ်စုက ဟိုရှေ့နားမှာ တော့်ကို ချောင်းနေတယ်။ တော့် ကျေးဇူးကို ကျုပ်မမေ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လမ်းက တမင်လာစောင့်ပြီး ပြောရပါတယ်။ ကျုပ် တင်ရွှေလေ'

ကျောက်ဖလူးသည် တင်ရွှေကို မှတ်မိ၏။ တင်ရွှေမှာ မိန်းမကောင်း မဟုတ်၊ ပြည့်တန်ဆာ တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ တစ်နေ့သ၌ ခေါင်းကြားနှစ်ယောက် တင်ရွှေကို လုယက်ရာမှ ရန်ဖြစ်ကြ၏။ တစ်ယောက်ကလည်း သူ ဆိုင်သည်၊ တစ်ယောက်ကလည်း ငါပိုင်သည် စသဖြင့် ငြင်းခုံကြရာ၊ တင်ရွှေမှာ နှစ်ယောက်လုံးကို ကြောက်ရ၍ ဘာမျှမပြောဝံ့ဘဲ ကုပ်နေရ၏။ ဤတွင်

ကျောက်ဖလူး ဝင်လာ၍ 'မင်းတို့ အသာနေကြစမ်း၊ ငါ မေးကြည့်မယ်။ ဟေ့ တင်ရွှေ၊ ဒီကောင် နှစ်ကောင် ဘယ်သူ့ဆီ နင်လိုက်မလဲ' ဟု မေးသဖြင့်၊ တင်ရွှေက 'ကျုပ်တော့ ဘယ်သူ့ဆီမှ မလိုက်ချင်ဘူး၊ ကျုပ်ရွာ ကျုပ်ပြန်ချင်တာပဲ' ဟု ပြောသည်နှင့်၊ ကျောက်ဖလူးသည် ခေါင်းကြားနှစ်ယောက်အား ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ တင်ရွှေအား 'ကိုင်း ဒါဖြင့် လာ၊ လိုက်ခဲ့' ဆို၍ ၎င်း၏ ရွာသို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ခဲ့ဖူးလေသည်။

'သူတို့ ဘယ်နှယောက်လဲ'

'တစ်ကျိပ်လောက် ရှိတယ်တဲ့၊ တော့်ကို အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းကြမလို့ တဲ့'

ကျောက်ဖလူးသည် တွေဝေ စဉ်းစားနေပြီးနောက် ...

'ရှေ့ရွာမှာ ငါ့လူတွေ ရှိပါတယ်၊ နင် သိတယ် ဟုတ်လား'

'သိသားပဲ၊ ဒါပေသိ သူတို့က ရွာမရောက်ခင် လမ်းကကြိုပြီး ဖမ်းကြမလို့တဲ့'

'ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ'

'ဒီလမ်းက မသွားနဲ့၊ ဟိုဘက်မှာ တိုက်ပျက်ကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်။ ကျုပ်ရွာမို့လို့ ကျုပ် အားလုံးသိတယ်၊ တိုက်ပျက်ကြီးထဲ ဝင်ပုန်းနေရစ်။ တော့်လူတွေကို ကျုပ်သွားပြောချေမယ်'

ကျောက်ဖလူးသည် စိတ်ကူးထုတ်လျက်ရှိစဉ် တင်ရွှေက 'လာပါတော့၊ သူတို့လိုက်လာလို့ တွေ့သွားရင် ကျုပ်ရော တော်ရော သတ်ပစ်ပါလိမ့်မယ်' ဆို၍ ဆွဲခေါ်သည်နှင့် ကျောက်ဖလူးလည်း လိုက်ပါသွား၏။ တင်ရွှေသည် ရှေ့မှလျှောက်၍ ကျောက်ဖလူးလည်း သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ကာ လိုက်ပါသွားလေရာ၊ မိုင်တစ်ဝက်ခန့် ကွာလှမ်းသောနေရာ၌ တင်ရွှေပြောသည့် အုတ်တိုက်ပျက်သို့ ရောက်ကြ၏။ အုတ်တိုက်မှာ များစွာပျက်စီးသည် မဟုတ်၊ အခါကောင်းစဉ်က ရသေ့ယောင်ယောင်၊ လူသူတော်တစ်ဦးယောင်ယောင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး နေဖူး၍ ဂျပန်ခေတ်တွင်မှ ဘယ်ဆီရောက်သွားသည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မသိ၊ တိမ်းရှောင် ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အုတ်တိုက်ပျက်မှာ တံခါးဖွင့်လျက်ရှိ၍ တင်ရွှေသည် ကျောက်ဖလူး၏ လက်ကိုကိုင်လျက် 'လာပါ၊ မှောင်ပေမဲ့ ကျုပ်သွားတတ်ပါတယ်' ဟုဆိုကာ ဆွဲခေါ်သွားလေရာ၊ ကျောက်ဖလူးသည် လက်တစ်ဖက်တွင် သေနတ်ကိုကိုင်လျက် လိုက်သွား၍ လေးငါးလှမ်းမျှ ခြေလှမ်းမိသည်တွင် ကျောက်ဖလူး၏ နောက်စေ့ကို မာကျောသော ဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ဒေါင်ခနဲ ရိုက်မိသဖြင့် ဟပ်ထိုးလဲကျ သွားလေ၏။

ကျောက်ဖလူးမှာ ဦးခွံထူသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လဲရုံသာလဲပြီး သတိမလစ်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် သေနတ်ကို အသုံးပြုမည် ပြင်ဆဲတွင်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် လက်ခနဲပေါ်လာ၍ သေနတ်ကို လုသူက လုယူဆဲ၌ပင် တင်ရွှေ၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

'ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြတာလဲ၊ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဆို ကိုယောဟန်'

'မလုပ်ပါဘူးဟယ်၊ နင်က အသာနေစမ်းပါ'

'အသာမနေနိုင်ဘူး တော်ရေ့၊ ကယ်ဆယ်မယ်ဆိုပြီး တော်တို့က ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလို့လဲ'

'ဟဲ့ ကောင်မလေး မဆူနဲ့၊ သေသွားမယ် မြင်လား'

ထိုအတောအတွင်း၌ လူ နှစ်ယောက်သည် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလျက် ကျောက်ဖလူး၏ ခြေလက်များကို ရေပုံးကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် မြဲခိုင်စွာ ချည်တုပ်ပြီးကြသဖြင့်၊ ကျောက်ဖလူးမှာ လက်နက်လည်းလွတ်၍ ကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လန်လျက် ရှိနေလေပြီ။ တင်ရွှေက ..

'လွှတ်တော့ ကိုယောဟန်၊ ကျုပ်ကို လိမ်ခေါ်ခိုင်းကြတာကိုး'

'ဟဲ့ မဆူနဲ့ဆို၊ နင် သေချင်ပလား' ဆို၍ တစ်ယောက်သောသူသည် တင်ရွှေကို ဆွဲခေါ်၍ အခန်းတစ်ခုတွင် ပိတ်လှောင်ထားလိုက်၏။

ကျောက်ဖလူးသည် လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ မျက်နှာ

စိမ်း ဖြစ်၍၊ အခြားတစ်ယောက်မှာ သခင်ပေါလွင် ဖြစ်ကြောင်းကို မီးရောင်တွင် မြင်ရလေပြီ။

'လတ်စသတ်တော့ ကိုယ့်လူကိုးကွ'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်သေးလဲ'

'မင်းတို့က ငါ့ကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ'

'မေးနေရသေးလားကွ၊ ဝေစု မပေးချင်တဲ့ကောင်ကို လက်စားချေပြီးလည်း ဖြစ်ရော၊ ဆုငွေငါးသောင်းလည်း ရရော၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဆီ ပို့မှာပေါ့ကွ'

ကျောက်ဖလူးသည် ဖရောင်းတိုင်တွင် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာလျက်ရှိသော သခင်ပေါလွင်ကို ကြည့်ရင်း အကြံထုတ်၏။ ပေါလွင်မှုကား မိမိ၏ လက်တွင်းသို့ စိတ်ချလက်ချ ရောက်နေသော ရန်သူတစ်ယောက် အနေဖြင့် ကျောက်ဖလူးကို ပြန်ကြည့်ရင်း ဇိမ်နှင့် ဖွာလျက်ရှိ၏။

'ဟေ့ ပေါလွင်'

'ဘာလဲကွ ကျောက်ဖလူး'

'ငါ့တပည့်တွေက ငါ့ကို လိုက်ရှာလို့ တွေ့သွားရင် မင်း ဒုက္ခရောက်မယ် ဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့လား'

'ဘယ်အချိန် လိုက်ရှာမှာတဲ့လဲ'

'၁၀ နာရီမှာ ငါပြန်ခဲ့မယ် ပြောထားတယ်၊ ငါ ပြန်မလာရင် လိုက်ရှာကြမှာ ကေန်ပဲ'

'ရှာပါစေ၊ ဂျပန်တွေကလည်း ၁၀ နာရီမှာ မင်းကိုလာယူဖို့ ချိန်းထားပြီးသားပဲ'

'တယ် သေချာပါလားကွ'

'သေချာဆို မင်းကိုဖမ်းဖို့ စီစဉ်ပြီးသားကိုးကွ'

ဤနေရာတွင် ယောဟန်ဆိုသူက ပေါလွင်အား အချိန်ကိုမေးလိုက်ရာ၊ ပေါလွင်သည် ကျောက်ဖလူး၏လက်မှ ဖြုတ်ယူထားသော လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လျက် '၉ နာရီ ထိုးပြီးပြီ' ဟု ပြောလိုက်၏။ ဤတွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယောဟန်က 'တစ်နာရီလောက် စောင့်ရဦးမှာကိုးကွ၊ ပျင်းလိုက်တာကွာ' ဟု ပြောသဖြင့်၊ ပေါ်လွင်က 'လာကွာ မင်း ပျင်းရင် ဖဲချရအောင်၊ ဖဲထုပ် ယူလိုက်ကွာ' ဟု ပြော၏။

ယောဟန်သည် ဖဲထုပ်နွမ်းတစ်ထုပ် ယူလာ၍ ပေါ်လွင်လည်း ကျောက်ဖလူး၏ အိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူထားသည့် ဂျပန်စက္ကူများကို နှစ်ပုံခွဲ၍ ပုံလေ၏။

'ငွေ ၂၃၀ တွေ့တယ်၊ ရော့ မင်းအကွက် ၁၁၅ ကျပ်၊ ငါ့အတွက် ၁၁၅ ကျပ်။ နိုင်တဲ့လူ ယူတမ်း ဖဲရိုက်ကြစို့ကွာ၊ ပျင်းလှတယ်'

လူ နှစ်ယောက်သည် ဖယောင်းတိုင်ကို အလယ်၌ထောင်လျက် "ကိုးမီး" ရိုက်ကြရာ၊ တစ်လှည့်တွင် ၅ ကျပ်၊ ၁၀ ကျပ် စသည်ဖြင့် လောင်းကြ၍၊ သူ တစ်ပြန် ငါတစ်လှည့် ဖြစ်နေကြစဉ် ကျောက်ဖလူးလည်း ပက်လက်လန်လျက် ကြည့်နေရသည်။

'ဟေ့ ပေါ်လွင်'

'ဘာလဲကွ ကျောက်ဖလူး'

'ဂျပန်ဗိုလ်ဆီက မင်းရမှာ ဘယ်လောက်တဲ့'

'ငါးသောင်း မောင်ရေ့၊ ငါးသောင်း'

'သူ့ဆီက မယူဘဲနဲ့ ငါ့ဆီက ယူပါလားကွာ'

'ဘာပြောတယ်'

'ဂျပန်ငွေ ငါးသောင်းတော့ ငါကလည်း ပေးနိုင်ပါတယ်ကွ၊ ငါ့ကို လွှတ်ပါ'

'ဘာလုပ် ငွေကုန်ခံချင်သလဲကွာ၊ မင်းလူတွေက မင်းကို လာကယ်မှာ ဆို'

ပေါ်လွင်က ဤသို့ ပြောင်လှောင်၍ ပြောသဖြင့် ယောဟန်က တဟားဟား ရယ်လိုက်၏။

'မသေချာလို့ပေါ့ကွာ၊ ကိုင်းလေကွာ သူတို့က ငါးသောင်း၊ ငါက တစ်သိန်းပေးမယ်ကွာ။ ငါ့မှာ ငွေရှိပါတယ်'

'ခုချက်ချင်း ပေးနိုင်သလား၊ ဘယ်မလဲ ငွေ'

'ငါ့ကတိကို မင်းသိပြီး မဟုတ်လားကွ ပေါ်လွင်၊ ပေးမယ်ဆို ပေးမှာပါကွာ'

'ဟား ဟား ဟား' ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သို့သော် ကျောက်ဖလူးက ဆက်လက်၍ ...

'မင်းတို့လက်ထဲကို ငွေရောက်အောင် ငါ စီမံပေးနိုင်ပါတယ်ကွ'

'ဘယ်လိုစီမံမှာလဲ' ဟု ပေါ်လွင်က မေးရာတွင် ယောဟန်က 'ဟေ့ လူ စကားရှည်မနေနဲ့ကွာ၊ ဂျပန်ဗိုလ်နဲ့ စီစဉ်ပြီးသားကွ၊ ငါ့ကို လက်သည်းခွံ ခွာပစ်ကြလိမ့်မယ်'

'မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းဂျပန်တွေ ပြေးကုန်ရတော့မှာပါ'

'နားမလည်ဘူး၊ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဆီ ပို့ရမယ်'

'ကျုပ်က ပေးမယ်ဆို ပေးမှာပါ ကိုယောဟန်၊ စကားတည်ပါတယ်။ သခင်ပေါ်လွင် သိပါတယ်၊ ကျုပ်အကြောင်းကို'

'ကျုပ်ကလည်း စကားတည်တဲ့ လူပဲ၊ ဂျပန်ဗိုလ်ဆီမှာ ကျုပ် အာမခံ ခဲ့တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားကို ဖမ်းပေးရမှာပဲ'

'ဒီမှာဗျ ကိုယောဟန်'

'တိတ်တိတ်နေဗျာ၊ နောက်ထပ်ပြီး စကားပြောရင် ပါးစပ်ကို အဝတ် ဆို့ပြီး ပိတ်ထားရလိမ့်မယ် နားလည်လား'

ကျောက်ဖလူးမှာ အကြပ် ကျနေလေပြီ။ ပေါ်လွင် သဘောအရ ဆိုလျှင် ဖြားယောင်းရန် ဖြစ်နိုင်လောက်သော်လည်း ယောဟန်ကြောင့် အခက်ကြုံလျက် ရှိ၏။ ထိုနောက် ပေါ်လွင်နှင့် ယောဟန်တို့လည်း ဆက် လက်၍ ကိုးမီး ကစားကြပြန်ရာ ကျောက်ဖလူးလည်း အကြံထုတ်လျက် ရှိ၏။ မိမိ၏ လူများက အချိန်မီ လိုက်လံရှာဖွေ၍ မတွေ့လျှင် ဂျပန်ဗိုလ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လက်ဝယ်သို့ ရောက်ချေတော့မည် ဖြစ်ရာ၊ ဂျပန်များ၏ ရက်စက်ပုံ အခြင်းအရာကိုလည်း ကြားရဖူးလှပြီဖြစ်၍ ကျောက်ဖလူးမှာ ကြက်သီးထမိ၏။ မိမိ သေသည့်နောက်၌ တပည့်များက ပေါ်လွင်နှင့် ယောဟန်တို့အပေါ်တွင် လက်စားချေကြလိမ့်မည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် မိမိအဖို့ကား ထူးခြားခြင်း မရှိချေ။ ကျောက်ဖလူးသည် ဤအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ချွေးလုံးကြီးများ နဖူးတွင် စီးလျက် ရှိကြ၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် ကျောက်ဖလူး၏ဉာဏ်ကို ထက်မြက်စေ၍ ပေါ်လွင်နှင့် ယောဟန်တို့ကို ရန်တိုက်ပေးဖို့ အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့ကား ၅ ကျပ်၊ ၁၀ ကျပ် လောင်းကစားရာမှ တစ်လှည့်လျှင် ၃၀ ကျပ်၊ ၄၀ ကျပ် လောင်းကစားကြသည် အထိ သဲသဲမဲမဲ အလုပ်လုပ်နေကြလေပြီ။ ကျောက်ဖလူးသည် ၎င်းတို့ ဖဲကစားကြသည်ကို ကြည့်နေရာမှ ...

'အံ့ဩပါရဲ့ ငါ့လူများ၊ သိန်းချီပြီး ငွေပေးပါမယ် ဆိုပါလျက်ကနဲ့ ငွေကလေး တစ်ရာ ကိုးဆယ် အလုပ်လောက်ကို သဲသဲမဲမဲ လုပ်နေကြသကိုး'

ဤတွင် ယောဟန်က 'စကားပြောပြန်ပြီလား' ဟု ငေါက်လိုက်သော်လည်း ကျောက်ဖလူးသည် တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ဆက်လက်၍ 'ဆန်ဂိုဒေါင် ရောင်းတုန်းက ဂျပန်ငွေ လေးသိန်းရထားတယ်။ ဒီအထဲက တစ်ဝက်ခွဲပြီး နှစ်သိန်းပေးမယ်ဗျ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ'

ယောဟန်သည် ခြိမ်းခြောက်ထားသည့်အတိုင်း ကျောက်ဖလူး၏ ပါးစပ်ကို အဝတ်ဖြင့် ဆို့မည်ဟု ထလိုက်ပြီးမှ ဤမျှလောက် မြောက်မြားစွာသော ငွေကို မကြားရဖူးသည်နှင့် အံ့ဩလျက် ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပေါ်လွင်မှုကား လိုချင်သော လောဘစိတ်နှင့် (ဖဲထုပ်ကို ချထား၍) ကျောက်ဖလူးကို ကြည့်လိုက်ရာမှ ယောဟန်ကို တစ်ဖန် လှမ်းကြည့်တော့သည်။ ပေါ်လွင်၏ မျက်လုံးများ၌ –

"ဘယ့်နှယ့်လဲ" ဟူသော မေးခွန်းသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လျက်

ရှိရာ၊ ယောဟန်မှုကား စိတ်ဒွိဟ ဖြစ်နေသေးဟန် တူပေသည်။ ဤတွင် ပေါ်လွင်က–

လွင်။ ။ 'နှစ်သိန်းဆိုတော့ မင်း တစ်သိန်း၊ ငါ တစ်သိန်းပဲကွ'

ဟန်။ ။ 'များတော့ အများကြီးပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလူက ချက်ချင်း ထုတ်ပေးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ'

လူး။ ။ 'စိတ်သာချပါ ငါ့လူများ၊ ကျောက်ဖလူးတဲ့၊ ပြောမိတဲ့ စကား၊ ပေးမိတဲ့ ကတိကို ဘယ်တော့မှ ဖျက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးဟေ့။ မယုံရင် လက်ထဲငွေရောက်မှ လွှတ်ကြကွာ၊ ငါ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်'

ပေါ်လွင်သည် ယောဟန်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လျက် 'ဘယ့်နှယ်လဲ ငါ့လူ၊ အချိန်တော့ ရှိသေးတယ်၊ တစ်သိန်းစီဆို မနည်းဘူးကွ' ဟု ပြောလိုက်၏။ ယောဟန်မှုကား ငွေတစ်သိန်းကို လိုချင်သော်လည်း ဂျပန်ဗိုလ်ကို ကြောက်သည် တစ်ကြောင်း၊ ကျောက်ဖလူး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငွေပေးပြီးသည့် နောက်၌ မိမိအား လက်စားချေဦးမည်ကို စိုးရိမ်သည်တစ်ကြောင်း ကြောင့် 'ရှုပ်ပါတယ် ငါ့လူ၊ နှစ်သောင်းငါးထောင်စီ အေးအေးဆေးဆေး ခွဲယူတာက ကောင်းပါတယ်' ဟု ပြန်ပြော၏။

လူး။ ။ 'ငွေပေးပြီး လက်စားချေမှာကို လန့်လို့လား။ စိတ်ချ ငါ့လူ၊ မလုပ်ဘူးဆိုရင် မလုပ်ဘူး၊ စကားတည်တဲ့ ကောင်ပါ'

ဟန်။ ။ 'ဟေး တော်ပြီဆရာ၊ နောက်ထပ် မပြောနဲ့တော့။ နောက်တစ်ခွန်းပြောရင် အဝတ်နဲ့ ဆို့လိမ့်မယ် မှတ်ထား'

လွင်။ ။ 'နေပါဦး သူငယ်ချင်း၊ သူပြောတာ မရိုင်းဘူးကွ၊ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး'

ဟန်။ ။ 'မင်းက ကိစ္စမရှိဘူးကွ၊ ငါက ဂျပန်ဗိုလ်နဲ့ စကားပြောခဲ့တဲ့ လူကွ။ ဒီအကြောင်းတွေ သိသွားရင် ငါ့ကို ရေနွေးလောင်းပြီး သတ်ပစ်လိမ့်မယ်၊ ခံတော့ ငါခံရမှာကွ'

ဤတွင် လောဘထွက်နေသော ပေါ်လွင်နှင့် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သော ယောဟန်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်လျက် တန့်ရပ်နေကြ၏။ ကျောက်ဖလူးသည် ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေစဉ်၊ ၎င်းတို့၏ အတွင်းသဘောကို ရိပ်မိသော်လည်း၊ ဤအကြောင်းကို ဆက်လက် တိုက်တွန်းရန် အကြံမရှိတော့သည့် အဟန်နှင့်--

လူး။ ။ 'ကိုင်း ကိုယ့်လူများ၊ လုပ်ချင်သလို လုပ်ကြပေရော့၊ မပြောလိုတော့ပါဘူး။ သို့သော် ဂျပန်လက်မရောက်ခင် ပင်ကျရည်ကလေး တစ်မြို့လောက်တော့ သောက်သွားချင်တယ် ကိုယ့်လူရို့။ ဟိုဘက်က ထန်းတောမှာ တစ်မြို့လောက် သွားဆွဲချေကြပါလား ကံရို'

ဟန်။ ။ 'ဟုတ်သားပဲကွာ၊ တစ်မြို့လောက် သောက်ရ ကောင်းသားဟေ့'

လွင်။ ။ 'အေးလေကွာ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ မင်း သွားယူချေကွာ ငါ့လူ'

ယောဟန်သည် ထန်းတောသို့ သွားရန် ထိုင်ရာမှ ထ၏။ ကျောက်ဖလူးမှာလည်း ပေါ်လွင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည့်အခါတွင် ဖြားယောင်းမည့် အကြံနှင့် ဤယုန် မြင်၍ ဤချုံ ထွင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် ယောဟန် ထလိုက်သောအခါတွင် မိမိ၏အကြံ အောင်ချေတော့မည် ဆို၍ ဝမ်းသာသော်လည်း မျက်နှာထားဖြင့် ဖော်မပြဘဲ သိုသိပ်စွာ နေ၏။ ပေါ်လွင်မှုကား ယောဟန်ထွက်သွားလျှင် ကျောက်ဖလူးနှင့် တစ်ယောက်ချင်း စေ့စပ်ခွင့် ရချေတော့မည်ဆို၍ ရွှင်ပျသော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်သွားရာ၊ ယောဟန်သည် ပေါ်လွင်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မသင်္ကာသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ဟန်။ ။ 'တော်ပြီ၊ ငါ မသွားဘူး၊ မင်း သွားချေတော့ကွာ'

လွင်။ ။ 'ဘာကြောင့်လဲကွ၊ ငါ့ကို မယုံလို့လား'

ဟန်။ ။ 'ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ငါ မသွားဘူး၊ မင်း သွားယူချေ'

ဤတွင် ကျောက်ဖလူးရော ပေါ်လွင်ပါ မျက်နှာပျက်ကုန်ကြရာ

ယောဟန်မှုကား ကြာလေ ရိပ်မိလေ ဖြစ်နေသည်နှင့် 'မင်းဟာမင်း သွားချင် သွား မသွားချင်နေ၊ ငါတော့ မသွားဘူးဗျား' ဆိုကာ တစ်ခါတည်း ထိုင်ချ လိုက်တော့သည်။

ပေါ်လွင်မှာ အကြံပျက်တော့သည်ဆို၍ စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့် အံကြိတ်လျက်ရှိရာ၊ ကျောက်ဖလူးသာလျှင် ဟန်လုပ်၍ ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ ဝမ်းထဲ၌ ပေါ်လွင်၏ ထူခြင်း၊ အ ခြင်းကို ကျိန်ဆဲနေရတော့သည်။

လွင်။ ။ 'ဘာလဲကွ၊ မင်းက ငါ့ကို မယုံလို့လား'

ဟန်။ ။ 'မယုံလို့ ဟုတ်ပေါင်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ မသွားဘူး မောင်ရေ့'

လွင်။ ။ (သာ၍ စိတ်ဆိုးလာသည့် လက္ခဏာနှင့်) 'မင်းက ငါ့ကို မယုံဘူးဆိုရင် ငါကလည်း မင်းကို မယုံဘူး မောင်ရေ့။ ငါလည်း မသွားဘူး၊ မသောက်ရချင် နေပေစေတော့'

ဟန်။ ။ 'ဒါကတော့ မင်းသဘောပေါ့၊ သူ ဖြားယောင်းတာကို ငါက ပါလို့လား၊ မင်းကသာ ပါတာတာ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ငါ့ကို မင်းက မယုံစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ'

ထိုနောက် လူနှစ်ယောက်တို့သည် မကျေနပ်သော မျက်နှာထားနှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေကြသေး၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ပေါ်လွင်သည် ယောဟန်၏စကား လမ်းကျပါပေသည်ဟု စဉ်းစားမိဟန်နှင့် ...

လွင်။ ။ 'ကိုင်းကွာ ရှိပါစေ၊ မင်းပဲ စောင့်နေရစ်ပါတော့။ ငါ သွားပါ့မယ်' ဆိုကာ ချက်ချင်းပင် ထွက်သွားလေ၏။

ကျောက်ဖလူးသည် ကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လန်လျက် ပေါ်လွင်၏ ခြေသံများ ကွယ်ပျောက်သည့်တိုင်အောင် နားထောင်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်ရာ၊ ယောဟန်လည်း အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လျက် ...

ဟန်။ ။ 'ဘာများ သဘောကျနေလို့လဲ ဆရာရဲ့'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စင်စစ်အားဖြင့် ကျောက်ဖလူးသည် ပေါ်လွင်ကိုသာ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ သေချာပေါက် တွက်မိသော်လည်း၊ ယောဟန်လည်း ရလိုရငြား စမ်းကြည့်ဦးမည်ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် ...

လူး။ ။ 'ဟား ဟား၊ တယ်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်နဲ့ ထားခဲ့လို့တော့ မယုံနိုင်ဘူးတဲ့၊ သူ့ တစ်ယောက်တည်းတော့ လွှတ်လိုက်တယ်။ ဟား ဟား ဟား တော်တော်ဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ကို့'

ဟန်။ ။ 'တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်တော့ကော သူ ဘာ တတ်နိုင်လို့တုံး'

လူး။ ။ 'တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ပေမဲ့ သူ ပြန်လာမလား၊ အဖော် ခေါ်မလာဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲ'

ဟန်။ ။ 'ဒါမျိုး ဘာရမလဲ ဆရာ၊ ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်ရင် ဒီမှာ မြင်လား၊ ဆော်လိုက်မယ် ကြည့်ထား' ဟု ဆိုကာ ဆင်စွယ်ရိုးနှင့် ငွေကွပ်ထားသည့် ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ခါးထဲမှ ထုတ်ပြလေ၏။

လူး။ ။ 'ဆော်တာကတော့ ရှော်ရမှာပါပဲ၊ ခင်ဗျားက ပေါ်လွင် အကြောင်းကို ကျုပ် သိသလောက် မသိပါဘူး။ ဒီကောင်က နည်းနည်းမှ သစ္စာကတိတည်တဲ့ ကောင်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကလည်း ခပ်ထူထူ၊ သူကလည်း ခပ်ပါးပါး၊ ခင်ဗျားကို သူက ရောင်းစား'

ဟန်။ ။ 'ကျုပ်က ဘာများ ထူလို့တုံး ဆရာကြီးရဲ့'

လူး။ ။ 'ခင်ဗျား ထူလိုက်ပုံတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ကျုပ်ဆီက တစ်သိန်းကိုတော့ လွယ်လွယ်မယူဘူးတဲ့၊ ဂျပန်ဗိုလ်ဆီက ငါးသောင်းကိုတော့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း သွားယူမလို့တဲ့။ ဒီထက်ထူတာ ဘာရှိမှာလဲ ကိုယောဟန်'

ဟန်။ ။ 'သြော် ဒါကြောင့်လား'

လူး။ ။ 'ဒါကြောင့် ကျုပ်က တစ်သိန်းလည်း ပေးဦးမယ်၊ ရန်မရှာဘူးလို့ သစ္စာရေလည်း သောက်ထားဦးမယ်။ ကျုပ်ဆီမှာ ဂျပန်ငွေတွေ

ပုတ်ကြီးနဲ့တစ်လုံး ရှိတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင် သိသားပဲ။ ကျုပ် စကားတည်တဲ့ အကြောင်းဆိုတာတော့ ပေါ်လွင်သာမကဘူး တစ်နယ်လုံး သိတယ်။ ခင်ဗျား တောင် ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား'

ဟန်။ ။ 'ထန်းတစ်ပင်ရွာသားကို ဖမ်းသွားပြီး "ပြန်ပေး" လုပ်တုန်းက အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပို့တယ်လို့တော့ ကြားလိုက်ပါတယ်'

လူး။ ။ 'အဲဒါ ကြည့်မှပေါ့၊ တကယ်ဆို ဂျပန်စစ်တပ်ကြီး ဝိုင်းထားတဲ့အထဲ ဘယ်သူ ပြန်ပို့ဝံ့မှာလဲ။ ကျုပ်မို့လို့ ပြန်ပို့တာပေါ့ဗျ'

ယောဟန်လည်း စဉ်းစားစိတ်ကူးသော အမူအရာနှင့် နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိရာ၊ ကျောက်ဖလူးကလည်း ငွေကို အရေးမထား၊ ကတိကိုသာ အရေးထားသည့် အကြောင်းများနှင့် ဆက်လက် ပြောပြလေ၏။

ဟန်။ ။ 'ပေးမှာက ဘယ်လောက်တဲ့'

လူး။ ။ 'နှစ်သိန်း ပြောထားတယ်၊ နှစ်ယောက် ခွဲယူချင်လည်း ယူ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ယူချင်လည်း နှစ်သိန်းရမှာပဲ'

ဟန်။ ။ 'ဂျပန်ဗိုလ်တွေ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ'

လူး။ ။ 'ဂျပန်တွေ ပြေးတော့မှာပါ၊ ကြောက်မနေပါနဲ့။ အထက်မှာတောင် မီးရထားသံလမ်းတွေ ဖျက်လာကုန်ပြီ ကြားတယ်'

ယောဟန်မှာ လောဘထွက်လာသည့် လက္ခဏာနှင့် နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် မကြာခဏ လျက်နေ၏။ ဂျပန်စက္ကူမှာ တန်ဖိုးမမြင့်လှသော်လည်း နှစ်သိန်းဆိုသော ငွေသည် တောသားတစ်ယောက်အဖို့ လယ်မြေယာမြေနှင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းအပြင်၊ မယားချော တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လည်း ရနိုင်ပေသေးသည်။

ဟန်။ ။ 'ကျုပ်က ဂျပန်ဗိုလ်ကို လန့်တယ်ဗျ'

လူး။ ။ 'ကိုယ့်လူနှယ်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေနော်၊ ကျုပ်ကို ဖမ်းပို့ရင် ကျုပ်လူတွေက ခင်ဗျားတို့ကို ချမ်းသာပေးမှာတဲ့လား။ ဂျပန်ဗိုလ်က ပြေးရင်း လွှားရင်းမို့ လိုက်မရှာနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်လူစုက ခင်ဗျားတို့ကို မိုးအဆုံး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြေအဆုံး လိုက်ရှာမယ် နားလည်လား။ ကြောက်သင့်တဲ့လူကို မကြောက်၊ စစ်ပြေး ဂျပန်ကို ကြောက်နေသတဲ့ ထွီ'

ဟာန်။ ။ 'ခင်ဗျားလူစုက ကျုပ်ကို သိဦးမှကိုးဗျ'

လူး။ ။ 'ခင်ဗျားကို မသိပေမဲ့ ပေါ်လွင်ကို သိတယ်၊ ပေါ်လွင်ကို မိအောင်ဖမ်းတဲ့ အခါကျတော့ ဒီကောင်က ခင်ဗျားကို မဖော်ပေဘူး မှတ်သလား၊ နေလိမ့်ဗျာ။ ဒီကောင်က ပါးတစ်ချက်လောက် ရိုက်စစ်လိုက်ရင် သူ့အဖေတောင် ဖော်မယ့်ကောင်ဗျ၊ သိရဲ့လား'

ဟာန်။ ။ 'ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ် ယုံတယ်'

လူး။ ။ 'မယုံလို့ ဘာရမလဲ၊ ကျုပ်က သူ့အကြောင်းကို အူထဲက ချေးတောင် သိသေးရဲ့'

ဟာန်။ ။ 'နေစမ်းဦး၊ ကျုပ် စဉ်းစားကြည့်မယ်ဗျာ'

ယောဟာန်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရင်း စဉ်းစားနေရာ၊ ကျောက်ဖလူးကမူ တော်လောက်ပြီဆို၍ နောက်ထပ် မပြောတော့ဘဲ ယောဟာန်၏ မျက်နှာကိုသာ အကဲခတ်လျက် ရှိ၏။ အတန်ကြာ ယောဟာန်သည် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ ဓားဦးကို လက်ဖျားဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရာ၊ ကျောက်ဖလူးလည်း ဝမ်းထဲ၌ ကျေနပ်စေကာမူ မသိချင်ပြုလျက် မျက်နှာလွှဲနေလိုက်၏။

ဟာန်။ ။ 'ငွေ နှစ်သိန်းကို ဘယ်လို ပေးမှာလဲ'

လူး။ ။ 'ကျုပ်ကို သစ္စာရေတိုက်ပြီး လွှတ်လိုက်၊ ချိန်းတဲ့နေရာကို ရောက်အောင် လာပို့မယ်'

ဟာန်။ ။ 'ရန်မမူပါဘူးလို့လည်း သစ္စာရေ သောက်ရမယ်နော်'

လူး။ ။ 'သောက်မှာပေါ့၊ စိတ်ချပါ'

ထိုနောက် ယောဟာန်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ အပြင်မှလာမည့် ခြေသံကိုသာ နားစွင့်နေဟန် တူပေရာ၊ ကျောက်ဖလူးလည်း အကဲကိုသာ ကြည့်နေတော့သည်။

အတန်ကြာလတ်သော် အဝေးမှခြေသံများ သဲ့သဲ့ကြားရ၍ ယောဟာန်လည်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဆက်လက် နားစွင့်နေတော့၏။

ခြေသံသည် နီးသည်ထက် နီးကပ်လာရာ ယောဟာန်သည် လူတစ်ယောက်တည်း၏ ခြေသံဖြစ်သည်ဟု သိရ၍ ကျေနပ်သည့်လက္ခဏာနှင့် ဦးခေါင်း ဆတ်လိုက်၏။ အတန်ကြာသော် စေ့ထားသောတံခါး ပွင့်လာ၍ ပေါ်လွင်သည် ထန်းရည်အိုးတစ်လုံးကို ထမ်းလျက်ဝင်လာရာ ယောဟာန်သည် ဓားမြှောင်ကိုင်ထားသော လက်ကို နောက်သို့ဝှက်လျက် ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် 'ကြာလိုက်တာကွာ၊ လွန်ရော' ဟု ပြောလိုက်၏။

လွင်။ ။ 'ကြာဘိလား မောင်၊ ထွန်းမောင်ကြီး လိုက်ရှာလိုက်ရတာ ထန်းတော တစ်တောလုံး နှံ့လို့။ ပေါလုံတို့ တဲမှာ ကံကောင်းလို့ သွားတွေ့တာ မောင်ရေ့'

ဟာန်။ ။ 'မင်းရော သောက်ခဲ့သေးလား'

လွင်။ ။ 'အမေပြောကလေး တစ်ကျိုက် နှစ်ကျိုက် သောက်ခဲ့ရတာပေါ့ကွ၊ ရော့ပါမောင် သောက်ပင်းဆို့ကြပါ'

ပေါ်လွင်သည် ထန်းရည်အိုးကို ပခုံးပေါ်မှချပြီး၍ ခါးကုန်းကုန်းဖြစ်နေစဉ်၊ ယောဟာန်က လက်ဝဲဘက် လက်ပြင်အောက်သို့ ဓားမြှောင်နှင့်တအား ထိုးစိုက်လိုက်ရကား ဓားမြှောင်ဦးသည် နှလုံးသားကို ထိုးဖောက်၍ ရင်ညွှန့်မှပင် အနည်းငယ် ပြူထွက်လာတော့သည်။ ပေါ်လွင်မှာ တစ်ချက်မျှ ညည်းရန် မတတ်နိုင်ဘဲ၊ ကြမ်းပြင်နှင့်ရင်ဘတ် ထိမိသော အချိန်တွင် အသက်ကုန် ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ် အကြောဆွဲ၍ တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေသေးသည်နှင့် ယောဟာန်သည် ပေါ်လွင်၏ အလောင်းအနီးမှ ထန်းရည်အိုးကို ဖယ်ယူကာ ကတိုက်ကရိုက် မော့ချလိုက်၏။ ဂျပန်လက်ထက်ဝယ် လူသတ်ဖူးသော "ခေါင်းကြား" ဖြစ်သော်လည်း ယောဟာန်မှာ ဒေါသမရှိဘဲ သတ်ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ထိခိုက်၍ ထန်းရည်ဖြင့် စိတ်တင်းရဟန် တူလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယောဟန်သည် ထန်းရည်အိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်လျက် တစ်ပုလင်းခန့် ကုန်သည့်တိုင်အောင် မော့ချပြီးနောက်၊ အားရလောက်သော အခါမှ အိုးကိုပြန်ချ၍ တံတွေးများ ထွေးထုတ်သည်ကို ကျောက်ဖလူးလည်း ကြည့်နေ၏။ ယောဟန်မှာ တံတွေး တစ်ချက် နှစ်ချက် ထွေးပြီးနောက် အားမရသေးသည့် လက္ခဏာနှင့် တထွီထွီနေအောင် ဆက်လက် ထွေးထုတ်နေပြန်ရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် မသက်သာသော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာ၍၊ ထန်းရည်အိုးကို ငုံ၍ နမ်းကြည့်၏။ ထိုနောက် မောဟိုက်သော ခွေးကဲ့သို့ အသံထွက်သည်တိုင်အောင် နှစ်ချက် သုံးချက်မျှ တရှူးရှူး တရှားရှား ရှူရှိုက်၏။ ကျောက်ဖလူးလည်း ယောဟန်၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူကို အံ့သြစွာနှင့် စောင့်ကြည့်နေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ယောဟန်သည် ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်လျက် ထိတ်လန့်သော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် 'ခွေးမသား ရှားဇောင်းနက်မြစ်တွေ ခတ်လာခဲ့တယ် ထင်တယ်' ဟုဆိုကာ ပေါ်လွင်၏အလောင်းကို ခြေထောက်နှင့် လှမ်းခတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ယောဟန်မှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ဟန်နိုင်သောအခြေ မရှိတော့သည်ဖြစ်၍ ခတ်လိုက်သော ခြေထောက် နောက်သို့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပါသွားပြီးလျှင် ပေါ်လွင်၏ အလောင်းပေါ်သို့ ဟပ်ထိုး လဲကျသွားသည့် နောက်တစ်ခဏ၌ ယောဟန်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် တံတောင် နှစ်ဖက်ထောက်ကာ ကုန်းထဖို့ ကြိုးစားသေး၏။ သို့ရာတွင် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများသည် ဝမ်းဗိုက်မှစ၍ ဆွဲလိုက်မိသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ကွေးသည်ထက် ကွေးကောက်သွား၍ ဦးခေါင်းသည် ပေါင်နှစ်လုံး အကြားသို့ ဝင်ကာ အခွေလိုက် လိမ့်နေတော့သည်။

ကျောက်ဖလူးသည် ယောဟန်၏ အဖြစ်ကို ပထမ၌ အံ့သြစွာနှင့် ကြည့်နေမိသော်လည်း ယောဟန် ပြောလိုက်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ထန်းရည်ခါးနှင့် ရှားဇောင်းနက်မြစ်တို့၏ ထက်မြက်သော သေဆေးအကြောင်းကို ကြားရဖူးသည်နှင့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လေ

ပြီ။ ပေါ်လွင်သည် သဘောမတူသော ယောဟန်ကို အဆိပ်နှင့်သတ်၍ မိမိထံမှငွေကို တစ်ယောက်တည်းရအောင် စီမံခဲ့သည့်နည်းတူ၊ ယောဟန်ကလည်း တစ်ယောက်တည်း ခံစားလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပေါ်လွင်ကို သုတ်သင်လိုက်သည်ဟု ကျောက်ဖလူး ရိပ်မိလေပြီ။ ကျောက်ဖလူးမှာ ပေါ်လွင်နှင့် ယောဟန်တို့ထက် အကြားအမြင် များသည်ဖြစ်၍၊ နိပါတ်ထဲမှ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုနှင့် တူနေတော့သည်ဟု သတိရသဖြင့် ပြုံးမိသေး၏။ ထိုအချိန်တွင် ယောဟန်သည် ပေါ်လွင်၏အလောင်းကို ဖက်မိဖက်ရာ ဖက်လျက်၊ ကြမ်းပေါ်၌ လူးလိမ့်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွားပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် တစ်ယောက်၏ပေါင်ကြားသို့ တစ်ယောက် ဦးခေါင်းလျှိုကာ ကြမ်းပေါ်၌ အကွေးလိုက် သေနေကြတော့သည်။

ကျောက်ဖလူးသည် ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်းရန် ကြိုးစားသည် မှန်သော်လည်း၊ မိမိ၏ ကလိန်ဉာဏ်ထက် ကံဖန်တီးချက်က သာ၍ နေရာကျသည်ဟု အောက်မေ့ကာ၊ မိမိ၏ကံကို ချီးကျူးမိသေး၏။

ရန်သူ နှစ်ယောက်ကား အသက်ပျောက်ကုန်ကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျောက်ဖလူးမှာ ခြေလက်တို့တွင် ကြိုးများ တုပ်နှောင်လျက် ရှိသေး၏။ ဤတွင် အခန်းထဲ၌ ပိတ်လှောင်ထားသော တင့်ရွှေကို သတိရ၍ ...

'မတင်ရွှေ'

ထူးသံ မကြားရချေ။

'မတင်ရွှေ'

'တော်'

'ဘာလုပ်နေသလဲ'

'ကျုပ်ကို ပိတ်လှောင်ထားလို့ အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ တော် ဘယ်သူလဲ'

'ကျောက်ဖလူးလေ'

'ကိုယောဟန်တို့ကော'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'မရှိကြတော့ဘူး၊ ထွက်ခဲ့ပါ'

'ကျုပ် မထွက်နိုင်ဘူး၊ တံခါးပိတ်ထားတယ်'

'အတင်း တွန်းဖွင့်စမ်းပါ၊ ရပါလိမ့်မယ်'

'ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်'

'သတ်မယ့်လူ မရှိတော့ပါဘူး၊ ထွက်သာ ထွက်ခဲ့ပါ'

တင်ရွှေသည် တံခါးကို ကိုယ်လုံးပစ်၍ တိုက်ဖွင့်ရာ၊ စတုတ္ထအကြိမ်တွင် တံခါးပွင့်သွား၍ အခန်းပြင်သို့ ရောက်လာ၏။ ကျောက်ဖလူးသည် အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေသော တင်ရွှေအား အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ၍၊ တင်ရွှေကလည်း မိမိအား လိမ်လည်၍ စေခိုင်းပုံများကို ပြောပြလေသည်။

ရွှေ။ ။ 'ကိုယောဟန်က ငယ်ရည်းစားတော့၊ ကျုပ်ကို တော်ကရွာပြန်ပို့တော့ ကိုယောဟန်နဲ့ ပြန်ဆက်မိတယ်'

လူး။ ။ 'နာမည်ကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် ယောဟန်တဲ့လား'

ရွှေ။ ။ 'ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးဆီမှာ နေဖူးလို့၊ ဘုန်းကြီးပေးတဲ့နာမည်ပါ'

လူး။ ။ 'ငါ့ကို ဘာကြောင့် နင်က လိမ်ခေါ်ပေးတာလဲ'

ရွှေ။ ။ 'တော့်ကျေးဇူးကို ကျုပ်မမေ့ပါဘူးတော်။ ဂျပန်ဗိုလ်က တော့်ကိုဖမ်းဖို့ လမ်းမှာ စောင့်နေတယ်ဆိုပြီး ခေါ်ခိုင်းလို့၊ ကျုပ်က အဟုတ်မှတ်ပြီး တော့်ကို ကယ်ရအောင် လာခေါ်တာပါ။ ဒီလိုမှန်းသိရင် သတ်ချင်သတ်ပစ်ကြပစေ၊ သူတို့ခိုင်းတာ ကျုပ် မလုပ်ပါဘူး။ တကယ်ပြောတာပါတော်'

လူး။ ။ 'ယောဟန်တော့ သေပြီ၊ နင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ'

ရွှေ။ ။ 'ဒီရွာမှာနေရင် သူ့ညီတွေက ကျုပ်ကို အလွဲထင်ပြီး ရန်ရှာကြတော့မှာပဲ'

လူး။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် လာ၊ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့'

*

ဂျပန်စစ်တပ်သည် အထက်မြန်မာပြည်မှ အောက်မြန်မာပြည်သို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရာတွင်၊ မြန်မာတော်လှန်ရေးစစ်တပ်သည်လည်း ဂျပန်တို့ကို အကြီးအကျယ် အနှောင့်အယှက် ပေးကြခြင်းမှာ ဤအချိန်တွင် ရာဇဝင်မှတ်တမ်းဝင် ဖြစ်နေလေပြီ။ တော်လှန်ရေးစစ်တပ်၌ ဆံပင်ရှည်ကို ဘိုကေဖြတ်၍ ဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပါဝင်၍၊ တော်လှန်ရေးသမားများအား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခြင်းအားဖြင့် ဝတ်ပြုလျက် လိုက်ပါလာသည်ဆိုသော သတင်းမှာ အချို့သော တော်လှန်ရေးသမားများထံမှ ပေါ်ထွက်လာ၏။ တစ်နေရာ၌ ဗိုလ်ကျောက်ဖလူးမှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရရှိ၍ အဖော်များနှင့် မလိုက်ပါနိုင်ဘဲ ရှိသည်တွင်၊ အဆိုပါ အမျိုးသမီးသည် လူနာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း ကျန်ရစ်ရာ ဂျပန်တို့ လက်ဝယ်သို့ ရောက်သွားသဖြင့် နှစ်ဦးလုံး အသက်ဆုံးရှုံးအောင် စီရင်လိုက်သည်ဟူသော သတင်းသည်လည်း စွန့်စားသလောက် နာမည်မကျော်ကြားဘဲ တိမ်မြုပ် ကွယ်ပျောက်ကြရသည့် သတင်းမျိုးများအနက် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်တော့သတည်း။

[သွေးသောက်၊ အမှတ် (၇၇)၊ ဇွန်လ ၁၉၅၂]

www.burmeseclassic.com

စက္ကူမြီးအိမ်သုံးလုံး ထွန်းသောအိမ်

တရုတ်ပြည်တွင် ဗြိတိသျှပိုင် ဟိုတယ်ကြီးများရှိ တရုတ်အစေခံများနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံကြီးအတွင်း အခြားမြို့များရှိ ဟိုတယ်အလုပ်သမားများသည် (အစေခံ မခေါ်) ကြီးစွာသော ခြားနားခြင်း ရှိသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ အတွင်းရှိ ပီကင်း၊ ကွမ်းတုံ၊ နန်ကင်း၊ ဟန်ချောင်၊ မုကဒင် အစရှိသော မြို့ကြီးများရှိ ဟိုတယ်အလုပ်သမားများသည် ဧည့်သည်များက ပေးမည့် "တစ်" ကို မျှော်လင့်ချက် မထားသည် တစ်ကြောင်း၊ ဧည့်သည်များကို သခင်အဆင့်အတန်းထား၍ မိမိတို့ကိုယ်ကို အခိုင်းအစေခံ ဆို၍ နိမ့်ကျသော စိတ်သဘောထားမျိုး မပိုက်ကြသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ဧည့်သည်များကို ဆူကြုံနိမ့်မြင့် အဆင့်အတန်း ခွဲခြားသည့် လက္ခဏာ မရှိဘဲ အလုပ်ဝတ္တရားကို မှန်မှန်ကန်ကန် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဆောင်ရွက်ကြ၏။

အစေခံဆို၍ ဒူးထောက်မတတ် ဟန်လုပ်ကာ အရိုအသေပေးခြင်းလည်း မရှိချေ။ "တစ်" အမြောက်အမြား ပေးနိုင်သော သူဌေးဧည့်သည်များသည် ၎င်းတို့၏ အမှုအရာကို ကြိုက်ကောင်းမှ ကြိုက်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့မူကား အစေခံ၏ အထင်ကြီးခြင်း ခံရအောင် ဟန်လုပ်ရသော တာဝန်တစ်ခု ပေါ့လျော့သွားသည့် အတွက်ကြောင့် နေရထိုင်ရသည်မှာ အလွန်တရာ လွတ်လပ်ချောင်ချိသည်ဟု သဘောပိုက်ခဲ့မိလေ၏။

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံကြီးအတွင်း ပထမဦးဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသည့် ကွမ်းတုံမြို့ ဟိုတယ်အလုပ်သမားများကို မြင်လိုက်ရသည်

နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ရန်ကုန်ဟိုတယ်များနှင့် ဟောင်ကောင်ဟိုတယ်ကြီးများရှိ အစေခံများကိုသာ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ခြားနားခြင်းကို ကွက်ခနဲ သတိပြုလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သဘော်ဦးပုံသဏ္ဌာန် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဟိုတယ်ကြီး၏ ဦးချွန်တွင် တည်ရှိ၍ အကောင်းဆုံးသော အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေရာချထားခြင်း ခံရပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်၏ ကိစ္စကြီးငယ်ကို ဆောင်ရွက်ပေးသည့် ဟိုတယ်အလုပ်သမားအချို့ကို အကဲခတ်မိပါတော့သည်။ ၎င်းတို့အနက်တွင် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ထူးခြားသော မျက်နှာထား ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။ ထိုမိန်းမ၏ မျက်နှာမှာ အဆင်ပြေ၍ သနားကမား ရှိသည်ဟု ဆိုလောက်သော်လည်း သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားဘိသကဲ့သို့ ပြုံးခြင်းရယ်ခြင်းလည်း မရှိ၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းလည်း မရှိ၊ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘဲ တစ်သမတ်တည်း တည်ငြိမ်စွာ ရှိနေ၍ အထူး ဂရုစိုက်မိခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွမ်းတုံမြို့မှ ပီကင်းမြို့သို့ လေယာဉ်ပျံနှင့် ခရီးဆက်ကြရာတွင်၊ ကွမ်းတုံမြို့ ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေး ဧည့်ခံကော်မတီ လူကြီးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်စားလှယ်များ၏ သက်သာချောင်ချိမှုကို ရှေးရှု၍ အင်္ဂလိပ်စာ တတ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးကို ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်၏။ နေ့လယ် ၂ နာရီအချိန်တွင် ကွမ်းတုံလေယာဉ်ပျံကွင်းမှ ထွက်ခွာရာ၊ အဆိုပါ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသည် လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထိုင်၏။ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတို့အဖွဲ့သည် ပီကင်းသို့ ရောက်နှင့်ကြသည်ဖြစ်၍ ဒုတိယခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်မှာ ဤအဖွဲ့ငယ်တွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မခွဲခွာတော့ဘဲ ကျွန်ုပ် မေးမြန်းသမျှကို သွက်လက်စွာ ဖြေဆိုပါပေသည်။

လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွမ်းတုံမြို့နှင့် ပတ်သက်၍ ထွေရာလေးပါး မေးမြန်းဖြေဆိုကြပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဟိုတယ်၌ အလုပ်လုပ်သော မိန်းကလေးကို သတိရသည်နှင့် ၎င်းအား မေးမြန်းပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကံအားလျော်စွာ ထိုမိန်းမမှာ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကြောင့် ကွမ်းတုံ အမျိုးသမီးများ အနက်တွင် နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသည် ၎င်းမိန်းမအကြောင်းကို အသေးစိတ် သိထားပြီး ဖြစ်နေ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်က သူ့အကြောင်းကို ပြောပြရန် တောင်းပန်သည်နှင့် ကျောင်းသားကလည်း အားရပါးရ ပြောပြလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျောင်းသား၏ အမည်နှင့် မိန်းကလေး၏ အမည်တို့ကို မမှတ်မိသော်လည်း အဖြစ်အပျက်များမှာ မေ့နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိအောင် ထူးခြားသဖြင့်၊ ကောင်းစွာ မှတ်မိသည့်အတိုင်း ဝတ္ထုသွား အံနေဖြင့် ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

ကွမ်းတုံမြို့၌ လမ်းများ၏ တရုတ်နာမည်များမှာ အများအားဖြင့် ရှည်လျားစွာ မှည့်ခေါ်ထားသည် ဖြစ်ရာ "သစ္စာတရားကို ချစ်ခြင်း" ခေါ် လမ်းမကြီးသည် အခြားသော လမ်းများထက် ရှည်လျား၍ အလွန်စည်ကားရှုပ်ထွေးသော ရပ်ကွက်များကို ဖြတ်သန်းဆောက်လုပ် ထားလေသည်။ လမ်းကျဉ်းကလေးများသည် ထိုလမ်းမကြီးနှင့် ဆက်သွယ်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ လံခြားများနှင့် အခြားသော ယာဉ်အမျိုးမျိုးတို့သည် မြစ်မကြီးထဲသို့ မြစ်လက်တက်ကလေးများ စီးဝင်သည့်အလား၊ လမ်းမကြီးထဲသို့ အစဉ်မပြတ် တရစပ် ဝင်လာကြသည်တွင် စည်ကားသော လမ်းမကြီးကို တိုး၍ စည်ကားအောင် ဖြည့်စွက်လေတော့သည်။ လမ်းမကြီးကို မျက်နှာမူလျက်ရှိသော တိုက်ကြီးများမှာ (ဂျပန်ဗုံး ထိ၍ မပြင်နိုင်သေးသော အဆောက်အအုံအနည်းငယ်တို့မှ တစ်ပါး) အလွန်မြင့်မား ကြီးကျယ်ကြသော်လည်း ၎င်းတိုက်ကြီးများနောက်၌ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်များမှကား ပုအိုက်သေးငယ်၍ ပေရေညစ်ပတ်သော အဆောက်အအုံများတွင် ငါးချဉ်သိပ်သကဲ့သို့ ဆင်းရဲသားများဖြင့် ကျပ်ခဲလျက် ရှိလေသည်။

"သစ္စာတရားကို ချစ်ခြင်း" ခေါ် လမ်းမကြီးကို ကန့်လန့်ဖြတ်သည့် တခြား လမ်းကျယ်တစ်ခု ရှိရာ၊ ၎င်းမှာ "တောကြက်ကလေး" လမ်းဟု ခေါ်တွင်၏။ ထိုလမ်းကျယ်ကြီးနှစ်ခု တွေ့ဆုံသည့်နေရာနှင့် ပေတစ်ရာခန့်

အဝေးတွင် လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခု ရှိပြန်ရာ၊ ၎င်းမှာ "အာကာသမြင်းလမ်းကြား" ဟု ခေါ်တွင်၏။ ထိုလမ်းကြားမှာ တရုတ်ခမောက် ခပ်ကြီးကြီးဆောင်းသည့် ခရီးသည်နှစ်ယောက်သည် ထိုလမ်းပေါ်၌ ဆုံမိပါက ခမောက်ချင်း မတိုက်မိစေရန် ဦးခေါင်းများကို စောင်းငဲ့ကာ တိမ်းရှောင်ကြရလေသည်။ လံခြားများသည်ပင်လျှင် ၎င်းလမ်းကျဉ်းပေါ်၌ ကူးသန်းသွားလာခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ချေ။

"အာကာသမြင်းလမ်း" ရှိ အိမ်များမှာ ပြတင်းပေါက်များနှင့် ဝရန်တာများ ဆောက်လုပ်တည်ထားပုံ ဆန်းကြယ်သောကြောင့်၊ အိမ်တွင်း၌ နေထိုင်ကြသော အိမ်သူအိမ်သားများမှာ တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်သို့ ဟင်းလင်းပြင် မြင်နိုင်သဖြင့် သိုသိပ်လျှို့ဝှက်ခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်သူအိမ်သား အံချင်းချင်း သန်းရှာခြင်း၊ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်ခြင်း၊ ဧရုတ်သီး ထောင်းထုခြင်း စသည့် အိမ်တွင်းလုပ်ကိုင်မှုများကို တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်သို့ မြင်နိုင်ပေ၏။ ညအချိန်များတွင်လည်း စားစရာရောင်းသော ဈေးသည်များက မိမိတို့၏ ကုန်စည်ကို ဟစ်အော်ရောင်းချသော အသံ၊ ဝါးနှစ်ခြမ်းကို ခေါက်သောအသံ၊ စည်တို နှက်သော အသံ စသည်များဖြင့် ဆူညံလျက် ရှိ၏။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်သည် (လျောင်ကီး ဆိုကြပါစို့) ညစ်နွမ်းသော အဝတ်များ ဝတ်ဆင်လျက် ဦးခေါင်းငုံ့ကာ အာကာသမြင်း လမ်းကျဉ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာ၏။ လျောင်ကီး၏ မျက်နှာမှာ စိတ်နှလုံးညှိုးနွမ်းသည့် အမူအရာနှင့် ညှိုးငယ်စွာ ရှိနေလေသည်။ ရင်ခွင်ထဲ၌ တစ်လသား သာသာမျှသာရှိသော သမီးကလေးကို အနီးဖြင့် ထွေးကာ ပွေ့ပိုက်လျက်ရှိရာ၊ ၎င်းရင်သွေးမှာ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ မတည်ထောင်မီက ဆင်းရဲသား အမျိုးသမီးများ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည့် အဖ မရှိဘဲ မွေးဖွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တစ်ညသ၌ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်များ လာခြင်းကို အချက်ပေးသည့် ဥသြသံ ပေါ်ထွက်လာရာတွင်၊ အရပ်သူ အရပ်သားများသည် သမီးရေ၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သားရေ၊ ဘယ်သူ့ရေ၊ ဘယ်ဝါရေ စသည်ဖြင့် ဟစ်အော်ခေါ်ငင်ကာ ထိုမှ ဤမှ ဖရိုဖရဲ ကစဉ့်ကရဲ ပြေးလွှားကြစဉ်၊ ကုဋေကုဋာမျှသော ပျားအုပ်ကြီး ပျံ့ဝဲနေခြင်းကဲ့သို့ တဝီဝီ မြည်သည့် ကြောက်ဖွယ်အသံကြီးသည် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်၍ မြည်ဟိန်းလာလေတော့သည်။

"အာကာသမြင်း လမ်းကျဉ်း" မှာ အထူးသဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းရသည့် အထဲတွင် လူဦးရေ ထူထပ်ပြွတ်သိပ်လျက် ရှိသောကြောင့်၊ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကာကွယ်ရေးကျင်းများသို့ ပြေးကြသော အရပ်သူ အရပ်သားများမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်မိ၍ အလဲလဲ အကွဲကွဲ ရှိနေကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း ဂျပန် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများသည် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာ၍ ဗုံးများ ကြဲချလျက်ရှိရာ မြေပြင်မှပစ်သော အမြောက်သံများ၊ လေယာဉ်ပျံများမှ ပစ်သော စက်သေနတ်သံများ၊ ဤနေရာ ထိုနေရာတို့၌ ပေါက်ကွဲသော ဗုံးသံများသည် ငရဲအိုး ပွက်သကဲ့သို့ ကျွက်ကျွက်ညံလျက် ရှိတော့၏။ ထိုစဉ်က ကွမ်းတုံမြို့ကြီးမှာ ကာကွယ်ရေးအတွက် စည်းစနစ်ကျအောင် ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိသောကြောင့် ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများသည် မြေပြင်မှ ရမ်းချသော လေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်မျှလောက်ကို မဖြုံကြဘဲ၊ မြို့ကြီးပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ဗုံးကြဲချ နေကြလေသည်။

"အာကာသမြင်း လမ်းကျဉ်း" ပေါ်၌ ရင်သွေးကို ပိုက်ကာ လမ်းလျှောက်လာသော လျောင်ကီးသည် ကောင်းကင်မှ ကျလာသော ဂျပန်ဗုံးများကို မိမိ၏ရင်သွေးအား မထိခိုက်စေရန် အကာအကွယ်ပေးသည့် အနေဖြင့် သမီးကလေး အပေါ်သို့ မိမိကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ကာ ဖုံးကွယ်ရင်း ခိုလှုံရန် နေရာကို ကြည့်ရှာ၏။ ယင်းသို့ရှိစဉ် မြေငလျင် ပြင်းစွာလှုပ်ခါ၍ နားကွဲမတတ် မြည်ဟိန်းသော အသံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် မြူမှုန်များ၊ သစ်သားအတိုအစများ၊ အင်္ဂတေနှင့် အုတ်ခဲ အစအနများသည် လျောင်ကီး၏ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် ဖွားခနဲ ပျံတက်လာကြသဖြင့် မိုးကောင်းကင်ကို မမြင်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ အတိုအစများသည် ကောင်းကင်မှ မြေသို့ ပြန်ကျ၍

ဟင်းလင်းပြင် ရှိသောအခါ၊ လျောင်ကီးသည် ရင်ဘတ်ဖြင့် ဖုံးထားသော ရင်သွေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် အလန့်တကြား အော်ဟစ်လေ၏။

လျောင်ကီး၏ သမီးကလေး ဖွားမြင်သည့် အဖြစ်ကို ရပ်ကွက်သားများသည် သိပင် မသိလိုက်ကြချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လျောင်ကီး၌ လင်ယောကျ်ား မရှိသဖြင့် တိတ်တဆိတ် မွေးဖွားရသည့်ပြင်၊ ရပ်ကွက်သားများမှာ ဂူထဲ၌ ခိုအောင်းသော လင်းနို့များသဖွယ် လွန်မင်းစွာ ပြွတ်သိပ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဂရုမစိုက်မိအောင် ရှိနေကြသောကြောင့် ပေတည်း။ သို့ဖြစ်၍ သမီးကလေး မွေးဖွားခြင်းကို မသိလိုက်ကြသော ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများသည် ၎င်းသမီးကလေး သေဆုံးသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်မိကြချေ။ လျောင်ကီးသည် ညအချိန်တွင် လုပ်ရသည့် မိမိ၏ ယုတ်ညံ့သော အလုပ်ကို ရှေးနည်းအတိုင်းပင် တစ်ညပြီးတစ်ည ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းစာရှာမှီး ရလေတော့သည်။

ကြင်ဝှာဆိုသူမှာ လက်ဝဲဘက် မျက်လုံးတွင် ဖန်မျက်စိ တပ်ထား၍ ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရာ၊ ထိုသူသည် ဂျပန်သူလျှို ဖြစ်သည့်အလျောက် မရှိနွမ်းပါးသူများ အနက်မှ သစ္စာဖောက်ရှာပေးခြင်းအားဖြင့် အတော်အတန် ကြွယ်ဝလျက် ရှိ၏။ ကြင်ဝှာသည် မကြာသေးမီက စ၍ လျောင်ကီးကို အကဲခတ်လျက်ရှိရာ လျောင်ကီး၏ ညှိုးငယ်နွမ်းချည့်သော အမူအရာကို မြင်ရသောအခါ၊ ငွေရလျှင် ဘာမဆို လုပ်မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟူ၍ အကဲဖြတ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကြင်ဝှာသည် လျောင်ကီးကို ချဉ်းကပ်လေသည်။

ကြင်ဝှာသည် ဒင်္ဂါးများ ထည့်ထားသော အကျႌကို ပုတ်ပြသောအခါ လျောင်ကီးသည် စကားပြန်မရဘဲ ကြောင်တောင် ငေးကြည့်နေ၏။ ကြင်ဝှာက မျက်လုံးကောင်းတစ်ဖက် မှိတ်ပြကာ မျက်နှာချိုသွေးသော အခါ၌လည်း လျောင်ကီးသည် မတုန်မလှုပ် ငေး၍သာ ကြည့်နေ၏။

'ငွေ လိုချင်သလား၊ ရွှေဒင်္ဂါး လိုချင်သလား။ ငွေစက္ကူ မဟုတ်ဘူး၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒဂါ်းပေးမယ်။ အဝတ်ကောင်းကောင်း ဝယ်နိုင်တယ်၊ ဆန်ပြုတ်ကောင်းကောင်း စားနိုင်တယ်။ ဘဲကင် ကြိုက်သလား၊ ဝက်သားကင် ကြိုက်သလား၊ ခုချက်ချင်း စားမလား’ စသည်ဖြင့် ကြင်ဗှာက မြူသောအခါ လျောင်ကီးသည် ထမင်းဆာသောကြောင့်ပေလော မသိ၊ သူ ခိုင်းမည့်သဘောကို သိလိုဟန်နှင့် ကြင်ဗှာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် ကြင်ဗှာက ‘လွယ်လွယ် ကလေးပဲ၊ အားကြီးသက်သာတဲ့ အလုပ်ပဲ။ ဟောဒီလို လုပ်၊ ဟောဒီလို ရှို့’ဟု ဆိုကာ မီးခြစ်ဘူးတစ်လုံးကို အိတ်ထဲမှထုတ်၍ မီးခြစ်ဆံဖြင့် ခြစ်ပြလေသည်။ ၎င်းနောက် ကြင်ဗှာသည် လျောင်ကီးအား စဉ်းစားချိန်ပေးဦးမည့် အကြံနှင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုည၌ လျောင်ကီးသည် လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ဖြစ်နေသော လမ်းကျဉ်းကလေးများတစ်လျှောက် တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်သွားစဉ် ကြင်ဗှာ ပြောသောစကားနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားလေ၏။

ကွမ်းတုံမြို့ကြီးမှာ ညအချိန်ဆိုသော်လည်း မအိပ်ကြသကဲ့သို့ သန်းခေါင် ကျော်သည့်တိုင်အောင် လူသွားလူလာများဖြင့် ပြည့်နှက်ကာ ဆူညံစွာ ရှိနေ၏။ နာရီပြန် တစ်ချက် နှစ်ချက် ရှိသည်တွင်မှ အနည်းငယ်မျှ အသံစဲသလို ဖြစ်သွားသော်လည်း အရုဏ်တက်လုနီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နံနက်စောစော စားတတ်သည့် ဆန်ပြုတ်သည်၊ အီကြာကွေးသည် စသည်များဖြင့် အုတ်ကျက်အုတ်ကျက် ဖြစ်လာတော့သည်။ နွမ်းပါးသော ရပ်ကွက်များ၌ လူတိုင်း အိပ်ရန်အတွက် အိပ်ရာနေရာ လုံလောက်စွာ မရှိသောကြောင့် ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားများသည် အလှည့်နှင့် အိပ်ကြရ၏။ နေဝင်ချိန်မှ သန်းခေါင်အထိ အိပ်ရသော သူများသည် သန်းခေါင်တိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာ ဖယ်ပေးကြရလေရာ၊ ညဦးပိုင်းတွင် လမ်းလျှောက်နေခဲ့ရသော လူများက ထိုနေရာသို့ဝင်၍ အိပ်ကြရ၏။ ဤတွင် စောစောပိုင်းက အိပ်ပြီးသော လူများသည် အိမ်ထဲတွင် နေစရာ မရှိသဖြင့် လမ်းသို့ထွက်ကာ ပိုက်ဆံ ပါသူများက ဝယ်စား၍၊ ပိုက်ဆံ မရှိသူများမှာ သူတစ်ပါး စားကြသောက်ကြသည်ကို သွားရည်ကျကြရလေသည်။

လျောင်ကီးမှာ ညဦးပိုင်းက အိပ်ရသည်ဖြစ်၍ သန်းခေါင်ကတည်းက အိပ်ရာနှင့်ခွာပြီး ဝမ်းဟာဟာနှင့် ဆန်ပြုတ်ဆိုင်များရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိရာ၊ အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ကြင်ဗှာနှင့် ဘွားခနဲ ဆုံမိလေသည်။

ဗှာ။ ။ ‘ဘယ့်နှယ့်လဲ မိန်းကလေး၊ ဗိုလ်ထဲက မဆာဘူးလား။ ရွှေဒင်္ဂါး ယူမလား၊ လိုချင်တာ ရနိုင်တယ်’

ယင်းသို့ မေးမြန်းစဉ် ဆန်ပြုတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဝက်အူချောင်းကင်သော အနံ့သည် လျောင်ကီး၏ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်နှင့်၊ ဗိုက်ထဲတွင် အစာမရှိသော လျောင်ကီးမှာ သွားရည်များ ကျလာ၏။

ကီး။ ။ ‘မီးခြစ် ခြစ်မယ်’

ဗှာ။ ။ ‘ကောင်းပြီ၊ အာကာသမြင်း လမ်းကျဉ်းထဲက စက္ကူမီးအိမ်သုံးခု ထွန်းတဲ့အိမ်ကို လာခဲ့။ တံခါးကို ဖွင့်၊ လှေကားပေါ် တက်ခဲ့။ ဒီကနေ့ည ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမှာ လာခဲ့၊ ကျုပ် စောင့်နေမယ်’

ထိုနောက် လျောင်ကီးနှင့် ကြင်ဗှာတို့ ခွဲခွာကြလေသည်။

*

ထိုနေ့ည၌ ၁၁ နာရီခွဲ အချိန်တွင် လျောင်ကီးသည် “အာကာသမြင်း လမ်းကျဉ်း”ကလေး တစ်လျှောက် တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်နေ၏။ သူငယ်တစ်ယောက်သည် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် ဗျပ်စောင်းတီးလျက် ရှိ၏။ ရှေ့နားဆီ၌ အိမ်သူအိမ်သားများသည် (၎င်းတို့ ဘာသာအလျောက် ဗလိနတ်စာ ကျွေးခြင်းပေလော မဆိုနိုင်) ဝက်ကောင်လုံးကြော်၊ ဘဲကောင်လုံးကြော် စသည်များကို စားပွဲပေါ်တွင် တည်ခင်း၍ အိမ်ရှေ့တွင် ဖြောက်များကို မီးပုံတိုက်သဖြင့် တဖြောင်းဖြောင်း မြည်လျက်ရှိသည်။ လျောင်ကီးသည် ၎င်းတိုက်ခန်းကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် ဒုတိယအထပ်ရှိ ပြတင်းပေါက် သုံးပေါက်တွင် စက္ကူမီးအိမ်သုံးလုံး ထွန်းထားသော တိုက်ခန်းကို တွေ့အောင်ရှာပြီးမှ၊ အချိန်မကျသေးသည်နှင့် စောင့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၂ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျောင်ကီးသည် လှေကားရင်း၌ စေ့ရုံမျှ စေ့ထားသောတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ လှေကားတစ်လျှောက် တက်သွားလေသည်။ လှေကားပေါ်တွင် မှောင်လျက်ရှိသဖြင့် လက်ရန်းကို စမ်း၍ တက်ရ၏။ ဒုတိယထပ်သို့ ရောက်သောအခါ လျောင်ကီးသည် မှောင်နေသော အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်သွားသည်တွင် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မမြင်ရသော်လည်း အခန်းထဲ၌ လူများ ရှိနေခြင်းကို စိတ်ထဲက သိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှားခြင်းဖြင့် အဝတ်များမှ တရှဲရှဲမြည်သော အသံများနှင့် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ချောင်းဟန့်သံကို ကြားရသောကြောင့် ပေတည်း။ ချိန်းဆိုထားသော အချိန်ကား တိုင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ထိုခဏ၌ မှောင်မိုက်ကြီးထဲတွင် ကြင်ဟွာ၏ အသံက 'မျက်စိမှိတ်ထားကြနော်၊ ဖွင့်ကြည့်ရင် သံပူထိုးမယ် နားလည်ကြလား။ တစ်ခါကြည့်မိရင် နောက်ထပ် မကြည့်နိုင်ဘူး' ဟု ပြောလိုက်သော အသံကို လျောင်ကီးကြားလိုက်ရ၏။ ဤတွင် လျောင်ကီးသည် ကြမ်းပေါ်၌ ဒူးတုပ်ကာ ထိုင်လျက်၊ မျက်စိနှစ်ဖက်ကို စုံမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ဤအတောအတွင်း၌ ခြေသံများ ကြားရ၍ လူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်သည် အခြားလူများ၏ မျက်နှာများကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်နေသည်ဟု လျောင်ကီး သိရ၏။ မိမိ၏ မျက်နှာ၌ အလင်းရောင် ထိုးလာ၍ ပါးပြင်၌ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို သိလိုက်ရခြင်းအားဖြင့် မိမိအား စုံစမ်းခြင်းဖြစ်၍၊ မျက်စိ ပွင့်သည်ကို တွေ့ရလျှင် မျက်လုံးကို ထိုးဖောက်မည့်သံပူ ဖြစ်သည်ကိုလည်း လျောင်ကီး သိရလေသည်။

ထိုခဏ၌ လျောင်ကီး မသိသော အသံတစ်သံက 'ဒီမျက်နှာ ကျွန်ုပ် မမြင်ဖူးဘူး' ဟု ပြောရာတွင်၊ ကြင်ဟွာ၏အသံဖြင့် 'ကျွန်ုပ်လူပါ' ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် လျောင်ကီး၏ မျက်နှာမှ ဓာတ်မီးရောင် ရုပ်သိမ်းသွားပြီး အံ့ပူရှိန်မှာလည်း လျောင်ကီး၏ ပါးပြင်မှ ခွာသွားလေသည်။ များမကြာမီ လျောင်ကီးသည် ရှဲခနဲမြည်သော အသံနှင့်အတူ ဝေဒနာ အပြင်းအထန်

ခံစားရသဖြင့် အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်သော အသံကို ကြားရပြီးနောက်၊ ကြမ်းပေါ်သို့ လူ၏ကိုယ်လုံး လဲကျသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ လျောင်ကီးသည် မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းထန်သော်လည်း ဘေးအန္တရာယ်ကိုသိ၍ စုံမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ လူစစ်ဆေးသော အလုပ်ပြီး၍ ကြင်ဟွာ၏အသံက 'မျက်စိ ဖွင့်နိုင်ပြီ' ဟု ပြောလိုက်၏။

လျောင်ကီးသည် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် အခန်းမှာ မှောင်မည်းလျက်ပင် ရှိလေသည်။

ကြင်ဟွာက 'မိုးမလင်းခင် လေယာဉ်ပျံတွေ လာလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ကို မီးခြစ်ဘူးနဲ့ မီးကျည်တောင့်တစ်ခုစီ ပေးလိုက်မယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ မီးကျည်တောင့် ထွန်းညှိရမယ် ဆိုတာကို တစ်ယောက်စီ ပြောပြလိုက်မယ်။ လေယာဉ်ပျံသံ မကြားခင် ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သွားပြီး မီးကျည်တောင့်နဲ့ အသင့်စောင့်နေရမယ်။ လေယာဉ်ပျံတွေ လာလို့ မင်းတို့ခေါင်းပေါ် ရောက်ခါနီးမှာ မီးကျည်တောင့်ကို မီးနဲ့ ရှို့လိုက်ရမယ်။ မင်းတို့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ရဘူး စိတ်ချပါ၊ လူတွေအားလုံး ကာကွယ်ရေးကျင်းထဲ ရောက်နေကြမယ်။ မီးကျည်တောင့်ကို မီးရှို့ပြီး ထားပစ်ခဲ့၊ မြန်မြန်ပြေး၊ ဒီနေရာကို ပြန်လာခဲ့၊ ဒီနေရာမှာ ဗုံးမချဘူး။ မင်းတို့ကို ရွှေဒင်္ဂါးပေးမယ်၊ သတိထားနော်၊ မြန်မြန် ပြန်ပြေးခဲ့ကြ။ မိုးလင်းခါနီးတိုင်အောင် ဗုံးကြဲလိမ့်မယ်၊ ဗုံးကြဲမပြီးခင် ဒီနေရာ ရောက်အောင် လာခဲ့ကြ။ ရွှေဒင်္ဂါး ရပြီးတဲ့နောက် မြစ်ဆိပ်ကမ်းကို ပြေးကြ၊ လှေတစ်စင်း စောင့်နေလိမ့်မယ်။ အစိုးရက စုံစမ်းစစ်ဆေးနေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းတို့ကို လုံခြုံအောင် ဝှက်ထားရမယ်၊ ငါတို့ သူလျှိုတွေကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အစိုးရ သူလျှိုတွေ ရှိတယ်။ မင်းတို့လက်ထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ့ရင် စစ်လား ဆေးလား လုပ်မှာစိုးလို့ နောက်ထပ်အလုပ် မရှိမချင်း မင်းတို့ကို လုံခြုံအောင် ဝှက်ထားရမယ်'

ယင်းသို့ ပြောသံကြားရပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေပြန်ရာ ဖြည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညင်းစွာ လျှောက်သွားသောခြေသံနှင့် တီးတိုးပြောသံများကိုသာ လျောင်ကီး ကြားရလေသည်။ မကြာမီ လျောင်ကီးသည် မိမိ၏လက်ထဲသို့ လုံးလုံးရှည်ရှည် အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် မီးခြစ်ဘူးတစ်လုံး ထည့်ပေးသည်ကို သိလိုက်ရ၏။ နောက်ခဏတွင် လျောင်ကီး၏ အနားသို့ကပ်၍ 'ပြည်သူ့လုံခြုံရေး မင်းကြီးအိမ်' ဟူ၍ တီးတိုးပြောသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် ကြင်ဟွာ၏အသံဖြင့် 'ကိုင်း တော်ပါပြီ၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ်သွားပြီး စောင့်နေကြ၊ ရွှေဒင်္ဂါး များများရမယ်။ သို့သော် အားလုံး တစ်ပြိုင်နက် ဆင်းမသွားရဘူး၊ တစ်ယောက်ချင်း ဆင်းရမယ်။ တံခါးမှာ လူတစ်ယောက် စောင့်နေတယ်၊ မင်းတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း လွှတ်လိမ့်မယ်။ စကားမပြောနဲ့၊ မီးခြစ် မခြစ်နဲ့၊ ကိုင်း ဒါပဲ' ဟု ပြောလေသည်။

လျောင်ကီးသည် မှောင်မိုက်ကြီးထဲတွင် ကိုယ့်နေရာ၌ ကိုယ်ထိုင်လျက် စောင့်နေရာ၊ တံခါးပေါက်ဆီမှ တီးတိုးပြော၍ တစ်ယောက်စီ လွှတ်နေသော အသံကိုသာ ကြားရ၏။ တံခါးသည် သုံးမိနစ်ခန့်တွင် တစ်ကြိမ်ပွင့်၍ လူတစ်ယောက်စီ လွှတ်ပေးလိုက်ရာ လှေကားမှ ဆင်းသွားသူများသည် လူတွေ ပြွတ်သိပ်၍ မွန်းနေသော အခန်းမှ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်တွင် လေဝအောင် ရှုရှိုက်ရင်း တစ်ယောက်စီ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ လျောင်ကီးမှာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လူတစ်ယောက် ခေါ်သွား၍ တံခါးကို ဖွင့်လွှတ်လိုက်သည်တွင် "အာကာသမြင်း လမ်းကျဉ်း" ပေါ်သို့ ရောက်လာ၍ ထုံးစံအတိုင်း ဦးခေါင်းငုံ့ကာ လျှောက်သွားရလေတော့သည်။

လျောင်ကီးသည် ဖြောက်အိုးများဖောက်၍ နတ်ပူဇော်ပွဲ လုပ်နေသော တိုက်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ ဤတိုက်ခန်းတွင် ဈာပနကိစ္စရှိ၍ မည်သူမဆို ဝင်ထွက်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း လျောင်ကီး သိ၏။ တရုတ်ပြည်၌ မိဘဆွေမျိုး ကွယ်လွန်ဖူးသော သူများသည် ဈာပနကိစ္စရှိသော အိမ်သို့ဝင်၍ နတ်ကြီး

ပူဇော်ပွဲတွင် ပါဝင်ပြီးလျှင် သွားလေသူများအတွက် မေတ္တာပို့ကြသော ထုံးစံရှိလေသည်။

လျောင်ကီးသည် လှေကားမှ တက်သွားသောအခါ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေကြသော အသံများ ကြားရ၏။ စားပွဲတစ်ခုအနီးတွင် ပူဇော်ခြင်း အခမ်းအနားကို ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြ၏။ အခြားသော စားပွဲတစ်ခု၌ သွားလေသူ၏ ရုပ်ပုံတစ်ခုသည် ဆီမီးခွက်များ အနီးတွင် ထောင်လျက်ရှိရာ၊ သစ်သီးအမျိုးမျိုးနှင့် ကောင်လုံးကြော်များလည်း စီတန်းလျက်ရှိ၏။ ၎င်းအခန်းထဲတွင် လူနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိကြသော်လည်း ၎င်းတို့အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ပူဇော်သော လျောင်ကီးကို မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ချေ။

လျောင်ကီးသည် အခြားလူများနှင့် အတူထိုင်ကာ ပူဇော်ပြီးနောက် အမှတ်မဲ့ ထ လာခဲ့၍ အမိုးပေါ်သို့တက်သော လှေကားဆီသို့ ချဉ်းကပ်လေသည်။ မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှိသည်တွင် လျောင်ကီးသည် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့တက်၍ "စက္ကူမီးအိမ်သုံးလုံး"ထွန်းထားသည့် တိုက်မိုးပေါ်သို့ ရောက်အောင် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ဤတစ်ပိုက်၌ အဆောက်အအုံများသည် နှစ်ထပ်တိုက်များသာဖြစ်၍ ခေါင်မိုးချင်းဆက်ကာ ညီညာမတတ် ရှိနေသည့် အဖြစ်ကို စောစောကတည်းက လျောင်ကီး စုံစမ်းထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

လျောင်ကီးသည် "စက္ကူမီးအိမ်သုံးလုံး" ထွန်းထား၍ မိမိတို့ စုဝေးခဲ့သော တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်လာသောအခါ၊ တစ်နေရာတွင် ငြိမ်ဝပ်စွာ ထိုင်၍ စောင့်မျှော်နေလေ၏။ အတန်ကြာလတ်သော် မိုးတဖြောက်ဖြောက် ကျလာရာမှ သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလာရာ၊ လျောင်ကီးမှာ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အကာအကွယ် မရှိသဖြင့် မိုးပေါက်များသည် လျောင်ကီး၏ ကိုယ်လုံးပေါ်သို့ နေရာလပ်မရှိအောင် သွန်ဆင်းကြလေတော့သည်။ ဤတွင် လျောင်ကီးမှာ မီးခြစ်ဘူး စွတ်စိုခဲ့သော် "အကြံအစည်ကြီး" ပျက်ချေတော့မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့်၊ မီးခြစ်ဘူးကို ရင်ဘတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းပြီးလျှင် ယခင်တစ်ခါက ရင်သွေးကို ပုံးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်သည့်နည်းတူ မီးခြစ်ဘူးကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လည်း မိုးပေါက်မထိရအောင် တိုက်မိုးပေါ်၌ ဝပ်ကုန်းကာ မိုးပေါက်မထိရအောင် ကာဆီးဖုံးကွယ် ထားလေသည်။ လျောင်ကီး တစ်ကိုယ်လုံးကား ရွှဲရွှဲစိုလျက် ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် အဝတ်များအောက်၌ ရင်ဘတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ထားသော မီးခြစ်ဘူးမှုကား တစ်စက်တစ်ပေါက်မျှ ထိမှန်စွတ်စိုခြင်း မရှိချေ။

ဤအတောအတွင်း မိုးနှင့်အတူ လေပြင်းလည်း တိုက်ခတ်လာ၍၊ ရွှဲရွှဲစိုလျက်ရှိသော လျောင်ကီး၏ကိုယ်လုံးကို သနားညှာတာခြင်း မရှိဘဲ၊ တဟူးဟူးမြည်အောင် တိုးဝှေ့သည်တွင် ရေစိုထားသော လျောင်ကီး၏ ကိုယ်လုံးမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ ချမ်းအေးလှလေပြီ။ လျောင်ကီးသည် ထိုနေရာကို စွန့်ခွာ၍ ယခင်လှေကားမှ ဆင်းသွားလျှင် ဤဒုက္ခမှ လွတ်နိုင်မည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် လျောင်ကီးသည် ဖွဲကောင်းသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ခိုက်ခိုက် တုန်အောင် ချမ်းအေးခြင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ၊ မီးခြစ်ဘူး စွတ်စိုသွားမည်ကိုသာ စိုးရိမ်ပူပန်၍ ခါးကုန်းသည်ထက် ကုန်းအောင် ကွေးပြီး လုံခြုံသည်ထက် လုံခြုံအောင် ကာကွယ်လေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဒုက္ခခံ၍ နေရပြီးနောက် မိုးရောလေပါ ရပ်စဲသွား၍ အရှေ့ကောင်းကင်မှ အနီးရောင်မသမ်းမီ တစ်နာရီခန့်အလိုတွင်၊ လျောင်ကီး၏နားထဲ၌ "ဂူ" ခနဲ မြည်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်သည်ထင်၍ အားတက်ကာ အသံကြားရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်ပြီ၊ လေယာဉ်ပျံသံပင် ဖြစ်သည်။

တဂူဂူမြည်ရာမှ မိုးခြိမ်းသကဲ့သို့ တဂျုန်းဂျုန်း တဝုန်းဝုန်း မြည်ဟိန်းလာသည်တွင် လျောင်ကီး၌ ကြောက်စိတ်ဆို၍ တစ်ရွေးသားမျှ မရှိသည့်ပြင် ဝမ်းသာခြင်းကြောင့်သာ ရင်ခုန်လျက် ရှိ၏။ အသံများသည် ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာ၍ မြို့ထဲ၌လည်း သားတွဲလဲ သမီးတွဲလဲနှင့် ပြေးကြလွှားကြ၊ ဟစ်အော်ခေါ်ငင်ကြသော အသံများဖြင့် ပွက်ပွက်ဆူလျက် ရှိလေပြီ။

လျောင်ကီးသည် မိမိနေရာတွင် ကုပ်၍ထိုင်ကာ စောင့်နေသေး၏။ လေယာဉ်ပျံအုပ်ကြီး လာသည့်အနက် အချို့သည် လျောင်ကီး၏ ဦးခေါင်း

ပေါ်မှ တဝီဝီ ပျံသွားကြ၏။ မြို့ကြီးထဲ၌ ဤနေရာ ထိုနေရာတို့တွင် သူလျှိုများက အချက်ပေး၍ ညွှန်ပြသော မီးနီများသည် အနှံ့အပြား ပေါ်ထွက်လာ၏။ ထိုကဲ့သို့ မီးနီဖြင့် အချက်ပေးသော နေရာများသို့ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများ ထိုးဆင်းကာ ဗုံးများ ကြဲချကြ၏။ ဗုံးတစ်လုံး ချလိုက်တိုင်း မှိုပွင့်သဏ္ဌာန်ရှိသော မီးလုံးကြီးသည် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်၍၊ အုံးခနဲ မြည်သော အသံကြီးနှင့်အတူ ပထဝီမြေကြီးမှာလည်း သွက်သွက်ခါသွားလေတော့သည်။

မီးနီနှင့် အချက်ပေးသော နေရာများသို့ ကြဲချသော ဂျပန်ဗုံးများမှာ သာမန်ဗုံးများ မဟုတ်။ "တိုပီဒို" ဗုံးများဖြစ်၍ ပထဝီမြေကြီးကို အခြေအမြစ်မှ ကိုင်လှုပ်သည့်နှယ် ဒလချာစိုင်းအောင် ကြေကွဲလွင့်စဉ်ကုန်တော့သည်။

လျောင်ကီးသည် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသေး၏။

ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများသည်လည်း ကောင်းကင်တွင် ပတ်ချာလှည့်ကာ ပျံဝဲလျက်၊ အချက်ပြသော နေရာများတွင် ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းကြ၏။ ဗုံးများသည် လေယာဉ်ပျံမှ လွှတ်ချလိုက်သဖြင့် "တရှီးရှီး" မြည်ကာ ကျလာကြ၏။ ကွမ်းတုံမြို့ကြီး တစ်မြို့လုံးမှာ အောက်ခြေသို့တိုင်အောင် သွက်သွက်ခါသွားလေသည်။

လျောင်ကီးသည် တိုက်ခေါင်မိုး အစွန်းသို့ တွားသွား၍ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ "အာကာသမြင်း" လမ်းကျဉ်းထဲရှိ "စက္ကူမီးအိမ်သုံးလုံး" ထွန်းဖူးသည့် ၎င်းတိုက်ရှေ့တွင် သူလျှိုများသည် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများကို အရေးကြီးသော နေရာများမှ ကျည်တောင့်မီးနီဖြင့် အချက်ပေး ညွှန်ပြခဲ့ပြီးနောက်၊ ၎င်းတိုက်ထဲသို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလျှိုအလျှိုနှင့် ဝင်သွားကြသည်များကို လျောင်ကီး မြင်ရ၏။

နောက်ဆုံး၌ အခြားလူများထက် ဟုတ်ခိုင်သော လူတစ်ယောက်သည် "အာကာသမြင်း" လမ်းကျဉ်းတစ်လျှောက် ပြေးလာ၍၊ "စက္ကူမီးအိမ်သုံးလုံး" ထွန်းဖူးသော တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သဖြင့် ကွယ်ပျောက်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လျှောင်ကီးသည် တိုက်ခေါင်မိုးအလယ်သို့ တွားသွား၍ မီးကျည်တောင့်ကို ထောင်ထားပြီးလျှင်၊ မီးစာကို ဖုံးထားသည့် စက္ကူဖုံးကို ဆုတ်ခွာ၍ မတုန်မယင် ငြိမ်သက်သော လက်များဖြင့် မီးခြစ်ဘူးကို ခြစ်ကာ၊ မီးစာကို ရှို့လိုက်ရာ၊ နောက်တစ်ခဏ၌ ရဲရဲနီသော မီးတောက်သည် တိုက်ခေါင်မိုးများကို ထိန်ထိန်လင်းစေသည်တွင် လျှောင်ကီးသည် ခေါင်မိုးတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးပြေးတော့သည်။ နောက်များမကြာမီ လျှောင်ကီး ဦးခေါင်းထက်၌ လေယာဉ်ပျံကြီးတစ်စင်း ပေါ်လာ၍ "တိုပီဒိုဗုံး" ဖြုတ်ချလိုက်သည့် အသံကို လျှောင်ကီး ကြားလိုက်ရသည်။ လျှောင်ကီးသည် တိုက်ခေါင်မိုး တစ်ခုပေါ်တွင် အလျားမှောက်၍ နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ပြင်းထန်လှစွာသော ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

လျှောင်ကီးသည် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားလျက်နှင့်ပင် အူထိုင်းသွား၍၊ မျက်လုံးများမှာလည်း ပေါက်ကွဲထွက်မတတ် လေပြင်းဟပ်ခြင်း ခံရလေသည်။

တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်မှ လျှောင်ကီး ဆင်းလာသောအခါတွင် အရုဏ်တက်ပြီး၍ နေထွက်လုပြီးနေပြီ။ ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများသည် ဗရစိတ်ဗရပွာ ပြိုကွဲကျန်ရစ်သော ကွမ်းတုံမြို့ကြီးကို ကျောခိုင်းကာ ပျံသန်းလျက်ပင် ရှိသေး၍၊ အဝေးမှ တဝူဝူမြည်သော ပန်ကာသံများကို လျှောင်ကီး ကြားရသေးသည်။ "အာကာသမြင်း" လမ်းကျဉ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ လျှောင်ကီးသည် "စက္ကူမီးအိမ်သုံးလုံး" ထွန်းဖူးသော အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ခြေထောက်နှင့်ဖြင့် သွားကြည့်သေး၏။ "အာကာသမြင်း"လမ်းပေါ်၌ နက်လှစွာသော တွင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်၌ ဗူလိနတ်စအကျိုးအပဲ့ အစုတ်အပြတ် အပိုင်းအစများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိ၏။ တွင်းနှုတ်ခမ်း၌ ဦးခေါင်းပြတ်တစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ သွေးများ စွန်းပေနေသဖြင့် လူကောင် မသဲကွဲသော်လည်း၊ မျက်စိတစ်ဖက် ပေါက်တွင်းကြီး ဖြစ်နေ

သည်ကို မြင်ရခြင်းဖြင့် ဖန်မျက်လုံးကျွတ်ထွက်သွားသော ကြင်ဝှာ၏ဦးခေါင်း ဖြစ်သည်ဟု လျှောင်ကီး သိရလေသည်။ အနီးအပါးတွင်လည်း အလောင်းများ အတုံးအရုံး ဖြစ်နေသည်ကို လျှောင်ကီး မြင်ရလေသည်။

*

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသည် လျှောင်ကီး၏ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြပြီးနောက် တရုတ်ပြည်ကြီးကို ဂျပန်တိုက်စဉ်က ကြင်ဝှာကဲ့သို့သော ရွှေမက်သူ သစ္စာဖောက်များလည်း ရှိ၍၊ လျှောင်ကီးကဲ့သို့ တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးသားအတွက် စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်သူများလည်း အနှမတာ ပေါ်များကြောင်း၊ နန်းကင်းမြို့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သောအခါတွင် တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးသားအတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည့် အမျိုးသား အမျိုးသမီးပေါင်း တစ်သိန်းကျော်မျှကို ချန်ကေရှိတ်အစိုးရက "သွေးအေးအေး"နှင့် သတ်ပစ်၍၊ ကျင်းတစ်ကျင်းတွင် လူပေါင်း သုံးလေး ဆယ် မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည့် အာဇာနည်ကုန်းကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ကြရဦးမည် ဖြစ်သောကြောင့်၊ တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးသားကို ချစ်မြတ်နိုးသည့် အာဇာနည်များအား ချီးကျူးမြတ်နိုးသော အနေဖြင့် အာဇာနည်ကုန်းမှ ကျောက်စရစ်ခဲများ ဆောင်ကြဉ်းသွားရန် သတိပေးလိုက်ပေသည်။

နန်းကင်းမြို့ အာဇာနည်ကုန်းသို့ ရောက်၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သတိပေးဖူးသည့်အတိုင်း ကျောက်စရစ်ခဲများ ကောက်ယူခဲ့ရာ၊ ၎င်းတို့မှာ သာမန် ကျောက်စရစ်ခဲများ မဟုတ်ဘဲ အနီ၊ အညို၊ အပြာ၊ ခရမ်းရောင်စသည်ဖြင့် အသွေးအရောင် ပေါင်းစုံရှိကြ၍၊ ယနေ့တိုင် ကျွန်ုပ်ထံတွင် တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားရှိ ပါသေးသတည်း။

[သွေးသောက်၊ အမှတ်(၁၀၆)၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၉၅၄]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အင်္ဂါဂြိုဟ်၌ လူရှိသလော

ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ခန့်က ဓာတဗေဒနည်းပြဆရာ ဦးတင်လှထံမှ ဤထူးဆန်းသော ဓာတ်မှန်အကြောင်းများကို ကြားဖူးသော်လည်း၊ ယုံကြည်ဖွယ်ရာ မဟုတ်သည်သာမက ဖြစ်နိုင်သောအရာ မဟုတ်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဤအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြခြင်း မပြုဘဲ၊ ချန်ထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ပန်းကန်ပြားပျံများ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျာမန် လောကဓာတ် ဆရာကြီးတစ်ဦး၏ တင်ပြချက်ကို သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်၌၊ အထက်ပါ အယူအဆ ပြောင်းလဲခဲ့ချေပြီ။ ဂျာမန် လောကဓာတ်ဆရာ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်မှာ အောက်ပါ အတိုင်း ပေတည်း။

> "အခြားကမ္ဘာများ၌ နေထိုင်ကြသော လူများသည် ဤကမ္ဘာမှ အဏုမြူ လောကဓာတ်ပညာ တိုးတက်မှုများကို ကြည့်ရှုလေ့လာနေကြသည်။ မကြာခဏ တွေ့မြင်နေရသော ပန်းကန်ပြားပျံများမှာ ဤကမ္ဘာ၏ အဏုမြူပညာ တိုးတက်မှုများကို လာရောက်ကြည့်ရှု လေ့လာကြသော အဆိုပါလူများ စီးနင်းလိုက်ပါသည့် ယာဉ်များ ဖြစ်သည်ဟု မိမိ ယုံကြည်ကြောင်း၊ အဆိုပါ ပန်းကန်ပြားပျံများသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဤကမ္ဘာပေါ်သို့ ပျက်ကျသည်ဟူ၍ မရှိသေးခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုကမ္ဘာသားများသည် ဤကမ္ဘာသားများထက် လောကဓာတ်ပညာဘက် ပိုမိုတတ်ကျွမ်းကြဟန် တူသည်ဟု မိမိ ခန့်မှန်းယူဆကြောင်း။"

အိန္ဒိယပြည်ခေါ် မဇ္ဈိမတိုင်းတွင် စကြဝဠာ အနန္တ ဟူသော အယူအဆသည် ဂေါတမ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပွင့်တော်မမူမီကတည်းက ရှိနေ၍ ဗုဒ္ဓ

ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း ဤအတိုင်းပင် လက်ခံဟောတော်မူခဲ့၏။ ဤခေတ် လောကဓာတ်ပညာ အဆိုအားဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နေရသော နေသည် ဆိုလာဆစ္စတမ်၏ ဗဟိုချက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မှီတင်းနေထိုင်သော ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့်တကွ အခြားသောဂြိုဟ် (Planet) များသည် နေကို လှည့်ပတ်လျက် ရှိကြောင်း၊ အခြားသော ဂြိုဟ်များမှာ သောကြာဂြိုဟ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်၊ နက်ပကျူး(န)ဂြိုဟ်၊ ယူရေနတ်(စ)ဂြိုဟ် စသည်တို့ဖြစ်၍ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းနှင့်ကိုယ် "နေ"ကို လှည့်ပတ်လျက် ရှိကြကြောင်း၊ ကောင်းကင်၌ မြင်ရသော ကြယ် (Star) ခေါ် တောက်ပြောင်သော အလုံးကလေးများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်စိအမြင်အားဖြင့် သောကြာဂြိုဟ် (Venus) လောက်မျှ အရောင် မထွန်းပြောင်ကြသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် အလွန်တရာ ဝေးကွာသော အရပ်၌ တည်ရှိသည့် "နေ" များ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ၎င်းတို့မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ရသော နေကဲ့သို့ပင် ဂြိုဟ်များ ခြံရံလှည့်ပတ်လျက် ရှိတန်လောက်သည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် သိနားလည်ကြလေသည်။ ဤမျှအထိမှာ လောကဓာတ် ပညာသည်များ၏ တွေးခေါ်မှန်းဆချက် မဟုတ်၊ ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ အသည်းနှလုံးများ ရှိသည်ဟု သိကြရသကဲ့သို့ပင် တပ်အပ်သေချာ သိကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏နေကို မြေကြီးလုံးနှင့်အတူ လှည့်ပတ်သွားလာလျက်ရှိသည့် ဂြိုဟ် (Planet) များ၌ သတ္တဝါ ရှိ မရှိ၊ အခြားသော ကြယ် (Star) ခေါ် နေများကို ခြံရံလှည့်ပတ်လျက်ရှိသော ဂြိုဟ်များ၌ သတ္တဝါ ရှိ မရှိ ဆိုခြင်းမှာမူ လောကဓာတ်ပညာအရ အမှန်းအဆမျှသာ ရှိသေး၏။ အင်္ဂါဂြိုဟ် (Mars) ၌မူ၊ သတ္တဝါ ရှိတန်လောက်သည်ဟု မှန်းဆကြ၏။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီကတည်းက ဈာန်အဘိညာဉ်ရ ရသေ့များ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ၊ စကြဝဠာ အနန္တ ဟူသော စကားကို လက်ခံ အတည်ပြုမည် ဆိုပါမူ၊ အခြားသော နေများတွင်လည်း ဤကမ္ဘာမြေကြီးကဲ့သို့ လှည့်ပတ်နေသည့် ဂြိုဟ်များရှိ၍ ၎င်းဂြိုဟ်များသည်ပင်လျှင် အနန္တ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စကြဝဠာ ဖြစ်ကြရပေမည်။ အံ့သြဖွယ်တစ်ခုမှာ ယခု လောကဓာတ်ပညာနည်းဖြင့် မှန်းဆနိုင်ရုံမျှရှိသော စကြဝဠာ အနန္တ ကိစ္စကို မဇ္ဈိမတိုင်းမှ ရသေ့များက နှစ်ပေါင်း ထောင်သောင်းများစွာကတည်းက သိနှင့်ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကမ္ဘာမြေကြီး၏ လုံးချင်းမျှလောက်ကိုပင် မယုံချင်လောက်အောင် လောကဓာတ်ပညာဉာဏ် ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့မှာ ဤစာမူကို နှာခေါင်း ရှုံ့ကောင်း ရှုံ့ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ကား လောကဓာတ် ပညာအရ တွေ့ရှိရသော အခြင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ သစ္စာလေးပါး၊ လက္ခဏာရေးသုံးပါးတို့နှင့် မဆန့်ကျင်သမျှ ကာလပတ်လုံး အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်ဟု ဤနေရာမှ ကြော်ငြာလိုက်၏။ ယခုအထိမှာ ထိုကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်သော သဘောတရားများလည်း လောကဓာတ်ပညာ တစ်ခုလုံး၌ မတွေ့ရသေးချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း လောကဓာတ်ပညာ ဆရာကြီး အပေါင်းတို့က ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာ၏ သဘာဝကျခြင်း (ဝါ) လောကဓာတ်ပညာနှင့် ကိုက်ညီခြင်းကို ချီးကျူးထောက်ခံကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မပြုံးကြလေနှင့်၊ လောကဓာတ်ပညာနှင့် မကိုက်ညီသော ဘာသာအယူဝါဒများသည် လိုက်လိုက်လဲလဲ ယုံကြည်ရန် ကြာလေ မဖြစ်နိုင်လေ ရှိနေလိမ့်မည် မလွဲပေတည်း။

လောကဓာတ်ဆရာကြီးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ကြရသော လ၌ သတ္တဝါ ရှိနိုင် မရှိနိုင် စုံစမ်းကြရာ မရှိနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီး ကြလေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အနီးကပ်ဆုံးသော အင်္ဂါဂြိုဟ်ခေါ် Mars ၌မူကား၊ သတ္တဝါ ရှိချင် ရှိနိုင်လောက်သည်ဟု တွက်ကိန်းရ၏။ အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကလေးမှာ သတ္တဝါ ရှိနိုင်လောက်သည်ဟူသော အတွေးအခေါ်ကို ထောက်ခံသည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်နည်းအားဖြင့် ယုတ္တိတန်သည်ဟု ဆိုသင့်ပေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်၊ ၃၀ ခန့်အခါက ရန်ကုန်မြို့

ကုန်သည်လမ်းတွင် ဝတ္ထုအဟောင်းအမြင်းများ အရောင်းအဝယ်ပြုသည့် "ကျူရီယို" ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိ၏။ လမ်းပေါ်မှ လျှောက်သွားသော ခရီးသည်များသည် ၎င်းဆိုင်ကလေးသို့ ခေါင်ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာတွင် မှန်ပြတင်းပေါက် အနီး၌ ဆင်စွယ် သို့မဟုတ် သစ်သားဖြင့် ထုလုပ်သည့် လှော်လှေကလေးများ၊ လှည်းယာဉ်ကလေးများ စသည်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အတွင်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဆင်စွယ်ချောင်းကြီးများ၊ ရွှေချည်ထိုး ကန့်လန့်ကာကြီးများ၊ ယွန်းထည်ပစ္စည်းများ စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ စားပွဲကလေးများပေါ်၌ ကျားခေါင်းရိုးခေါ် ဦးခွံများ၊ ဆေးရည်စိမ်ထားသည့် ကင်းခြေများ၊ ကင်းမလက်မည်း၊ မြွေအမျိုးမျိုး ထည့်ထားသည့် ဖန်ဘူး၊ ဖန်ပုလင်းကြီးများကို လည်းကောင်း၊ မှန်ဗီရိုကြီးထဲ၌ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းကလေးများကို သော်လည်းကောင်း တွေ့မြင်မိကြ ပေလိမ့်မည်။

၎င်းကျူရီယိုဆိုင်ကလေးမှာ ပိုင်ရှင်သုံးလက် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ ပထမဦးစွာ တည်ထောင်ခဲ့သူမှာ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ၎င်းဆိုင်သို့ မကြာမကြာ ရောက်လာခဲ့ဖူးသော်လည်း၊ တတိယ ဆက်ခံသူမှာ ကျွန်ုပ် မသိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းဆိုင်ကလေးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော ဓာတ်မှန်မှာ ပထမပိုင်ရှင်လက်ထက်က ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ဝယ်ယူလိုက်သော ပစ္စည်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။ ဆိုင်ထဲ၌ ကျွန်ုပ် ရှိနေခိုက်တွင် ဂေါရင်ဂျီကုလားတစ်ယောက်သည် တောင်းတစ်လုံးကို ရွက်လာ၍ ဆိုင်ရှင်အား ပြလေ၏။ တောင်းထဲ၌ ခရုသင်းဟောင်း၊ ကြေးနီအိုး၊ ကြေးနီခွက် စသည့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်း အမြောက်အမြား ပါရှိရာ၊ ဈေးဆစ်ကြပြီးနောက် အဆုံးတွင် ၁၅ ကျပ်နှင့် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုပစ္စည်းများအနက် အလျား တစ်မိုက်၊ အနံ ၄ လက်မခန့်ရှိ၍ သတ္တုတစ်မျိုးဖြင့် ကွပ်ထားသည့် မှန်ကလေးတစ်ချပ် ပါရှိ၏။ ၎င်း မှန်ကလေးမှာ မျက်နှာပြင် ညီညာစွာမရှိဘဲ၊ အလယ်၌ ခပ်ခွက်ခွက် ရှိနေသည့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြင် မှန်သား့မှာလည်း တစ်လက်မခန့်ရှိသည့် "တွတ်ကွက်" ကလေးများ ပြည့်လျက်ရှိ၏။ မှန်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကြည့်သူ၏မျက်နှာ ပေါချင်မှ ပေါ်၍ ပေါ်ချင်ရာ ပေါ်တတ်သောသတ္တိ ရှိသောကြောင့် မည်ကဲ့သို့ အသုံး ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ နားမလည်ချေ။ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဆိုင်ရှင်သည်လည်း ဤမှန်ကို နားမလည်ဘဲ အခြားပစ္စည်းများနှင့် ပူးတွဲပါလာသောကြောင့်သာ ယူထားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ ဆေးကြောပွတ်တိုက်ပြီးသည့်နောက် မှန်ဗီရိုတစ်ခုထဲသို့ ထိုးထည့်ထားခြင်းကို နောက်တစ်ခေါက်တွင် ကျွန်ုပ် မြင်ခဲ့ရလေသည်။

ပထမဆိုင်ရှင်သည် ဟသ်ာတမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းကျူရီယိုဆိုင်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့၏။ ထိုနောက် လေးငါးနှစ်ကြာရှိ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် အတော်အတန်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သော ဗစ်ဇစ်(ကာစ) ပညာ နည်းပြဆရာ ဦးတင်လှနှင့် စကားစပ်မိ၍ ပြောကြသည့်တွင်မှ ၎င်းကျူ ရီယိုဆိုင်မှ ထူးဆန်းသော မှန်ကလေးအကြောင်း ပေါ်ထွက်လာပြန်တော့ သည်။ ဦးတင်လှမှာ ကျူရီယိုပိုင်ရှင် တတိယပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အကျွမ်းဝင်သည် ဖြစ်၍ အဆိုပါ ထူးဆန်းသော ဓာတ်မှန်ဖြစ်ထွေကို ကိုယ်တွေ့ကြုံရဖူးလေရာ၊ ဦးတင်လှ ပြောပြသော စကားများအနက်မှ ဝတ္ထုသွားအနေဖြင့် အောက်ပါ အတိုင်း ပြုပြင်စီရင် ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသတည်း။

ကျူရီယိုဆိုင်ကလေး၏ တတိယပိုင်ရှင် ဦးထွန်းဇော်မှာ ယူနီဘာစီ တီ၌ တစ်နှစ်ခန့် ပညာသင်ဖူးသည့် မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ အလုပ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ပြီးသည့်နောက်၊ မုဆိုးမတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ ၎င်းဆိုင်ကလေးကို ဝယ်ယူကာ ကျူရီယိုခေါ် (ပစ္စည်း အဟောင်းနှင့် အဆန်းများ ရောင်းဝယ်သည့်) ကုန်သည်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးထွန်းဇော်၏မယား မုဆိုးမ ဒေါ်သန်း၌ သမီးပျိုတစ်ယောက်နှင့် သားလူပျိုတစ်ယောက်ရှိရာ၊ ဦးထွန်းဇော် အိမ်ထောင်ကျသော အခါတွင်

မယားပါ သမီးနှင့် သားအဖြစ် ပါလာကြ၍ လေးဦးသားတို့သည် ၎င်းဆိုင် နောက်ပိုင်းတွင် အထပ်ခိုးကလေး ဖြည့်စွက်ဆောက်လုပ်ကာ အတူတကွ နေထိုင်ကြလေသည်။ သမီး မဂျမ်းဒေါ်မှာ အဆင်တန်သလောက် အပေါက် ဆိုးသောကြောင့် အသက်အစိတ် ပြည့်လုနီးသည့်တိုင်အောင် အိမ်ထောင်မကျ နိုင်ဘဲ ရှိရသည်ဟု ဦးထွန်းဇော်၏ စွပ်စွဲခြင်းခံရသူ ဖြစ်သည်။ သား မောင် ကျော်ပွင့်မှာ လက်မှုပညာ ချောက်ချီးချောက်ချက် တတ်သူဖြစ်၍ ကျူရီယို ဆိုင်အတွက် ပန်းပုထည်များကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပါမည်ဟု တာဝန်ယူသော် လည်း၊ ဆိုင်ထဲမှာထက် ဘီလီယက်ခုံနှင့် ပိုကာဝိုင်းများတွင် အချိန်ဖြုန်းသည့် လူတောကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဒေါ်သန်းမှာ ငယ်ငယ်ကလေးက အိမ်ထောင်ကျ၍ အသက်အစိတ်အရွယ် သမီးကြီး ရှိငြားသော်လည်း၊ ဖြူဖြူ တုတ်တုတ် နုနုဖပ်ဖပ် ရှိသည်နှင့် အသက် ၄၀ ပင် ပြည့်ရသေးသည် ဖထင် ရသော ရုပ်ရည် ရှိ၏။ သို့သော် ရုပ်ရည်နုဖပ်သလောက် လှချင်သော မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဆန်းပြားသမျှသော အဝတ်အထည်များကို သူ့သမီးနှင့် အလုအယက် ဝယ်ဝတ်ချင်တတ်၏။ ဤသို့သော အခြင်းအရာမျှကို ဖော်ပြ လိုက်လျှင် ဦးထွန်းဇော်မှာ မယားယူ မှားလေပြီဟု အကဲခတ်နိုင်လောက်လေ ပြီ ဖြစ်၍ "သွားလေသူနှင့် အတူလိုက်ရလျှင် ကောင်းလေစွ" ဟု ဦးထွန်းဇော် ၏ ညည်းတွား ရေရွတ်ခြင်းများလည်း အကြောင်းခိုင်လုံသည်ဟု သဘော ပေါက်ကြပေလိမ့်မည်။ စင်စစ်သော်ကား ဦးထွန်းဇော်မှာ သားအမိ သုံးယောက်တို့ အလယ်တွင် "ဂျင်ဂလယ်" သဖွယ် မွှေ့ချင်တိုင်း မွှေ့ခြင်း ခံရရှာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။

*

တစ်နေ့သ၌ ဦးထွန်းဇော်သည် ဆိုင်ထဲတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်၌ ထိုင်ကာ မိမိ၏ခေါင်းမွေးကို နုတ်နေကြသည်ဟု ယူဆသော သားအမိ သုံးယောက်တို့ အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း၊ စိတ်ချဉ်ပေါက်လျက်ရှိစဉ် ဘိုလို ဝတ်သော အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားနှစ်ယောက် ဝင်လာ၍ ဗီရိုထဲတွင် ထောင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထားသော မှန်ကလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ကြ၏။ ဦးထွန်းဇော်၏ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူလေ့ရှိသူများမှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ (Tourists)သာဖြစ်ကြပေရာ၊ ဦးထွန်းဇော်သည် ဘောင်းဘီဝတ်များကို မြင်လိုက်သောအခါ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ ထင်၍ ပျာယီးပျာယာ ထ မည်ပြုပြီးမှ အိန္ဒိယတိုင်းသားများသာဖြစ်ကြောင်း သိသောအခါတွင် "ကျောက်တုံးမှ နို့မထွက်" ဟူသော စကားပုံကို သတိရ၍ ခပ်အေးအေးပင် ထ လာလေသည်။

ခရီးသည် နှစ်ယောက်လုံးမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားကြပေရာ၊ တစ်ယောက်မှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိ၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာ ၂၀ ကျော်ခန့် အရွယ် ရှိ၏။ အကြီးလူသည် အငယ်လူအား လေးစားသောအမူအရာ ဖော်ပြခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သူဌေးသားနှင့် စောင့်ရှောက်အုပ်ထိန်းရသော လူကြီး ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ဦးထွန်းဇော် ခန့်မှန်း၏။ နှစ်ယောက်လုံးသည် အာသံ ပိုးနံ့သာရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားကြရာ၊ အငယ်လူထက် အကြီးလူက အနည်းငယ် ပုခြင်းကိုလည်း ဦးထွန်းဇော် သတိပြုမိသည်။

လူနှစ်ယောက်တို့သည် မှန်ကလေးကို စိတ်ဝင်စားသော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကြည့်လျက် ၎င်းတို့အချင်းချင်း စကားတီးတိုး ပြောကြသည်ကို တွေ့ ရသောအခါ၊ ဦးထွန်းဇော်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခု ရောင်းရချေတော့မည်ဟု ဝမ်းသာရမည့်အစား ထူးဆန်းစွာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

နောက်ဆုံး၌ အကြီးလူသည် ဦးထွန်းဇော်အား မှန်ကလေး၏ အဖိုးနှုန်းကို အင်္ဂလိပ်လို မေးလိုက်ရာ၊ ဦးထွန်းဇော်သည် ရွှေချည် ကျားကန့်လန့်ကာကြီး အထက်ရှိ အထပ်ခိုးဆီသို့ မော့ကြည့်လျက်၊ '၅၀ ကျပ် ရောင်းပါမည်' ဟု ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် အကြီးလူက 'အဖိုး များလွန်းလှသည်' ဟု ဦးထွန်းဇော်အား ပြန်ပြော၍၊ အငယ်လူအားလည်း မတန်တဆ ဈေးကြီးပေး၍ မဝယ်ချင်ပါနှင့်ဟု ပြောလေသည်။ ထိုနောက် အကြီးလူနှင့် ဦးထွန်းဇော်တို့သည် "များလွန်းသည်" "မများပါဘူး" စသည်ဖြင့် အပြန်အလှန် ဈေးဆစ်လျက် ရှိကြရာ၊ ထိုခဏတွင် ရွှေချည်ထိုး ကန့်လန့်ကာကြီးအထက်မှ

ဒေါ်သန်း၏မျက်နှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။ ဦးထွန်းဇော်သည် ဒေါ်သန်းကို မြင်သော်လည်း "ငါ့အထဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ တိတ်တိတ်နေ" ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် မျက်နှာတင်းတင်း ထားလိုက်လေ၏။ အငယ်လူကမူ မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ဆိုင်ရှင်နှင့် အကြီးလူတို့ ဆစ်ဆွက်နေကြခြင်းကို ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေလေသည်။

အကြီးလူ။ ။ 'လျှော့ပါဦးဗျ၊ များလွန်းပါတယ်'

ဆိုင်ရှင်။ ။ 'ကျွန်တော့်ပစ္စည်းကို ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ဈေးရမှ ရောင်းမှာပဲ၊ ဝယ်တာ မဝယ်တာတော့ ခင်ဗျားသဘော အတိုင်းပဲ'

ကန့်လန့်ကာကြီး အထက်မှ ဒေါ်သန်း မူကား၊ ကြမ်းကို ခြေတဆောင့်ဆောင့် လုပ်နေ၏။ ဦးထွန်းဇော်ကမူ ၎င်းဘက်သို့ လုံးဝ မလှည့်ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလေသည်။

အငယ်လူ။ ။ 'ဒီလိုဆို ပေးမှဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ အန်ကယ်'

အကြီးလူသည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ နှိုက်၍ ငွေကို ထုတ်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ၃၅ ကျပ်မျှသာ ပါသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ဤဈေးဖြင့် ရောင်းရန် တိုက်တွန်း၏။ ဒေါ်သန်းကလည်း ခြေဆောင့်၍ မရသည်နှင့် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးကာ အချက်ပေး၏။ သို့ရာတွင် ဦးထွန်းဇော်မူကား အထက်ပိုင်းဆီသို့ လုံးဝ မော့မကြည့်ဘဲ တင်းမာနေ၏။ ဤတွင် အငယ်လူသည် မိမိ၌ ငွေကြေးအလွယ်တကူ ပါလေ၏လောဟု ဘောင်းဘီအိတ်ကို နှိုက်ကြည့်နေစဉ် ...

ဇော်။ ။ 'ဘဲရီးဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော် မေ့နေလို့။ ဒီပစ္စည်းဟာ ရောင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ'

'ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ မရောင်းဘူးဆိုရင် ဘာ့ကြောင့် ခုနတုန်းက ဈေးနှုန်း ဆိုရသေးသလဲဗျ'

အထက်အရပ်မှ ။ ။ 'အဟမ်း...အဟမ်း...အဟမ်း'

ဇော်။ ။ 'ကျွန်တော် မေ့သွားလို့ပါဗျာ၊ ဒီမှန်ကို လူတစ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယောက်က ဈေးဆစ်ထားတယ်ဗျ၊ သူ့ဆီကို စကားမပြန်ဘဲ ဘယ်သူ့မှ မရောင်းပါနဲ့လို့ မှာထားတယ်ဗျ'

ငယ်။ ။ 'ခင်ဗျားလုပ်ပုံ နည်းလမ်းမကျပါဘူး၊ မရောင်းချင်ရင် ဘာကြောင့် သီးသန့် ဖယ်မထားသလဲဗျ'

ဇော်။ ။ 'ကျွန်တော် သတိလစ်သွားလို့ပါဗျာ'

'ဘာမှ ရှုပ်မနေနဲ့၊ ရောင်းသာရောင်းလိုက်' ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝယ်သူများ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြဆဲတွင် ဒေါ်သန်းကိုယ်တိုင် ပေါ်လာ၍ ဒီ့လောက် လောဘကြီးလို့ ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဘာလဲ၊ ညာလဲ စသည်ဖြင့် လင်ယောက်ျားကို ဆူပွက်လေရာ၊ ဦးထွန်းဇော်ကလည်း မိမိ၏ အလုပ်ထဲတွင် ဝင်မရှုပ်ဖို့ ကန့်ကွက်လေသည်။ ဤတွင် လင်မယား နှစ်ယောက်တို့သည် ဈေးဝယ်များရှေ့တွင် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အပြန်အလှန် အချီအချ ဆူပွက်ကြလေတော့သည်။ ဈေးဝယ်နှစ်ယောက်တို့သည် လင်မယား စကားများကြခြင်းကို ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားများနှင့် ကြည့်နေကြရာမှ မှန်ကလေးကို ရောင်းရန် တိုက်တွန်းသော ဒေါ်သန်း၏အကြောင်းပြချက်ကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဖြည့်စွက်ထောက်ခံ ပြောဆိုကြလေသည်။ ဦးထွန်းဇော်မှာ သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ နိုင်အောင် မပြောတတ်သဖြင့် ဒေါ်ပွသော်လည်း လုံးဝ အလျှော့မပေးဘဲ တင်းမာလျက်ရှိ၏။ မှန်ကလေးကို ဈေးဆစ်ထားသောလူထံသို့ အကြောင်းမပြန်ဘဲ ရောင်းမိချေသော် မိမိ ခွေးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု နောက်ဆုံးပိတ်ပြောကာ တင်းမာနေတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ အကြီးလူက နက်ဖြန်အထိ အချိန်ပေး၍ သန်ဘက်ခါတွင် မိမိတို့ တစ်ခေါက်လာပါဦးမည်ဟု ပြောကာ ထွက်သွားကြလေရာ၊ ဦးထွန်းဇော်နှင့် ဒေါ်သန်းတို့၏ စကားရည်လုပွဲမှာ ထိုအခါမှ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့် ရကြသည်အလျောက် "အသားကုန်" ကြကြလေတော့သည်။ ထိုအချိန်၌မူ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်၌ ချက်ပြုတ်လျက်ရှိသော သမီးအပျိုကြီး မဂျမ်းဒေါ်လည်း ထွက်လာ၍ မိခင်ဘက်မှ စစ်ကူပေးလေသည်။

ဇော်။ ။ 'နင်တို့ နားမလည်ပါဘူး၊ ဒီပစ္စည်းဟာက တစ်ရာအနည်းဆုံး တန်တယ်ဟ'

ဒေါ်။ ။ 'ဒါဖြင့် ၅၀ ကျပ် ပေါင်းတာ ဘယ်သူကလဲ၊ အမေကလား'

သန်း။ ။ 'မဟုတ်ပေါင် အေရယ်၊ ညည်းအဖေ ပါ'

ဒေါ်။ ။ 'အဲ့ဒါပါရဲ့ အဖေရယ်၊ ကိုယ့်စကား ကိုယ်ဖျက်တာများ ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ လူမျိုးကွဲတွေက အထင်အမြင်သေး...'

ဇော်။ ။ 'အောင်မယ်၊ နင်တို့သားအမိက လူမျိုးကွဲ အထင်သေးမှာများ ရှက်တတ်ကြလို့တဲ့လား။ ဒီလိုဆိုရင် ဟိုကုန်းက အာလာကပွချစ်တီးကို နင်တို့ မြူမြိုက်ပြီး'

'ဘာလဲဗျ၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာလဲ၊ တစ်ရပ်လုံး ဆူလို့ပွက်လို့'

ဤစကားမှာ ဘိလိယက်ခုံမှ ပြန်လာသော မယားပါသား မောင်ကျောက်ပွင့်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေရာ၊ ဦးထွန်းဇော်မှာ စစ်ကူတွေ များသည်ထက် များလာသည်ကို တွေ့ရ၍ 'အေး၊ ဘာပြောပြော ဒီဟာငါ့ဆိုင်၊ ငါ လုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်၊ ဘယ်သူမှ ဝင်မရှုပ်ကြနဲ့။ ဒါ နောက်ဆုံးစကားပဲ' ဟု ဆိုကာ အထပ်ခိုးပေါ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

ကျူရီယိုဆိုင် ဟူသည်မှာ ဈေးဝယ်တွေ သူဝင် ငါထွက် ရှိသည် မဟုတ်ပေ။ တစ်နေ့တွင် ဝယ်သူ နှစ်ဦး သုံးဦး လာသည့်အနက် တစ်ဦးတလေ ဈေးတည့်၍ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်လျှင် တည်နေနိုင်သော အလုပ်မျိုးဖြစ်သောကြောင့်၊ ဆိုင်ထဲ၌ တစ်ယောက်မျှ မရှိစေကာမူလည်း ထိခိုက်ခြင်း မရှိလှချေ။

ဦးထွန်းဇော်သည် စိတ်ကောက်၍ အထပ်ခိုးပေါ်သို့တက်ပြီး အိပ်နေခိုက်တွင် သားအမိ သုံးယောက်တို့သည် နောက်ဖေးခန်းသို့ ဝင်၍ ဈေးနှာပါးရှားသော ခေတ်ကြီးတွင် ငွေ ၅၀ ကျပ်ကို လက်လွှတ်ခံလိုက်ရသော

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဦးထွန်းဇော်၏ မိုက်မဲပုံကို ငိုကာချဲ့ကာ ရေရွတ်ညည်းတွား ကြလေ၏။ သမီး မဂျမ်းဒေါက သန်ဘက်ခါ လာဦးမည် ဆိုသောကြောင့် မျှော်လင့်စရာ ရှိသေးကြောင်း ပြောသော်လည်း၊ ဒေါ်သန်းက ပိုက်ဆံတစ်ပြားကို နှစ်ပြားမှတ်၍ ချွေတာတတ်သော ကုလားလူမျိုးထံမှ ငွေ ၅၀ ကျပ် ရဖို့မှာ ဘုရားဈေးရှာရသည်ထက် ခဲယဉ်းလိမ့်မည် စသည်ဖြင့် စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ပြောလေသည်။ ဒေါ်သန်းမှာ ငွေ ၅၀ ကျပ် ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရကတည်းက တိဘရာလ်ကိုးလုံးချည် ဘယ်နှထည်၊ သမီးနှင့် အမေအတွက် ပဒုမ္မာ တစ်အုပ်စီ၊ ပေါင်ဒါဘူး၊ ဘိုင့်စကုတ် စသော စိတ်ကူးများသည် ဦးခေါင်းထဲတွင် အလျှိုအလျှို ပေါ်လာကြသည်ဖြစ်ရာ၊ လက်ထဲသို့ ရောက်လုနီးခါမှ လွတ်ထွက် သွားရလေသည် ဆိုကာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ရလေသည်။

ဦးထွန်းဇော်မူကား အထပ်ခိုးပေါ်သို့ တက်၍ အိပ်ရာထဲသို့ ပစ်လှဲပါသော်လည်း၊ ငါသည် ဤသားအမိ သုံးယောက်နှင့် အတူနေခြင်းဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းခြင်း မရနိုင်ဟု တပြောင်းပြန်ပြန် စဉ်းစားကာ တလွန့်လွန့် တလိမ့်လိမ့် ရှိနေတော့သည်။

ညနေခင်း၌ ဦးထွန်းဇော်သည် မှန်ကလေးကို ဗီရိုထဲမှ ထုတ်၍ အလွယ်တကူ လူမမြင်နိုင်လောက်သည့် နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားခဲ့ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ မကြာမီ ဒေါ်သန်းသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဆင်း၍ ဗီရိုထဲ၌ မှန်ကလေးကို မတွေ့ဘဲ ရှိရာတွင် တုန်လှုပ်သွား၏။ ဆိုင်ထဲ၌ ရှာဖွေသောအခါ ကျားဦးခွံတစ်ခု၏ နောက်၌ ဝှက်ကွယ်ထားသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ဗီရိုထဲတွင် ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ခင်းကျင်းထားလိုက်လေသည်။

ဦးထွန်းဇော် ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဗီရိုထဲသို့ ပြန်ရောက်နေသည့် မှန်ကလေးကို တွေ့သည်နှင့် ခဲယဉ်းသော နေရာတစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားလိုက် ပြန်လေရာ၊ အိမ်သားအားလုံးမှာ မျက်နှာခပ်စူစူ ဖြစ်နေကြလေရာ၊ သူတို့အနက်တွင် ဦးထွန်းဇော်၏ မျက်နှာကား အစူအောင့်ဆုံးပေတည်း။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ ဦးထွန်းဇော်သည် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သော နည်းပြဆရာ ဦးတင်လှ၏ နေအိမ်သို့ မှန်ကလေးကို ယူသွား၍ မှန်ကလေး၏ ထူးဆန်းသော သဘာဝအကြောင်းကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြစဉ်၊ ဒေါ်သန်းသည် အိပ်ရာမှ ထလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိ ထားသော နေရာသို့သွား၍ မှန်ကလေးကို ကြည့်လေ၏။ မှန်ကလေးကား မရှိတော့ချေ။ ဤတွင် ဒေါ်သန်းသည် တစ်ဆိုင်လုံး နံ့အောင် မွှေနှောက်ရှာဖွေသေး၏။ သမီး မဂျမ်းဒေါ်၏ အကူအညီကိုလည်း တောင်း၏။ သို့သော် မှန်ကလေးကို မတွေ့သည်နှင့် ဒေါပွကာ၊ ဦးထွန်းဇော်ကို မျှော်နေတော့သည်။ ထမင်းစားချိန်၌ ဦးထွန်းဇော် ပြန်လာသောအခါ ဒေါ်သန်းသည် ဆိုင်တံခါးပေါက်မှ ဆီးကြို၍ ဦးထွန်းဇော်ကို ခူလေ၏။ ဦးထွန်းဇော်သည် မှန်ကလေးကို ဦးတင်လှ၏အိမ်၌ ဝှက်ထားခဲ့သော်လည်း မှန်မှန်မပြောဘဲ ဆိုင်ထဲတွင် ရှာချင်ဟန် ပြုသေး၏။ အိမ်သားအားလုံး ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေကြ၍ မတွေ့သောအခါ ဦးထွန်းဇော်က 'နင်တို့ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲ' ဟူ၍ ကြိမ်းမောင်းရာ၊ သားအမိ သုံးယောက်ကလည်း ဦးထွန်းဇော်ကို ပြန်လှန်စွပ်စွဲကြလေသည်။ အလွန်အမင်း ဆူပွက်ကြသည်တွင် ဦးထွန်းဇော်သည် စိတ်ရှုပ်လာဟန် ပြု၍ ထမင်းမစားတော့ဘဲ ဆိုင်မှတစ်ဖန် ထွက်သွားပြန်လေသည်။

နေ့လယ်ခင်းတွင် မှန်ကလေးကို ဈေးဆစ်ထားသော အိန္ဒိယတိုင်းသား နှစ်ယောက် ရောက်လာကြ၍ အဆုံးအဖြတ်ကို မေးမြန်းသောအခါ၊ ဒေါ်သန်းသည် မှန်ကလေး ပျောက်နေကြောင်း ပြော၍ ငွေ ၅၀ ကျပ် လက်လွှတ်မည် စိုးသောကြောင့် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ လိပ်စာကို မေး၍ ရေးယူထားလိုက်၏။ မှန်ကလေးကို ပြန်တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကြောင်းကြား လိုက်ပါမည် ဟူ၍လည်း ဒေါ်သန်းက ကတိပေးလိုက်သည်။ ဝယ်သူနှစ်ယောက်တို့သည် ဆိုင်ရှင်များ၏ လုပ်ပုံကို မယုံတယုံရှိ၍ မကျေနပ်သော်လည်း၊ ဒေါ်သန်း တောင်းသည့် လိပ်စာကိုမူ ပေးထားခဲ့၏။ ၎င်းတို့မှာ ခရီးသည်များ ဖြစ်၍ "မင်တိုမင်ရှင်" ဟိုတယ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိကြောင်း၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရန်ကုန်၌ လေး ငါးရက် နေပြီးသည်နောက် အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်ကြမည့် အကြောင်းကိုလည်း ပြောသွားကြလေသည်။

ဤနေရာ၌ ဦးထွန်းဇော်သည် မှန်ကလေးကို အဖိုးငွေ ၅၀ ကျပ်နှင့် ရောင်းပါမည်ဟု ဈေးဆိုပြီးသည့်နောက်မှ စိတ်ပြောင်းလဲပြီး မရောင်းဘဲ နေခဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ရှင်းလင်းဖော်ပြရပေမည်။

ကျူရီယိုဆိုင်ထဲသို့ ပထမပိုင်ရှင် လက်ထက်က ၎င်းမှန်ကလေး ရောက်လာခဲ့ပုံ အခြင်းအရာကို အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ၊ တတိယပိုင်ရှင် ဦးထွန်းဇော်သည် ဒုတိယပိုင်ရှင် လက်ဝယ်မှ တစ်ဆိုင်လုံး သိမ်းကျုံးဝယ်လိုက်ရာတွင်၊ ၎င်းမှန်ကလေးလည်း အခြားဝတ္ထုပစ္စည်းများနှင့်အတူ ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပထမ၌ ဦးထွန်းဇော်သည် "တွတ်ကွက်" တွေ ဖော်ထား၍ ကြည့်မဖြစ်သော ဤမှန်ကလေးကို အမြတ်တနိုး ရှိလှသည် မဟုတ်၊ ဗီရိုထဲတွင် အခြားသော တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ သောပြွမ်းရောပြွမ်း ထည့်ထားလိုက်လေသည်။ သို့သော် တစ်ညသ၌မူကား ဦးထွန်းဇော်သည် ဆိုင်ထဲတွင် ဆေးတံမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်နှင့် အထပ်ခိုးပေါ်ရှိ အိပ်ရာထဲမှ ဆင်းလာ၍၊ ထိုင်နေကျဖြစ်သော ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင်ဆီသို့ လျှောက်လာသည့်တွင် မှန်ဗီရိုထဲ၌ ထောင်ထားသော မှန်ကလေးထဲတွင် ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာ တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လမ်းပေါ်၌ ထွန်းထားသော ဓာတ်မီးလုံးမှ အလင်းရောင်သည် မစေ့တစေ့ ဖြစ်နေသော တရုတ်ကတ်အကြားမှ မှန်ကလေးအနီးသို့ ထိုးဆင်းကျရောက်လာသည့်တွင်၊ မှန်ကလေးမှာ အလင်းရောင် တိုက်ရိုးထိုးခြင်း မခံရသဖြင့် ပြောင်ပြောင်လက်လက် မနေသော်လည်း မှန်မျက်နှာပြင်ရှိ တွတ်ကွက် တစ်ခုပေါ်တွင် အရိပ်ထင်လျက် ရှိသည်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ဦးထွန်းဇော်သည် မှန်ကလေးထဲ၌ ပီသသောအရိပ် မထင်စဖူး ထင်နေသည်ကို မြင်ရ၍ စိတ်ဝင်စားသည်နှင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ထင်ပေါ်နေသော အရိပ်ကို သေချာစွာ ကြည့်လေသည်။ မှန်မျက်နှာပြင်၌ "တွတ်ကွက်"

တစ်ခုသည် တစ်လက်မခန့်မျှသာ ရှိသော်လည်း၊ ၎င်းတွတ်ကွက်ထဲ၌ ပေါ်နေသော အရိပ်မှာ တောင်တန်းတစ်ခုနှင့် စမ်းချောင်းအပြင် ကျယ်ဝန်းသော လွင်ပြင်တစ်ခုလည်း မြင်ရ၏။ ဥပမာ မျက်စိ၏ သူငယ်အိမ်သည် သေးငယ်စွာ ရှိသော်လည်း ကျယ်ဝန်းသော ရှုခင်းကို မြင်နိုင်သကဲ့သို့ပင်။

ဦးထွန်းဇော်သည် အဆိုပါရှုခင်း မြင်လိုက်ရ၍ အံ့သြစွာ ချဉ်းကပ်ပြီး သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ ကွင်းပြင်ကြီးပေါ်၌ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှိနေသော အခြားအရာကို တွေ့ရပြန်လေသည်။ ယိုမျှမက နီးကပ်စွာ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွနေသော အရာများသည် လူသတ္တဝါများဖြစ်၍၊ တစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို စုပြုံကြည့်ရှုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မြင်ရပြန်၏။ လူ ဆိုရသော်လည်း မိမိ မြင်ရဖူးသည့် ဥရောပ၊ အမေရိက၊ အာရှတိုက်သားမျိုး မဟုတ်ခြင်းကိုလည်း သတိပြုမိ၏။ ထိုလူများ၏ ဦးခေါင်းသည် ၎င်းတို့၏ကိုယ်လုံးနှင့် အဆမတန်အောင် ကြီးမား၍ မြင့်မောက်ကျယ်ဝန်းသော နဖူးလည်း ရှိကြ၏။ အဝတ်အစားမှာ ဖားဖားလျားလျား ပွပွရွရွ မဟုတ်၊ အသားနှင့် ကပ်လျက် ရှိသောကြောင့် ပထမ၌ အဝတ်များမှပင် ပါပါလေစဟု ဦးထွန်းဇော် အောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် ဖုံးကွယ်သင့်သော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကို ဖုန်းကွယ်လျက် ရှိနေသဖြင့်သာလျှင် အဝတ်ပါသည်ဟု ခန့်မှန်းရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးထွန်းဇော်သည် နှိုင်းယှဉ်အပ်သော အရာဝတ္ထု မတွေ့ရသောကြောင့် အရပ်နိမ့်ခြင်း၊ မြင့်ခြင်းကို မခန့်မှန်းတတ်သော်လည်း ၎င်းတို့၏ အချိုးအစားကို ကြည့်ရသောအားဖြင့် အရပ်ပုကြသည်ဟု ဆုံးဖြတ်လေသည်။

ထိုလူများသည် တစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို ဝိုင်းပြုံကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဖယ်လိုက်ကြသည့်တွင် ၎င်းတို့ကြည့်နေကြသော အရာဝတ္ထုမှာ လိပ်ကောင်ကဲ့သို့ ဝိုင်းတိုင်းတိုင်း ခုံးတုံးတုံး ရှိနေသည်ဟု ဦးထွန်းဇော် ထင်မိ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ လိပ်နှင့်တူသော အရာဝတ္ထုသည် ပစ်ချက်တည်း အခိုးထွက်၍ ဘွားခနဲ ကောင်းကင်သို့ တက်သွားလေရာ၊ တစ်စက္ကန့်မျှ မကြာမီ ကြည့်နေသူများ၏ မျက်စိမှ ကွယ်ပျောက်သွားဟန်နှင့် လူစု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကွဲသွားလေတော့သည်။ သို့ရာတွင် အရာဝတ္ထုမှာ ဦးထွန်းဇော်၏ မျက်စိမှ ကွယ်ပျောက်သေးသည် မဟုတ်ဘဲ မိမိထံသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာသည်ဟု ဦးထွန်းဇော် ထင်ရသည်။ အတန်ကြာသော် လိပ်ခုံးနှင့်တူသော အရာဝတ္ထုသည့် ပြောင့်တောင်တောင်ရှိသော အလုံးကြီးတစ်ခုသည် ချဉ်းကပ်လာသည်ကို ဦးထွန်းဇော် မြင်ရ၏။ ၎င်းအလုံးကြီး၌ မြင်ရသော အမှတ်အသားများမှာ မိမိ မြင်ရဖူးသည်ဟု ဦးထွန်းဇော် ထင်မှတ်သည်နှင့် ထပ်လောင်း ကြည့်ပြန်ရာတွင်၊ နားရွက်ထောင်သော ယုန်တစ်ကောင်နှင့် တူသည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ငါသည် ဤအမှတ်အသားမျိုးကို မည်သည့်နေရာ၌ မြင်ဖူးချေသနည်းဟု ဦးထွန်းဇော် ဆင်ခြင်ပြန်သည်တွင်၊ ပြည့်ဝန်းသောလ၌ မြင်ရဖူးသည့် အရိပ်နှင့် တူလှသည်တကား ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

ထိုခဏ၌ လိပ်ခုံးသဏ္ဌာန်ရှိ၍ ကောင်းကင်၌ ရွေ့လျားနေသော အရာဝတ္ထုမှ မှန်ပြတင်းတစ်ခု ပွင့်လာ၍ လူတစ်ယောက်ယောက်၏ မျက်နှာ ပေါ်လာလေရာ၊ ထိုလူသည် ထိုမှဤမှ မျှော်ကြည့်နေဆဲတွင် ဦးထွန်းဇော်၏ မျက်နှာနှင့် နီးကပ်စွာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၍ မျက်လုံးချင်း တိုက်ဆိုင်မိကြလေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ကား ၎င်းလူ၏မျက်နှာသည် ဦးထွန်းဇော်၏ မျက်နှာနှင့် တစ်မိုက်ခန့်မျှသာ ကွာဝေးသည်ဟု ဦးထွန်းဇော် မှတ်ထင်မိလေရာ၊ ထိုလူသည်လည်း ဦးထွန်းဇော်ကို ဘွားခနဲ မြင်ရ၍ လန့်သွားသည့် မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်သွားသည်ဟု ဦးထွန်းဇော် မြင်လိုက်ရသည့် နောက်တစ်ခဏ၌ ဦးထွန်းဇော်မှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၍ မှန်ထဲ၌ မြင်ရသော အရိပ်မှာလည်း ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဦးထွန်းဇော်သည် ထိုအခြင်းအရာကို မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ရှိနေ၏။ အကယ်ပင် မြင်ရခြင်းလော၊ စိတ်က ထင်မိထင်ရာ ထင်မြင်ခြင်းလော မပြောနိုင်ချေ။ အကယ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘာကိုမြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသနည်း။ နားရွက်ထောင်သော ယုန်ကောင်သည် လ မင်းတွင် မြင်ရသော အရိပ်နှင့် တူလှ၏။ အကယ်၍ လ ဖြစ်ခဲ့လျှင် လ အနီးသို့ ရောက်အောင် မည်သူတွေ သွားနိုင်

သနည်း၊ အရပ် ပု၍ ခေါင်းကြီးသော လူများသည် မည်သည့် တိုင်းပြည်သားများ ပေနည်း။ အခြားသော ကမ္ဘာမှ လူများပေလော၊ လိပ်ခုံးနှင့်တူသော ကိရိယာသည် လေယာဉ်ပျံပေလော။ သို့ဆိုလျှင် အတောင်လည်း မပါ၊ ရဟတ်လည်း မမြင်၊ မည်သည့်နည်းနှင့် ပျံသန်းနိုင်လေသနည်း၊ အစရှိသော မေးခွန်းများသည် ဦးထွန်းဇော်၏ ဦးနှောက်ကို အချိန်ရှိသမျှ အလုပ်ပေးလျက် ရှိခဲ့လေသည်။

ဦးထွန်းဇော်သည် မှန်ကလေးထဲ၌ အထက်ပါ အခြင်းအရာများကို မြင်ရသည်မှာ၊ မှန်ကလေးကို ဝယ်လာသူ အိန္ဒိယလူမျိုးနှစ်ယောက် မပေါ်လာမီ တစ်လခန့်က ဖြစ်၍၊ ဤအဖြစ်အပျက်ကို မိမိ၏မိတ်ဆွေ ဦးတင်လှအား ပြောပြဖူးလေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးတင်လှသည် ဦးထွန်းဇော်အား မုသားပြောသူ တစ်ယောက်ဟု မယူဆသော်လည်း၊ အိပ်ရာထဲမှ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထ လာပြီး မြင်မိမြင်ရာတွေ မြင်နေသည်ဟု သဘောပိုက်သောကြောင့် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော် ဦးထွန်းဇော်ကိုမူ တော်သလို ပြန်ပြော၍ နောက်ထပ် ဘာတွေများ မြင်ရပါသေးသနည်းဟု စုံစမ်းဖို့သာ တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။ ဦးထွန်းဇော်ကမူ မိမိ၏စကားကို ယုံကြည်ဟန် မရှိကြောင်း ရိပ်မိ၍ ဒေါခပ်ပွပွနှင့် ပြန်လာခဲ့ပြီး၊ နောက်ညများတွင် မှန်ကလေးကို ကြည့်သေး၏။ သို့သော် ယခင်ကကဲ့သို့ ပီပီမမြင်ရဘဲ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မှုန်ရီမှုန်မွား မထင်မရှားမျှသာ မြင်ရသောကြောင့်၊ နောက်ဆုံး၌ ဦးထွန်းဇော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပျက်ပြီးလျှင် ရောင်းရန် ပစ္စည်းများထဲသို့ ပြန်လည် သွတ်သွင်းထားလိုက်လေသည်။ နောက်များမကြာမီ အိန္ဒိယတိုင်းသားနှစ်ယောက် ရောက်လာ၍ မှန်ရောင်းဖို့ စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးထွန်းဇော်မှာ ယခင်က ရောင်းပစ်ပါတော့မည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းပြီး ဖြစ်သော်လည်း တကယ်ဝယ်သူ လာသောအခါတွင် မရောင်းချင်ပြန်သည်နှင့်၊ တောင်လိုလို မြောက်လိုလို ပြောပြီး မှန်ကို ဝှက်ထား၍ မိတ်ဆွေဦးတင်လှ၏အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ဝှက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

*

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လောကဓာတ်ပညာဘက်၌ နည်းပြဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် တရုတ်ကတ်အကြားမှ ဓာတ်မီးရောင်ဝင်၍ မှန်ကလေးအနီးသို့ ကျရောက်ပုံ အခြင်းအရာကို ကြားရသောအခါ ဦးတင်လှသည် မှန်ကလေး၏ အလင်းရောင် ကြိုက်ပုံ မကြိုက်ပုံကို စဉ်းစားမိ၍ "ပနံရ" အောင် ဘယ်ကဲ့သို့ စီစဉ်ရမည်ဟု အနည်းနည်း အဖုံဖုံ စမ်းသပ်ကြည့်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သေတ္တာကလေး တစ်လုံးထဲတွင် အနက်ရောင် ကတ္တီပါထည်ကို ခြောက်မျက်နှာလုံး အပြည့်ခင်း၍ မှန်ကလေးကို အတွင်း၌ ထည့်ပြီးလျှင်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်တွင် အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ထွင်း၍ အလင်းရောင်ဝင်စေကာ အခြား အပေါက်ငယ်တစ်ခုမှ ချောင်းကြည့်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးသော နည်းဖြစ်သည်ဟု တွေ့ကြရလေသည်။ အလင်းရောင် ဆိုရာ၌လည်း နေရောင်ထက် ဓာတ်မီးပွင့် အားကောင်းကောင်းမှ အလင်းရောင်သည်သာလွန်ကောင်းမွန်ကြောင်း တွေ့ကြရလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဦးတင်လှ၏အိမ်သို့ မှန်ကလေး ရောက်သွားသည့် နေ့မှစ၍ လူနှစ်ယောက်တို့သည် ဤနည်းကို တကုပ်ကုပ် စုံစမ်းနေကြတော့သည်နှင့်၊ ဦးထွန်းဇော်မှာ ကျူရီယိုဆိုင်သို့ အချိန်မှန်မှန် မပြန်တော့ဘဲ ဦးတင်လှ အိမ်၌သာ နေ့ရက်ကုန်တော့သည် ဖြစ်ရသောကြောင့်၊ မယား ဒေါ်သန်းနှင့် သမီး မဂျမ်းဒေါ်တို့၏ ကြိမ်းမောင်းဆူပူခြင်းကို ခံရလေသည်။

အထက်ပါနည်းကို တွေ့ကြ၍ သေတ္တာပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ကြသည်တွင်၊ ဦးတင်လှ ကြည့်ခြင်းထက် ဦးထွန်းဇော် ကြည့်ခြင်းက ပိုမိုပြီးထင်ရှားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးတင်လှသည် တောင်ကုန်း၊ လွင်ပြင်ကြီး၊ စမ်းချောင်း စသည်တို့ကို ရေးရေးမျှသာ မြင်ရလေရာ၊ ဦးထွန်းဇော် ကြည့်သောအခါ၌ လူကောင်များကိုပါ ပီသသဲကွဲစွာ မြင်ရလေသည်။ ထူးခြားသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ တစ်ကြိမ်ကြည့်၍ မြင်ရသော ရှုခင်းနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်၍ မြင်ရသော ရှုခင်းသည် မတူသည့်ပြင်၊ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လက်ဝဲဘက် "တွတ်ကွက်" တစ်ကွက်ထဲ၌ မြင်ရ၍၊ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်

လက်ယာဘက် တွတ်ကွက်ထဲ၌ မြင်ချင် မြင်ရပြန်လေသည်။ သို့သော်မည်သည့်အခါမဆို ဦးတင်လှ ကြည့်ခြင်းထက် ဦးထွန်းဇော် ကြည့်ခြင်းက ပိုမိုထင်ရှား ပီသသည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား အစီအစဉ်တစ်ခု ပြုလုပ်ကြသည်မှာ ဦးထွန်းဇော်က အပေါက်ငယ်မှ ချောင်းကြည့်၍၊ မြင်ရသော အခြင်းအရာများကို ပြောပြသည့်အတိုင်း ဦးတင်လှက အနီး၌ထိုင်ကာ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ရေးသားလေသည်။ သို့ရာတွင် မှန်သည် နေရောင်ကို မကြိုက်သောကြောင့် ညဉ့်အချိန်များ၌ သာ၍ အဆင်ပြေလေသည်။

ဦးတင်လှ မှတ်စုစာအုပ်၌ မှတ်သားချက်အချို့ကို ဖော်ပြရမည်ဆိုသော်၊ လိပ်ခုံးနှင့်တူသော အရာဝတ္ထုသည် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုမှ မြောက်ကြွကာ တက်လာ၍ ဦးထွန်းဇော်ဆီသို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ ရွေ့လာကြောင်း၊ ဦးထွန်းဇော်၏ အထင်အားဖြင့် တစ်စက္ကန့်လျှင် မိုင် ၁၀၀ ထက် နည်းလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ လိပ်ခုံးကြီးသည် လ နှင့်တူသော အလုံးကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းကို တစ်ပတ်ပတ်၍ လှည့်သည်ကို မြင်ရကြောင်း ပါရှိလေသည်။

အခြားတစ်ကြိမ်၌၊ လိပ်ခုံးကြီးသည် ဤကမ္ဘာမြေကြီး အနီးသို့ (ဦးထွန်းဇော် အထင်အရ အီတလီပြည်နှင့် တူသည် ဆို၏။) ရောက်လာ၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများပေါ်မှ နီးကပ်စွာ ပျံသွားကြောင်း၊ ထိုအချိန်တွင် အီတလီပြည်၌ ညအချိန် ဖြစ်နေ၍ မြို့ကြီးများ၌ ဓာတ်မီးပွင့်များကို မြင်ရသည်ဟု ဦးထွန်းဇော်က ဆိုလေသည်။

အခြားတစ်ကြိမ်၌ကား၊ ဦးထွန်းဇော်သည် မိမိမြင်ရသော ကွင်းပြင်ကြီး အထက်၌ လ နှစ်လုံး ထွက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုလ နှစ်လုံးသည်လည်း အလွန်လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေကြသည် ဆို၏။ (ဦးတင်လှ၏ မှတ်ချက်။ ။ ဦးထွန်းဇော်သည် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခေါ် Mars ကမ္ဘာလုံးကို မြင်ရခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။) ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာ၌ လ တစ်လုံး ရှိသကဲ့သို့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခေါ် ကမ္ဘာ၌ လ နှစ်လုံး ရှိသည်ဟု လောကဓာတ်ဆရာများက သိပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခြားသောအချိန်၌၊ တောင်ကမ်းပါးယံတွင် ဂူပေါက်ကလေးများ ဖောက်လုပ်နေထိုင်သော လူများကို မြင်ရသည်။ လူများသည် တောင်ခြေရင်းမှ ဂူပေါက်များဆီသို့ ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း တက်ကြသည် မဟုတ်၊ တစ်ချက်တည်း ခုန်လိုက်ခြင်းဖြင့် အလိုရှိသော ဂူပေါက်သို့ ရောက်ကြဟန်တူသည်။ တောင်ကမ်းပါးယံ၌ ဂူပေါက်များသည် ခိုအိမ်သဖွယ် မြောက်မြားလှသည်။ ပျားအုံ၌ရှိသော အပေါက်ကလေးများနှင့် တူသည် ဟူ၍လည်း ပြောသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများမှာ နည်းပြဆရာ ဦးတင်လှ၏ မှတ်စုစာအုပ်၌ ကျွန်ုပ် တွေ့ရသည့်အတိုင်း ဖြစ်လေရာ၊ ဦးတင်လှသည် ဦးထွန်းဇော် မြင်ရသည့်အတိုင်း ပြောပြချက်များမှ မှတ်သားထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ဦးတင်လှမှာ ရိုးသားသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်စိတ်ချသူ ဖြစ်၍ ရေးချင်ရာတွေ ရေးထားပြီး ကျွန်ုပ်အား ပြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မယူဆချေ။ ဦးထွန်းဇော်က မမြင်ရဘဲလျက်နှင့် မြင်ရသည်ဟု ပြောရန်မှာလည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိလှ။ ဤသို့ ပြောခြင်းအားဖြင့် သူ့အဖို့၌ နာမည်ကြီးစရာလည်း ကျွန်ုပ် မမြင်ချေ။ ဖြစ်နိုင်သော အခြင်းအရာ တစ်ခုမှာ ဦးထွန်းဇော်သည် သားအမိ သုံးယောက်တို့၏ ညှဉ်းပန်းဆူပူခြင်းကြောင့် ဦးနှောက်ပျက်ပြီး တောက်တီးတောက်တဲ့တွေကို မျက်စိထဲ၌ မြင်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောစရာ ရှိ၏။ သို့သော် လ နှစ်လုံး မြင်ရခြင်းနှင့် အချို့သော အချက်အလက်များသည် အင်္ဂါဂြိုဟ်သားများကို မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွေးတောစရာ ဖြစ်နေပြန်ရာ၊ ယခုတလော၌ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် ပန်းကန်ပြားပျံများ မြင်တွေ့ကြရသည်ဟု သတင်းကြားသောအခါ၊ ဦးထွန်းဇော် မြင်ရသော လိပ်ခုံးပုံသဏ္ဍာန်ရှိသည့် ကိရိယာသည်ပင်လျှင် ပန်းကန်ပြားပျံ ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု တွေးစရာ ဖြစ်လာပြန်လေပြီ။

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် မှန်တစ်ချပ်ကို ရှေ့တွင်ထောင်လျက်၊ ခပ်စောင်းစောင်း ကြည့်လိုက်သည် ဆိုအံ့။ မိမိ၏ မျက်နှာရိပ်ကို

မမြင်ရဘဲ မိမိနှင့် အလျဉ်းသင့်သည့် နေရာ၌ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုသူက မှန်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါတွင်လည်း မိမိ၏ မျက်နှာရိပ်ကို မမြင်ရဘဲ ပထမ ကြည့်နေသောလူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိကြပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ထိုနှစ်ယောက်တို့သည် လက်ထဲတွင် မှန်တစ်ချပ်စီ ကိုင်ကြလျက် အလျဉ်းသင့်အောင် ချိန်ကာ ကြည့်ကြမည်ဆိုလျှင်လည်း၊ မိမိ၏မှန်ထဲ တွင် အခြားသူများ မျက်နှာကို အသီးသီး မြင်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ဆိုလိုခြင်းမှာ မှန်ထဲတွင် ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ်မမြင်ရဘဲ၊ အခြားလူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိကြသည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးထွန်းဇော်သည် မိမိ၏ဆိုင်ခန်းထဲတွင် မှန်ကလေးကို တစ်ယောက်တည်း ကြည့်စဉ်က လွင်ပြင်ကြီးနှင့်တကွ စမ်းချောင်း၊ တောင်တန်း၊ လူအမြောက်အမြား၊ လိပ်ခုံးသဏ္ဍာန်ရှိ ကိရိယာ စသည်များကို မြင်ရသည်ဆိုခြင်းကို သတိပြုမိကြပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ ကြည့်နေစဉ်အတွင်း လိပ်ခုံးသဏ္ဍာန် ကိရိယာမှ မှန်ပြတင်း ပွင့်လာ၍ လူတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်ဆိုရာ၊ ထိုအခြင်းအရာမှာ ဦးထွန်းဇော်၏မှန်နှင့် ထိုလူ၏ လက်ရှိ မှန်တို့သည် အလျဉ်းသင့် (ချိန်ကိုက်) သွားသည်နှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤအချက်ကို လက်ခံခဲ့လျှင် အလွန်ဝေးလံသော အရပ်၌ရှိသည့် မှန်အချင်းချင်း အပြန်အလှန် အရိပ်ထင်၍ မြင်နိုင်ခြင်းမှာ ထိုဓာတ်မှန်၏ ထူးဆန်းသော သဘာဝပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် ဦးထွန်းဇော်က အင်္ဂါဂြိုဟ်သားများကို မြင်ရရုံသာမက၊ (ဤမှန်မျိုး လက်ကိုင်ရှိသော) အင်္ဂါဂြိုဟ်သား အချို့ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာသားများကို မြင်နိုင်ကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ဝတ္ထုအစ၌ ဖော်ပြခဲ့သော ဂျာမန် လောကဓာတ်ဆရာ၏ တွေးဆချက်အရ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာသားများအား စောင့်ကြည့်နေသူများ ရှိသည်ဆိုရာ မည်ကဲ့သို့သော နည်းဖြင့် စောင့်ကြည့်သည်ဟု မပြောနိုင်ငြားသော်လည်း သူ၏အတွေးအဆသည် မှန်ကန်သည့် လက္ခဏာ ရှိပေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ယုတ္တိရှိသော အခြင်းအရာတစ်ခု ထပ်လောင်း တွေ့ရှိရပြန်သည်မှာ၊ ဦးတင်လှ၏ မှတ်စုစာအုပ် တစ်နေရာ၌ ဦးထွန်းဇော်သည် ဓာတ်မှန်ထဲ၌ အင်္ဂါဂြိုဟ်မျက်နှာပြင်၌ ညအချိန်၌ ကြည့်နေစဉ် ကောင်းကင်တွင် ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည့် ခုနစ်စဉ်ကြယ်စုကို မြင်ရသည် ဆို၏။ ဦးထွန်းဇော် ပြောပြသည့် အနေအထားအရ၊ နက္ခတ်ဆရာကြီးတစ်ဦးအား ပြောပြသောအခါ၊ ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုအချိန်တွင် ခုနစ်စဉ်ကြယ်စုကို ၎င်းအနေအထားအတိုင်း မြင်ရသည် ဆိုခြင်းမှာ အခြားသော နေရာများမှ မဖြစ်နိုင်၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်မှနေ၍ ကြည့်ရသည့် အမြင်မျိုး ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ဆရာကြီးက တစ်ထစ်ချ ထွက်ဆိုလေသည်။

ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖော်ပြရန် ကျန်သေးသည်မှာ ဦးထွန်းဇော်သည် အင်္ဂါဂြိုဟ်သားများကို ဓာတ်မှန်ထဲ၌ မြင်ရဖန် များသောအခါတွင် သူတို့နှင့် ဆက်သွယ်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒ ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ သူတို့ကို မြင်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် ဤကမ္ဘာ၌ ရှိနေသည်ဟူ၍ ၎င်းတို့သိအောင် လုပ်ပြလို၏။ တစ်ခါက မှန်ထဲတွင် မျက်လုံးချင်းနီးကပ်စွာ တွေ့ဆိုင်ဖူးသည့် အခြင်းအရာကို ဦးထွန်းဇော် သတိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤသို့သော အခွင့်အရေးမျိုး ပေါ်ပေါက်ဦးမည်ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိရာ၊ တစ်ခါက ဓာတ်မှန်ထဲ၌ အင်္ဂါဂြိုဟ်သားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် နီးကပ်စွာ ပေါ်လာ၍ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးထွန်းဇော်က မှန်ကို ကိုင်လှုပ်ကာ၊ 'ဘူးဝါး' ဟု အော်လိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ မှန်ထဲ၌ လျှပ်စစ်မီး ပစ်သကဲ့သို့ ဝင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဦးထွန်းဇော် လန့်ပြီး သေတ္တာပေါက်မှ ခွာလိုက်မိရာ၊ အနီးမှ ရေးမှတ်နေသော ဦးတင်လှသည်ပင် မိုးချုန်းသကဲ့သို့ မြည်ဟိန်းသွားသော အသံကြီးကို သေတ္တာထဲမှ ကြားလိုက်ရသေးသည်။ ဦးထွန်းဇော်သည် သေတ္တာပေါက်သို့ တစ်ဖန် ချဉ်းကပ်ပြန်ရာတွင် ထိုသူကို မမြင်ရတော့ဟု ဆိုလေသည်။

ဦးတင်လှသည် ဦးထွန်းဇော်နှင့်အတူ ထိုင်လျက် ဦးထွန်းဇော် မြင်

သည့်အတိုင်း ပြောပြသော အကြောင်းအရာများကို မှတ်သားရခြင်း၌ ငြီးငွေ့သည် မရှိဘဲ စိတ်ဝင်စားဆဲပင် ရှိနေသော်လည်း၊ ကျောင်းသားများအား အစမ်းစာမေးပွဲ ပြုလုပ်၍ အဖြေစာရွက်များကို စစ်ဆေးရန် တာဝန်ရှိသောကြောင့် မအားလပ်ဘဲ ရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဦးတင်လှ မအားမလပ်သည့် လေးငါးရက် အတွင်းတွင် ဦးထွန်းဇော်သည် ဓာတ်မှန်ကို မိမိ၏ နေအိမ်ထဲတွင် ကြည့်တော့မည်ဆိုကာ ဦးတင်လှ၏အိမ်မှ ယူသွားလေသည်။

ဦးတင်လှမှာ ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ခန့်တိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့၍ ဦးထွန်းဇော်ကို သတိမရနိုင်မတတ် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအတောအတွင်း ဦးထွန်းဇော်လည်း တစ်ခေါက်တလေမှ မပေါက်လာခဲ့ချေ။

*

၉ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဦးတင်လှသည် "ကိုယ့်လူ ငုပ်သားကောင်းလှချေသည်"ဟု သတိရ၍ အလုပ်ကိစ္စများလည်း ပြီးစီးသည်နှင့် ကုန်သည်လမ်းရှိ ဦးထွန်းဇော်၏ ကျူရီယိုဆိုင်သို့ သွားရောက်ခဲ့ရာ၊ ဆိုင်အခြေအနေ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ဦးတင်လှ အံ့သြသွား၏။ 'အိုဗျ ဆိုင်ရှင်တို့၊ ဈေးဝယ် လာနေတယ်ဗျ' ဟု အော်ပြောလိုက်သည်တွင် ရဟူဒီလူမျိုးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ဦးတင်လှကမူ စာရေးတစ်ယောက် ငှားထားလေသလောဟု အောက်မေ့မိ၍၊ 'ခင်ဗျားဆရာ မရှိဘူးလား' ဟု အင်္ဂလိပ်လိုမေးလိုက်၏။ ထိုလူသည် ဦးတင်လှအား နားမလည်သော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေသဖြင့် 'ဦးထွန်းဇော် ဘယ်သွားသလဲ' ဟု ထပ်လောင်း မေးမြန်းသေး၏။ ဤတွင်မှ ရဟူဒီက သဘောပေါက်လာ၍ ဦးထွန်းဇော် သေဆုံးပြီး ဆိုင်ကို မယားဖြစ်သူက မိမိအား ရောင်းခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

အလွန်အံ့သြလှသော ဦးတင်လှသည် ကြက်သေ သေမတတ် ငေးကြည့်နေပြီးနောက် ဆိုင်ရှင် ရဟူဒီအား ဒေါ်သန်းတို့ မိသားတစ်စု ပြောင်းရွှေ့သွားရာ အရပ်ကို မေးမြန်းရာ၊ ရဟူဒီက ယမန်နေ့ကပင် ကျိုက်လတ်သို့ ပြောင်းသွားကြသည်ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ဦးတင်လှသည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူငယ်ချင်း ဦးထွန်းဇော် သေဆုံးပုံနှင့်တကွ ဓာတ်မှန်ကလေးအကြောင်းကို မသိရဘဲ မနေနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်နေရကား အခွင့်သုံးရက်ယူ၍ ကျိုက်လတ်သို့ လိုက်သွားလေသည်။ မယား ဒေါ်သန်းမှာ ၎င်းမြို့သူဖြစ်၍ ဦးတင်လှ သွားပြီး စုံစမ်းရာတွင် ၎င်းမိသားတစ်စု နေထိုင်ကြသောအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားလေ၏။

ဒေါ်သန်းအား စုံစမ်းမေးမြန်း၍ သိရှိရသည်များမှာ၊ ဦးထွန်းဇော်သည် မှန်ကလေး ပျောက်သွားပြီးသည့်နောက် ဆိုင်၌ နေတော့သည် မရှိဘဲ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထွက်သွား၍ စားရုံသောက်ရုံမျှသာ ပြန်လာတော့ကြောင်း။

တစ်ညနေတွင် ပျောက်ပျောက်သွားသော မှန်ကလေးကို ပြန်ယူလာပြီး၊ ထိုည၌ အောက်ဆင်း၍ ဘာလုပ်သည်မသိ၊ မိမိမှာ စိတ်ကောက်ကောက်နှင့် အိပ်လိုက်ကြောင်း၊ နံနက်လင်း၍ သမီးမဂျမ်းဒေါ်က ဆိုင်ဖွင့်မည်ဟု ထ လာရင်း အလန့်တကြား အော်လိုက်သဖြင့် မိမိ ဆင်းပြေးကြောင်း၊ ဆိုင်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးထွန်းဇော်မှာ မှန်ကလေးထည့်ထားသော သေတ္တာကလေးကို ပိုက်လျက် အသက်မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ဆရာဝန်ကမူ ဦးထွန်းဇော် သေနေသည်မှာ ၄ နာရီထက်မနည်းကြာပြီဖြစ်၍ သန်းခေါင်ကျော်လောက်က သေဆုံးဟန်ရှိသည်ဟု ထွက်ဆိုကြောင်း ပြောပြလေသည်။

လှ။ ။ 'ဆိုင်ကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းလိုက်သလဲ'

သန်း။ ။ '၃၅၀၀ ကျပ်နဲ့ ရောင်းခဲ့ပါတယ်'

လှ။ ။ 'နို့ သူ့ အဲဒီမှန်ကလေးဟာကော'

သန်း။ ။ 'ဆိုင်ဝယ်လိုက်တဲ့ ရဟူဒီဆီမှာ ရှိမှာပေါ့၊ ကျွန်မဖြင့် ဒီမှန်ကို စိတ်နာလွန်းလို့ လွှင့်တောင် ပစ်ချင်တယ်'

ဦးတင်လှမှာ အရုပ်မဆိုးစေရုံမျှလောက်သာ ထိုင်ခဲ့၍၊ ချက်ချင်းလိုပင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ သင်္ဘောဆိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ဦးတင်လှသည် အိမ်သို့ မသွားသေးဘဲ၊ ကုန်သည်လမ်းရှိ ကျူရီယိုဆိုင်သို့

တန်း၍သွားပြီးလျှင် ဆိုင်ရှင်ရဟူဒီအား မှန်ကလေးအကြောင်းကို စုံစမ်းလေသည်။ ရဟူဒီက ဤနေ့ နေ့လယ်ကပင် အိန္ဒိယတိုင်းသား နှစ်ယောက်တို့အား ရောင်းလိုက်ကြောင်း ပြော၍ ဦးတင်လှ ပက်လက်လန်သွားလေသည်။ ဦးတင်လှလည်း ဦးထွန်းဇော်ထံမှ ဤအကြောင်းကို ကြားဖူးသည်နှင့် ...

လှ။ ။ 'ဘယ်လို အိန္ဒိယတိုင်းသားတွေလဲဗျ'

ဒီ။ ။ 'ဘိုလိုဝတ်တဲ့ အထက်တန်းစားတွေပဲ၊ တစ်ယောက်က ခပ်ကြီးကြီး၊ တစ်ယောက်က လူငယ်ပဲ'

'အငယ်လူက မြင့်တယ်၊ အကြီးလူက ပုတယ်၊ ဟုတ်လား'

'မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား သိလား'

'သိတယ် ဆိုပါတော့၊ ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းလိုက်သလဲ'

'၃၅ ကျပ်နဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်'

'ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်တောင်းသလဲ'

'၃၅ ကျပ် တောင်းတယ်'

'ခြောက်လက်မလောက်ရှိတဲ့ မှန်ကလေးကို ခင်ဗျားက ၃၅ ကျပ် တောင်းရဲသလား'

'သူတို့မျက်နှာထားတွေ မြင်ကတည်းက ဒီလောက် တောင်းရင် ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် သိပြီးပဲ'

ဤကား ရဟူဒီလူမျိုး၏ ရောင်းရေး ပါးနပ်မှု ပေတည်းဟု ဦးတင်လှက သဘောကျ၏။

'သူတို့က ဈေးဆစ်သေးသလား'

'အကြီးလူက ၂၅ ကျပ် ဆစ်တယ်၊ ကျွန်တော်က မရောင်းတော့ ဝယ်သွားတယ်'

'ဒီမှန်ကလေးဟာ ၁ ကျပ်၊ ၂ ကျပ်အပြင် ပိုမတန်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ၃၅ ကျပ်ပေးပြီး ဝယ်သွားကြတယ် ထင်သလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ ကျူရီယိုဆိုင်အလုပ်က ဒီလိုပဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း အပေါင်းပစ္စည်းဆိုရင် တန်ဖိုးရှိတယ်'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဒီမှန်ကလေးဟာက ဘာများ ထူးဆန်းလို့လဲ'

'ခွက်ခွက်ရှိတယ်၊ အကွက်ကလေးတွေ ပါတယ်။ ဒီဟာမျိုး ဘယ်မှာ ရှိသလဲ'

'နို့ သေတ္တာကော'

'သူတို့ကို ပေးလိုက်တယ်'

'ခင်ဗျားက မှန်ကို ဘယ်လို ထားသလဲ'

'သေတ္တာကလေးပေါ်မှာ ထောင်ထားတယ်'

'သူတို့က ဒီမှန်နဲ့ ဒီသေတ္တာနဲ့ အတူတူ အသုံးချရတယ်လို့ သိသလား'

ရဟူဒီသည် ဤမျှ ဆန်းစစ်သော ဦးတင်လှအား အံ့သြဟန်နှင့် မော့ကြည့်သည်။

'မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ သို့သော် သေတ္တာကလေးကို သူတို့မြင်တော့ အံ့သြပုံရတယ်၊ ဘာမှတော့ မပြောဘူး'

ဦးတင်လှမှာ ဤမျှထက် ပို၍ မေးမြန်းရန် မရှိသည်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

*

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါ အခြင်းအရာများကို ဦးတင်လှထံမှ ကြားနာရသော အခါ၌ ပန်းကန်ပြားပျံများ သတင်းသည် မပေါ်ပေါက်ခဲ့သေးချေ။ သို့သော် လောကဓာတ်ပညာဘက်မှာ အတော်အတန် ကျွမ်းကျင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏ အယူအဆများကို သိလိုသည်နှင့် မေးမြန်းစုံစမ်းသေးသည်။

နုပ်။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်ထင်သလဲ၊ တကယ် သတ္တိထူးရှိတဲ့ မှန်ပဲလား ဗျ'

လှ။ ။ 'ကျွန်တော်တော့ ယနေ့တိုင် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြည့်တော့ မှုန်ရီမှုန်မွှားလောက်ပဲ မြင်ရတယ်။ ဦးထွန်းဇော်ကျတော့ ထင်း လို့ တဲ့ဗျ'

'တကယ် သတ္တိထူးရှိတယ်လို့ လက်ခံရင် ဘယ်လိုယူဆရမလဲဗျာ'

'ကျွန်တော့်တွေးလုံးကတော့ အင်္ဂါဂြိုဟ်သားတွေဟာ လောကဓာတ် ပညာအရာမှာ ဒီက ္ဘာသားတွေထက် ဖွံ့မ်းလေတော့ ဒီကမ္ဘာကိုတောင် ရောက်ဖူးနေကြပြီ ထင်တယ်။ ဒီမှန်ဟာ ဒီကမ္ဘာသားရဲ့လက်ရာနဲ့ မတူဘူး။ ကွပ်ထားတဲ့ သတ္တုကလည်း အဆန်းဗျ၊ ရွှေမဟုတ်ပေမဲ့ အညိုမတက်ဘူးဗျ။ ပြီးတော့ မှန်ကို ကွတ်ကွက်တွေ ဖော်ထားတယ်လို့ ဘယ်မှာ ခင်ဗျား တွေ့ဖူး သလဲ'

'အိန္ဒိယတိုင်းသား နှစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ ထင်သလဲဗျ'

'လောကဓာတ်ဆရာတွေနဲ့ပဲ တူတယ်၊ ဒီမှန်မျိုးအကြောင်းကို ကြား ဖူး ကြလေရော့လား မဆိုနိုင်ဘူး'

'ဦးထွန်းဇော် သေတာကောဗျာ၊ ဘာကြောင့် ထင်သလဲ'

လှ။ ။ 'ကိုယ့်လူက သူတို့ကို ခဏခဏ နှောင့်ယှက်လေတော့ သူတို့အတတ်နဲ့ သတ်လိုက်တယ် လို့ တွေးရမလို ဖြစ်နေတယ်ဗျ'

'ဘယ်ပုံ နှောင့်ယှက်တာလဲ'

'သူတို့ကို ခေါ်စမ်းလား ဘာလား လုပ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒါကို သူတို့ ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မယ်ဗျ'

'ဒီတိုင်း မှန်ရင်တော့ အသက်ပေးပြီး စုံစမ်းမိရာ ရောက်နေတော့တာ ပေါ့'

'လောကဓာတ်ပညာဘက်မှာ အသက်ပေးပြီး စုံစမ်းသွားကြတဲ့ လူ တွေ အပုံပေါ့ဗျ၊ ဒါမျိုးက အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး'

(H.G.Wells ၏ The Crystal Egg ကို မှီးပါသည်။)

[သွေးသောက်၊ အမှတ်(၁၀၈)၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၅၅]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လူဆိုး ဘုန်းကြီးသောခေတ်

အင်္ဂလိပ်ပြေး၍ ဂျပန်မဝင်ခင် မြန်မာပြည်ရှိ မြို့များတွင် လူဆိုးများသည် သုံးလေးရက်မျှ တန်ခိုးကြီးခဲ့ကြဖူးလေသည်။ အချို့သော မြို့ကြီးများ၌ မြို့သူမြို့သားများအား ၂၄ နာရီအတွင်း ထွက်ခွာရမည်ဟု အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သတိပေးသော်လည်း၊ အချို့သော မြို့များ၌မူ အရာရှိများနှင့် ပုလိပ်များသည် ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ထွက်ပြေးကြ၍၊ မြို့သူမြို့သားများအား တိမ်းရှောင်ရန် အမိန့်ထုတ်ဖို့ သတိမရကြချေ။ ကသာမြို့မှာ ထိုကဲ့သို့ သတိမရသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်၍ အစိုးရဘက်ဆိုင်ရာတို့ ထွက်ပြေးကြသည့်နောက်၊ မင်းမဲ့တိုင်း ဖြစ်လျက်၊ လူဆိုးများသည် မြို့သူမြို့သားအပေါ်တွင် သဘောရှိ အုပ်စိုးကြလေသည်။

ကသာမြို့မှ အစိုးရအရာရှိများ ထွက်ပြေးကြသည့်နောက်၊ ချန်ကေရှိတ်၏ တရုတ်စစ်တပ်များ ရောက်လာကြ၏။ ၎င်းတရုတ်စစ်တပ်များမှာ ဗြိတိသျှအစိုးရက ချန်ကေရှိတ်ထံမှ တောင်းယူ၍ ဂျပန်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ဆိုကာ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ရာ၊ ၎င်းတို့သည် ဂျပန်ကို တိုက်ခြင်းထက် ရောက်လေရာအရပ်၌ နယ်သူနယ်သားများကို ဓားပြတိုက်၍၊ အောက်မှ အထက်သို့ ဂျပန် ချီတက်တိုင်း ဆုတ်ခွာလာကြသည်တွင် ကသာမြို့သို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ချန်ကေရှိတ်၏ တရုတ်စစ်တပ်များမှာ

များသောအားဖြင့် ချည့်နဲ့သော တရုတ်ဘိန်းစားများနှင့် သေနတ်ကို မကိုင်နိုင်သည့် ၁၆ နှစ်အရွယ် တရုတ်သူငယ်ကလေးများ ပါဝင်ကြရာ၊ ၎င်းတို့သည် ဖောင်တိန်နှင့် နာရီကို မမြင်ဖူးကြသည့် လက္ခဏာနှင့် အကင်းပါးသော နယ်သူနယ်သားများထံတွင် မြင်ရတိုင်း၊ အဆန်းအသစ်သဘောနှင့် ဖြုတ်ယူတတ်ကြလေသည်။ တစ်ရာတန်သော လက်ပတ်နာရီကို အင်္ဂလိပ်စက္ကူ အနွမ်း ၅ ကျပ်တန်ကလေးနှင့် ဖွတ်အတင်း ဝယ်သူကဝယ်၍၊ အလကား ဖြုတ်ယူသော တရုတ်စစ်သားများလည်း မရှားလှချေ။

မေလဆန်းတွင် ဗုံးချ၍ မေလ ၁၀ ရက်နေ့ ညဉ့်၌ ဂျပန် မဝင်မီ ကသာမြို့မှာ တရုတ်စစ်သားများ ကြီးစိုး၍၊ လူဆိုးများသည်လည်း တန်ခိုးကြီးလျက် ရှိကြ၏။ ထိုရက်များတွင် မြို့သူမြို့သားများသည် လူဆိုးများ ပြုသမျှ ခံကြရ၍ တရုတ်စစ်ဗိုလ်ထံသို့ ပေါက်ရောက်အောင် တိုင်ကြားဝံ့သူလည်း မရှိ၊ တိုင်ကြားပြန်လျှင်လည်း အရေးယူမည် မယူမည် မသိရချေ။ လူဆိုးများသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်ကလည်း ရှိကြသူများ ဖြစ်သော်လည်း အဆိုပါ ရက်သတ္တပတ်အတွင်း ဘယ်ကဲ့သို့ နာမည်ကြီးသွားကြသည် မသိ။ ၎င်းတို့အနက်၌ ဘိုကျုသည်ဆိုလျှင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ကြရ၏။ "ပါးရွဲ့ ငသိန်း" နှင့် "ခြေတို ဘထူး" ဆိုသူတို့မှာ မေလ မတိုင်မီက ကြားဖူးချင်မှ ကြားဖူးကြမည် ဖြစ်သော်လည်း မေလ ၇ ရက်၊ ၈ ရက်နေ့ များတွင် ကလေးသူငယ်ကစ သိနေကြရလေပြီ။ မြို့နယ် တစ်နယ်တွင် မင်းမဲ့ အခြေသို့ ရောက်သွားသည်ဆိုက လူဆိုများ နာမည်ကြီးလွယ်ခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ပါးရွဲ့ငသိန်းနှင့် ခြေတိုဘထူးတို့၏ နာမည်များကို ကြေညာပေးသည့် သတင်းစာ မရှိသော်လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ရှိနေကြသ ၂ ထိုအချိန်တွင် လူများသည် တခြားစကား ပြောစရာ မရှိ၊ ဘယ်သူဆိုး၍ ဘယ်သူမိုက်သည် ဆိုခြင်းကို တိုးတိုးတိတ်ပိတ်ပဲ လက်ဆင့်ကမ်း ပြောတတ်ကြသောကြောင့် သုံးလေးငါးရက်အတွင်း ဤမျှလောက် နာမည်ကြီးကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာ တစ်ခုမှာ လူကောင်းများက လူဆိုးများကို ကြောက်ကြရသည် ဆိုခြင်းသည် မပြောပလောက်သေး၊ လူဆိုးအချင်းချင်း တန်ခိုး ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ကြောက်ကြရပုံများမှာ အံ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ သို့ဖြစ်၍ အခြားသော လူဆိုးများသည် ပါးရွဲ့သေိန်းနှင့် ခြေတိုဘထူးဆိုလျှင် ရိုးတွင်းခြင်ဆီမှ စိမ့်၍ လန့်ကြ၏။ ပါးရွဲ့သေိန်း သို့မဟုတ် ခြေတိုဘထူးက စိတ်ဆိုးသည်ဟု ကြားလိုက်ရသော လူဆိုးတစ်ယောက်သည် တရားခွင်၌ စက်ရှင်တရားသူကြီးက သေဒဏ်ချပေးသည်ကို ကြားလိုက်ရခြင်း ကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချား လေတော့သည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်၌ လူသတ်မှု တရားခံသည် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကူး၍ တစ်ပြည် တစ်နိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသေး၏။ ‘သေိန်းနှင့် ဘထူးက မင်းကို ငြိုးနေတယ်’ ဟူသော စကားကို ကြားလိုက်ရသော လူဆိုးတစ်ယောက်မှာမူကား ပြေးပေါက်မရှိသကဲ့သို့ ကြက်သေ သေသွားတတ်လေသည်။ လူဆိုးကြီးကို လူဆိုးကလေးက ကြောက်ရပုံမှာ ထိုရက်များ၌ တအံ့တသြ ရှိနေပေတော့သည်။

ဂျပန်ဝင်ခါနီးတွင် တရုတ်များသည် ဆိုင်ကြီး ကနားကြီးများကို ရုပ်သိမ်း၍ ထွက်ပြေးရှာကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် တရုတ်စစ်တပ် ရှိနေသော်လည်း လုံခြုံမည်မထင်။ မိမိတို့ လူမျိုးအချင်းချင်းကိုလည်း အားမကိုး။ ဂျပန်ဝင်လျှင် သတ်လိမ့်မည်ဆိုကာ ထွက်ပြေးကြ၏။ အကြော်ဆိုင်နှင့် အရက်ဆိုင်များမှာ တရုတ်များ၏အလုပ် ဖြစ်သော်လည်း ထိုရက်များတွင် ဆိုင်ရှင်တရုတ်များ ပြေးကြပြီဖြစ်၍ “မျက်မှေး သာဂေါင်” သည် တရုတ်များ ပစ်ထားခဲ့သော အရက်ဆိုင်ကို လက်ဝါးကြီးအုပ်လျက် ရှိ၏။

တစ်ညသ၌ မျက်မှေးသာဂေါင်သည် အကြော်ဆိုင်ထဲ၌ရှိသော စားပွဲသုံးခုအနက်၊ တစ်ခုတွင်ထိုင်လျက် တူများကို အဝတ်စုတ်တစ်ခုနှင့် ပွတ်တိုက်နေစဉ်၊ တောအရက်ရောင်းသော စားပွဲရှည်ကြီး၌လည်း ထွန်းပြေ့သည် ဖန်ခွက်များကို ရေအင်တုံထဲသို့ ပစ်ချလျက် ရှိ၏။ ဖန်ခွက်ဆိုသော်လည်း ဘိလပ်ရည်ပုလင်း တစ်ပိုင်းပြတ်များသာ ဖြစ်လေသည်။ တူများ ပွတ်တိုက်

သော သာဂေါင်နှင့် ပုလင်းဖင်ပြတ်များကို ရေအင်တုံထဲသို့ ကောက်ထည့်နေသော ထွန်းပြေ့တို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြစဉ်၊ လူနှစ်ယောက်က ဝင်လာ၍ ချောင်ထဲ၌ ခင်းထားသည့် ခြောက်မြှောင့်စားပွဲလေး၌ ထိုင်ကြသည်။ တစ်ယောက်သောသူသည် မိမိ၏ ကာကီဘောင်းဘီတိုကို မစွန်းပေစေလိုသည့်ဟန်နှင့် ကုလားထိုင်မှ မြူမှုန်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ခါသေး၏။ ဒုတိယလူမှာမူ လုံချည်ဝတ်ထား၍ ‘မင်းတို့ဘောင်းဘီက ငါတို့ လုံချည်လို လှည့်ဝတ်လို့မရတာ ခက်ကျတာပဲ’ ဟုဆိုကာ မသုတ်သင်ဘဲ ထိုင်လေသည်။ ဘောင်းဘီတိုသမားမှာ ပါးရွဲ့သေိန်းဖြစ်၍၊ ချည်လုံချည်သမားမှာ ခြေတိုဘထူး ဖြစ်လေသည်။ ညအချိန်ဖြစ်သော်လည်း ထိုလူနှစ်ယောက်လုံးမှာ နှစ်ထပ်ဦးထုပ်များ ဆောင်းထားကြသည်။

ပါးရွဲ့သည် ပိုလိုဘူးကို ထုတ်၍ တစ်လိပ်ကို စားပွဲ၌ဆောင့်ကာ မီးညှိသောက်ပြီးနောက်၊ ပိုလိုဘူးကို ခြေတိုဘက်သို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

မျက်မှေးသာဂေါင်နှင့် ထွန်းပြေ့တို့လည်း စကားစကိုဖြတ်၍ ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေရာမှ မိမိတို့အချင်းချင်း လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ပါး။ ။ ‘ဘာစားမလဲဟေ့ ခြေတို’

တို။ ။ ‘ဘာဖြစ်ဖြစ် မြည်းစရာရှိ တော်ရောပေါ့ကွာ၊ ထမင်းစားပြီးခါစ များများ မစားနိုင်ပါဘူး’

ပါး။ ။ ‘ဟေ့ ကိုသာဂေါင် ဘာရနိုင်သလဲ’

ဂေါင်။ ။ ‘ခေါက်ဆွဲကြော်၊ အစိမ်းကြော်၊ ဘဲဥပြုတ်။ ဒါပဲ ရှိတယ်ဆရာ’

ပါး။ ။ ‘ဘဲဥ မစားချင်ဘူး၊ ကြက်ဥ စားချင်တယ်။ ကြက်ဥနဲ့ဝက်အူချောင်း တစ်ပွဲပေး၊ တောအရက် တစ်လုံးလည်း ယူခဲ့’

ဂေါင်။ ။ ‘ကြက်ဥ မရှိဘူး၊ ဘဲဥပဲ ရှိတယ်။ တောအရက်လည်း မရဘူး၊ ဦးရည်ပဲ ရမယ်’

ပါး။ ။ ‘ဟာ မင်းဥစ္စာ ဘာမှ ရတာ မရှိပါဘဲလား။ အစောကြီးရှိသေး၊ တောအရက် ကုန်သွားပြီလား’

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဂေါင်။ ။ 'တောအရက် ဒီကနေ့ လာမပို့ဘူး၊ ကြက်ဥလည်း ကုန်သွားပြီ ဆရာ'

ပါး။ ။ 'ဘယ့်နှယ်ဆိုင်လဲကွ၊ ဟိုဟာက မရှိ၊ ဒီဟာက ကုန်။ မင်းက တရုတ်စစ်ဗိုလ်တွေဖို့ ချန်ထားတာလားကွ'

ဂေါင်။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ သူတို့လည်း ပိုက်ဆံ၊ ဆရာတို့လည်း ပိုက်ဆံ။ ကျုပ်က လူမရွေးပါဘူး၊ ရှိရင် ထုတ်ပေးမှာပေါ့'

ပါး။ ။ 'တို့ကို ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်၊ တရုတ်စစ်ဗိုလ်က ဝယ်ခိုင်းလို့ မင်း ထုတ်ရောင်းရင်တော့ ဇက်ပြုတ်သွားမယ်။ နားလည်လား'

သာဂေါင်သည် ပါးရွှဲ၏နာမည်ကြီးခြင်းကို သိသော်လည်း မခံချင်သော မျက်နှာထားနှင့် တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ–

ဂေါင်။ ။ 'မဟုတ်တာ မပြောဘူးဗျ၊ မရှိလို့ မရှိဘူး ပြောတာ'

ပါး။ ။ 'အောင်မယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ဝေါက်ဆတ်ဆတ်နဲ့လား'

ဂေါင်။ ။ 'ဘာ ဝေါက်လို့လဲ၊ မရှိလို့ မရှိဘူး ပြောတာပဲ'

ဤတွင် ခြေတိုဘထူးက 'ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် လာတုန်း ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့ ကိုသိန်းရာ' ဟု ဝင်ပြောသည်။

ပါး။ ။ 'ဒါဖြင့် ဦးရည်တစ်ပုလင်း ယူခဲ့၊ ဘဲဥ ဟပ်ဘွိုင်နဲ့ ဝက်အူချောင်း တစ်ပွဲ ယူခဲ့'

ဂေါင်။ ။ 'ဝက်အူချောင်းလည်း မရှိဘူး ဆရာ'

ပါး။ ။ 'ဟ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ကြက်ဥသာ မရှိဘူးဆို၊ ဝက်အူချောင်းလည်း မရှိပြန်ဘူးလား'

ဂေါင်။ ။ 'ကြက်ဥ မရှိဘူး၊ ဝက်အူချောင်း မရှိဘူး၊ တောအရက် မရှိဘူး'

ပါး။ ။ 'နို့ မင်းဥစ္စာ ဘာရှိတာလဲ'

ဂေါင်။ ။ 'ခေါက်ဆွဲကြော် ရှိတယ်၊ အစိမ်းကြော် ရှိတယ်၊ ဘဲဥပြုတ် ရှိတယ်လို့ ကျုပ် ပြောတာပဲ'

ပါး။ ။ 'ငါ့ကို စကားကောင်းကောင်း ပြောပါကွ၊ သာဂေါင်ရ'

ဂေါင်။ ။ 'ကောင်းကောင်းမပြောလို့ ဆိုးဆိုးပြောသလားဗျ'

ဤတွင် ပါးရွှဲသိန်းသည် ထိုင်ရာမှ ထမည်ပြုသေးရာ၊ ခြေတိုဘထူး က 'ဗျို့ ကိုသိန်း၊ ကိုယ့်အလုပ် ပျက်ကုန်ပါ့မယ်' ဟု သတိပေးလိုက်မှ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပါး။ ။ 'ကောင်းပြီကွာ၊ ဦးရည်တစ်ပုလင်းနဲ့ အစိမ်းကြော်တစ်ပွဲ ယူခဲ့'

ဂေါင်။ ။ (ထိုင်ရာမှ မထဘဲ)'ဟေ့ အရှူး၊ အစိမ်းကြော်တစ်ပွဲ။ ဟေ့ ကိုထွန်းပြေ့၊ ဦးရည်တစ်လုံး ယူခဲ့ဗျာ' ဟု အသီးသီး ပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ တူများကို ဆက်လက်၍ အဝတ်စုတ်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေသည်။

ထူး။ ။ 'ထွန်းပြေ့ဆိုတာ ရွှေဘိုသား မှတ်တယ်၊ ဟုတ်လား'

ပြေ့။ ။ 'ဟုတ်တယ်၊ ရွှေဘိုအနောက် မယ်သလီကုန်းက'

ပါး။ ။ 'မယ်သလီကုန်းရယ်လို့ ကြဲကြဲဖန်ဖန်ကွာ၊ မဲဇလီကုန်း မဟုတ်လားကွ'

ပြေ့။ ။ 'ခေါ်တတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ တစ်သက်လုံး မယ်သလီကုန်း ခေါ်တာပဲ'

ထူး။ ။'အေးလေ ခေါ်ချင်တာ ခေါ်ပါ၊ ဦးရည်ပုလင်းသာ ယူခဲ့ပါ'

ထွန်းပြေ့သည် ကြွက်လျှောက်ပေါ်၌ ထောင်ထားသော ပုလင်းများအနက်မှ တစ်လုံးကို ယူပြီးလျှင် ခြောက်မြောင့်စားပွဲသို့ လာ၍တင်ထားသည်။

ပါး။ ။ 'တရုတ်စစ်သားတွေ ဒီဘက်ကို မလာဘူးလားဟေ့ သာဂေါင်'

ဂေါင်။ ။ 'နေ့ခင်းမှ လာတယ်၊ ညမှာ မလာပါဘူး'

ပါး။ ။ 'မင်း စကားပြောတာ တိုတောင်းတောင်းနဲ့၊ မင်းက လူလည် လုပ်တာလား'

ဂေါင်။ ။ 'ဘာ လူလည်လုပ်လို့လဲ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထူး။ ။ 'ဟေ့ ကိုသိန်း၊ စကားမရှည်စမ်းပါနဲ့၊ အလုပ်ပျက်ကုန်ပါ့မယ်ဗျ'

ပါး။ ။ 'ဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီငနဲ စကားပြောပုံက မာဆတ်ဆတ်နဲ့ဗျာ'

ဘထူးသည် သာဂေါင်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ...

ထူး။ ။ 'မာချင်မာ ဆတ်ချင်ဆတ်၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါရေး ပေါ့ဗျာ၊ တစ်ခု မပြီးသေးဘဲနဲ့ တစ်ခု သွားလုပ်ရင် တန်းလန်းတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်ဗျ'

ပါး။ ။ 'ဟေ့ သာဂေါင်'

ဂေါင်။ ။ 'ဘာလဲ'

ပါး။ ။ 'တုံးတိတိကြီးကွာ၊ မင်းဟာက'

ဂေါင်။ ။ 'ဒီလို ကျုပ် ပြောတတ်တာပဲ'

ပါး။ ။ 'ခုနင်တုန်းကမှ ဆရာနဲ့ ဘာနဲ့ ထည့်ပြောသေးတယ်၊ အခု ဘာဖြစ်သွားတာလဲ'

ထူး။ ။ 'ဗျို့ ကိုသာဂေါင်၊ ပြောနေကျအတိုင်း ပြောပါဗျာ'

ဂေါင်။ ။ 'ပြောနေကျ မပြောလို့ ကျုပ်က ဘယ့်နှယ် ပြောသေးလို့လဲ'

ဤတွင် ပါးရွဲ့သိန်းသည် စကားပြောမည်ပြုစဉ် နောက်ဖေးဆောင်မှ အရှုးသည် အစိမ်းကြော်တစ်ပွဲ ယူလာသည်နှင့် စကားပြတ်သွား၏။ အရှုးသည် သာဂေါင်သို့ လှမ်းကြည့်ရာ သာဂေါင်သည် ခြောက်ထောင့်စားပွဲကလေးဘက်သို့ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်နှင့်၊ အစိမ်းကြော်ပွဲကို လူနှစ်ယောက်၏ ရှေ့၌ ချထားခဲ့သည်။ သာဂေါင်သည် တူများကို သုတ်သင်ပြီး၍ သံဖြူခွက်ထဲသို့ ထည့်ပြီးနောက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်သောက်ကာ စားပွဲတစ်ခု၌ ထိုင်လေသည်။

ပါးရွဲ့နှင့် ခြေတိုတို့သည် ဦးရည်နှင့် အစိမ်းကြော်ကို စားသောက်ရင်း—

ပါး။ ။ 'ထွီ... မင်းတို့ဟာက ဦးရည်ဆိုပြီး ပဲ့ရည်တွေပါလားကွ'

ဂေါင်။ ။ 'ဒီဟာက ဦးရည်ပဲ၊ ပဲ့ရည်လိုချင် ရှိတယ်'

ပါး။ ။ 'ပဲ့ရည်လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဦးရည် လိုချင်တာ'

ဂေါင်။ ။ 'အဲလေ ဒီဟာဦးရည်ပဲ၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ပဲ့ရည်လို့ ပြောသလဲ၊ ဟေ့ ကိုထွန်းပြေ့ ပဲ့ရည်ပြလိုက်ပါဗျာ'

ထွန်းပြေ့သည် ပုလင်းတစ်လုံးကို ယူလာ၍ လူနှစ်ယောက်၏ရှေ့၌ ချထား၏။ ပါးရွဲ့သည် ပုလင်းနှစ်လုံးကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရာ၊ ပုလင်းအနက်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့် မခွဲခြားနိုင်သည်နှင့် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့ကြည့်၏။ ဖန်ခွက်များလည်း ဘိလပ်ရည်ပုလင်း ဖင်ပြတ်များ ဖြစ်သောကြောင့် အရက်များ၏ ကြည်ခြင်း၊ နောက်ခြင်းမှာ မသိမသာ ရှိနေတော့သည်။

ပါး။ ။ 'ကိုင်းကွာ၊ ရှိပါစေတော့။ မင်းတို့ ဦးရည်ဆိုလည်း ဦးရည်ပါပဲ' ဟု ဆိုကာ ဒုတိယပုလင်းကို ထွန်းပြေ့လက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

ဦးရည်တစ်ပုလင်း ကုန်၍ဒုတိယပုလင်း မှာယူသောက်ကြရာတွင်—

ပါး။ ။ 'ဟေ့ သာဂေါင်'

ဂေါင်။ ။ 'ဘာလဲ'

ပါး။ ။ 'မင်းက လူလည်လားကွ'

ဂေါင်။ ။ 'ခင်ဗျား ထင်သလိုပေါ့'

ပါး။ ။ 'ဘယ့်နှယ် ငါထင်သလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ မင်း လူလည် မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါက လူလည်ထင်နေရင် မှန်နိုင်ပါ့မလား'

ဂေါင်။ ။ 'မှန်တာ မမှန်တာ မသိဘူး၊ ခင်ဗျားထင်တာ ဟုတ်တာပဲ'

ပါး။ ။ 'သြော် မင်းက ငါ့ကို မငြင်းဘူး၊ ငါထင်တာ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလို ပြောတာလား။ ဟီ ...ဟီ ... ဟီ ... ဒါဖြင့် ဒီလူ လူလည်ပဲ၊ ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟေ့ ထွန်းပြေ့ မင်းကော လူလည်လားကွ'

ပြေ့။ ။ 'ကျုပ် နားမလည်ပေါင်ဗျာ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထူး။ ။ 'လူလည်ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုသိန်းရ၊ လူလည်မို့လို့ ရွှေဘိုက ဒီ ကသာ ရောက်နေတာပေါ့ ဟား ... ဟား ... ဟား'

ပါးရွဲ့သိန်းနှင့် ခြေတိုဘထူးတို့မှာ အရက်သမားထုံးစံ အူရွှင်ချည် တစ်ခါ၊ စိတ်ထန်ချည် တစ်လှည့်ဖြင့် ရှိနေကြ၍ အကြောင်းလုံလောက်စွာ မရှိဘဲ ရယ်မောခြင်း၊ အကြောင်းလုံလောက်စွာ မရှိဘဲ စိတ်ဆိုးခြင်း စသည်ဖြင့် တစ်လှည့်စီ ပြောင်းလဲလျက် ရှိကြလေသည်။

ပါး။ ။ 'ဟေ့ ဖိုးသာဂေါင်'

ဂေါင်။ ။ 'ဘာလဲ'

ပါး။ ။ 'နောက်ဖေးက ပေါက်ဖော် ဘယ့်နှယ်ခေါ်သလဲ'

ဂေါင်။ ။ 'တရုတ်အဘိုးကြီး ပြောတာလား'

ပါး။ ။ 'အေးလေ၊ အစိမ်းကြော်ပွဲ ယူခဲ့တဲ့ ပေါက်ဖော်ပေါ့'

ဂေါင်။ ။ 'အရှူး ခေါ်တယ်'

ပါး။ ။ 'ခေါ်လိုက်စမ်း၊ အရှူးကို'

ဂေါင်။ ။ 'ဘာလုပ်မလို့လဲ'

ပါး။ ။ 'ခေါ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒီခဏလို့'

ဂေါင်။ ။ 'လိုချင်တာရှိ ကျုပ်ကို ပြောပါ၊ ကျုပ် မှာပေးမှာပေါ့'

ပါး။ ။ 'ခေါ်လိုက်စမ်းပါ'

သာဂေါင်သည် ဖျန်ဖြေနေကျဖြစ်သော ခြေတိုဘထူး၏ မျက်နှာသို့ လှမ်းကြည့်သေး၏။ သို့ရာတွင် ဘထူးက တစ်စုံတစ်ရာ ဇွက်ဖက်ခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိဘဲ ပြုံးစိစိ ကြည့်နေလေသည်။

ပါး။ ။ (ထပ်လောင်း၍) 'အရှူးကို ခေါ်လိုက်ပါ'

ဂေါင်။ ။ (အတန်ငယ် ဆိုင်းနေပြီး) 'ဗျို့ အရှူး'

အရှူးသည် ခါးတွင် အဝတ်ကြီးပတ်လျက် အပေါက်ဝသို့ လာရပ်၍ 'ဘာလိုချင်သလဲ ဆရာကြီး' ဟု မေး၏။ ပါးရွဲ့က 'ဒီကို လာခဲ့' ဟု ခေါ်လိုက်ရာ အရှူးသည် သာဂေါင်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေသဖြင့်၊ သာဂေါင်က

ဦးခေါင်းညိတ်ကာ ထောက်ခံချက် ပေးလိုက်၍ ထိုအခါမှ အရှူးသည် ဆိုင်ရှေ့သို့ ထွက်လာတော့သည်။

ပါးရွဲ့သည် အရက်ရောင်းသော ထွန်းပြေ့ဘက်သို့ လှည့်၍–

ပါး။ ။ 'ဟေ့ ထွန်းပြေ့'

ပြေ့။ ။ 'ဘာလဲဗျ'

ပါး။ ။ 'ဘာလဲ လုပ်မနေနဲ့၊ ထွက်ခဲ့စမ်း'

ထွန်းပြေ့သည် ဆိုင်ရှင်သာဂေါင်ကို လှမ်းကြည့်သေး၏။ သာဂေါင်က ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်သော အခါမှ စားပွဲခုံရှည်ကြီးကို ကျော်လွှား၍ ထွက်လာခဲ့၏။

ပါး။ ။ 'အရှူးအနားမှာ ရပ်နေ'

ထွန်းပြေ့လည်း ပြောသည့်အတိုင်း အရှူးနှင့်ယှဉ်လျက် ရပ်နေ၏။

ဤတွင် ပါးရွဲ့သည် ထိုင်ရာမှထ၍ အရှူးနှင့် ထွန်းပြေ့အနီးသို့ သွားပြီးလျှင် ...

ပါး။ ။ 'ဟိုဘက် လှည့်လိုက်ကြစမ်း'

အရှူးနှင့် ထွန်းပြေ့သည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း လှည့်လိုက်ကြသည်။

ပါး။ ။ 'လက်တွဲလိုက်ကြ'

လက်တွဲလိုက်ကြသည်။

ပါး။ ။ 'ရှေ့ကို တည့်တည့်လျှောက်'

ထွန်းပြေ့က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်နေသေး၏။

ပါး။ ။ 'ဘာကြည့်တာလဲကွ၊ လျှောက်ဆို လျှောက်'

ဤတွင်မှ ထွန်းပြေ့နှင့်အရှူးသည် ရှေ့သို့ လျှောက်ကြရာ အပေါက်နှင့် တည့်လျက်ရှိသဖြင့် နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်သို့ ရောက်သွားစဉ်၊ ပါးရွဲ့လည်း ၎င်းတို့နောက် လိုက်ပါသွားသည်။

မျက်မှေး သာဂေါင်သည် ဆေးပေါ့လိပ် တဖွားဖွားနှင့် ခြေတိုဘထူးသို့ ကြည့်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘထူးကမူ သာဂေါင်၏မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ အရက်ခန်း၌ ချိတ်ထားသော မှန်တစ်ချပ်သို့ ကြည့်နေ၏။ မှန်ထဲ၌ကား သာဂေါင်၏အရိပ် ပေါ်ထွက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

ဂေါင်။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ'

ထူး။ ။ 'ဗျို့ ကိုသိန်း၊ ဟောဒီမှာ သာဂေါင်က မေးနေတယ်၊ ဘာလုပ်ကြတာလဲ တဲ့'

မီးဖိုချောင်၌ ရှိသော ပါးရွဲ့၏အသံက 'မင်းဘာသာ ပြောပါတော့ လား ကွ'

ထူး။ ။ 'ဘာလုပ်ကြမယ် ထင်သလဲ'

ဂေါင်။ ။ 'ဆိုနိုင်ဘူးလေ'

ထူး။ ။ 'မင်းထင်တာ ပြောစမ်းပါ'

ထိုအတောအတွင်း၌၊ ခြေတိုဘထူးသည် သာဂေါင်၏မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ၊ မှန်ထဲ၌ ပေါ်ထွက်လာသော သာဂေါင်၏ အရိပ်ကို ကြည့်လျက် ပြောနေသည်။

ဂေါင်။ ။ 'ကျုပ် မထင်တတ်ပါဘူး'

ထူး။ ။ 'ဗျို့ ကိုသိန်း၊ ဟောဒီမှာ သာဂေါင်က ပြောနေတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမယ်လို့ သူ မထင်တတ်ဘူးတဲ့'

ပါး။ ။ 'ငါ ကြားပါတယ်ကွ'

ဤခဏ၌ ပါးရွဲ့သိန်းသည် မီးဖိုချောင်မှလာ၍ အပေါက်၌ ရပ်ပြီးလျှင် ...

ပါး။ ။ 'ဒီမှာကြည့်စမ်း သာဂေါင်၊ နည်းနည်း ထ စမ်း၊ ဟောဒီဘက်က ထိုင်ဟေ့၊ ဘထူး မင်းက ဒီဘက် နည်းနည်းရွှေ့ထိုင်' စသည်ဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ခါနီးတွင် မှန်ချိန်သော ဓာတ်ပုံဆရာကဲ့သို့ သာဂေါင်နှင့် ဘထူးတို့၏ အနေအထိုင်များကို ပြုပြင်ပေးပြီးမှ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

သာဂေါင်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာလျက် ဘထူးကို ကြည့်လျက်ရှိ၏။

ထူး။ ။ 'ဘာကြည့်တာလဲ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ ဆိုစမ်း'

သာဂေါင်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ဆေးလိပ်ကို ဖွာလျက်ရှိသည်။

ထူး။ ။ 'ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ မင်း သိချင်သလား'

ဂေါင်။ ။ 'သိချင်တယ်'

ထူး။ ။ 'သိချင် ငါပြောမယ်၊ ငါတို့ "ကျားကိုးစီး" ကို သတ်မလို့ကွ'

"ကျားကိုးစီး" ဆိုသည်မှာ ကရင်လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်၏ နာမည်ဖြစ်ရာ၊ အလွန်ထွားကျိုင်းသဖြင့် ကျားကိုးစီး စား၍မကုန် ဆိုသော စကားပုံအရ၊ ကျားကိုးစီး ဟူ၍ နာမည်ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထူး။ ။ 'ကျားကိုးစီးကို မင်း သိသလား'

ဂေါင်။ ။ 'သိတာပေါ့'

ထူး။ ။ 'ဒီဆိုင်ကို သူ ညတိုင်းလာတယ် မဟုတ်လား'

ဂေါင်။ ။ 'တစ်ခါတလေ လာတယ်'

ထူး။ ။ 'ဘယ်အချိန်လောက် လာတတ်သလဲ၊ ကိုးနာရီလောက် လာတတ်တယ် ဆို'

ဂေါင်။ ။ 'လာရင်တော့ အဲဒီအချိန်လောက် လာတတ်တာပဲ'

ထူး။ ။ 'ငါတို့ သိပါတယ်ကွ၊ ၉ နာရီလောက် လာတတ်ပါတယ်'

ဂေါင်။ ။ 'ကျားကိုးစီးကို ဘာကြောင့် ခင်ဗျားတို့ သတ်မှာလဲ၊ သူက ခင်ဗျားတို့ကို ဘာလုပ်ဖူးလို့လဲ'

ထူး။ ။ 'လုပ်ဖူးရမှာ ထားလို့၊ တို့ကိုတောင် မမြင်ဖူးဘူး'

ဤတွင် နောက်ဖေးချောင်မှ ပါးရွဲ့က 'ဒီတစ်ခါ သူမြင်မှာပဲ၊ နောက်တစ်ကြိမ် တို့ကို သူမြင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး' ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ဂေါင်။ ။ 'ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့် သူ့ကို သတ်မှာလဲ၊ တွေ့လည်း မတွေ့ဖူးကြပဲနဲ့'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထူး။ ။ 'တို့အတွက် မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူငယ်ချင်းအတွက် သတ်ရမှာ'

'ဟေ့လူ သိပ်စကားမပြောနဲ့ကွ' ဟု ပါးရွဲ့က မီးဖိုချောင်မှ အော်လိုက်သည်။

ထူး။ ။ 'သာဂေါင်က သိချင်လို့ ပြောရတာပါ ကိုသိန်းရာ'

ပါး။ ။ 'မင်းလူက သိချင်တာတွေ ဘာတွေနဲ့ ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ ဟောဒီမှာ အရှူးနဲ့ ထွန်းပြေ့ကတော့ ကျောချင်းကပ်ပြီး ချည်ထားလိုက်တာ ငြိမ်လို့။ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ဘူး'

ဤအတောအတွင်း၌ သာဂေါင်သည် ဆိုင်ထဲ၌ရှိသော တိုင်ကပ်နာရီကြီးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ရှစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထူး။ ။ 'ဟေ့ သာဂေါင်'

ဂေါင်။ ။ 'ဘာလဲ'

ထူး။ ။ 'ငါတို့ရှိတုန်းမှာ စားချင်သောက်ချင်တဲ့လူ လာရင် အရက်လည်း ကုန်ပြီ၊ စားစရာလည်း မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်။ နားလည်လား'

ဂေါင်။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့၊ နို့ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ကို ဘာလုပ်မှာလဲ'

ထူး။ ။ 'ခု မပြောနိုင်သေးဘူး၊ နောက်တော့ သိလိမ့်မယ်။ ပုံတော်သလို ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ'

သာဂေါင်သည် နာရီကြီးကို မော့ကြည့်ရာ၊ ကိုးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်လိုသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုခဏ၌ ဆိုင်ရှေ့မှ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာ၍၊ 'ဗျို့ ကိုသာဂေါင်၊ တောအရက် ရသေးလား'

ဂေါင်။ ။ 'ကုန်သွားပြီ'

'ခေါက်ဆွဲကြော်ကော'

ဂေါင်။ ။ 'ဝက်သား ကုန်သွားပြီ'

'ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဆိုင်ဖွင့်ထားသေးတာလဲ၊ အရက်လည်း မရ၊ စားစရာလည်း မရှိ' ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လူနှစ်ယောက်သည် ပြန်ထွက်သွားကြ၏။

ထူး။ ။ 'မင်း တော်တယ်၊ ငါ့လူ စာတတ်တယ်'

'စာတတ်မှာပေါ့ကွ၊ စာမတတ်ရင် သူ့နောက်စေ့ကို ငါက ပစ်ခွဲလိုက်မှာပေါ့' ဟု ပါးရွဲ့၏ အသံဖြင့် မီးဖိုချောင်မှ ပြောလိုက်သည်။

ထူး။ ။ 'ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ကိုသိန်းရ။ ဒီလူက လူလည်၊ လူပါး၊ ကောင်းကောင်း စာတတ်ပါတယ်'

ရှစ်နာရီ ငါးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိသောအခါ၊ လူငယ်တစ်ယောက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာ၍ ဦးရည်တစ်လုံး ယူသွားလိုသည်ဟု ပြောသဖြင့်၊ သာဂေါင်က ဘထူးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘထူးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်တွင် သာဂေါင်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ဦးရည်ပုလင်းတစ်လုံး ရောင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် မိမိ၏နေရာသို့ ပြန်လာရာတွင် မီးဖိုတံခါးပေါက်အနီးမှ ဖြတ်လာရသဖြင့် မီးဖိုချောင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အရှူးနှင့် ထွန်းပြေ့တို့မှာ ကျောချင်းကပ်ကာ လက်ပြန်ကြိုးချည်ထားလျက်။ သူတို့အနီးတွင် ပါးရွဲ့သိန်းက ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နှင့် စောင့်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

(အင်္ဂလိပ်များ ထွက်ပြေးစက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်များသည် အရပ်သားများ၏ လက်တွင် ဖောဖောသီသီ တွေ့လိုက်ရသည်။)

သာဂေါင်သည် မမြင်ချင်ပြု၍ မိမိ၏နေရာသို့ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

ထူး။ ။ 'ဦးရည်တစ်လုံး ဘယ်လောက် ရောင်းသလဲဟေ့'

ဂေါင်။ ။ 'တစ်ကျပ်ပါ'

ထူး။ ။ 'မင်း သိပ်ပွတာပေါ့လေ၊ ကောက်ညှင်းတစ်ပြည် တစ်မတ် ဝယ်ပြီး ဦးရည်လေးလုံးထုတ် လေးကျပ်ရောင်း၊ အားကြီးပွတာပေါ့လေ'

ဂေါင်။ ။ 'ဒီလောက် မမြတ်ပါဘူးဗျာ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထူး။ ။ 'ငါတို့ နှစ်ပုလင်းသောက်တာ နှစ်ကျပ်ပေါ့ ဟုတ်လား'

ဂေါင်။ ။ 'ဟုတ်တယ်'

ထူး။ ။ 'ငါတို့ဆီက ပိုက်ဆံယူမှာလား'

ဂေါင်။ ။ 'မြတ်ချင်လို့ ဆိုင်ဖွင့်ထားတာပဲ'

ထူး။ ။ 'ငါတို့ဆီက ပိုက်ဆံယူမှာလား'

ဂေါင်။ ။ 'ပေးရင် ယူမှာပေါ့'

ထူး။ ။ 'မပေးရင်ကော'

သာဂေါင်လည်း အဖြေမပေးဘဲ ငေးကြည့်နေရာ ...

'ပြောလိုက်လကွာ' ဟု မီးဖိုချောင်မှ ပါးရွဲ့က အော်လိုက်၏။

ဂေါင်။ ။ 'မပေးရင်လဲ မရရုံပေါ့ဗျာ၊ ဟော ၉ နာရီထိုးပြီ၊ ကျားကိုးစီး မလာတော့ပါဘူး'

ထူး။ ။ 'ဗျို့ ကိုသိန်း၊ ၉ နာရီ ထိုးသွားပြီဗျ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ'

ပါး။ ။ 'ငါးမိနစ်လောက် စောင့်ကြဦးစို့ကွာ'

၅ မိနစ်ခန့် ကြာပြန်သောအခါ တေးချင်းဆိုလျက် လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက်၏ အသံကို လမ်းပေါ်မှ ကြားရပြီးနောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာရာ၊ သာဂေါင်က အရက်လည်း မရ၊ ဝက်သားလည်း ကုန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

'ဘယ့်နှယ် အကြော်ဆိုင်လဲကွ၊ မင်းတို့ဟာက ဘာမှ မရှိဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဖွင့်ထားသေးတာလဲ' ဟု ညည်းတွားရေရွတ်လျက် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထူး။ ။ 'ဗျို့ ...ကိုသိန်း'

ပါး။ ။ 'ဘာလဲကွ'

ထူး။ ။ '၉ နာရီ ငါးမိနစ် ရှိသွားပြီ'

ပါး။ ။ 'ထွန်းပြေ့နဲ့ အရှုံးကို ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ'

ထူး။ ။ 'နေပါစေဗျာ၊ ထားပစ်ခဲ့ပါ'

ပါး။ ။ 'နို့... သာဂေါင်ကောကွ'

ထူး။ ။ 'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ထားပစ်ခဲ့ပါ'

ပါး။ ။ 'ဟုတ်ပါ့မလားကွ၊ ကျားကိုးစီး သိသွားရင် ခွကျကုန်လိမ့်မယ်'

ထူး။ ။ 'မသိနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ထားပစ်ခဲ့ပါ'

ပါးရွဲ့သေိန်းသည် မီးဖိုချောင်မှ ထွက်လာ၍ သာဂေါင်ကို လှမ်းကြည့်လျက် ...

ပါး။ ။ 'ငါ့လူ မင်း ကံကောင်းတယ်ကွာ'

ထူး။ ။ 'အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်း ထိထိုး၊ ပေါက်လိမ့်မယ်'

ပါးရွဲ့သေိန်းသည် သေနတ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်၍ အရက်နှင့် အစိမ်းကြော်အတွက် ပိုက်ဆံပေးဖို့ အလျှင်းစကားမစပ်ဘဲ ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

သာဂေါင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလာ၍ ထိုသူနှစ်ယောက်ကို မျှော်ကြည့်သေး၏။ ခြေတိုသည် ပါးရွဲ့၏နံဘေးတွင် ထော့နဲ့ထော့နဲ့ လျှောက်ကာ အတူတွဲလျက် လမ်းကြားကလေးသို့ ချိုးဝင်သွားကြသည်ကို မြင်ရပြီးမှ မီးဖိုချောင်သို့ဝင်၍ တုပ်ညှိနှစ်ယောက်ကို အနှောင်အဖွဲ့မှ ဖြုတ်ပေးရသည်။

ရှူး။ ။ 'ဒီကောင်တွေ အားကီးမကောင်းဘူး၊ အားကီးဆိုးလယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့ ရူတို့ ဒီကို လာစလဲ'

ဂေါင်။ ။ 'ကျားကိုးစီးကို သတ်မလို့တဲ့ အရှူးရဲ့။ ခါတိုင်း ဒီအချိန်လောက်မှာ ကျားကိုးစီးလာပြီး ခေါက်ဆွဲကြော် စားနေကျပဲ။ ဒီကနေ့ည သူ မလာတာ ကံကောင်းတယ်၊ လာရင် သတ်မလို့ တဲ့'

ရှူး။ ။ 'ဘာရူတဲ့ ကျားကိုးစီးလား'

ဂေါင်။ ။ 'အေး'

ရှူး။ ။ 'ကျားကိုးစီး ဘာဖစ်လို့လဲ၊ အားကီး စဘောကောင်းတယ် မှုတ်လား၊ ညတိုင်းညတိုင်း ခေါက်ဆွဲစားတယ်၊ ပိုက်ဆံပေးတယ်၊ လူကောင်း မှုတ်လား'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဂေါင်။ ။ 'အေးလေ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ လူကောင်းပဲ၊ သူတို့က သတ်ချင်သတ်ဲ့'

ရှူး။ ။ 'ကံကောင်းလို့ ပါလား၊ ဆရာကီး အားလုံး ဒုက္ခဖစ် ကုန်မယ်'

ဂေါင်။ ။ 'အရှူး'

ရှူး။ ။ 'ဘာလဲ ဆရာကီး'

ဂေါင်။ ။ 'ကျားကိုးစီးကို သနားသလား'

ရှူး။ ။ 'သနားတာပေါ့'

ဂေါင်။ ။ 'ဟိုကောင်တွေက ကျားကိုစီးကို တွေ့ရင် သတ်လိမ့်မယ်၊ လိုက်ရှာနေတယ်၊ အဘိုးကြီး သွားပြောပါလား'

ရှူး။ ။ 'ဟာ မလုပ်နဲ့ ဒုက္ခဖစ်မယ်၊ မစွားချင်ဘူး'

ပြေ့။ ။ 'ကျုပ် သွားမယ်ဗျာ၊ ကျားကိုးစီးက သဘောကောင်း တယ်၊ ကစားဝိုင်းမှာ နိုင်တုန်းက ကျုပ်ကို ငွေတစ်ကျပ် ပေးဖူးတယ်'

ရှူး။ ။ 'ဟေး မလုပ်နဲ့ကောင်လေး၊ မင်းပါ ဒုက္ခရောက်စွားမယ်'

ဂေါင်။ ။ 'အဘိုးကြီး မသွားချင်နေ၊ သူ သွားချင် သွားပါစေ'

ပြေ့။ ။ 'ကျုပ် သွားပြောမယ် ဆရာ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ'

အရှူးကမူ 'ကောင်ကလေးတွေ ဘာမှ နားမလည်ဘူး' ဟု ဆိုကာ ထ သွား၍ မိမိ လုပ်ရန်ရှိသော အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်လေတော့သည်။

ဂေါင်။ ။ 'ဇရစ်ချောင်ရွာထဲမှာ နေတယ်ကွ၊ တံတားကလေးကူးပြီး လက်ဝဲဘက်က အိမ်ပဲ'

ပြေ့။ ။ 'ကျုပ် သွားပြောမယ် ဆရာ'

ဂေါင်။ ။ 'အေး သွားပြောကွာ၊ အသက်ကယ်တယ်ဆိုတာ ကုသိုလ် ရတယ်ကွ'

ထွန်းပြေ့သည် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ ပြီးလျှင်၊ လမ်းပေါ်တွင် ဆေးလိပ်မီး တဖွားဖွားနှင့် လျှောက်လာ၏။ အိမ်များ

ကို လွန်၍ ပိုလိုကွင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ နှစ်ထပ်ဦးထုပ်ကိုယ်စီနှင့် လျှောက်သွားကြသော ပါးရွဲ့သိမ်းနှင့် ခြေတိုဘထူးတို့ကို ရှေ့တွင်မြင်ရ ၏။ ထွန်းပြေ့သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မြက်ထဲသို့ပစ်ချ၍ ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ကွင်းပြီးလျှင် ရှေ့သို့ကျော်တက်၍ ဒုန်းစိုင်းပြေးလေ၏။ ထိုညမှာ လ မသာ သော်လည်း ကြယ်များအရောင်ကြောင့် ပိုလိုကွင်းကြီးထဲတွင် လူသွားလမ်း ကလေးကို ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်ပေသည်။

ဇရစ်ချောင်ရွာသို့ ချဉ်းကပ်၍ တံတားလေးကို ဖြတ်ကူးပြီးနောက် လက်ဝဲဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ ဝင်းခြံကြီးထဲရှိ အိမ်တစ်ဆောင်မှ မီးရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်ကို ထွန်းပြေ့ မြင်ရ၏။ ထွန်းပြေ့ သည် ခြံတံခါး၌ ထိုးပိတ်ထားသော ဝါးလုံးကလန့်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖြုတ် ၍ ဝင်ပြေးသောအခါ၊ အိမ်လှေကားရင်း၌ ကရင်မကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့၏။

ပြေ့။ ။ 'ကျားကိုးစီး ရှိသလား'

'ရှိတယ်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ'

ပြေ့။ ။ 'ခဏ တွေ့ချင်တယ်၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်'

'နေမကောင်းလို့ အိပ်နေတယ်ကွယ့်၊ အရေးကြီးရင် လာ လိုက်ခဲ့'

ကရင်မကြီးသည် ထွန်းပြေ့ကို အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွား၍ အခန်းတစ်ခု ၏ အဝသို့ ရောက်သောအခါ၊ 'ဟောဒီမှာ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် မင်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့' ဟု ပြောလိုက်သည်တွင်၊ အိပ်ရာပေါ်၌ လျောင်းနေ သော ကျားကိုးစီးက 'ဘယ်သူလဲ' ဟု မေးလိုက်၏။

ပြေ့။ ။ 'ကျုပ်ပါဗျ၊ ထွန်းပြေ့လေ၊ အကြော်ဆိုင်က ထွန်းပြေ့ ပေါ့'

ကျား။ ။ 'ဩော် ...မင်းလား၊ ဘာကိစ္စလဲ။ လာပေပွာ'

ထွန်းပြေ့သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၍ အိပ်ရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ် သည်တွင် တိုတောင်းသော မွေ့ရာပေါ်၌ ရှည်လျားသော ကျားကိုးစီး၏

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်လုံးကြီး မဆံ့သဖြင့် ခြေတစ်ပိုင်းလုံး လွန်ထွက်ကာ စန့်စန့်ကြီး အိပ်နေသော ကျားကိုးစီးကို မြင်ရသည်။

ကျား။ ။ 'ဘာကိစ္စလဲကွ'

ပြေ့။ ။ 'လူနှစ်ယောက် ကျုပ်တို့ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး အရှူးနဲ့ ကျုပ်ကို တုပ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားကို သတ်မလို့တဲ့၊ ပြောတယ်'

ကျားကိုးစီးသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ငေးကြည့်နေ၏။

ပြေ့။ ။ 'သူတို့လက်ထဲမှာ သေနတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို ပစ်သတ်မလို့တဲ့'

ကျားကိုးစီးလည်း ကြောင်တောင်ငေး၍ ကြည့်နေသည်။

ပြေ့။ ။ 'ကိုသာဂေါင်က ခင်ဗျားဆီ သွားပြောပါ ဆိုလို့ ကျုပ် ပြေးလာခဲ့တယ်၊ နောက်က သူတို့ လာနေပြီ၊ ပိုလိုကွင်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ မြန်မြန် လုပ်ဗျ'

ကျား။ ။ 'သူတို့လာရင်လည်း ငါ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ'

ပြေ့။ ။ 'လူပုံလူပန်း ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ တစ်ယောက်က ပါးရွဲ့နေတယ်ဗျ၊ တစ်ယောက်က ခြေ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ လျှောက်တယ်'

ကျား။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါသိပါတယ်'

ပြေ့။ ။ 'နို့ ပြေးလေဗျာ၊ တော်တော်ကြာ သူတို့ ရောက်လာတော့မယ်'

ကျား။ ။ 'လာရင်လည်း လာပေါ့ကွာ'

ပြေ့။ ။ 'မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားကို သတ်မှာ'

ကျား။ ။ 'သတ်ရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ မထူးပါဘူး'

ပြေ့။ ။ 'ဘယ့်နှယ် မထူးရမှာလဲဗျ၊ အချိန်ရှိတုန်း ပြေးပါတော့လား'

ကျား။ ။ 'ပြေးလို့ အပိုပါပဲကွာ'

ပြေ့။ ။ 'သူတို့ အလကားခြောက်တာ မဟုတ်လား'

ကျား။ ။ 'ခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျားကိုးစီးသည် ပက်လက်အိပ်ရာမှ ထရံဘက်သို့ စောင်းလိုက်သည်။

ထွန်းပြေ့သည် အလွန်စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့် ကျားကိုးစီးကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ရာ၊ လှေကားထိပ်တွင် ကရင်မကြီးနှင့် တွေ့၍ ၎င်းက ဪခဲ့ပြီလားဟု မေး၏။ ထွန်းပြေ့က 'ပြောလို့ မရဘူး၊ လူဆိုးတွေ လာတော့မယ်၊ ခင်ဗျား ထွက်ပြေးရင် ကောင်းတယ်' ဟု သတိပေးပြီးလျှင် ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းပြေးလေသည်။ ခြံထဲမှ ထွက်လာ၍ တံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ တံတားပေါ်၌ လျှောက်လာသော လူနှစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် ချုံတစ်ချုံထဲသို့ လျှိုးနေလိုက်၏။ လူနှစ်ယောက်တို့သည် ချုံအနီးမှ ဖြတ်၍ လျှောက်သွားကြစဉ် ...

ပါး။ ။ 'ကိုယ့်မယား မဟုတ်ပေမဲ့ မယားခိုးတဲ့ ကောင်တော့ သတ်ရမှာ အရသာရှိတယ်ကွာ'

ထူး။ ။ 'ဒီအထဲမှာ ငွေ ငါးရာ ရဦးမယ်ဆိုတော့ သိပ်နိုပ်တာပေါ့ ကိုသိန်းရာ'

လူနှစ်ယောက်သည် ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်သွား၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်ကို ထွန်းပြေ့သည် ချုံထဲမှ ချောင်းကြည့်နေ၏။ မကြာမီ သေနတ်သံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်တွင်မှ ထွန်းပြေ့သည် ချုံထဲမှ ထွက်လာ၍ ပိုလိုကွင်းကြီးတစ်လျှောက် ပြေးလာခဲ့ပြီးလျှင် ဆိုင်ထဲသို့ မောကြီးပန်းကြီး ဝင်လာလေသည်။

ဂေါင်။ ။ 'တွေ့ခဲ့လားဟေ့'

ပြေ့။ ။ 'တွေ့ခဲ့ပါ့ဗျား'

ဂေါင်။ ။ 'နို့ ဘယ့်နှယ်လဲကွ'

ပြေ့။ ။ 'ပြောတော့ ပြောတာပဲ၊ မထူးပါဘူးကွာ ဆိုပြီး ကရင်ကြီးက ထွက်မပြေးဘူးဗျ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဂေါင်။ ။ 'ဒီလိုဆိုရင် သွားရှာတော့မှာပဲကွာ'

ပြေ့။ ။ 'သွားရှာကြပြီ၊ သွားရှာပြီဗျ'

ဂေါင်။ ။ 'ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲ ထွန်းပြေ့ရ'

ပြေ့။ ။ 'ဟိုကောင်နှစ်ကောင်က ကရင်ကြီးကို ဇရစ်ချောင်ရွာထဲ သွားရှာကြတယ်၊ တွေ့သွားလေတော့ ကရင်ကြီး သွားရှာပြီဗျ'

ဂေါင်။ ။ 'ဟေ ...'

ပြေ့။ ။ 'ပြောမရလို့ ဆင်းလာပြီး ချုံထဲက ချောင်းကြည့်နေတော့ ဟိုလူနှစ်ယောက် တက်သွားပြီး သေနတ်သံ ကြားခဲ့ရတယ်'

ဂေါင်။ ။ 'အို ဘယ်လို ရန်ငြိုးပါလိမ့်ကွာ'

ပြေ့။ ။ 'ရန်ငြိုး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ငွေငါးရာ ရလို့ သတ်တာ။ ကရင်ကြီးက သူများမယား ကြာခိုလို့တဲ့'

ဂေါင်။ ။ 'သြော် ဟုတ်လိမ့်မယ်ဟေ့၊ သစ်ကုန်သည် ဦးဘစောရဲ့ မယားနဲ့ ကျားကိုးစီးနဲ့ ယီးတီးယားတား ကြားတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေပေးပြီး အသတ်ခိုင်းတာ ဖြစ်မှာပဲဟေ့'

မင်းမဲ့တိုင်းပြည် ဖြစ်နေသော ထိုရက်များတွင် လူတစ်ယောက်မက ၁၀ ယောက် သေဆုံးသော်လည်း အရေးယူမည့်သူ မရှိခဲ့။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ခဲ့ရသော အမှုပေါင်းမှာ အမြို့မြို့ အရွာရွာတွင် မြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့ပေလိမ့်သတည်း။

(Ernest Hemingway ၏ The Killers ကို မှီးပါသည်။)

[သွေးသောက်၊ အမှတ် (၉၆)၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၅၄]

ထိးကိုး

ကျွန်တော် မောင်ဘချောမှာ ရန်ကုန်ယူနီဘာစီတီ ကောလိပ်ကျောင်းမှ အိုင်အက်စီ အတန်းကို အောင်မြင်ပြီးနောက် အိန္ဒိယပြည် ဒါရဒွန်းမြို့ရှိ သစ်တောကျောင်းတွင် ၂ နှစ်မျှ ပညာသင်ကြားခဲ့၍၊ သစ်တောစာမေးပွဲ အောင်မြင်သော အခါတွင် အထက်မြန်မာပြည် မိုးကုတ်သစ်တော ဒီဗီဇနယ်အတွင်း အကောက်ဝန်ထောက်အဖြစ်နှင့် ၃ နှစ်ခန့်မျှ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုအချိန်ကာလ အတောအတွင်း သစ်တောဘက်ဌာန အရာရှိတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ငှက်ဖျားရောဂါ ထူထပ်သော သစ်တောများသို့ လှည့်လည် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသဖြင့် ငှက်ဖျားရောဂါ စွဲကပ်ခဲ့ရာ၊ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ငှက်ဖျားထ လေ့ ရှိသဖြင့် တဟီးဟီး တဟားဟားဖြင့် အဖျားတက်ခဲ့ရဖူးလေ၏။ သုံးနှစ် ဇော့ကုန်သောအခါတွင် ငှက်ဖျားရောဂါကို အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အားလပ်ခွင့် ၃ လ ခံယူ၍၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ လာရောက်ပြီးလျှင် အတွင်းလူနာ အဖြစ်နှင့် ကုသခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်လခန့်ကြာ၍ လုံးဝ အဖျားပြတ်လုမတတ် ရှိရာတွင် ယူနီဘာစီတီ သိပ္ပံကျောင်းကြီး၌ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၍၊ ကသာနယ်ဘက်၌ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသော သူငယ်ချင်း ကိုစိန်သော် ဆိုသူသည် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ငှက်ဖျားရောဂါ ကုသရန်အတွက် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။

မှာပြည့်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကိုစိန်သော်မှာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အိုင်အက်စီအတန်း အောင်မြင်ပြီးနောက်၊ ဘီအက်စီအတန်းတို့၌ ဆက်လက်သင်ကြား၍ အောင်မြင်ပြီးသောအခါတွင် ဘီစီအက်စ် ကလပ်စ် ဝမ်း (B.C.S; Class 1) ခေါ် ဗမာ့ဝန်ထမ်းအထက်တန်းအရာရှိ စာမေးပွဲ အောင်မြင်သဖြင့် ကသာနယ်၌ အလုပ်သင်ဝန်ထောက်ကလေးအဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းခဲ့လေသည်။ မိုးကုတ် သစ်တောနယ်နှင့် ကသာဒိစကြိတ်တို့မှာ အချို့နေရာများ၌ တစ်ထပ်တည်း ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိန်သော်တို့ ရံဖန်ရံခါ တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့လေသည်။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သဖြင့် တစ်နယ်တည်းကဲ့သို့ အမှုထမ်းစဉ်တွင် ချစ်ကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့ကြသည်သာမက၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၌ အတွင်းလူနာအဖြစ်နှင့် ဆုံစည်းမိကြပြန်လေရကား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လွန်စွာခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်မှာ အထူးပြောဖွယ်ရာ မလိုပေ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ငှက်ဖျားကျသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံကြသည့်အခါတိုင်း၊ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများအကြောင်းနှင့် မိမိတို့ အမှုထမ်းခဲ့သော နယ်သူနယ်သားတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအကြောင်းများကိုပါ ဆွေးနွေးနှီးနှော ကြရခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိကုန်ကြ၍ အလွန်တရာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် နယ်ပယ်အတွင်း၌ တွေ့မြင် ကြားသိရသည့် အခြင်းအရာများအကြောင်းကို စီကုံးရေးသား၍ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် စသည်တို့ကို ကလောင်နာမည်များဖြင့် ပေးပို့သော ဝါသနာတွင်လည်း တူညီကြသည်ဖြစ်၍၊ သာမန်ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများထက် ပိုမို ချစ်ခင်ရင်းနှီးဖွယ် အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လေ၏။

တစ်ခါက ကိုစိန်သော်သည် သေနတ်ပစ် ဝါသနာပါသည့်အလျောက်၊ ကသာနယ်ဘက်တွင် နယ်လှည့်ထွက်ရင်း ဆတ်တစ်ကောင်ပစ်ခတ်မိရာ ၎င်းမှာ ဆတ်မ ဖြစ်နေသဖြင့် သစ်တောဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းသော်လည်း၊ ကျွန်တော့်၏ ကူညီဖေးမခြင်း အတွက်ကြောင့် ဒဏ်ငွေ တပ်

ရိုက်ခြင်းမှ ချမ်းသာရာ ရခဲ့ဖူးလေသည်။ ကိုစိန်သော်သည် ဤကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်အား ကျေးဇူးတင်သည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တို့၏ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ငှက်ဖျားရောဂါ ပျောက်ကင်း၍ ဆေးရုံမှ ဆင်းကြသောအခါ ခွင့်ရက်မှ တစ်လစီမျှ ကျန်သေးသည်ဖြစ်၍၊ ရန်ကုန်မြို့၌ ပျော်ရွှင်စွာ အတူတကွ နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင် ဘိုင်စကုတ်များ၊ ပျော်ပွဲများ၊ ပွဲလမ်းသဘင်များသို့ အတူတကွ သွားရောက်ကြလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိန်သော်တို့သည် ရှိုင်ရယ်(လ်)ဟိုတယ်တွင် ဘိလိယက်တစ်ပွဲ ကစားကြပြီးနောက် စားပွဲငယ်တစ်ခု၌ထိုင်ကာ ဘီယာအနည်းငယ်မျှစီ သောက်လျက်ရှိကြစဉ် ဝေ့(စ်)ကုတ်၊ နက္ကတိုင်မှစ၍ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံနှင့် သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ဂလိပ်ကပြားတစ်ယောက်သည် ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်လာ၍၊ မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲငယ်တစ်ခု၌ ထိုင်ပြီးလျှင် ဘိလိယက် ကစားသူများကိုကြည့်ရင်း အရက်တစ်ခွက်မှာယူ စားသောက်နေလေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား စိတ်ဝင်စားသောမျက်နှာနှင့် တစ်ခဏမျှ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်၊ မျက်နှာလွှဲသွားပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်အား မျှော်လင့်စောင့်စားနေဟန် လက္ခဏာနှင့် ထိုင်နေလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ 'ကိုယ့်လူက ဂိုက်တွေဆိုက်တွေ သိပ်များတဲ့လူပဲဗျို့၊ ဘောင်းဘီတိုခေတ်မှာ ဒီလို ကျကျနန ဝတ်ထားတဲ့ ဘိုကပြားမျိုးမမြင်ရတာ ကြာလေတော့ အထူးအဆန်းလို ဖြစ်မနေဘူးလား ကိုစိန်သော်'

သော်။ ။ 'ကပြားဆိုတဲ့ လူမျိုးက မဝတ်သေးရင် နေရော၊ ဝတ်မိရင် ဘိလပ်သား အစစ်ထက်တောင် ဂိုက်ပြည့်ဆိုက်ပြည့် လုပ်ချင်တဲ့လူတွေဗျ'

ကျွန်တော်သည် ထိုလူ၏ ရုပ်လက္ခဏာနှင့် ဝတ်စားဆင်ပြင်ပုံကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ရှိစဉ်က

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်တန်းတည်း အတူသင်ကြားဖူးသော ဂျင်မီဆောင်းဒါး ဆိုသူ ကပြားကလေးကို ကွက်ခနဲ သတိရမိလေ၏။ ဆောင်းဒါးမှာ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ဤကဲ့သို့ပင် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိရာ၊ ကိုစိန်သော်ကလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ဆောင်းဒါးကို သတိရမိသည်ဟု ဖော်ထုတ်ပြောဆို လေ၏။

ဂျင်မီဆောင်းဒါးမှာ ဝန်ရှင်တော် မင်းကြီးတစ်ယောက်၏သား ဖြစ်၍ ကောလိပ်ကျောင်းမှ ထွက်ပြီးနောက်၊ ဆင်ပစ်ရန် ဝါသနာပါသည့် အလျောက် ဆင်ရိုင်းများ ပေါလှသည့် အထက်မြန်မာပြည်သို့ တက်သွား သလိုလို ကြားလိုက်ရသည်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ခါတည်း အဆက် ပြတ်သွားခဲ့လေ၏။ ဘိုကပြား ဖြစ်သော်လည်း ဆောင်းဒါးသည် ကျွန်တော် နှင့် ကိုစိန်သော်တို့ကို အလွန်ခင်မင်၍ အတူသွား အတူလာ နေခဲ့ဖူးသဖြင့်၊ အခြားသော ဘိုကပြားများ၏ မဲ့ရွဲ့ပြောင်လှောင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရဖူးလေသည်။ ဆောင်းဒါးသည် အမိ မြန်မာ၊ အဖ အင်္ဂလိပ်တို့မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွား၍၊ ၎င်း၏မိခင်မှာ မြန်မာမိန်းမများအနက်တွင် နာမည်ကြီး မိန်းမချော တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့်၊ ဂျင်မီဆောင်းဒါး၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာလည်း ဘိလပ်သား အစစ်များထက် ကျွန်တော်တို့၏မျက်စိ၌ ချောမောလှပပေ၏။ အချို့သော ဘိလပ်သားများသည် ချောပင်ချောသော်လည်း၊ ကြမ်းတမ်းသော အသားရှိ၍ မျောက်နှင့်တူသော အမူအရာမျိုး ရှိ၏။ ဂျင်မီဆောင်းဒါးမှာ မြန်မာဆန်ဆန် နုချောချော၍ အမူအရာမှာလည်း ပြေပြစ်သိပ်သည်းခြင်း ရှိပေ၏။

အခြားစားပွဲ၌ ထိုင်နေသော ညှော့သည်ကပြားမှာ ရုပ်ချော၍ ဝတ်ပုံ စားပုံမှာလည်း သပ်ရပ်သည့်အတွက်၊ ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိန်သော်တို့သည် အလားတူ ချော၍ အလားတူ သပ်ရပ်သော ဂျင်မီဆောင်းဒါးကို သတိရမိကြ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါထက် ကိုစိန်သော်၊ ဂျင်မီဆောင်းဒါး

အကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘာများ ကြားသေးသလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မကြား ရတာ ကြာပြီဗျ'

သော်။ ။'ထူးဆန်းပါပေ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း သူ့အကြောင်း ကိုပဲ စဉ်းစားနေတာယ်။ ဂျင်မီကတော့ သေရှာထင်ပါ့ဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ၊ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ရှမ်းပြည် နယ်ဘက် တက်သွားတယ် ဆို'

သော်။ ။ 'သေတာ တော်တော်ကြာသွားပါပြီဗျာ၊ သေတာမှ ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး၊ သေခြင်းဆိုးနဲ့တဲ့ဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သိသလဲဗျာ'

သော်။ ။ 'သေသေချာချာကြီးတော့ မဟုတ်လှဘူး၊ သို့သော် သူပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ။ နောက်များတော့ ပြောပြရသေးတာပေါ့ဗျာ။ ဟိုဘက်က ခုံ အားပြန်ပြီ၊ စိတ်မကျေပွဲလေး တစ်ပွဲလောက် ထိုးလိုက်ကြစို့ဗျာ'

ယခင်က ဘိုကပြားလည်း အရက်တစ်ခွက် သောက်ပြီးသည်နောက် အဖော်တစ်ယောက်နှင့် ထွက်သွားလေရာ၊ ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိန်သော်တို့ သည် ဘိလိယက်တစ်ပွဲ ထိုးကြပြန်သဖြင့် ဆောင်းဒါးအကြောင်းကို သတိ မရဘဲ ဘိလိယက်တွင် စိတ်ပါဝင်စားလျက် အားကြိုးမာန်တက် ကစားကြ လေ၏။ အမှတ်တစ်ရာ ပြည့်သည့်နောက် တစ်ယောက်တစ်ပွဲစီ အရှုံးအနိုင် ဖြစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဒုတိယအကြိမ် ရပ်နား၍ ယခင်က စားပွဲ တွင် ဘီယာသောက်ရင်း၊ ကိုစိန်သော်က ဂျင်မီဆောင်းဒါး အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

သော်။ ။ 'ကျုပ်က ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း သေနတ်ပစ် ဝါသနာ ပါလေတော့ ဟိုတုန်းက ဆင်ပစ်ဖို့ လိုင်စင် လျှောက်ခဲ့တယ်။ တစ်နှစ် အတွက် နှစ်ကောင်ပစ်ဖို့ လိုင်စင်ရပြီးတဲ့နောက်၊ မုဆိုးတစ်ယောက်နဲ့ နယ် လှည့်ရင်း တောဆင် လိုက်ရှာလိုက်ကြတာ ဟန်ရပန်ရ ဆင်ကြီးကြီးကို တစ်ကောင်မှ မတွေ့ဘူးဗျ။ ဆင်မတွေ့၊ ဆင်ကလေးတွေတော့ တွေ့ပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အစွယ်ကောင်းတဲ့ ဆင်ပေါက်ဆိုလို့ တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရဘူး။ တစ်နေ့တော့ မုဆိုးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ သေနတ်တစ်လက်စီနဲ့ တောလည်ရာမှ ဆင်တစ်အုပ်ကို တွေ့လေတော့ မုဆိုးက သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး အစွယ်ကောင်းတဲ့ ဆင်ပေါက်ကို ရွေးနေတုန်း၊ ဆင်သင်းကွဲတစ်ကောင်က ကျုပ်တို့အနံ့ ရလေတော့ ကျုပ်တို့ဘက် အတင်းပြေးလာလိုက်တာ၊ သစ်ပင်ပေါ်က မုဆိုးကရော ကျုပ်ကရော တစ်ပြိုင်တည်း ဆွဲလိုက်ကြတာ ကျတော့ ကျပါရဲ့၊ အစွယ်လေးက တစ်တောင်လောက် ဖြစ်နေတယ်။ အမိန့်ရတာမှ နှစ်ကောင်ပစ်ဖို့ လိုင်စင်ရှိတယ်၊ တစ်ကောင် ပစ်ပြီးပြီဆိုတော့ ပစ်ဖို့ရာ တစ်ကောင်တည်း ကျန်တော့တာ ပေါ့ဗျ။ ရာသီကလည်း ကုန်လေတော့ ရက်ပိုင်းလောက်သာ ကျန်တော့တယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ရအောင် ပစ်နိုင်ရင် ပစ်၊ မပစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း လိုင်စင်အချိန် ကုန်သွားတော့တာကိုးဗျ။ ဒီတော့ကာ ကျုပ်မှာ ဆင်ရဖို့ သိပ်လောကြီးနေပြီး ဒီတောတစ်ဝိုက် ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနမှာ အစွယ်ကြီးတဲ့ဆင်ပေါက် ရှိလေသလဲလို့ အပူတပြင်း စုံစမ်းရတာပေါ့လေဗျာ။ ကျုပ်က လူတွေ့တိုင်း မေးတော့တာပဲ။ တစ်နေ့တော့ တော်တော် နားလည်ပါးလည်ရှိတဲ့ တောသားတစ်ယောက်က ဒီအရပ်မှ ၁၅ မိုင် ခရီးလောက်မှာ ရောမ အစွယ်ကြီးနဲ့ ဆင်ပေါက်ကြီးတစ်ကောင် ရှိတယ်တဲ့၊ မျက်နှာဖြူလူမျိုး တစ်ယောက်ဟာလည်း အဲဒီဆင်ကြီးကို ချောင်းပစ်နေတယ်လို့ ပြောတာကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့နယ်မှာ ဆင်ပစ်ဝါသနာပါတဲ့ ဘိုဆိုလို့ အရေးပိုင်နဲ့ သစ်တောဝန်တို့သာ ရှိတဲ့အပြင် ဒီအရာရှိ နှစ်ယောက်ဟာလည်း ကသာမြို့ ရောက်နေကြောင်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရလေတော့၊ သူ ပြောတဲ့ မျက်နှာဖြူဟာ အရာရှိတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လိုင်စင်မရှိဘဲ တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုးပစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ် မုဆိုးများ ဖြစ်လေရောသလားလို့ စဉ်းစားမိတာကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ မပစ်ရခင် ကျုပ်က ဦးအောင် ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ အကြံနဲ့ ခုနင်က လူရွယ် ရှာသား လေးငါးယောက်ရယ်၊ စားစရာပစ္စည်း အပြည့်အစုံနဲ့ ခြေကျင် ထွက်လာခဲ့ကြတာကိုးဗျ။

'ညအချိန်မှာ စခန်းချတော့ ကျုပ်လူ တောသားက တိတ်တိတ်ပုန်း မုဆိုး လုပ်ဖူးဟန် တူတယ်၊ ဆင်ပစ်တဲ့ ရာဇဝင်အကြောင်း အတော်ပြောနိုင်တာကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့ ပစ်ဖို့သွားကြတဲ့ ဆင်ကြီးဟာလည်း "ထီးကိုး" ကြီး တဲ့ဗျ။ အစွယ်ကြီးဟာက မြေကြီး တိုက်နေတာပဲတဲ့။ သူ့ကို ပစ်ဖူးတဲ့ မုဆိုးတွေ အတော်များပြီး သေရင် သေ၊ မသေရင် ထွက်ပြေးကြရတဲ့ လူချည်းပဲတဲ့။ သူကိုယ်တိုင် ဆိပ်လူးမြားနဲ့ ချောင်းပစ်ဖူးလို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရဖူးတယ် ပြောတယ်။

'နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာ တောင်ပူစာကလေးတွေ ဟိုတစ်ခု သည် တစ်ခု ဖုဖုမောက်မောက် ဖြစ်နေတဲ့ နေရာရောက်တော့ အချိန်တယ်မကောင်းတာနဲ့ တစ်နေရာမှာ စခန်းချပြီး ညအိပ်ကြတယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ လား....လား တောသား မောင်မင်းကြီးသား မရှိဘူးဗျ၊ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို လစ်ပြေးလိုက်တယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ဆင်ကြီးကိုပဲ ကြောက်လို့လား၊ ဘာကြောင့်လဲ မပြောတတ်ဘူးဗျာ ။

'ဒါပေမဲ့ တတ်နိုင်ဖါဘူးဆိုပြီး သူပြောတဲ့ဟာ ဒီနေရာ ဖြစ်တန်ရာရဲ့ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ အနံ့အပြား ရှာဦးမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး တပည့် ရှာသား လေးငါးယောက်နဲ့ ဟိုဟိုသည်သည် ခြေရာလက်ရာ ခံကြရာမှာ၊ တိတ်တိတ်ပုန်း ချောင်းပစ်တဲ့ မျက်နှာဖြူဆိုသူရဲ့ ခြေရာလက်ရာ အစအန တွေ တွေ့ရတာကိုးဗျ။ ကျောက်ဆောင်ကလေးတစ်ခု အနီးမှာ သစ်ခက်တဲကလေးနဲ့၊ တဲရှေ့မှာ မီးဖိုနဲ့၊ တဲဝမှာ အလိပ်ငါးဆယ်ဝင် နေဗီကပ် စီးကရက်သံဘူးထဲမှာ စီးကရက် သုံးလေးလိပ်နဲ့။ သာမိုဓာတ်ဘူးတစ်ခု တဲမှာ ချိတ်လို့။ တဲထဲမှာ ရွက်ဖျင်ကင့်(ပ်)ကော့(တ်) ခပ်စုတ်စုတ်တစ်ခုနဲ့ တွေ့ရလေတော့ မျက်နှာဖြူဆိုတဲ့လူ စခန်းချတဲ့ နေရာကိုးလို့ ကျုပ် အကဲခတ်မိတယ်။ တဲထဲမှာ ခဏနားပြီး တောထဲ လျှောက်ရှာကြလို့ တစ်နာရီလောက် အကြာမှာ ဆင်သေကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်ဗျ။ ဆင်သေပြီး သုံးလေးရက်ကြာလို့ ပုပ်ရောင်နေတာကို ခင်ဗျား မြင်ဖူးရဲ့လား။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'တကယ် ကြောက်လန့်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျို့။ နဂိုကမှ ကြီးရတဲ့အထဲ၊ ဖူးဖူးရောင်ပြီး လေးဖက်ကားနေလိုက်တော့ ရွံစရာ၊ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ လွန်ရောဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့က နှာခေါင်းတွေပိတ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရာမှာ အစွယ်နှစ်ဖက်ကို ပုဆိန်နဲ့ ပေါက်ထွင်းယူသွားတာ တွေ့ရတာကိုးဗျ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒီအစွယ်ကလေးလိုချင်လို့ ဒီလောက် အကောင်ကြီးတစ်ကောင် သတ်ရတာဟာ နှမြောစရာပဲဗျို့'

တော်။ ။ 'ကိုယ်တိုင် မလုပ်သေးခင်တော့ သူတစ်ပါး လုပ်ထားတာ နှမြောတာပေါ့ဗျာ'

သော်။ ။ 'ဒါတော့ မှန်ပါတယ်၊ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တစ်ကောင်ပစ်ပြီး ပိဿာချိန် ၂၀ နီးပါးစီရှိတဲ့ အစွယ်ကြီး တွေ့ရတယ်'

တော်။ ။ 'မလှိုင်းစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ပိဿာချိန် ၂၀ ဆိုတာ အင်မတန် ရခဲတာမျိုးပဲ'

သော်။ ။ 'အစစ်ပါ ကိုဘချော၊ အဲဒီအပိုင်းက ဆင်တွေဟာ သိပ်ကြီးတယ်။ ဒါထက် ကျုပ်စကား ဆုံးအောင် ပြောပါရစေဦး။ ကျုပ်မှာ ဆင်တစ်ကောင် နောက်ထပ်ရလို့ လိုင်စင်အတိုင်း နှစ်ကောင်ပြည့်သော်လည်း ဆင်ခြေရာကြီးတွေ အင်မတန်ကြီးတာ တွေ့ပြီး ဇလာဘ ထွက်လာတာကိုးဗျ။ နောက်ပြီးတော့ ဘယ်အဖြစ်ရောက်ရောက် နောက်ထပ်ပြီး တစ်ကောင်ပစ်ဦးမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆင်ကြီးကြီးတစ်ကောင် ရှာပြန်တာကိုး။ အဲဒီလို ရှာတုန်းမှာ ဆင်သေကြီးတစ်ကောင် တွေ့ပြန်ပါရောဗျာ။ ဆင်သေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီထက် မကျော်သေးဘူးလို့ ကျုပ် သိနိုင်တယ်။ ဒီတော့ကာ ကျုပ်တို့ မျက်နှာဖြူဟာ မနေ့က ဒီနေရာ ရောက်သွားတယ်လို့ ကျုပ်တို့ သိရတယ်။

'အဲဒီညက တောထဲက တစ်နေရာမှာ စခန်းချပြီး အိပ်ကြတော့ ဆင်ပစ်ချင်လို့ လာတဲ့ဟာ ကျားတွေနဲ့ တွေ့လို့ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ

ဗျာ၊ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းကို မအိပ်ရဘူး။ ထင်းတွေ ခုတ်၊ မီးတွေဖို၊ တစ်ညလုံး တစ်လှည့်စီ စောင့်နေရတယ်။ ကျားတစ်ကောင်က မီးပုံပတ်ပြီး ချောင်းနေလိုက်တာ တစ်ညလုံး အလစ်ကို မခံဝံ့ဘူး၊ လစ်လိုက်ရင် ဝင်ဆွဲတော့မယ့် အတိုင်းပဲ။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ်တို့လူစု ထွက်လာခဲ့ကြပြီး၊ တောင်စွယ်ကလေးတစ်ခုပေါ် တက်ပြီး ရှေ့မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ စနေထောင့်ဆီက မိုးတိမ်တွေက မည်းလို့၊ မကြာမီအတွင်း လေကြီးမိုးကြီး ကျလာတော့မယ့် အတိုင်းပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီကနေ့အဖို့ အမဲလိုက်လို့ တော်ပါ့မလားလို့ စဉ်းစားနေတုန်း စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်သွားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကောလိပ်ကျောင်းမှာတုန်းက ခင်မင်တဲ့ ဂျင်မီဆောင်းဒါးကို ဖြုန်းဆို သွားပြီး သတိရတယ်' ဟု ပြောပြီးနောက်၊ ကိုစိန်သော်သည် ဘီယာတစ်ဖန်ခွက်ကို ကုန်အောင် သောက်၍ ပုလင်းမှ ဖြည့်ခွက် ငှဲ့ထည့်ပြန်လေ၏။

တော်။ ။ (ရုတ်တရက် တည့်မတ်စွာ ထိုင်လျက်) 'ဘာ့ကြောင့် တောထဲမှာ သူ့ကို သတိရတာလဲဗျ'

သော်။ ။ 'ဘာ့ကြောင့်လဲတော့ ကျုပ် မပြောနိုင်ဘူးဗျာ၊ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ။ ယူနီဘာစီတီ ဘောလုံးအသင်းမှာ ဆောင်းဒါးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်သူ ကက်ပတိန် ဖြစ်ထိုက်သလဲလို့ ရွေးချယ်တဲ့နှစ်ကို ခင်ဗျား သတိရတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်က တောင်စွယ်ကလေးပေါ် ရပ်ပြီး စနေထောင့်ဘက်ဆီ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာမှာ ဆောင်းဒါးရဲ့မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်လာပြီး၊ ကောလိပ်ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက သူနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ခင်မင်တာတွေ၊ ဘောလုံးသင်း ကက်ပတိန်ဖြစ်ဖို့ ပြိုင်လုကြသော်လည်း သူငယ်ချင်းချင်း မိပ်မပျက်ဖို့၊ သူနဲ့ကျုပ်နဲ့ ပြောကြတာတွေ မျက်စိထဲမှာ ကွက်ခနဲ ပေါ်လာတယ်ဗျာ။ ဆောင်းဒါးက ကျုပ်အခန်း ပေါက်လာပြီး "ဟေ့... စိန်သော်၊ ဗိုလ်လုတာက လုတာ တခြား၊ သူငယ်ချင်း ချစ်တာက တခြား။ ဘောလုံးသင်းမှာ ကက်ပတိန်ဖြစ်ဖို့က မခက်ဘူး၊ တစ်သက်မှာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့က ခက်တယ်ကွ" လို့ ပြောဖူးတဲ့ စကားကို ကျုပ်နားထဲမှာ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတယ်ဗျာ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဒီတော့ကာ ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ တောကြီးတွေ၊ တောင်ကြီးတွေ၊ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး၊ ဟို ကောလိပ်ကျောင်းတုန်းက ဆောင်းဒါးနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အကုန်ပြန်ပေါ်လာတယ်ဗျ။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး ငိုင်တိုင်တိုင် ရှိနေတုန်းမှာ၊ တပည့်တစ်ယောက်က "သေနတ်သံ ကြားတယ် ဝန်ထောက်မင်း" လို့ ပြောလိုက်တော့မှ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပျောက်သွားပြီး၊ တောကြီးမျက်မည်းထဲ ဘွားခနဲ ပြန်ရောက်သွားသလို ဖြစ်သွားတယ်။

'ဒီတော့ ကျုပ်က ဘယ်ဆီက ကြားသလဲဟေ့လို့ ပြန်မေးလိုက်တော့၊ တပည့်က တောင်ကုန်းကလေးကို ကျော်ပြီး လက်ညှိုးညွှန်ရင်း "ဟောဟိုဆီက ထင်တယ် ဝန်ထောက်မင်း" လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က သူလက်ညှိုးညွှန်တဲ့ နေရာဆီကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ လင်းတ တစ်ကောင်ဟာ တိမ်တိုက်ထဲ ဝဲထွက်လာပြီး၊ အဲဒီနေရာမှာ စက်ဝိုင်းလို လှည့်ပျံနေတာကို ကျုပ် မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျုပ် မြင်သလိုပဲ တပည့်က မြင်လို့ နှစ်ယောက်သား အတူတကွ ကြည့်နေကြတုန်းမှာ ဒုတိယ လင်းတ တစ်ကောင် ပေါ်ထွက်လာပြီး ပထမလင်းတ ရစ်ပျံသလို ရစ်ထည့်ပြီး မြေဘက်ကို ထိုးချသွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

'ဒီတော့မှ တပည့်က "ဟိုနေရာမှာ အသေကောင်တစ်ခု ရှိတယ် ဝန်ထောက်မင်း" လို့ ပြောတယ်၊ သူပြောနေတုန်းမှာ လင်းတတွေ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ပေါ်ပေါ်လာပြီး မြေကြီးဘက်ကို ထိုးဆင်းသွားတာ မြင်ရတယ်'

တော်။ ။ 'ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြသလဲ'

သော်။ ။ 'ကျုပ်တို့က သွားကြည့်ဖို့ အကြံရပြီး၊ အဲဒီနေရာဆီ လျှောက်သွားကြလို့ ရောက်တဲ့အခါမှာ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲ တော်တော် ဘုန်လှုပ်သွားတယ်ဗျ။ ကျုပ် ထင်တာက ဆင်သေတစ်ကောင် တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ကျုပ်တို့ ရောက်သွားလို့ လင်းတတွေက ဖယ်ပေးပြီး၊ ခုနင်က

သူတို့ စုဝေးနေတဲ့ နေရာကို သွားကြည့်ကြတော့ လား လား ဗျာ၊ ဆင်သေ မဟုတ်ဘူးဗျို့'

တော်။ ။ 'နို့ ဘာလဲဗျာ'

သော်။ ။ 'ဘာလဲဆိုတော့ လူသေအလောင်းတစ်ခုရဲ့ အောက်ပိုင်းကြီးဗျ၊ ခါးတောင်းမြှောင်လောက်အောင် ကျိုက်ပြီး သူ့ပေါင်မှာ ထိုးကွင်းတွေ ပြည့်လို့။ ပထမတော့ ကျုပ်ထင်မိတာက လင်းတတွေဟာ အထက်ပိုင်းစားပြီး အောက်ပိုင်းသာ ကျန်တော့တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ သို့သော်လည်း အနားကပ်ပြီး သေသေချာချာကြည့်တော့ အသားတွေက တော်တော်ကြီး လတ်ဆတ်သေးတယ်ဗျ။ အထက်ပိုင်းကို လင်းတတွေ စားထားတယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး။ အသားကို စားရင် အရိုးတွေ ကျန်ရဦးမယ်၊ အခုတော့ ဘာအရိုးမှ မကျန်ဘဲ အထက်ပိုင်း လုံးလုံးပျောက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ရယ်၊ ကျုပ်တပည့်တွေရယ် သေသေချာချာ ကြည့်ကြတော့ အလောင်းတစ်ပိုင်းဟာ လင်းတတွေ စားလို့ ကုန်တာ မဟုတ်ဘဲ မူလကတည်းက တစ်ပိုင်းပြတ်ကြီး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတာကိုးဗျ။ လက္ခဏာမှာ လူတစ်ယောက်ကို နှစ်ပိုင်းဖြစ်အောင် ဆွဲဆုတ်ပြီး ဖြတ်ထားတာနဲ့ တူတယ်။

'ခါးပိုင်းဆီမှာ အူတွေ၊ အကြောတွေက တစ်မျှင်စီ တစ်မြွှာစီဖြစ်ပြီး၊ ဖရိုဖရဲနဲ့ ပြတ်သတ်နေတာကိုးဗျ။ လူတစ်ကောင်လုံးကို နှစ်ပိုင်းဖြစ်အောင် ဆွဲဖြတ်နိုင်တာဟာ ဘယ်လိုခွန်အားမျိုး လိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်တော့လေဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် အခုတောင် ကြက်သီးထမိသေးတယ်' ဟု ပြောလျက်၊ ကိုစိန်သော်သည် ရှုံ့မဲ့သောမျက်နှာ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဘီယာ တစ်ခွက် သုံးလေးကြိုက်မျှ သောက်ချလိုက်လေ၏။

သော်။ ။ 'ဒါနဲ့ ကျုပ်က ဒီအလောင်းရဲ့ သေခြင်းဆိုး သေရပုံ အကြောင်းကို စိတ်ထဲက တွေးတောနေတုန်းမှာ၊ ကျုပ်အနားက "အမလေးဗျ" ဆိုတဲ့ပြီး လန့်ထွက်ပြေးလို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်နေတာနဲ့၊ "ဟဲ့ ခွေးမသား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လာခဲ့စမ်း"လို့ ဒေါက်ပြီး ပြန်ခေါ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ မလာချင့် လာချင် ပြန်လာရင်း၊ "ဟိုမှာ ဝန်ထောက်မင်း၊ ဟိုမှာ" လို့ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတာကိုးဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်က သူ လက်ညှိုးထိုးတဲ့ သစ်ပင်ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လား ....လားဗျာ၊ ရောင်ဆံမြိတ်ကွင်းနဲ့ ငြိပြီး တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေတဲ့ အလောင်း တစ်ပိုင်းကို တွေ့ရတာကိုးဗျ။

'နံရိုးတွေက ပြတ်သတ်ပြီး အသားတွေ၊ အကြောတွေ အမျှင်အမျှင်နဲ့ တိုးလိုတွဲလဲ ကျလို့ဗျ။ ဖြစ်ပျက်ပုံကတော့ ဒီလိုလေ.....

'ခုနင်က ထိုးကွင်းနဲ့ မြင်ခဲ့ရတဲ့လူကို ဆင်က မိသွားပြီး၊ တစ်ပိုင်းကို ခြေနဲ့နင်းပြီး အထက်ပိုင်းကို အတင်းဆွဲဆုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တာ သစ်ကိုင်းမှာ ဆံပင်နဲ့ သွားချိတ်နေဟန် တူတယ်'

ဤနေရာတွင် ကိုစိန်သော်သည် ငုံ့ထားသော ဘီယာခွက်ကို ကုန်စင်အောင် တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်လေ၏။

တော်။ ။ 'ဒါထက် နေပါဦးဗျာ၊ ဂျင်မီဆောင်းဒါးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး'

သော်။ ။ 'ပြောပါမယ်လေ ရောက်လုပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေတဲ့ အလောင်းတစ်ပိုင်းကို ကြည့်နေရင်း၊ တပည့်တစ်ယောက်က "ဟိုဘက်နားမှာ လင်းတတွေ ဝဲနေတယ် ဝန်ထောက်မင်း" တဲ့၊ ပြောပြန်လေတော့ ကိုက်လေးငါးရာလောက်ဝေးတဲ့ လင်းတတွေရှိရာ သွားကြည့်ကြတာကိုးဗျ။ ဟိုရောက်တော့ အလောင်းတစ်ခု တွေ့ပြန်ရောဗျို့။ ရှက်ဖျင်ဖိနပ်နဲ့၊ စတော့ကင်နဲ့၊ ဘောင်းဘီတိုနဲ့၊ ရှပ်အင်္ကျီနဲ့။ အသားကလည်း ဖွေးလို့။ လင်းတတွေက မစားရဲသေးလို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်နေကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ရော၊ ကျုပ်တပည့်တွေရယ် အလောင်းနားကပ်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်တော့ အသားဖြူပုံနဲ့ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင် ကြည့်ရတာတော့ ဘိုကပြားနဲ့ တူတယ်ဗျ။ သူ့မျက်နှာမှာ နှာခေါင်းရော၊ နှုတ်ခမ်းရော၊ မေးစေ့ရော အားလုံး ပြတ်ထွက်သွားပြီး မျက်လုံးနဲ့ မျက်ခုံးပဲ ကျန်တော့တယ်။

'အဲဒီ မျက်လုံး မျက်ခုံးကို ကျုပ် မြင့်မြင်ချင်း ဒီမျက်နှာကို မြင်ဖူး သလိုလို ရှိပါတယ်လို့ အောက်မေ့မိတယ်။ ကိုင်စမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း နွေးနွေးလေး ရှိတယ်ဗျ၊ သေပြီးတာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က လက်မောင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှာ အင်္ဂလိပ် ရုပ်နဲ့ ကျောက်ဆူးပုံကြီး သွားမြင်မိတာကိုးဗျ။ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား ကိုဘချော။

'ကျုပ်တို့ ကျောင်းရောက်တဲ့နှစ်က လက်မောင်းမှာ ဆေးနက်ထိုးတာ ခေတ်စားလိုက်ကြတာလေ။ ဟိုခေတ်က လက်မောင်းမှာ ဆေးနက်ရှိမှ သတ္တိကောင်းပြီး "ဟီးရိုး" ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ကြတယ် မဟုတ်လား'

တော်။ ။ 'သတိရပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လူစု သိပ်ထိုးကြတာပဲ။ ကျုပ်တောင်မှ မမက ပွက်လို့ ထိုးချင်လျက်သားနဲ့ မထိုးခဲ့ရဘူး။ ကျုပ် မှတ်မိပါတယ်'

သော်။ ။ 'အဲဒီတုန်းက ဆောင်းဒါးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဂေါ်ရာဆေးထိုး သမားကြီးဆီ သွားပြီး ဆေးထိုးကြတယ်။ ကျုပ်က ခြူးရုပ် ထိုးတယ်၊ ဆောင်းဒါးက ကျောက်ဆူးနဲ့ အင်္ဂလိပ်မရုပ် ထိုးတယ်။ မှတ်မိသေးလား' ဟု ပြောလျက် ကိုစိန်သော်သည် ရှပ်အင်္ကျီလက်သီးကို ဖြုတ်၍ အင်္ကျီလက်ကို ပင့်ပြလေ၏။

သော်။ ။ 'အဲဒီ ဆေးနက်ရုပ်ကို မြင်ကတည်းက ဂျင်မီဆောင်းဒါး ဆိုတာ ကျုပ် ပြောဝံ့တယ်။ ဒီပြင်လူတွေလည်း ဒီအရုပ်မျိုး ထိုးကြပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်မောင်းကိုတော့ ကျုပ်လက်မောင်းနဲ့ ခဏခဏ ယှဉ်ယှဉ်ပြီး ကြည့်ဖူးလို့ သူ့အရုပ်ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိတယ်ဗျ။ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာ ကွဲနေကြပေမဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်တည်း မြင်ရ စေတော့၊ ဆောင်းဒါးလက်မောင်းပဲလို့ ကျုပ် ပြောနိုင်တယ်။

'ဒါထက် လက်ယာဘက် လက်ကတော့ ဆင်နင်းမိတဲ့ လက္ခဏာနဲ့ တစ်ခါတည်း ကြေမွနေတယ်ဗျ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို ထင်ပါရဲ့၊ ဆင်ရိုင်းလိုက်လို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ လဲနေရာမှာ ဆင်ခြေထောက်ကြီးက သူ့မျက်နှာဆီ လှမ်းလာတာ မြင်လိုက်ရလေတော့ မျက်နှာကို သက်နဲ့ ရုတ်တရက် ကာလိုက်ရာမှ လက်မောင်းရော၊ မျက်နှာတစ်ပိုင်းရော နင်းချသွား ထင်ပါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်က တပည့်တွေနဲ့ သူ့အလောင်းကို ပွေ့ယူပြီး သစ်ပင်ရိပ်အောက် ရွှေ့ရာမှ သူ့ငယ်ထိပ်မှာ သေနတ်ကျည်ဆန် ထိထားတဲ့ အပေါက်ကြီး တွေ့ရတာကိုးဗျ။

'နေစမ်းပါဦးလေ၊ ဆုံးအောင် ပြောစမ်းပါဦးမယ်။ သေတာလည်း မကြာသေးဘူး၊ သေနတ်မှန်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာလည်း တွေ့တယ် ဆိုတော့ ဖြုန်းဆို ကျုပ် လန့်သွားပြီး သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်မိတယ်။ နို့ပေမဲ့ အနီးအနားမှာ လင်းတ တွေက လွဲလို့ ဘာကောင်မှ မရှိပါဘူးဗျာ။

'ခုနင်တုန်းက စနေထောင့်မှာ မိုးတိမ်တွေ တက်လာတယ်လို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီအချိန်မှာ တိမ်တိုက်တွေ ခေါင်းပေါ်ရောက်လာပြီး တမိုးလုံး မည်းလို့။ လေရော မိုးရော သွန်းချလာပါရောဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ လူစုမှာ နီးရာသစ်ပင်ရင်း ကပ်ပြီး ဝပ်နေကြရတယ်။ သို့သော်လည်း သိပ်မကြာလှပါဘူး၊ မိနစ် ၂၀ လောက် ရွာပြီး မိုးတိတ်သွားလေတော့ တပည့်တွေ ခေါ်ပြီး ဂျင်မီဆောင်းဒါးရဲ့ အလောင်းကို ကျင်းခပ်တိမ်တိမ်ပဲ တူးပြီး မြှုပ်ခဲ့ကြရတယ်။ ကျုပ် တစ်ခုစဉ်းစားမိတာက ဘာလဲဆိုတော့ ဆောင်းဒါးဟာ တောဆင်တွေ ခိုးပစ်ပြီး ဆင်စွယ်တွေ ယူနေတယ်ဆိုရင် သူနဲ့အတူ လူ သုံးယောက်တော့ ပါမှာပဲလို့ စဉ်းစားမိတာနဲ့၊ သူ့တပည့်များ ရှိသေးရင် အနီးအနားမှာ တွေ့အောင်ရှာပြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သေချာသထက် သေချာအောင် မေးမြန်းစုံစမ်းချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ အလောင်းကို မြှုပ်ပြီး အနီးအပါးမှာ ရှာကြတော့ သူ့အလောင်းနဲ့ အတောင် ၂၀ လောက်မှာ နှစ်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက် တွေ့ရတယ်။ နှစ်ဖက်လုံးမှာ ကျည်ဆန်ထိုးပြီး မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီ အနီးအပါးမှာပဲ ကျည်ဆန်ခွံတစ်ခု တွေ့ရတယ်၊ ကောက်ကြည့်လိုက်တော့ ဒသမ ၂၅၆ တဲ့။

'ဒီအခွံက ကျည်ဆန်နဲ့ ဆောင်းဒါးငယ်ထိပ်က အပေါက်နဲ့ဆိုရင်

www.burmeseclassic.com

အရွယ်ချင်း လိုက်နေတာပဲဗျ။ ဒီတော့ကာ ဆောင်းဒါးကို ပစ်တဲ့လူဟာ တော်တော်နီးနီး ကပ်ပြီး ပစ်သွားတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။

'ငယ်ထိပ်မှန်ထားပုံ ကြည့်တော့လည်း၊ ဆောင်းဒါး လဲနေတုန်းကို ပစ်လိုက်ဟန် တူတယ်။ ယုတ်မာလိုက်တဲ့ အကောင့်ဗျာ။ နောက်ပြီး တစ်ခါ အနီးအပါးမှာ ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာပြန်တော့ စခန်းချထားတဲ့ နေရာနှစ်ခု တွေ့တယ်ဗျာ။ ဖိုထားတဲ့ မီးဖိုမှာ မီးကျီးခဲလည်း မကျန်ဘူး၊ လူလည်း မတွေ့တော့ဘူး။ ဒီတော့ကာ ဆောင်းဒါး စုထားခဲ့တဲ့ ဆင်စွယ်တွေကို ယုတ်မာတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်က ပစ်သတ်ပြီး ခိုးသွားဟန် တူပါရဲ့'

ကိုစိန်သော်သည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဘီယာကို ငှဲ့ထည့်ရင်း စီးကရက် တဖွာဖွာနှင့် သောက်နေလေ၏။

တော်။ ။ 'ဒီလောက်နဲ့တော့ ဟိုအလောင်းဟာ ဂျင်မီဆောင်းဒါး ရယ်လို့ သိပ်ပြီး မကျေနပ်သေးဘူးဗျာ။ လက်မောင်းက ဆေးနက်ဆိုတာ ဂေါ်ရာတိုင်းလိုလို ထိုးတတ်ကြတာမျိုးပဲဗျ'

သော်။ ။ 'နို့ပေမဲ့ သူ့ကို ကျုပ်က လုံးလုံး သတိမရဘဲ၊ ကမူစွန်း ထိပ်မှာ ရပ်နေတုန်းက သူ့မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်လာတာ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲဗျ။ ကျုပ်တော့ ဘာပြောပြောလေ၊ ဆောင်းဒါးမှ ဆောင်းဒါးပါပဲ'

တော်။ ။ 'မဆိုင်တာဗျာ၊ ဒီလို တောက်တီးတောက်တဲ့မျိုးတွေ' ဟု ပြော၍ စကားမဆုံးမီ၊ ကျွန်တော်၏နောက်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ ခပ်စောစောက ကျွန်တော်တို့ မြင်ရသော ဘိုကပြားသည် ကျွန်တော်တို့ နောက်တွင် ရောက်နေ၍ ကိုစိန်သော်အား စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့က မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြင့် 'ကျွန်တော်တို့ စကားပြောတာ ခင်ဗျား ချောင်းနားထောင်နေသလား' ဟု မေးလိုက်၏။

ကပြား။ ။ 'စိတ်မရှိပါနဲ့ မိတ်ဆွေတို့၊ ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာတွေကို

www.burmeseclassic.com

မြင်ဖူးသလိုလို ရှိလို့ စောစောကတည်းက ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ၊ အခုမှ ဖော်ရလို့ မိတ်ဆက်ဖို့ လာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မြစ်ကြီးနားနယ် ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက အားလပ်ခွင့်ယူပြီး ကသာ နယ်မှာ ဆင်ပစ်ရအောင် လာတော့ ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာတွေကို မြင်ဖူးတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားရပါတယ်။ ဟောဟိုက မိတ်ဆွေကိုတော့ အဝေး မှန်ပြောင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်လို့ သေသေချာချာ မြင်ဖူးလို့ ကျွန်တော် ပြောနိုင်ပါ တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း ကျွန်တော် ရိပ်မိလို့ မရှင်းလင်းတာ ရှင်းပေးချင်လို့ မိတ်ဆက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသူအား ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေး၍ ဘွိုင်ကုလားအား ဘီယာပုလင်းများ ထပ်မံ မှာယူကြလေ၏။

တော်။ ။ ‘ခင်ဗျား မှတ်မိတာ တော်ပါပေ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကဖြင့် လုံးလုံးဖော်လို့ မရဘူးဗျို့’

ပြား။ ။ ‘ဆင်ပစ်ဖို့ လိုင်စင်လျှောက်တော့ ခင်ဗျားရုံးကို ကျွန် တော် လာယူရတာပဲ’

တော်။ ။ ‘သြော် သစ်တောဝန် မရှိခိုက်၊ ခေတ္တ ကျုပ် ရုံးတက် ထိုင်ရတုန်းက မှတ်တယ်။ သြော် သတိရပြီဗျို့’

သော်။ ။ ‘ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို မမြင်ဖူးပေါင်ဗျာ’

ပြား။ ။ ‘ခင်ဗျားကတော့ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဖူး ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကသာ ခင်ဗျားကို မြင်တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက် တုန်းက ကသာနယ်ထဲမှာ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း အလောင်းတစ်ခု အနားမှာ ခင်ဗျား ရပ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက အလောင်းကို ဒူးထောက် ကြည့်နေရာမှ မတ်တတ်ထတဲ့ပြီး ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်တော့၊ ကျွန်တော်က မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်ခိုက်မို့ ခင်ဗျား မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်ပြီး မမေ့နိုင်အောင် စွဲနေပါတယ်’

သော်။ ။ ‘အလို ဘုရားရေ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျား မြင်သပေါ့လေ’

ပြား။ ။ ‘မြင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး မိုးတွေ လေတွေ ကျလာ သေး မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းကတည်းက ခင်ဗျားကို မိတ်ဖွဲ့မလိုဘဲ၊ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားက အဲဒီနယ်မှာ အရာရှိ၊ ကျုပ် လုပ်ထားတဲ့ အလုပ်က ဥပဒေနဲ့ နည်းနည်း ငြိစွန်းနေတော့ အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ကျုပ် ရှောင်နေလိုက်ရတယ်’

သော်။ ။ (မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနှင့် ထိုလူကို ကြည့် လျက်) ‘နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူလဲ’

ပြား။ ။ ‘ဂျွန်ဘာတင်ပါတဲ့၊ သေတဲ့လူကို ခင်ဗျား သိသလား’

သော်။ ။ ‘သိဆို ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပဲဗျ’

ပြား။ ။ ‘ကျုပ်ကလည်း ထင်မိပါရဲ့၊ ကိုင်းလေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြောမိတဲ့ လက်စနဲ့ ရှင်းလင်းပြီး ပြောပါတော့မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က အခွင့် နှစ်လခံပြီး မိဘများရှိတဲ့ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်) ကို မသွားသေးဘဲ ဆင်ပစ် ဝါသနာပါလေတော့ လိုင်စင်ယူပြီး ကသာနယ်ဘက်မှာ ဆင်ပစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်နဲ့အတူ ကချင်တပည့်လေး တစ်ယောက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ရွှေလီဘက်ဆီ တက်ပြီး ဆင်ပစ်တော့ လိုင်စင်ရတာက နှစ်ကောင်ထဲ ရတယ်။ ငါးရက်မှ မကြာသေးဘူး၊ နှစ်ကောင်စလုံး ပစ်ပြီး ဖြစ်နေရောဗျ။ လွယ်လွယ်နဲ့ ရလေ တော့ လောဘထွက်ပြီး ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ကောင်လောက်တော့ နောက် ထပ် ပစ်ဦးမယ်လို့ အကြံအစည်နဲ့ စုံစမ်းကြည့်ရာမှာ၊ အင်မတန်ကြီးတဲ့ “ထီးကိုး”ကြီး တစ်ကောင် ရှိလေရဲ့လို့ သတင်းရတာနဲ့ ကျုပ် လိုက်ပြီး ချောင်းတာကိုးဗျ’

‘ကချင်ကလေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်မနက်မှာ တောထဲ လိုက်ကြည့်ကြ တော့ အင်မတန်ကြီးတဲ့ ဆင်ခြေရာကွက်ကြီးတွေကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တွေ့ထားတာကိုးဗျ။ လေကလေးက တဖြူးဖြူးတော့ တိုက်နေတယ်၊ တိုက် ပေမဲ့ ဆင်ခြေရာကြီး လျှောက်သွားတဲ့ဘက်က တိုက်လာတဲ့လေ ဖြစ်လေ တော့ ဆင်က လေတင်က၊ ကျုပ်တို့က လေအောက်က ဆိုတာ သိရတယ်။ ဒါနဲ့ ကချင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ နာရီတစ်ဝက်လောက် ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားကြရာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မှာ ဆင်နှာမောင်း ရိုက်တဲ့ အသံကို ကြားရတယ်။ ဒီတော့မှ ကျုပ်တို့ ခပ်သုတ်သုတ် မသွားဘဲ သတိနဲ့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်လာကြတော့ ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခု အကျော်လိုက်မှာ အင်မတန်ကြီးတဲ့ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ဟိုရှေ့က ကိုက်တစ်ရာလောက်က တောင်စောင်းမှာ လျှောက်သွားတာကို မြင်ရတာကိုးဗျ။ ကျုပ်ဘက်ကို ဖင်လှည့်နေတော့ အစွယ်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး။ ခေါင်းကြီး တစ်ချက် ငဲ့လိုက်တဲ့ အခါကျတော့မှ ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ မြင်ရတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့က နံဘေးက ကွင်းပြီး သူ့ရှေ့ရောက်အောင် ခပ်သုတ်သုတ် ပန်းတက်ကြပြန်ရောဗျာ။

'တောင်စောင်းရောက်လို့ အောက်မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ဆင်ကြီးက ကျုပ်တို့အောက်မှာ ကိုက် ၈၀ လောက် ရောက်နေတယ်။ သူ့နေပုံ ကြည့်ရတာ အနံ့တစ်ခုခု ရလို့ ငြိမ်ပြီး ချောင်းနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ နှာမောင်းကြီးလည်း အပေါ်မြှောက်ပြီး အနံ့ခံနေတယ်။ ကျွန်တော်က ဆင်ပစ်တဲ့အခါမှာ ဒသမ. ၂၅၆ ကျည်ဆန်နဲ့ ခေါင်းကို ချိန်ပြီး ပစ်လေ့ရှိတယ်။ ပစ်ပြန်ရင်လည်း သေကွင်းကို အချက် မရမချင်း မပစ်ချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ သေနတ်ကို ကျောက်တုံးတစ်တုံးမှာ တည်ပြီး ချက်ကောင်းကို စောင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ကောင်းကို မရဘူးဗျ။ မောင်းဖြုတ်မယ် လုပ်လိုက်ရင်း သူက လှုပ်လိုက်ရင်းနဲ့ ကြိုက်တဲ့ အနေအထားကို မရဘူး။ ဆင်ကလည်း တစ်ခုခု အနံ့ရလို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။

'ဒီလို ဖြစ်နေတုန်းမှာ ဆင်ဆီက တိုက်လာတဲ့ လေကလေးမှာ ကျုပ်မျက်နှာ ဝင်တိုးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်ကြီးက တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်လာပါရောဗျာ။ ပြောရဦးမယ် ဗျာ။

'ကြောင် ချောင်းတာတို့၊ ကျား ချောင်းတာတို့ ခင်ဗျားတို့ မြင်ဖူးပါလိမ့်မယ်။ ဆင် ချောင်းတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ ယုံနိုင်စရာ မရှိဘူး၊ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဗျို့။ သူ့နှာမောင်းမှာ ဘာအနံ့ရတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့ တောင်ကမ်းပါးယံက လျောဆင်းသွားပြီး

စာကလေးကို ကြောင်ချောင်းသလို ရို့ရို့ကလေး လှမ်းသွားတာကိုးဗျ။ အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ကျွန်တော်တော့ ကြောက်လာတယ်ဗျာ၊ သိပ်ကြောက်လာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နောက်ကို မလိုက်ဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားလို့ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ် တက်လိုက်မိတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်ကြီးက ကုန်းအော်တဲ့ပြီး သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေ ဂျိုးဂျိုးဂျွမ်းဂျွမ်း မြည်အောင် အတင်းထိုးဆင်း လိုက်ပါလေရောဗျာ။ ဆင်ကြီးဟာ ခြံထဲက လွန်ပြီး မြက်တွေနဲ့ စိမ်းနေတဲ့ မြေပြန့်ကြီးနား ရောက်သွားတာကိုးဗျ။

'အဲဒီ မြေပြန့်အလယ်မှာ လူနှစ်ယောက် ရပ်နေကြလေရဲ့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ၅ ကိုက်လောက် ကွာလိမ့်မယ်။ သေနတ်တော့ ကိုယ်စီ ကိုင်လို့ပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကြည့်နေတုန်းမှာ ရှေ့လူက ရပ်တဲ့ပြီး နောက်က လူကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး သေနတ်ချင်း လဲကြတယ်။ ဒီအခါမှာ ဆင်ကြီးက သူတို့နဲ့ ကပ်သွားပြီဗျ။ ဟိုတုန်းကတော့ ရို့ရို့ကလေး သွားနေတာ၊ အခုတော့ တရကြမ်း အတင်း ပြေးဝင်သွားလေတော့ မြန်လိုက်ပုံ မပြောပါနဲ့တော့။ ဒီတော့ ရှေ့ကလူက တော်ပါပေတယ်ဗျာ။ သေနတ်ကို ကိုင်ပြီး ကျောက်ဆောင်လိုပဲ ငြိမ်ငြိမ် ရပ်တဲ့ပြီး ဆင်ကြီးဆီကို သေနတ်နှစ်ချက်လုံး ဆွဲလိုက်တာကိုး။

'ဒါပေမဲ့ ဆင်ကြီးက ဖြိုတောင် မဖြိုဘူးဗျာ၊ တိုးမြဲတိုင်း တိုးဝင်ပြေးတာပဲ။ ဒီအခါမှာ ဟိုလူက နောက်လူဆီ လှည့်ပြီး သေနတ်တောင်းရှာတယ်။ တောင်းပေမဲ့ နောက်လူက မရှိတော့ဘူးဗျ၊ ထွက်ပြေးနှင့်ပြီ။ ပြေးတဲ့လူကို ကျုပ်တော့ အပြစ်မတင်လိုပါဘူး၊ သေဘေးကြီးကလည်း ကပ်နေပြီကိုးဗျ။ ဒီအခါမှာ ကျုပ်က သတိရပြီး သေနတ် ကောက်တဲ့ပြီး ဆင်ကြီးကို ချိန်လိုက်တာကိုးဗျ။ အဲဒီလို ချိန်နေတဲ့ တစ်ခဏ အတောအတွင်းမှာလည်း ဟိုလူ လုပ်ပုံကို မြင်ရသေးတယ်။ တော်လိုက်တဲ့ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းဗျာ၊ လုံးလုံး မပြေးဘူးဗျို့။ သူ့ဦးထုပ် ချွတ်တဲ့ပြီး ဆင်ကြီးကို လှမ်းပေါက်လိုက်သေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့မှ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ပစ်ပြီး ဆင်ကြီးရဲ့ ရှေ့လက်

www.burmeseclassic.com

နှစ်ဖက်အကြားကို ဒိုင်ပင် ထိုးသွင်းလိုက်တာကိုး။ အဲဒီအခိုက်နဲ့ ကျွန်တော်က သေနတ်မောင်း ဖြုတ်လိုက်တဲ့ အခိုက်နဲ့ တစ်ချိန်တည်း ကျနေတာကိုးဗျ။

'ကျွန်တော့် ကျည်ဆန်ဟာ ဆင်မထိဘဲနဲ့ သူ့ကို ထိသွားလေသလား မပြောတတ်ပါဘူး။ လူကတော့ လိမ့်ကျန်ရစ်ပြီး၊ ဆင်ကြီးကတော့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်ပြေးတဲ့လူ နောက်ကို တည့်တည့်ကြီး တန်းလိုက်ပြီး၊ ပျောက်ကွယ် သွားပါရောဗျာ။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် ကျောက်တုံးပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး၊ ဟိုလူ့ဆီ ပြေးသွားတာကိုးဗျ။ မြေကြီးပေါ်မှာ ဘေးစောင်းကလေး လဲလို့၊ မျက်နှာကို ညာဘက်လက်မောင်းနဲ့ အုပ်လို့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ လက်ကလေးကို အသာဖယ်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဖြစ်ပုံ ကျုပ် မြင်ရတာ ခုတောင် ကြက်သီး ထ သေးတယ်ဗျာ'

ဘာတင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ တည်ခင်းထားသော ဘီယာကို ယူ၍ ငွတ် ငွတ် မြည်အောင် သောက်ချလေ၏။

ပြား။ ။ 'မျက်နှာကတော့ ခင်ဗျား မြင်တဲ့ အတိုင်းပေါ့လေ၊ တစ်ခြမ်းလုံးလုံး မရှိတော့ဘူး။ မျက်လုံးကလေးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ကြည့်ရှာသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကပြားအချင်းချင်း ဖြစ်နေတာ တွေ့လို့ ကရုဏာသက်ပြီး၊ သူ့စိတ်ထဲ ဝင်ကြည့်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်သာ သူ့လို မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး မရှိတဲ့ အဖြစ်မျိုးရောက်ရင် လူ့ပြည်မှာ မနေချင်တော့ဘူး၊ သူလည်းပဲ ဒီလိုပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် ရေ သွားရှာချေဦးမယ်လို့ သူ့ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့၊ သူ့ခေါင်းရင်း ရောက်တော့ သူ့ခေါင်းကို ကျွန်တော် သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တာပဲ'

ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိန်သော်တို့က "အို" ဟူ၍ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆိုလိုက်မိကြ၏။

ပြား။ ။ 'ဒီနောက်မှ ကျွန်တော်က ကချင်လေး လိုက်ရှာပြီး တွေ့တွေ့ချင်း၊ ဟိုလူ သွားကြည့်မယ်လုပ်တော့၊ ခင်ဗျား ရောက်နေတာကို ကျုပ် မြင်ရတယ်။ ကျုပ်က မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ခုနင်က ပြောတဲ့

အတိုင်း ခင်ဗျားမျက်နှာ ကွက်ကွက်ကလေးမြင်ပြီး ခုထက်ထိ ကျုပ် မမေ့နိုင်ဘူး'

သော်။ ။ 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ကျုပ်ဆီ လာသလဲဗျာ'

ပြား။ ။ 'အမှန်ပြောရမှာဖြင့် ဆင်ပစ်ရတာ ကိစ္စမရှိဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို မလွဲသာလို့ ကရုဏာနဲ့ ပစ်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဘူးဗျာ၊ ဘယ်သူ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒိုပြင်တစ်ကြောင်းကလည်း ဆင်ခိုးပစ်ဖို့ လာတဲ့လူဟာ အရာရှိနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးဗျ'

သော်။ ။ (ပြုံးရယ်လျက်) 'မထူးပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကျုပ်လည်း ခိုးပစ်ဖို့ ကြံနေတဲ့ လူပါပဲ'

ပြား။ ။ 'သြော် ဒါထက် ဆင်သေကြီးကိုတော့ နောက် နှစ်ရက်လောက်မှာ ကျုပ် တွေ့တယ်ဗျို့။ အစွယ်တစ်ချောင်းတင် ၃၅ ပိဿာတောင် ရှိတယ်'

သော်။ ။ 'ဒီလိုဆိုရင် ဆောင်းဒါးပစ်တဲ့ ဆင်ဗျ၊ သူ့မှာ သားချင်း ရှိရင် ခင်ဗျားက ထက်ဝက် ပေးလိုက်တယ်'

ပြား။ ။ 'ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ၊ တွေ့တဲ့နေ့ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ'

[သွေးသောက်၊ အမှတ် (၂၃)၊ အောက်တိုဘာလ ၁၉၄၇]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကာလယန္တရား

အခန်း ၁

စကားချီး

ကာလခရီးသည်(အတိတ် သို့မဟုတ် အနာဂတ် ကာလများသို့ ယန္တရားစက်ဖြင့် ခရီးသွားသောသူ) သည် သူ၏ နက်နဲသော ပညာကို ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား ရှင်းလင်းပြောပြလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ညစာစားပြီးသည်နောက် သူ၏ အထူးတလည် လုပ်ထားသော ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် စည်းစိမ်ဖြင့် ထိုင်လျက် နားထောင်ကြ၏။

'ကျောင်းမှာ ကျုပ်တို့ သင်ခဲ့ရတဲ့ ဂျီသြမေတြီဟာ အခြေခံ ကတည်းက လွဲနေတာဗျ။ ဒု၊ ဖြက် လုံးဝမရှိတဲ့ မျဉ်းကြောင်းဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆွဲလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျားတို့ သိကြမှာပါ'

'မှန်တယ် ထားပါတော့ဗျာ'

'နို့ပြီးတော့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုဟာ အလျားရယ်၊ အနံရယ်၊ ဒုရယ်၊ ဒီသုံးခုထဲနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာကော နားလည်ကြရဲ့လား'

'နားမလည်ဘူးဗျာ'

'ဒီသုံးခုအပြင် ကာလဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တစ်ခု ရှိရဦးမယ်။ ကာလဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက် မရှိဘဲလျက် ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တည်နေနိုင်ပါမလဲဗျ။ နက်နဲတယ်နော်၊ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားနိုင်မှ သဘောပေါက်မယ်။ ကာလအပိုင်းအခြားနဲ့ တည်မနေရင် ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုဟာ မထင်ရှားနိုင်ဘူးဗျ၊ ဒီအချက်ကို လူတွေ သဘောမပေါက်ကြဘူး။ သူတို့က ဒု၊ ဖြက်၊ ဖောက်၊ ဒီသုံးခုပဲ ရှိတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ အမှန်မှာတော့ စည်းကမ်းချက် လေးခုနဲ့ ပြည့်စုံမှ ပစ္စည်းတစ်ခု ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်နိုင်တယ်ဗျ။

ဝတ္ထုပစ္စည်းနဲ့ ဒီဝတ္ထုပစ္စည်းကို ကြည့်တဲ့လူနဲ့ဟာ ပမာဏတစ်ခုတည်း အစဉ်လိုက် ဖြစ်ပျက်နေကြလေတော့၊ ကာလဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်ပါမှ ဝတ္ထုပစ္စည်း တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေနိုင်တယ် ဆိုတာကို လူများက သဘောမပေါက်ကြဘူး'

'ရေးရေးကလေးတော့ နားလည်သလိုလိုပဲ ခင်ဗျာ'

'အဲဒါကို စတုတ္ထ ပမာဏလို့ ခေါ်တယ်။ တချို့က စတုတ္ထ ပမာဏဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပေါက်နေတယ်။ အလျားနဲ့ အနံသာရှိတဲ့ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်မှာ အလျား၊ အနံ၊ ဒု သုံးခုလုံးရှိတဲ့ စာအုပ်ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခု ရေးဆွဲလို့ ပြနိုင်သလိုပဲ၊ ထိုသုံးခုလုံး ပြည့်စုံတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်း တစ်ခုပေါ်မှာ စတုတ္ထပမာဏ တစ်ခုတည်း ပေးလို့ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့ ပြောကြတယ်။ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ စတုတ္ထပမာဏဆိုတာ ဒါကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကာလကို ဆိုလိုတယ်။ တည်တံ့နေသော အချိန်ကာလ ရှိမှသာ ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်မယ်'

'မရှင်းတရှင်းပဲ ခင်ဗျာ'

'ဒီမှာကြည့်၊ လူတစ်ယောက်ကို ၅ နှစ်သား အရွယ်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်။ ဒီနောက် ၁၀ နှစ်သားမှာ တစ်ကြိမ်၊ ၁၅ နှစ်သားမှာ တစ်ကြိမ်ရိုက်။ ဒီဓာတ်ပုံ သုံးမျိုးလုံးဟာ တစ်ဦးတည်းသော လူ၏ ပမာဏသုံးခုလို့ ဆိုရတယ် မဟုတ်လား'

'ဒီလိုတော့ ဆိုနိုင်ပါရဲ့'

'လောကဓာတ်နည်း အရတော့ ၅ မိနစ်၊ ၁၀ မိနစ်ဆိုတဲ့ ကာလအပိုင်းအခြားရယ်၊ ၅ ပေ၊ ၁၀ ပေဆိုတဲ့ အကွာအခြားရယ်၊ သဘောအားဖြင့် အတူတူပဲဗျ'

'ဒါဖြင့် တစ်ပိဿာ၊ နှစ်ပိဿာဆိုတဲ့ အလေးချိန်လည်း အတူတူပဲလား'

'ဟာ ဒါက တခြားပဲ၊ အလေးချိန်ဆိုတာ ပညတ်ပဲ'

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ကာလနဲ့ အကွာအဝေး အတိုင်းအထွာကတော့ ပညတ်မဟုတ်ဘူးလား'

'ပညတ်ပေမဲ့ အလေးချိန်နဲ့ နှိုင်းစာတော့ ပရမတ်တောင် ဖြစ်နေတယ်။ သို့သော် ဒါကို အသာထားလို့ ဟောဒီ ပြဒါးတိုင်ကို ကြည့်စမ်း။ မနက်ခင်းအချိန်မှာ ပြဒါးဟာ ဟောဒီမှာ၊ နေ့ခင်းကျတော့ ဟောဒီအထက် တက်လာတယ်။ ညနေကျတော့ ဟောဒီကို ပြန်ကျတယ်။ တက်ချည် ဆင်းချည်နဲ့ မျဉ်းကြောင်းတစ်ခုလုပ်ပြီး မှတ်ထားတယ် ဆိုပါတော့။ ဒီဟာ တကယ်ရှိတဲ့ မျဉ်းကြောင်းလား၊ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် သူ့အချိန်နဲ့သူ ပြဒါး ရောက်တဲ့ နေရာကို ဖော်ပြတဲ့အတွက် ကာလမျဉ်းကြောင်းလို့ ခေါ်ရမယ်'

'ရေးရေးကလေးတော့ နားလည်ပြီ ခင်ဗျာ'

'ဒီဟာကို အသာထားပြီး ကျုပ်တို့လူများဟာ အလျားလိုက်၊ အနံလိုက် ရွှေ့ပြောင်းနိုင်တယ်။ ရှေ့တိုးနောက်ငင် သွားနိုင်တယ်။ အထက်ကို "လေယာဉ်ပျံမှ တစ်ပါး" လေး ငါး ခြောက်ပေလောက်သာ ခဏကလေး ခုန်တက်နိုင်တယ်ဆိုတာ သဘောကျရဲ့လား'

'သဘောကျပါတယ်၊ သို့သော် ထို့အတူ ပစ္စုပ္ပန်မှနေပြီး အတိတ်ကို ပြန်သွားနိုင်သလား'

'သွားနိုင်တယ်၊ ယန္တရားစက်နဲ့ သွားနိုင်တယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ကနေပြီး အနာဂတ်သို့တော့ အလိုအလျောက် သွားနေကြလျက်ပဲ။ သို့သော် ဒီထက် မြန်မြန်ရောက်အောင် ဖြစ်စေ၊ အတိတ်သို့ ပြန်၍ဖြစ်စေ ယန္တရားစက်နဲ့ သွားနိုင်တယ်။ အရှေ့တိုင်းသားများက ရှေ့ကမ္ဘာ ၄၀၊ နောက်ကမ္ဘာ ၄၀ တိုင်အောင် စိတ်တန်ခိုးနဲ့ သွားကြည့်နိုင်တယ် ပြောတယ်။ ကျုပ်က စက်ကိရိယာနဲ့ သွားကြည့်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်'

'ဖြစ်နိုင်ပါမလား ခင်ဗျာ'

'ကျုပ် ကြိုးစားလို့ ဖြစ်လုပြီဗျ'

'ဒီလိုဆို နေရာကျပေါ့ဗျာ၊ ငွေ ၁,၀၀၀ ကျပ်လောက် ဘဏ်တိုက်မှာ အပ်ထားလိုက်၊ နောက် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်လောက် ကြာမှ သွားထုတ်ယူ၊ အတိုးငွေ ဘယ်လောက်ရမလဲ'

'ဟိုအခါကျတော့ ဘုံဝါဒ တိုင်းပြည်ဖြစ်နေရင် ခင့်ဗျာ့ ငွေတွေ ဘာသွားသုံးမလဲ'

'ကိုင်း ဒါထက် ခင်ဗျား စမ်းလုပ်ထားတဲ့ ယန္တရားစက်ဆိုတာ ကြည့်ပါရစေလားဗျာ'

ဤတွင် ကာလခရီးသည် သည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ သူ၏အလုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် စက်ကိရိယာကလေး တစ်ခုကို ယူလာခဲ့လေ၏။

အခန်း ၂

ယန္တရားစက်

ယန္တရားစက်ကလေးမှာ သေးငယ်သော တိုင်ကပ်နာရီ သို့မဟုတ် "တိုက်ပရိုက်တာ" လက်နှိပ်စက်ကလေး ပမာဏရှိ၍ ဆင်စွယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဒန်ရောင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သလင်းမှန်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားသော အစိတ်အပိုင်းများ ပါရှိသည်ဖြစ်၍၊ တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ရှိနေလေ၏။ ကာလခရီးသည် သည် ယန္တရားကလေးကို ရှစ်ထောင့်ရှိသော စားပွဲကလေး ပေါ်၌ တင်၍၊ မီးအိမ်တစ်ခုကို အနီး၌ ချထားပြီးလျှင် စားပွဲအနီးတွင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လေ၏။ အခန်းတွင်း၌ အခြားနေရာများတွင် ဖယောင်းတိုင်များလည်း ထွန်းထားသဖြင့် တစ်ခန်းလုံး အတော်လင်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လူစု အနက်တွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ မြို့တော်ဝန် တစ်ယောက်၊ စိတ်ပညာပါရဂူ တစ်ယောက်၊ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပါဝင်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကာလခရီးသည်၏ နက်နဲသောဉာဏ်ကို ရိပ်မိကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား မျက်လှည့်နည်းဖြင့် လှည့်စားခြင်း မပြုနိုင်အောင် အထူးဂရုပြု၍ ကြည့်နေကြလေ၏။ အချို့မှာ ကုလားထိုင်တွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုင်ကြ၍၊ အချို့မှာ ထိုသူ၏ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်လျက် စက်ယန္တရားကလေးကို ကြည့်နေကြ၏။

'ဒီယန္တရားကလေးဟာက နမူနာလောက် လုပ်စမ်းထားတာဗျ၊ ဒီအပေါ်မှာ လူကိုယ်တိုင် လိုက်စီးလို့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ သူ့ဘာသာသူ အတိတ်၊ အနာဂတ် ကာလများသို့ သွားနိုင်ဖို့လောက်သာ တတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သို့သော် သူ နေရာကျလို့ အကြီးစားတစ်ခု လုပ်တဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်က ဟောဒီနေရာမှာ ထိုင်လိုက်ရလိမ့်မယ်'

ခရီးသည် သည့်သေးငယ်သော ဘိုင်စကယ် ကုန်းနှီးသဖွယ် ရှိနေသည့် အစိတ်အပိုင်းကလေးကို ထောက်ပြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခလုတ်တွေ ပြည့်နှက်လျက်ရှိသော စက်ကိရိယာကလေးကို အံ့သြစွာ ကြည့်နေလေ၏။ ဟုတ် မဟုတ် မဆိုနိုင်သော်လည်း စက်ကိရိယာမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေး၍ ဆင်စွယ်ရောင်၊ ဒန်ရောင်၊ မှန်ရောင်တို့ဖြင့် အလွန်လှပ သပ်ရပ်လှပေ၏။

'ဒီယန္တရားကလေးကို ကျုပ် လုပ်နေတာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီဗျ။ ဟောဒီ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရင် အတိတ်ကာလကို ရောက်တယ်၊ ဟောဒီ ခလုတ်က အနာဂတ်ကာလ အတွက်ဗျ။ ခလုတ်ကို ကျုပ် နှိပ်လိုက်ရင် ဒီစက်ကလေးဟာ ခင်ဗျားတို့ မျက်စိအောက်က ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သေသေချာချာ ကြည့်ထားလိုက်ကြဗျ။ စားပွဲကိုလည်း သေသေချာချာ ကြည့်ကြ၊ မျက်လှည့် မဟုတ်ဘူးဗျ နော်'

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ခရီးသည်သည် စက်ခလုတ်ကို နှိပ်တော့မည် ပြုပြီးမှ သူကိုယ်တိုင် မနှိပ်ဘဲ စိတ်ပညာ ပါရဂူကြီး၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ခလုတ်ကို နှိပ်ရန် ပြောလေ၏။ ပါရဂူကြီးလည်း ညွှန်ပြသော ခလုတ်ကလေးကို လက်နှင့် နှိပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ အခန်းထဲမှာ လေကလေး အနည်းငယ် တိုက်ခတ်ကာ စားပွဲပေါ်ရှိ မီးအိမ်မှ မီးလည်း အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားပြီးလျှင်၊ ယန္တရားကလေးသည် ရုတ်တရက် ရှေ့ နောက် လှည့်လိုက်၍ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွားရာမှ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်

သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်မှာလည်း လေဟပ်၍ ငြိမ်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးမှာ ပါးစပ်များ ဟ ကာ ငေးနေကြပြီးမှ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြလေ၏။

'ဒီဟာ တကယ်ပဲလား ဆရာကြီး၊ အနာဂတ် ကာလဆီကို စက်ကလေးဟာ တကယ် ရောက်သွားတာပဲလား'

'တကယ်ပါဗျ၊ ဒါတွင် မကသေးဘူး၊ ကျုပ်မှာ ယန္တရားစက်ကြီး လုပ်ထားသေးတယ်။ ခုနင်က ဟာကလေးက နမူနာကလေး ရှိသေးတယ်၊ ဟိုဟာကြီးကမှ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်စီးသွားနိုင်အောင် လုပ်ထားတယ်ဗျ၊ ပြီးလုပါပြီ၊ ပြီးတဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လည်ကြည့်ဦးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ၊ ခုနင်က စက်ကလေး ပျောက်သွားပုံက ဆန်းတယ်ဗျို့။ ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူး'

ဤတွင် ပါရဂူကြီးက ရှင်းလင်းပြောပြသည်မှာ--

'မမြင်ရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အလွန် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကျုပ်တို့ မျက်စိက မီအောင်လိုက်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားမရှိလို့ မမြင်ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဥပမာ ဘီးတစ်ခုကို မွှတ်နေအောင် လှည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ "စပုတ်" ခေါ်တဲ့ ဒေါက်တိုင်တွေကို ကျုပ်တို့ မမြင်ရဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့၊ ကျုပ်တို့က တစ်စက္ကန့်အချိန် ရောက်တုန်း စက်ကလေးက တစ်မိနစ်အချိန် ရောက်သွားတယ်ဆိုလျှင်၊ ကျုပ်တို့ထက် အဆပေါင်း ၆၀ လျင်မြန်နေလို့မို့ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဘာမြင်နိုင်မှာလဲဗျ'

'ရေးတေးတေးတော့ သဘောပေါက်သလိုလိုပါပဲ ခင်ဗျာ'

'ခင်ဗျားတို့ အားလုံးက ဘယ်လို သဘောရသလဲ'

'ခုချက်ချင်းတော့ မပြောသေးဘူး၊ နက်ဖြန်ကျတော့မှ စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးပါရစေတော့' ဟု တစ်ယောက်က ပြောရာ အားလုံး သဘောတူကြ၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ကိုင်း ဒါဖြင့် ယန္တရားကြီးကော ကြည့်ကြမလား'

'ကြည့်ချင်ပါ ခင်ဗျာ'

ခရီးသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို သူ၏ အလုပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွား၍ ပြီးစီးလုဆဲဆဲ ရှိနေသော ယန္တရားစက်ကြီးကို ပြလေရာ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်စိအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသော စက်ကလေးအတိုင်းပင် ရှိနေလေ၏။ သို့ရာတွင် အချို့နေရာများ၌ မတပ်ဆင်ရသေးသည့် သလင်းကျောက်များနှင့် ဆင်စွယ် ကိရိယာများသည် အနီးအပါးတွင် စုပုံလျက် ရှိ၏။

'ပြီးလုပါပြီ၊ မကြာခင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အတိတ်၊ အနာဂတ်များကို သွားလည်ကြည့်ရဦးမယ်၊ ပြန်လာတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြရဦးမှာပေါ့လေ'

အခန်း ၃

ကာလခရီးသည် ပြန်ရောက်လာခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ကာလခရီးသည်၏ နေအိမ်၌ တွေ့ဆုံလေ့ ရှိကြ၍ နောက်ကြာသပတေးပတ်တွင် ၎င်း၏နေအိမ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ၊ ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ဧည့်သည် လေးငါးယောက် ရောက်နေကြသော်လည်း အိမ်ရှင် ကာလခရီးသည်မှာ အခန်းတွင်း၌ မရှိချေ။ ထိုညတွင် ကာလခရီးသည်၏ နေအိမ်၌ ညစာစားဖို့ ဖိတ်ကြားထား၍ အချိန်မှာ ၇ နာရီခွဲ "ညစာစားချိန်" တိုင် ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်က အိမ်ရှင် ဘယ်သွားနေပါသနည်းဟု မေးသောအခါ ဧည့်သည်ဆရာဝန်က စာတစ်စောင် ထုတ်ပြ၍ ၇ နာရီခွဲ အချိန်တွင် မိမိ ပြန်မရောက်ခဲ့လျှင် ညစာ စားနှင့်ကြဖို့ အိမ်ရှင်က မှာထားသွားကြောင်း ပြောပြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အချိန်လည်း စေ့ရောက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာဝန်သည် ညစာပြင်ရန်အတွက် ခေါင်းလောင်း ထိုးလိုက်လေ၏။

ယခုရောက်နေသော ဧည့်သည်များအနက် ယခင်တစ်ပတ်က သူများ

မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာဝန်တို့အပြင် စိတ်ပညာပါရဂူသာ ဖြစ်ကြ၍၊ အခြားလူများမှာ သတင်းစာအယ်ဒီတာ တစ်ယောက်၊ သတင်းထောက် တစ်ယောက်နှင့် အခြားလူ တစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ အိမ်ရှင် အဘယ်သို့ သွားသည်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖုံ တွေးတောကြရာတွင်၊ ကျွန်ုပ်က ကာလယန္တရားစက်နှင့် ခရီးထွက်နေလေသလောဟု ပြောလိုက်မိသဖြင့် အယ်ဒီတာက အဓိပ္ပာယ်ကို မေးသေး၏။ ထိုအခါ စိတ်ပညာ ပါရဂူကြီးက လွန်ခဲ့သော အပတ်က အဖြစ်အပျက်ကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြောပြ၏။ သူ၏ စကားမဆုံးမီ တံခါးပွင့်လာ၍ အိမ်ရှင် ပြန်ရောက်လာသည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးမှာ သူ၏ ထူးခြားပုံကို တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် 'အလိုလေး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဆရာကြီး'ဟု တစ်ပြိုင်တည်း မေးမိကြ၏။ အိမ်ရှင် ကာလခရီးသည်၏ အင်္ကျီမှာ ပေရေညစ်ပတ်၍ မြူမှုန်များ လိမ်းကျံလျက် ရှိသည့်ပြင်၊ ဆံပင်မှာလည်း မြင်နေကျထက် အဖြူများ၍ စုတ်ဖွားဖွား ရှိလေ၏။ သူ၏မျက်နှာ၌ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၍ မေးစေ့တွင်လည်း အနာ မကျက်တကျက် ရှိနေသည့် ကွဲရှထားသော ဒဏ်ရာတစ်ခု ရှိလေ၏။ မျက်နှာထားမှာ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် တွေ့လာခဲ့ရသည့် အမူအရာမျိုး ရှိနေလေရာ၊ ကာလခရီးသည် သည် အခန်းထဲသို့ ခြေဖော့နင်းခြင်းဖြင့် ဝင်လာခဲ့လေ၏။

စားပွဲအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကာလခရီးသည်လည်း ဝိုင်အရက်ပုလင်းကို ညွှန်ပြသဖြင့်၊ ဆရာဝန်က တစ်ခွက်ငှဲ့ပေး၍ သောက်ချလိုက်ပြီးသည့်အခါမှ အတန်ငယ် သက်သာဟန်တူ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ မေးခွန်းများကို မဖြေသေးဘဲ နောက်တစ်ခွက် သောက်ပြီးသောအခါမှ အိမ်ရှင်မှာ မျက်လုံးများ ကြည်လင်လာ၍ 'ကျွန်တော် ရေချိုးပြီး အဝတ်အစား လဲပြီးတဲ့နောက်မှ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပါတော့မယ်။ သိုးသားကလေး နည်းနည်းလောက် ချန်ထားလိုက်ကြပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော် ဆာလွန်းလို့ပါ၊ ခင်ဗျားတို့တော့ စားနှင့်ကြပါတော့' ဟု ပြောပြီးလျှင် အခန်းထဲမှ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထွက်သွားပြန်လေ၏။ အိမ်ရှင်၏ ခြေထောက်များမှာ ဖိနပ်မပါဘဲ ခြေအိတ်များသာ စွပ်လျက် ရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရ၏။

အိမ်ရှင် ထွက်သွားသည့်နောက် ဧည့်သည်သစ်များသည် မည်သို့ ဖြစ်လာရချေသနည်းဟု အမျိုးမျိုး တွေးတောကြသော်လည်း၊ ဧည့်သည်ဟောင်းများဖြစ်သော ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာဝန်အပြင် စိတ်ပညာပါရဂူတို့ကမူ ယန္တရားစက်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ခု ကြုံတွေ့ခဲ့ဟန် တူသည်ဟု ခန့်မှန်းမိကြ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာကို ဆက်လက် စားသောက်ရင်း စိတ်ပညာ ပါရဂူကြီးက အယ်ဒီတာအား ပြောပြခဲ့သော ယခင်အပတ်က အဖြစ်အပျက်ကို ဆက်လက် ပြောပြလေရာ၊ ကြားရသော လူသစ်များသည် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေလေ၏။ အယ်ဒီတာက 'သူ့အခန်းထဲမှ ယန္တရားစက်ကို စီးလာခဲ့တာနဲ့ သူ့အဝတ်မှာ ဒါလောက် ပေကျံလာရသတဲ့လားဗျာ' ဟု ပြောသေး၏။ သတင်းထောက်ကလည်း ဤနည်းအတူ ပြက်ရယ်ပြု၍ အယ်ဒီတာကို ထောက်ခံ၏။ ထိုအတောအတွင်း အိမ်ရှင် ပြန်ရောက်လာခဲ့ရာ၊ အဝတ်များ လဲလှယ်ပြီးသော်လည်း မျက်နှာထားမှာမူ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော အမူအရာ ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ အယ်ဒီတာက 'အနာဂတ်ကာလကို ခင်ဗျား သွားလည်တယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ရှေ့အပတ်မှာ ဘယ်မြင်း နိုင်မလဲလို့ သိခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ကို ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ' ဟု ပြက်ရယ်ပြု၍ ပြောလိုက်၏။ အိမ်ရှင်က အနည်းငယ်ပြုံးလျက် သူ့အတွက်ထားသော နေရာတွင်ထိုင်၍ သိုးသားကို မြိန်ရှက်စွာ စားနေ၏။ ထိုနောက် 'ခင်ဗျားတို့ ထင်ချင်ရာ ထင်ကြ၊ ကျုပ်တော့ ဝမ်းမပြည့်မချင်း ဘာမှ ရှင်းလင်း မပြောနိုင်သေးဘူး' ဟု ပြောလျက် အိမ်ရှင်သည် စားစရာများကိုသာ စားနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်က 'တစ်ခွန်းဘည်း မေးပါရစေ၊ ခင်ဗျား ယန္တရားစက်နဲ့ ခရီးသွားခဲ့သလား' ဟု မေးလိုက်ရာ၊ အိမ်ရှင်က ဦးခေါင်း ညိတ်ပြလေ၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မယုံသူ မယုံ၊ ယုံသူ ယုံလျက် ငေးကြည့်နေကြရလေ၏။ အိမ်ရှင်သည် အလွန်တရာ ဆာလောင်မွတ်သိပ် လာခဲ့သော အမူအရာနှင့် စားစရာများကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ပြီးနောက်၊ ပန်းကန်ပြားကို ဖယ်ထားလိုက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

'ကိုင်း ကျွန်တော် တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပါတော့မယ်။ သို့သော် ယုံချင်ယုံ မယုံချင် နေကြ၊ မေးခွန်းတော့ မထုတ်ကြနဲ့ဗျာ၊ သည်းခံကြပါ။ ကျွန်တော် မောလွန်းလို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှကို မှန်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်။ ပြောပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော် အိပ်ပါရစေ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ သဘောတူကြရဲ့လား'

'သဘောတူပါတယ် ခင်ဗျား'

အိမ်ရှင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိ၍ ဝအောင် ရှူရှိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

အခန်း ၄

ကာလ ခရီးသွားခြင်း

'လွန်ခဲ့တဲ့ ကြာသပတေးပတ်တုန်းက ကာလယန္တရားစက် အကြောင်းကို ကျုပ် ပြောပြလို့ တချို့လူများ ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ စက်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ကြရပြီ။ အခု အဲဒီယန္တရားနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာခဲ့လို့ စက်မှာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကျိုးပဲ့လာခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့ကတည်းက ယန္တရားစက်ကို ပြီးအောင် လုပ်နိုင်မယ် ထင်ခဲ့တာ မပြီးဘူးဗျ။ ဒီကနေ့ မနက်မှ ပြီးတော့တယ်။ မနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာ ပြီးလို့ စက်ပေါ်ထိုင်ပြီး ခလုတ်ကို တစ်ချက် နှစ်ချက် နှိပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ မူးသလိုလို ဝေသလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘာဖြစ်မှန်းလည်း မသိဘူး။ သို့သော် နာရီကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သုံးနာရီ ခွဲလုနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ခါ စက်နှိုးတဲ့ ခလုတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံကိုင် နှိုးပေးလိုက်လို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ငြိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးတဲ့နောက်၊ အလုပ်ခန်းဟာ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်သွားရာက နေပြီး မှောင်သွားတယ်။ အစေခံ မိန်းမကြီးက အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို မြင်ဟန်မရှိဘဲ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ သူ သွားတော့ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် သွားမှာပဲ၊ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာတော့ ကောင်းကင်မှာ ဥက္ကာပျံ သလို တစ်ဟုန်ထိုး ရှူးခနဲ ထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ စက် ခလုတ်ကို တစ်ဖက်အစွန်း တွန်းရွှေ့ပေးလိုက်တော့ ဖြုန်းဆို ညဖြစ်လာပြီး မကြာခင်ပဲ မနက်လင်းသွားတယ်....။

'ဒီနောက် အခန်းဟာလည်း ရေးရေး ရေးရေးနဲ့ မှိန်မှိန် မှေးမှေး သွားပြီး ည ဖြစ်လာလိုက်၊ တစ်ဖန် လင်းပြီး နေ့ ဖြစ်လာလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ ည ဖြစ်လာလိုက်၊ နောက်တစ်လှည့် နေ့ ဖြစ်လာလိုက်။ ဒီလို တစ်လှည့်စီ လင်းချည်တစ်ခါ မှောင်ချည်တစ်လှည့်နဲ့ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကူးကူးသွား တယ်။ ကျွန်တော့် နားထဲမှာတော့ ခွက်ထဲမှာ နားတစ်ဖက် သွင်းထားလို့ ကြားရတဲ့ အသံမျိုး၊ တစီစီ တစီစီနဲ့ ဆက်ကာဆက်ကာ မြည်နေတော့တာပဲ၊ ကာလခရီး သွားရတယ်ဆိုတာ စက်ပေါ်မှာ လိုက်ရတာ သိပ်မကောင်းလှ ဘူးဗျ၊ အတော်ကြီး အနေရခက်တယ်။ ဘာနဲ့ ဝင်တိုက်မိမလဲလို့ အမြဲလိုပဲ စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ခလုတ်ကို ရွှေ့ရွှေ့ပေးပြီး နည်းနည်း မြန်ပေးလိုက်တော့ နေ့ပြီး ည၊ ညပြီး နေ့၊ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကူးပြောင်းသွားတယ်။ အတန်ကြာတော့ ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်ခန်းထဲမှာ မဟုတ်တော့ဘဲ လဟာပြင်ထဲ ရောက်နေပြီး နေကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်ရတယ်။ အလွန်နှေးလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ခရုသတ္တဝါ တောင် ကျွန်တော့်အဖို့ အလွန်မြန်ပြီး ဘာကိုမှ ကျွန်တော် မမြင်ရတော့ဘူး။ နေ့ မြင်လိုက်၊ ည မြင်လိုက်၊ မှောင်ချည် လင်းချည် ဖြစ်ခြင်းများကြောင့် ကျွန်တော့် မျက်စိများလည်း ကျိန်းနေတော့တာပဲ။ မှောင်တဲ့ အခိုက်အတန့် မှာ လ ထွက်လာပုံ၊ လ တစ်ခြမ်းပဲ့က နေပြီး လပြည့်ဝန်း ဖြစ်သွားပုံများကို လည်း ခဏချင်းအတွင်း ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ ဒီနောက် မြန်သည်ထက် မြန်လာတော့ နေ့နဲ့ညဟာ ကောင်းကောင်း မကွဲပြားတော့ဘဲ တစ်ဆက်

တည်း ခပ်မှေးမှေး အရောင်လို ဖြစ်ပေါ်နေတော့တာပဲ။ သစ်ပင်များဟာ လည်း အခု ခြောက်သွားလိုက်၊ အခု ရွက်သစ်ပေါက်လိုက်၊ ချက်ချင်း ချက်ချင်း ပြောင်းလဲနေကြတယ်။ ဒီနောက်တော့ အဆောက်အအုံကြီးတွေ ပေါ်လာပြီး၊ အိပ်မက် ထဲမှာလို တရေးရေးနဲ့ မှိန်ပြီး ကွယ်ပျောက်သွား ကြတယ်။

'ဒီထက်ထိ မြန်လာတော့ တစ်ရာသီနဲ့ တစ်ရာသီ နေသွားလမ်း ပြောင်းလဲခြင်းများဟာ တစ်ခဏကလေးလောက် ထင်ရတယ်။ နေက ခုပဲ တောင်ဘက်လမ်း သွားလိုက်၊ ခုပဲ မြောက်ဘက်လမ်း သွားလိုက်၊ ခဏခဏ လမ်းပြောင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီအခါမှာ တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာတော့တယ်။ ခရီးထွက်စ အချိန် တုန်းက လိုက်ရတာ မကောင်းသော်လည်း တော်တော်ကြာလာတော့ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသလို ဖြစ်လာတယ်။ ငြိမ့်သလိုလို ထင်ရသေးတယ်။ ဒီ အတောအတွင်း အဆောက်အအုံကြီးတွေ ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်၊ တစ်လှည့်စီ ဖြစ်နေပြီး၊ နောက်ပေါ်လာတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတွေဟာ ကြာလေ ကြီးကျယ်လေ၊ ခမ်းနားလေ ဖြစ်လာကြတယ်။ တောင်ကမ်းပါးယံ များမှာလည်း စိမ်းစိုချည် တစ်ခါ၊ ခြောက်သွေ့ချည် တစ်လှည့် ဖြစ်ရာက နေပြီး နောက်ဆုံးမှာ စိမ်းစိုသည်ထက် စိမ်းစိုလာတာကို ကျွန်တော် တွေ့ရ တယ်။ ဒီအခါမှာ စက်ကိုရပ်ဖို့ သတိရတယ်။ သို့သော် အရှိန်နဲ့ သွားရာမှ ရပ်လိုက်လို့ ရှိရင် တစ်ခုခုနဲ့ ဝင်ဆောင့်လေမလားလို့ စိုးရိမ်မိတယ်။ တစ်ကြောင်းမှာလည်း အရှိန်ကြီးစွာ ခရီးသွားရာမှ ဖြုန်းခနဲ ရပ်လိုက်ရင် ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ ကလာပ်မှုန်များဟာ တစ်ခါတည်း လွင့်စဉ် ကြေမွသွားလေမလားလို့လည်း စဉ်းစားမိတယ်။ သို့သော် ဒီလို စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်လာတာနဲ့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက် မိလေတော့၊ စက်ရော လူရော တလိမ့်ခေါက်ကွေး ဖြစ်သွားတော့တာကို ခင်ဗျ။ နားထဲမှာ မိုးကြိုးပစ်တဲ့ အသံလို ဂျိမ်းခနဲ ကြားလိုက်ရပြီးတဲ့နောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ငိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး သတိရလာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ မြက်ခင်း တစ်ခုပေါ် ထိုင်လို့။ စက်ကတော့ ကျွန်တော့်ခြေရင်းမှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်လို့ တွေ့ရတာကိုး ခင်ဗျ။

'ဒီနောက် တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်လိုက်တော့ ဥယျာဉ် တစ်ခုထဲက မြက်ခင်းကလေးပေါ် ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတာကိုး ခင်ဗျ။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပွင့်တဲ့ပန်းက ပွင့်လို့၊ ကြွေတဲ့ပန်းက ကြွေလို့။ ဒီအခိုက်မှာ မိုးသီးတွေကလည်း ကောင်းကင်မှာ တဖြုန်းဖြုန်း ကျနေလို့၊ ဥယျာဉ်ထဲမှာလည်း မိုးသီးတွေ ပုံလို့၊ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရွဲလို့ဗျာ။ ထိုင်ရာမှ ထပြီး ရှေ့လျှောက်ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်ဖြူနဲ့ ထုထားတဲ့ ရုပ်တုကြီးတစ်ခုကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တွေ့ရတယ်။ ဒီပြင်တော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ အရုပ်ကလည်း အတောင်ကြီးတွေ ဖြန့်လို့ဗျ။ ဒီနောက် မိုးသီးကျတာ ရပ်သွားလို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို မျှော်ကြည့်နိုင်တဲ့ အခါကျတော့ တောင်ကမ်းပါးယံမှာ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ အဆောက်အအုံတွေကို မြင်ရတယ်။ ဒီဟာတွေကို ကြည့်ရင်း ဘယ်သူနဲ့တွေ့လို့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှန်း မသိနိုင်ဘူးလို့ စဉ်းစားမိတာနဲ့ ကြောက်စိတ်ဝင်လာပြီး မှောက်နေတဲ့ ယန္တရားစက်ကို လှန်၊ အပေါ် တက်ထိုင်မိရင်ပဲ ငါ ပြေးချင်တဲ့အချိန်မှာ ပြေးနိုင်တယ်လို့ အတော်အတန် အကြောက်ပြေသွားတယ်။ ဒီအခါမှာ ရှေ့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဆောက်အအုံရှေ့မှာ အလွန် လှပနူးညံ့တဲ့ ဝတ်လုံကြီးများ ဝတ်လျက် ရပ်နေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မြင်လို့ ကျွန်တော့်ဘက် မျှော်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီနောက် သူတို့က အရုပ်ကြီးနားကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာကြတယ်။

'သူတို့အထဲမှာ ရှေ့ဆုံးတစ်ယောက်က အရပ်လေးပေလောက်နဲ့ ခရမ်းရောင်ဝတ်လုံ ဝတ်ပြီး သားရေခါးပတ် ပတ်လို့ ဦးထုပ် မဆောင်းဘဲ ပြေးလာတယ်။ သူ့ရုပ်က အလွန်လှ၊ အလွန်ကျက်သရေရှိ၊ အလွန်နူးညံ့ သိမ်မွေ့တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ

ကြောက်စိတ်ပျောက်ပြီး ရဲတင်းလာတာနဲ့ စက်နှိုးဖို့ ပြင်နေတဲ့လက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်တယ်။

အခန်း ၅

ရွှေခေတ်ကြီး

'အဲဒီ အနာဂတ်လူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြတော့ သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရယ်တယ်ဗျ။ နောက်ပြီးတော့မှ သူ့နောက်က လုံ့နှစ်ယောက်ဘက် လှည့်ပြီး အလွန်နားဝင်ချိုတဲ့ ဘာသာစကား တစ်မျိုးနဲ့ စကားပြောလိုက်တယ်။ ဒီနောက် အခြားလူ ၁၀ ယောက်လောက် ရောက်လာကြပြီး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စကားပြောစမ်းတယ်။ ကျွန်တော် ဦးခေါင်းယမ်းပြတော့ သူက ကျွန်တော့်အနား တိုးလာပြီး ကျွန်တော့် လက်တို့၊ ကျောတို့ကို စမ်းသပ်ကြည့်တယ်။ နောက်တော့ ယန္တရားစက်ကို ကိုင်ကြည့်မယ် လုပ်တော့ ကျွန်တော်က မလုပ်နဲ့လို့ လက်ကာပြပြီး စက်နှိုးတဲ့ ခလုတ်ကို ဖြုတ်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ သူတို့ကို သေသေချာချာ ကြည့်တော့ သူတို့ လှပုံက "အထိမခံ ကြွေပန်းကန်" ဆိုတာလို ထိလိုက်ရင် ကြွေကျတော့မလောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့တာတွေကို တွေ့ရတယ်။ နားရွက်သေးသေး၊ ပါးစပ်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်း၊ နှုတ်ခမ်းနီနီ၊ မေးချွန်ချွန်၊ မျက်လုံးကြီးကြီးနဲ့ သိပ်နုတဲ့ လူတွေပါပဲ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပြောလေတော့ ကျွန်တော်က စတင်ပြီး စကားပြောကြည့်တယ်။

'ကျွန်တော်က ကာလယန္တရားစက် ဆိုလိုတဲ့ သဘောနဲ့ စက်ကိုပြလိုက်၊ နေကို ပြလိုက် လုပ်တော့ တစ်ယောက်က ကျွန်တော် လုပ်သလို လုပ်ပြီး ပါးစပ်က မိုးချုန်းသလို မြည်ပြတယ်။ ဒီလူတွေဟာ သက္ကရာဇ် "၈၀၂,၀၀၀" ခုနှစ်က လူတွေဖြစ်လို့မို့ ဉာဏ်ပညာ အလွန်ကြီးမယ်လို့ ထင်မိသော်လည်း၊ တကယ် လက်တွေ့ကျတော့ အူကြောင်ကြောင်လူတွေ ဖြစ်နေမလားလို့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိတယ်။ တစ်ယောက်သောသူ ပြောလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော်ဟာ နေထဲမှာ လေမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်ပါလာသလား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လို့ မေးလိုဟန် တူတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က နေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မိုးကြိုးပစ်တဲ့ အသံနဲ့တူအောင် မြည်ပြလိုက်တော့ အားလုံးလန့်ပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်။ တော်တော်ကလေး ကြာတော့မှ ရယ်သံမောသံနဲ့ ပြန်လာကြပြီး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ပန်းကုံးစွပ်ပေးတယ်။ ဒီအခါမှာ အားလုံးက သဘောကျပြီး ပန်းတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပေါက်လိုက်ကြတာ ကံကောင်းလို့ ပန်းမွှန်း မသေတယ်။ ဒီနောက် သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုဆီ ခေါ်သွားကြတယ်။ ဒီအတောအတွင်း ရောက်လာလိုက်ကြတဲ့ လူတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြည့်သွားတော့တာပဲ။ အဆောက်အအုံကြီးထဲ ရောက်တော့ ကျောက်စားပွဲတွေ အကြားမှာ ဖုံကြီးတွေ ခင်းထားပြီး ဖုံကြီးတွေပေါ်မှာ သူတို့ရော၊ ကျွန်တော်ရော ထိုင်ကြတယ်။ ဒီနောက် သူတို့လည်း သစ်သီးတွေစား၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျွေးကြတယ်။

'အဆောက်အအုံကြီးဟာ အလွန်တရာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော်လည်း အလွန် ဟောင်းမြင်းနေလို့ တချို့နေရာမှာ ဆွေးမြည့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ သစ်သီးများ စားရင်း ကျွန်တော်က သစ်သီးများရဲ့ အမည်ကို မေး၊ ဟိုလူနာမည် ဒီလူနာမည် မေး။ စားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ခေါ်သလဲ၊ သောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ပြောသလဲ၊ အမျိုးမျိုး လျှောက်ပြီး မေးလိုက်တာ နောက်ဆုံးမှာ စကားလုံး ဆယ့်လေးငါးလုံးလောက် ကျွန်တော် ပြောတတ် သွားရောဗျ။ နို့ပေမဲ့ အလွန်ပျင်းတတ်တဲ့ လူတွေဗျ။ ဒီလောက် ပြန်ပြောရတာဟာ သူတို့မှာ အင်မတန် အလုပ်ကြီးတစ်ခု ထင်နေကြပုံ ရတာနဲ့ တော်လောက်ပြီ ဆိုပြီး ကျွန်တော် စကားဖြတ်လိုက်ရတယ်။

အခန်း ၆

လူသတ္တဝါတို့၏ နေဝင်ချိန်

'ထူးဆန်းတာ တစ်ခုက ဒီလူကလေးတွေဟာ ဘယ်ဒင်းကိုမှ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူးဗျ။ ပေါ့ပေါ့ကလေးနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားစားသောက်

သောက် နေချင်တာလောက် ရှိကြတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို လာကြည့်ကြပြီး ပထမတော့ အံ့သြလိုလိုနဲ့၊ တော်တော်ကြာတော့ သူတို့ဟာ သူတို့ ပြန်ထွက်သွားကြတာပဲ။ ပထမဦးဆုံး တွေ့တဲ့ လူထုဟာ ပြန်ထွက်သွားကြတာကြာလှပြီ။ ကျွန်တော်လည်း အဆာပြေလို့ အဆောက်အအုံကြီး ပြင်ဘက်ထွက်လာပြီး မျှော်ကြည့်လိုက်တော့၊ ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုကို မြင်ရလို့ ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်က တက်ကြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်။

'ကျွန်တော့် ယန္တရားစက်မှာ ဖော်ပြတဲ့ ဇယားကွက်အတိုင်းဆိုရင် အဲဒီအချိန်ဟာ သက္ကရာဇ် "၈၀၂,၇၀၁" ခုနှစ် ဖြစ်တယ်။ ကုန်းမြင့်ဆီ လျှောက်သွားတော့ လမ်းခရီးမှာ အလွန်တရာ ကြီးကျယ်တဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ပြိုပျက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကုန်းမြင့်ပေါ် ရောက်လို့ အောက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ယခုခေတ်မှာလို အိမ် အဆောက်အဆောင် မတွေ့ရဘဲ၊ နန်းတော်လို အဆောက်အအုံကြီးတွေကိုသာ မြင်ရတယ်။ အဆောက်အအုံ တစ်ခုမှာ ပျားများလို လူအမြောက်အမြား စုပေါင်းနေကြဟန် တူရဲ့။ လက်စသတ်တော့ ဘုံဝါဒ ဖြစ်နေပြီကိုးလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။

'ကျွန်တော့်နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်ကြည့်နေကြတဲ့ လူလေးငါးယောက်ကို စိတ်ကူးတစ်ခုရလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်တော့ သူတို့မှာ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေဟာ ယခုခေတ်လို ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ အရောင်အမျိုးမျိုး မဟုတ်ဘဲ အားလုံး တစ်သွေး တစ်ရောင် တစ်ပုံစံတည်း ချည်းပဲဗျာ။ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ ကလေးသူငယ်အားလုံး အတူတူချည်းပဲ ဝတ်ထားကြတယ်။ တစ်နေရာမှာ အမိုးရှိတဲ့ ရေတွင်းတစ်ခုကို မြင်ရတော့ ဒီခေတ်မှာ ရေတွင်း ရှိသေးသကိုးလို့ ကျွန်တော် အံ့သြမိတယ်။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်အနားမှာ လူမရှိတော့ဘဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေလေတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ တောင်ထိပ်ရောက်အောင် ကျွန်တော် တက်လာခဲ့တယ်။ တောင်ထိပ်ရောက်လို့ ဝါကြန့်ကြန့်ရောင်ရှိတဲ့ ထိုင်ခုံတစ်ခု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး မျှော်ကြည့်လိုက်ရာမှာ၊ နေဝင်ပြီးစမို့ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှာ ရွှေရောင်ခြည်သမ်းပြီး အားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိတယ်။ မြေပြင်တစ်ခုလုံးဟာ ဥယျာဉ်ကြီးလို တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေပြီး ယခုလို သူ့နယ် ငါ့နယ် သတ်မှတ်ထားတာတွေ မရှိဘဲ နန်းတော်လို ခမ်းနားတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတွေချည့် ပြည့်နေတော့တယ်ဗျာ။ ယခုလို ကြည့်နေတုန်းမှာ ကျွန်တော် တစ်ခု စဉ်းစားမိတာက ယခုခေတ်လို တက်ကပ်မဟုတ်တော့ဘဲ ဆုတ်ကပ် ဖြစ်နေပြီလို့ ကျွန်တော် အကြံဖြစ်မိတယ်။ လူတွေဟာ ဘေးအန္တရာယ် အမျိုးမျိုး၊ ကပ် အမျိုးမျိုးတို့ကို အောင်မြင်နိုင်နင်းအောင် ကြိုးစား၍ ထမြောက် အောင်မြင်ပြီးသည့်နောက် ထပ်လောင်းကြိုးစားဖို့ မလိုတော့ဘဲ အစားပေါပေါ၊ အဝတ်ပေါပေါနဲ့ စည်းစိမ်ခံလာခဲ့ကြလေတော့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေနဲ့ ပျင်းရိတဲ့ စိတ်တွေ ဝင်လာခဲ့ကြတာမို့ ဒီအဖြစ်မျိုး ရောက်ကုန်ကြဟန် တူတယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။

အခန်း ၇

ရုတ်တရက် လျှပ်ရှားပြောင်းလဲခြင်း

'တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတုန်းမှာ လပြည့်ဝန်းကြီး ပေါ်ထွက်လာလို့ မြေပြင်တစ်လျှောက်လုံး ရွှေရောင်ခြည် သမ်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မြေပြင်မှာ လူတွေဟာ လှုပ်ရှားသွားလာခြင်း မပြုတော့ဘဲ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် အိပ်နေလေတော့၊ ဘယ်နေရာမှာ အိပ်ရပါမလဲလို့ စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော် တောင်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ပထမဦးစွာ မြင်ရတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးအနီး ရောက်လာလို့ ကျွန်တော့် ယန္တရားစက် ထားခဲ့တဲ့နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ယန္တရားစက် မရှိတော့ဘူးဗျ။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားလိုက်ပုံတော့ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ခေတ်က လူတွေနဲ့ ခွဲပြီး၊ ဒီလူစုတွေထဲမှာ ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေရပါ့မလဲလို့ အများကြီး စိုးရိမ်ပူပန်သွားတယ်။ ခေါ်ကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူကမှ ပြန်မထူးဘူးဗျ။ နှိုးစက်ကို

ဖြုတ်ထားလို့ ကျွန်တော် လာခဲ့သလို ကာလခရီး သွားလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်နေရာက တစ်နေရာကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဝှက်ထားကြဟန် တူတယ်လို့တော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။

'ဒါနဲ့ ဟိုပြေး ဒီပြေး အလဲလဲ အကွဲကွဲနဲ့ လိုက်ရှာလိုက်တာ၊ နောက်ဆုံးမှာ စောစောက ကျောက်တိုင်ကြီး ရောက်သွားတော့ မှောင်လို့ တိတ်လို့။ ဒါနဲ့ အထဲဝင်ပြီး ရှာကြည့်တော့ ကန့်လန့်ကာကြီးတစ်ခု ချထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကန့်လန့်ကာကို ပင့်ပြီး မီးခြစ်နဲ့ ခြစ်ကြည့်လိုက်တော့ အလွန်ကျယ်ဝန်းတဲ့ အခန်းမကြီး တစ်ခုထဲမှာ ခုံကြီးတွေ ခင်းလို့၊ ခုံကြီးပေါ်မှာ လူ ၂၀ လောက် အိပ်ပျော်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က သူတို့ကို အော်နိုးပြီး "ယန္တရားစက် ဘယ်မှာလဲ"လို့ မေးတော့ ရယ်တဲ့လူက ရယ်၊ ကြောက်တဲ့လူက ကြောက်၊ အံ့သြတဲ့လူက အံ့သြနေကြတယ်။ သူတို့ကို မေးလို့ အကျိုးမရှိကြောင်း သိတာနဲ့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး လ ရောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ လိုက်ရှာလိုက်တာ၊ နေရာတကာ ရောက်သော်လည်း ဘယ်မှာမှ မတွေ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒေါသလည်း ဖြစ်၊ မောလည်း မော၊ ပန်းလည်း ပန်းပြီး လှဲမိလှဲရာ လှဲအိပ်လိုက်တာ နိုးလာတော့ နံနက် လင်းနေပါရောဗျာ။

'ဒီတော့မှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားပြီး တကယ်လို့ ယန္တရားစက် ပျောက်သွားပြီး ကိုယ့်ခေတ်ကို ပြန်မရောက်နိုင်လျှင် ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲလို့ အကြံဉာဏ် ထုတ်မိတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တကယ်လို့ ပျောက်သွားရင်လည်း နောက်ထပ်ပြီး အသစ်တစ်ခု လုပ်တန် လုပ်ရတော့မှာပဲ ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရတယ်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း စက်ကို သူတို့ ဝှက်ထားပုံရတယ်။ ဝှက်ထားလို့ရှိရင် ချော့လို့ တစ်ခါ၊ ခြောက်လို့ တစ်လှည့် ပရိယာယ်နဲ့ ပြန်ရအောင် လုပ်ရတော့မှာပဲလို့လည်း စိတ်ကူးမိတယ်။ ဒီတော့မှ ထိုင်ရာက ထပြီး မြက်ခင်းပေါ် သေသေချာချာကြည့်တော့ ယန္တရားစက် ထားခဲ့တဲ့နေရာမှ ကျောက်ရုပ်ကြီးဆီကို မြေကြီးတစ်လျှောက်မှာ အကြောင်းကြီး ထင်နေသလို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီအကြောင်းအတိုင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လိုက်သွားလို့ ကျောက်ရုပ်ကြီးရောက်တော့ ကျောက်ရုပ်ကြီးရဲ့ အောက်ခုံဟာ လောဟာသတ္တုနဲ့ လုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရတယ်။ ခုံကြီးကို လက်နဲ့ ခေါက်ကြည့်လိုက်တော့ လိုဏ်သံ ပါသလိုလို ခေါင်းပွဖြစ်နေဟန် တူတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာက ကျွန်တော့်စက်ဟာ ခုံကြီးအတွင်းမှာ ကေန္တ ရှိရမယ်ဆိုပြီး အပေါက် လိုက်ရှာလိုက်တာ၊ အပေါက် မတွေ့ရဘဲ ဆက်ထားတဲ့ အစပ်ကိုသော်မှ မတွေ့ရဘူးဗျ။ ဒီအခိုက်မှာ လူနှစ်ယောက် လျှောက်လာကြလေတော့ ကျွန်တော်က ကျောက်ရုပ်ကြီးအောက်က လောဟာခုံကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဖွင့်ချင်တဲ့သဘောနဲ့ ခြေပြလက်ပြ ပြောပြတော့၊ လူနှစ်ယောက်ဟာ ထူးဆန်းတဲ့ မျက်နှာထားမျိုး ပေါ်လာတယ်ဗျ။ ဥပမာ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မလျော်တဲ့စကား လိုက်ပြောမိလို့ ရှက်သွားတဲ့ မျက်နှာထားမျိုးပဲဗျ။ ဒီ့ပြင် လူတစ်ယောက်ကို ဒီနည်းအတိုင်း လုပ်ပြပြန်တော့လည်း ဒီလိုပဲ ရှက်သွားတဲ့ မျက်နှာထား ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိစ္စက အရေးကြီးလေတော့ သူ့ကို အတင်းဆွဲပြီး ကျောက်ရုပ်ဆီ ခေါ်သွားရာမှာ၊ အလွန် ကြောက်လန့်စက်ဆုပ်တဲ့ မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာတာနဲ့ မလုပ်ဝံ့ဘဲ လွှတ်လိုက်ပါရောဗျာ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်စက်ကို ပြန်ရဖို့ လက်မလျှော့သေးဘဲ လောဟာခုံကြီးကို ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံးနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ထုလေတော့ ပန်းခိုင်ပန်းခက်တွေ တော်တော် ကျိုးပဲ့ကုန်တယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ခုံကြီးထဲက ကျွန်တော့်ကို လှောင်ရယ် ရယ်နေတဲ့ အသံလိုလိုလည်း ကြားရတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူတို့ ဘာမှ မလုပ်ကြဘူး၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းက နေပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ မောတာနဲ့ ကျောက်တုံးကြီး ချထားပြီးမှ လက်မှိုင်ချနေရပြန်ပါရောဗျာ။ တော်တော်အမောပြေတော့ ထိုင်ရာမှ ထပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားရာမှာ၊ သူတို့ပစ္စည်းကို ကျွန်တော် ဖျက်ဆီးပစ်လို့ အကျိုးမရှိတဲ့ အဖြစ်ကို သဘောပေါက်လာလေတော့ တဖြည်းဖြည်း စောင့်ကြည့်ဖို့ အကြံရပြန်တယ်။

'ကျွန်တော် ခွကျပုံတစ်ခုက အနာဂတ်ကာလကို ရောက်စမ်းချင်တယ် ဆိုပြီး ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်းနဲ့ ယန္တရားစက်ကြီးကိုလည်း နောက်ဆုံးမှာ ဖြစ်မြောက်ဖို့၊ တကယ်လို့ အနာဂတ်လောကထဲ ရောက်နေရပြန်တော့ အသာမနေဘဲနဲ့ ကိုယ့်ခေတ်ကို ပြန်ရောက်ဖို့၊ ဒီလောက် အကြောင့်ကြစိုက်ရသလားဆိုပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရယ်မိသေးတယ်။ ဒီနောက်မှာ နန်းတော်ကြီးထဲရောက်၊ ဟိုနေရာရောက်၊ ဒီနေရာရောက်နဲ့ လိုက်စုံစမ်းတဲ့အခါမှာ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ရွံ့ကြောက်တဲ့ လက္ခဏာနဲ့ တော်တော် ရှောင်ကြကွင်းကြတယ်။ သူတို့ အရုပ်ကြီးအောက်က လောဟာခုံကြီးကို ကျောက်ခဲနဲ့ ထုမိလို့လားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ ရှောင်ကွင်းမှန်းသိတော့ သူတို့နောက်ကို မလိုက်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခပ်အေးအေးနဲ့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေပြီး၊ သူတို့ရဲ့ ဘာသာစကားကို တတ်အောင် လေ့လာတော့တာပဲ။

'သူတို့စကားက ရှင်းလိုက် ရိုးလိုက်တာ လွန်ပါရောဗျာ။ သာမန်နာမ်နဲ့ ကြိယာချည်းပဲ။ နာမ်ဆိုလို့ စိတ်ကူးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စိတ္တဇနာမ်တောင် သူတို့စကားထဲမှာ တစ်လုံးမှ မရှိဘူး။ စကားလုံးကလည်း လူ၊ ခွေး၊ မြင်း ဆိုတဲ့ စကားလုံးသံမျိုးက များတယ်။ ကောင်းကင်၊ နက္ခတ်၊ ပညာ အစရှိတဲ့ နှစ်လုံးသံမျိုးက နည်းတယ်။ တစ်တီတူး၊ ပေါ်တော်မူ၊ ကန့်လန့်ကာ အစရှိတဲ့ သုံးလုံးသံမျိုး ဆိုတာတော့ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော့်မှာ ယန္တရားစက် ပြန်ရဖို့ ကိစ္စကို ဘေးချိတ်ထားပြီး၊ ဘာသာစကား တတ်ဖို့ကိုသာ ကြိုးစားပြီး သင်ရတော့တာကိုးဗျ။ သို့သော် ကျွန်တော် ပထမဆိုက်ရောက်လာခဲ့တဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီးနားကတော့ မခွာနိုင်ဘူးပေါ့လေဗျာ။

အခန်း ၈

ရှင်းလင်းပြောပြခြင်း

'ကျွန်တော် ရောက်သမျှ နေရာများမှာ မြေဩဇာ အလွန်ကောင်းပြီး သစ်ပင်တွေက စိမ်းစိမ်းစိုစို၊ အသီးနဲ့၊ အပွင့်နဲ့၊ အနံ့နဲ့ချည်းပဲဗျ။ အဆောက်အအုံ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြီးတွေကလည်း ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတာချည်းပဲ။ ထူးခြားတာ တစ်ချက်ကတော့ ဟိုအနား ဒီအနားမှ ရေတွင်းဝိုင်းကြီးတွေ ခဏခဏ တွေ့ရတယ်။ တချို့မှာ အင်မတန် နက်တယ်။

'ကျွန်တော် တက်လာခဲ့တဲ့ တောင်ကမ်းပါးယံရှိ လမ်းကလေးပေါ်မှာတောင် ဒီလို တွင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ တွင်းတွေမှာ လောဟာသတ္တုကို နံရံလုပ်ပြီး အပေါ်မှာ အမိုးကလေး ပါတာချည်းပဲဗျ။ တောင်ကမ်းပါးယံက တွင်းနံဘေးထိုင်ပြီး အောက်ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ရေလည်း မမြင်ရ၊ မီးခြစ်နဲ့ ခြစ်ကြည့်လို့တောင် ဘာမှ မမြင်ရဘူးဗျ။ သို့သော် တွင်းနှုတ်ခမ်းမှာတော့ ဒိတ်ဒိတ်ဒိတ်နဲ့ စက်ခုတ်တဲ့ အသံမျိုး ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ မီးခြစ်နဲ့ ခြစ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ လေကြောင်းဟာ အထက်မှ အောက်သို့ တရှုးရှုး တိုက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ စက္ကူစုတ်ကလေး ချကြည့်လိုက်တော့လည်း တဖြည်းဖြည်း ဝဲပြီး မကျဘဲ၊ ဖျတ်ခနဲ လေနဲ့ စုပ်ယူလိုက်သလို ဆင်းပြေးသွားတာ တွေ့ရတယ်။ ရေတွင်းတွေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာလည်း မျှော်စင်ကြီးတွေ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ကာ ရေတွင်းတွေနဲ့ မျှော်စင်တွေဟာ ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိပြီး၊ မြေအောက်မှာ လေသွင်းဖို့ တစ်နည်းနည်း စီမံထားတာပဲလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ တစ်ခု ထူးဆန်းတာ ရှိသေးတယ်။ သူတို့အထဲမှာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးရယ် လို့လည်း မတွေ့ရဘူး။ သင်္ချိုင်းလည်း မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော်က ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ နန်းတော်ကြီးလို အဆောက်အအုံကြီးတွေထဲမှာ စက်ကိရိယာနဲ့ တူတာ တစ်ခုမှ မတွေ့ရသော်လည်း၊ သူတို့မှာ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေဟာ အလွန်လှပ ကောင်းမွန်လေတော့ ဒီအဝတ်တွေကို သူတို့ ဘယ်ဆီက ရသလဲလို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ဆီမှာ ဆိုင်ကနားလည်း မရှိ၊ အလုပ်ရုံလည်း မရှိ၊ နိုင်ငံခြားက သွင်းတဲ့ အထိမ်းအမှတ်လည်း မတွေ့ရဘူး။ သူတို့မှာ တစ်နေ့လုံး ကလိုက် ခုန်လိုက်၊ လူပျိုလုပ်လိုက်၊ စားလိုက် သောက်လိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ ဒါပဲ အလုပ်ရှိတာ တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော့် ယန္တရားစက်အကြောင်းကို ဆက်ပြောရရင် ဒီစက်ကို အရုပ်ကြီးအောက်က အခေါင်းထဲသို့ ဘာကိစ္စအတွက် ဝှက်ထားကြရသလဲ တဲ့။ ကျွန်တော်ဖြင့် စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ကွင်းကြီးတွေ၊ မျှော်စင်ကြီးတွေကကော ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် မပြောနိုင်ဘူး။

ကျွန်တော် ရောက်သွားပြီးတဲ့နောက် စာတိယနေ့မှာ လူတွေ ရေချိုးနေတာ ကြည့်နေတုန်း တစ်ယောက်သောသူဟာ မျောပါသွားတော့ ကျန်တဲ့ လူတွေအနက် ဘယ်သူမှ ကူးပြီး မဆယ်ကြဘူး၊ ကြောင်တောင်ကြီး ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ရေထဲဆင်းဆယ်ပြီး ကုန်းပေါ်တင်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ဆယ်ခဲ့တဲ့ဟာက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး။ သို့သော် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ခံဖို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် လျှောက်သွားပြီး နေ့လယ်လောက်မှာ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပြန်တွေ့တော့၊ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်အဖို့ ပန်းကုံးကြီးလုပ်ထားပြီး လည်ပင်းကို စွပ်ပေးတယ်။ ဒီနောက် ကျောက်တုံးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူထိုင်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားမပြောတတ်လို့ ပြုံးရုံလောက် ပြုံးပြပြီး၊ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ကစ်ပေးလား၊ ဘာလားနဲ့ တော်တော်ကလေး ရင်းနှီးသွားရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ သူ့နာမည်ကလေးက ဝီနာတဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်ပြီး ကျွန်တော့်နောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေပါရောဗျ။ ခြေထောက် ညောင်းတော့မှ မလိုက်နိုင်ဘဲ တကြော်ကြော် ခေါ်နေရစ်လေရဲ့။ သို့သော် ကျောက်ရုပ်ကြီးဆီ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ကျတော့ ဝီနာက ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုနေပါရောဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ တတွဲတွဲနေကြလေတော့၊ သူ့သဘာဝကလေးတွေကို ကျွန်တော် သိသိလာတာကိုးဗျ။ ဝီနာက မှောင်တာ ကြောက်တတ်တယ်။ မည်းမည်းအရာဝတ္ထု ကြောက်တတ်တယ်။ မှောင်ရိပ်ဆိုရင်ပဲ ကြောက်တယ်။ အထူးသဖြင့် မှောင်မိုက်ခြင်းကို အလွန် ကြောက်တယ်။

'ဒီလူမျိုးရဲ့ထုံးစံက မှောင်မိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ကြီးတွေထဲ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဝင်ပြီး လူစုလူဝေးနဲ့ အိပ်ကြတာကိုးဗျ၊ မှောင်မိုက်တဲ့ညဆိုရင် အပြင်မှာ သူတို့ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ပထမတော့ ဝီနာက ကျွန်တော်နဲ့ ခွဲအိပ်ရလို့ တော်တော် စိတ်ညစ်ရှာတယ်။ ဒီနောက်တော့ အရဲစွန့်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ အတူ အပြင်မှာ အိပ်ရှာတယ်။

'သြော် တစ်ခုတော့ မေ့ကျန်ရစ်လို့ ပြောရဦးမယ်။ ဝီနာကို မကယ်ဆယ်မီ တစ်နေ့က လင်းအားကြီး အချိန်လောက်မှာ ကျွန်တော် လန့်နိုးလာတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရေနစ်လို့ ပင်ကျိလို ရေသတ္တဝါတွေက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ရွရွ ရွရွနဲ့ တက်ကြတယ်။ ကျွန်တော် လန့်နိုးလာတော့ မွဲပြာပြာ အကောင်ကြီးတစ်ကောင် ထွက်ပြေးသွားတာကို မြင်လိုက်ရသလိုလို ထင်တာနဲ့ ပြန်အိပ်လို့ မရတော့ဘဲ၊ စောစောစီးစီး ထပြီး လမ်းလျှောက်နေလိုက်တော့တယ်။ တောင်ပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖြူဖြူအကောင်တွေ မြင်ရတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အဆောက်အအုံပျက်ကြီးနားမှာလည်း ဖြူဖြူ အကောင်တွေက မည်းမည်းပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခု ချီသွားကြသလိုလို မြင်လိုက်မိတယ်။ အချိန်ကလည်း မလင်းတလင်း ဖြစ်နေတော့ မသည်းမကွဲ မြင်ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဖြူဖြူကောင်တွေဟာ ချုံတွေနားမှာ ပျောက်သွားကြတယ်။ ဒီနောက် ကောင်းကင်ကြီး လင်းလာလို့ ခုတင်က နေရာကို လှမ်းကြည့်တော့ ဖြူဖြူအကောင်တွေ ဆိုတာကကော ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး။ ဒီဖြူဖြူကောင်တွေဟာ တစ္ဆေတွေပဲလား၊ သို့မဟုတ် ဘာကောင်တွေလဲလို့ တွေးတောနေတုန်း ဝီနာ ရေနစ်လို့ ကယ်ဆယ်ရတာနဲ့ ဒီအကြောင်းကို လုံးလုံး မေ့သွားတယ်။

'ထူးဆန်းတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နေရာပြောင်းရွှေ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အင်္ဂလန်ပြည်အတွင်းမှာပဲ ရှိနေပြီး သက္ကရာဇ် ရှစ်သိန်းကျော် ခေတ်မှာ ရောက်နေခြင်းမျှ ဖြစ်သော်လည်း၊ ရာသီဥတုဟာ အတော်ပြောင်းလဲနေပြီး အတော်ပူပြင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ နေနဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးနဲ့ တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက် နီးသွားလေရော့သလား မဆိုနိုင်ဘူး။

'ဒါနဲ့ စတုတ္ထနေ့မနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာက နိုးလာပြီး နေပူပြင်းတဲ့ အတွက် အဆောက်အအုံပျက်ကြီးရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ခိုနေတုန်း ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ခု တွေ့ရတယ်။ အဆောက်အအုံပျက်ကြီးရဲ့ အောက်ကူးလမ်းကြားတစ်ခု အစွန်းမှာ ကျောက်တုံးအစအနတွေ ပိတ်ဆို့နေလို့ လမ်းကြားကလေး တစ်ခုလုံးဟာ မှောင်မိုက်နေလေတော့၊ ကျွန်တော်က မှောင်မိုက်ထဲမှာ လက်နဲ့ စမ်းပြီး တဖြည်းဖြည်း ဝင်သွားရာမှာ မျက်လုံးကြီး နှစ်လုံးက ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရလို့ လန့်သွားတယ်။ မျက်လုံးကြီး နှစ်လုံးဟာကလည်း အပြင်က နေရောင်ဟပ်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ ဝင်းဝင်း ဝင်းဝင်းနဲ့ တောက်လိုက်ပုံများ မပြောပါနဲ့တော့၊ လက်နှိပ်မာတ်မီးနဲ့ ထိုးလိုက်သလား မှတ်ရတယ်။ ကျွန်တော်က ရှေ့ကိုလည်း မတိုးဝံ့၊ နောက်ဆုတ် ပေးပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်နောက်ကို ဖိလိုက်လာမှာ ကြောက်လေတော့ နောက်လည်း မဆုတ်ဝံ့၊ အံ့အားသင့်ပြီး ငေးကြည့်နေမိတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ အရဲစွန့်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း အော်၊ လက်ကလည်း ရှေ့လှမ်းပြီး စမ်းကြည့်လိုက်တော့ နူးညံ့တဲ့ အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုကို စမ်းမိတယ်။ နောက်တစ်ခဏကျတော့ မျက်လုံးကြီး နှစ်လုံးဟာ နံဘေးဘက် စောင်းသွားပြီး ဖွေးခနဲ တစ်စုံတစ်ခု ပြေးသွားလိုက်တာကို မြင်ရတယ်။ ပြေးပြေးချင်း ကျောက်တုံးတစ်လုံးနဲ့ ဝင်တိုက်မိလို့ နံဘေးယိုင်သွားပြီး ကျောက်ပုံကြီးရဲ့ မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်။

'ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပုံသဏ္ဌာန်ကတော့ မသဲကွဲလှဘူးဗျ၊ ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးလို့သာ သတိပြုမိလိုက်တာပဲ။ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကတော့ နီပြာပြာ အရောင်ရှိတယ်။ လက်နဲ့စမ်းမိလို့ နူးညံ့တယ် ဆိုတာကတော့ ဦးခေါင်းနဲ့ ကျောပြင်မှာ အမွေးတွေရှိတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခြေလေးချောင်း လေလား၊ ခြေနှစ်ချောင်းပဲလားလို့ မသဲကွဲဘူး။ ဘဲတော်ကလေးရဲလာလို့ သူ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ကျောက်ပုံကြီးထဲ ဝင်ရှာကြည့်တော့ ကျွန်တော် တွေ့နေကျဖြစ်တဲ့ ရေတွင်းဝိုင်းတစ်ခု တွေ့တယ်။ တွင်းပေါ်မှာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်တိုင် လဲနေလို့ ပိတ်လုမတတ်ဘဲဗျ။ ဒါနဲ့ ဒီတွင်းထဲ ဆင်းပြေးလေသလားလို့ မီးခြစ်နဲ့ ခြစ်ကြည့်လိုက်တော့ ဖြူတူတူသတ္တဝါ တစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ဆင်းပြေးတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က လူလိုလို၊ ပင့်ကူလိုလို ရှိနေလေတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကြက်သီးများတောင် ထ မိသေးတယ်။ တွင်းနံရံမှာလည်း ခြေနဲ့လက်နဲ့ တွယ်ပြီး တက်ဖို့ဆင်းဖို့အတွက် လုပ်ထားတဲ့ သတ္တုချောင်းတွေ စီလို့ဗျ။ ခုနင်က သတ္တဝါက အဲဒီအချောင်းတွေကို တွယ်ပြီး ဆင်းပြေးတာပဲ။ မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်း ကုန်သွားလို့ နောက်တစ်ချောင်း ခြစ်ကြည့်တော့ သတ္တဝါ မရှိတော့ဘူးဗျ။

'ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က တွင်းနှုတ်ခမ်းမှာ ထိုင်ပြီး စဉ်းစားတော့ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဒါဝင်ရဲ့ နည်းဥပဒေအရ လူသတ္တဝါဟာ ယခုခေတ်လို တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်တော့ဘဲ နှစ်မျိုးနှစ်စား ကွဲကွာသွားဟန် တူရဲ့လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ မြေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော် တွေ့ရတဲ့ အရုပ် လေးပေသမားတွေက အထက်တန်းစား တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး၊ မြေကြီးအောက်မှာ အမြဲနေရတဲ့ အောက်တန်းစား သတ္တဝါတစ်မျိုးလည်း ပေါ်လာခဲ့ဟန် တူတယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ဒီအတိုင်းမှန်ရင် တွင်းထဲကို ကျွန်တော် ဆင်းကြည့်ပါက ဒီပြဿနာ ရှင်းသွားပြီး မြေအောက်သမားတွေရဲ့ အနေအထိုင်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိရမှာပဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ သို့သော် ကြောက်တဲ့စိတ်ကလည်း ရှိနေသေးတော့ ရုတ်တရက် ဆင်းမကြည့်ဝံ့ဘူးဗျ။

'ဒီလိုနေတုန်းမှာ မြေပေါ်သမားနှစ်ယောက် ပြေးလာကြပြီး အလင်းထဲက မှောင်ထဲရောက်တော့ ယောကျ်ားက မိန်းမကို ပန်းတွေနဲ့ ပေါက်နေတာကို မြင်ရတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်က တွင်းကြီးအဓိပ္ပာယ်ကို မေးလိုတဲ့သဘောနဲ့ တွင်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြတော့ သူတို့က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မျက်နှာထား ဖြစ်လာပြီး ထွက်သွားမယ် လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က မီးခြစ်ကို ခြစ်ပြတော့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အမူအရာ ပြသော်လည်း

တွင်းကို ပြလိုက်တော့ ခုနင်ကလိုပဲ မျက်နှာ လွှဲသွားကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဝီနာကို မေးကြည့်တော့မယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ခွဲခွာလာခဲ့တယ်။

'ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီတွင်းကြီးတွေ အနှံ့အပြား ရှိရပုံ၊ လေသွင်းလေထုတ်သဘောနဲ့ မျှော်စင်ကြီးတွေ ရှိရပုံ၊ မြေပေါ်သမားတွေ ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ အစရှိသည်တို့ကို တွေးမိနေပြီပေါ့ဗျာ။ လက်စသတ်တော့ အလုပ်သမား လူတန်းစားဆိုတဲ့ လူတွေဟာ ဓနရှင်ဆိုတဲ့ လူတန်းစားတွေနဲ့ ကြာလေကွဲလေ ကွဲကွဲသွားပြီး နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ သူတို့က မြေကြီးအောက်ရောက်၊ ဓနရှင်ဆိုတဲ့ ဓိမ်ခံသမားတွေက မြေပေါ်မှာ ကျန်ရစ်။ သူတို့မှာတော့ ဝမ်းစာအတွက် လုပ်ဖို့ကိုင်ဖို့လည်း မလို၊ ဘေးအန္တရာယ် ဆိုတာမျိုးလည်း လုံးဝမရှိ။ ကပ်ရောဂါ ဆိုတာတွေကလည်း လောကဓာတ်ပညာကြောင့် လုံးဝကွယ်ပျောက်ပြီး စည်းစိမ်နဲ့ နူးညံ့နေလာကြရလေတော့ နှစ်ပေါင်း ၈ သိန်း ကျော်တဲ့ ထိုခေတ်အခါမှာ အားခွန်ဗလလည်း မရှိ၊ ဉာဏ်လည်း မရှိ၊ သတ္တိလည်း မရှိ၊ လုံ့လဝီရိယလည်း မရှိ။ တကယ့် ကြေပန်းကန်အနုစား လူတစ်မျိုး ဖြစ်ကုန်ကြဟန် တူရဲ့လို့ စဉ်းစားမိတယ်။

'သို့သော် မြေပေါ်သမားတွေ အကြောင်းကတော့ ဟုတ်ပြီ ထားပါတော့။ မြေအောက်သမားတွေ အကြောင်းက ကျွန်တော့်အဖို့ လက်တွေ့ဘာမှ မရှိသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဝီနာနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှ မေးကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြံအစည်အတိုင်း တွေ့လို့ မေးကြည့်ပြန်တော့၊ ဝီနာက ပထမတော့ နားမလည်ဘူးဗျ။ နောက်ဆုံးမှာ နားလည်အောင်ပြလို့ နားလည်တဲ့အခါကျတော့လည်း သူ့အဖို့မှာ ဒီအကြောင်းအရာကို စိတ်အာရုံ ရောက်ရခြင်းသည်ပင် အလွန်ပင်ပန်းတဲ့ လက္ခဏာနဲ့ အသားတွေများ တုန်လို့ဗျ။ ကျွန်တော်က အတင်းမေးတော့လည်း ငိုရှာတော့တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ သိချင်ရင် "ဥစ္စာရှင်လို ဥစ္စာရှင်ခဲ" ဆိုတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတော့မှာပဲလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း ၉

မော်လော့သတ္တဝါများ

မြေအောက်သမားများမှာ အလင်းရောင်နဲ့ မတွေ့ရဘဲ ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက ပေါက်ဖွားနေထိုင်ခဲ့ရတော့ သူတို့ အရောင်အဆင်းဟာ "အိကုတ်" ဆိုတဲ့ မြေပိုးလိုလို၊ "ထင်းပိုး" လိုလို ဖြူတူတူ ပျော့စိစိကြီး ရှိလေတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် ရွံမိသေးရဲ့။ ပီနာတို့လူစုက ရွံတယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပေဘူး။ ဒါထက် မြေအောက်သတ္တဝါကို "မော်လော့" တဲ့ဗျ၊ ဝီနာတို့လို မြေပေါ်သတ္တဝါတွေကို "အီလွိုင်" တဲ့။ အဲဒီခေတ်က ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာတစ်ချက်က ကျွန်တော့် ယန္တရားစက်ကို "အီလွိုင်" တွေ ဝှက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ "မော်လော့" တွေ ဝှက်ထားမှာပဲ။ ဒီစက်ကို ပြန်ရချင်ရင် "မော်လော့" တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်မှပဲလို့ ယုံကြည်တယ်။

'တစ်နေ့သ၌တော့ ဝီနာတို့နေတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးက အနောက်တောင်ဘက်ဆီ ရောက်သွားတော့ ဒီပြင် အဆောက်အအုံကြီးတွေထက် အများကြီး ကြီးပြီး၊ စိမ်းပြာပြာ အရောင်ရှိတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ သို့သော် အချိန်က တော်တော် မိုးချုပ်နေလေတော့ ချက်ချင်း မစုံစမ်းခဲ့ဘဲ ဝီနာတို့ ရှိရာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ကျတော့ စိမ်းပြာပြာ အဆောက်အအုံထိအောင် သွားနေဖို့ မလိုပါဘူး။ နီးရာ တွင်းတစ်တွင်း ဆင်းပြီး စုံစမ်းရင်လည်း အတူတူပါပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး တွင်းတစ်တွင်းဆီ သွားတော့ ဝီနာလည်း လိုက်လာတယ်။ တွင်းရောက်တော့ ဝီနာကို နှုတ်ဆက်ပြီး တွင်းနှုတ်ခမ်းမှာ စီတန်းရိုက်ထားတဲ့ သတ္တုချောင်းတွေကို ကိုင်ဆင်းသွားရောကိုးဗျ။

'ဝီနာက အတင်းဆွဲထားပေမယ့် ကျွန်တော်က ဖယ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဆင်းရမည့်တွင်းက ကိုက်ပေါင်း ၂၀၀ လောက် နက်လိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ သတ္တုချောင်းတွေကို တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ကိုင်ဆင်းသွားတော့ သတ္တုချောင်းတစ်ချောင်းဟာကူ ခြေထောက်အောက်မှာ ရုတ်တရက် ကွေးသွားတာနဲ့

ကျွန်တော့်မှာ လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီး ကံကောင်းလို့ ပြုတ်ကျမသွားတယ်ဗျာ။ ဒီနောက် တစ်ခါဆက်ပြီး ဆင်းသွားရင်း အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုအတက်ကြီးမှာ ဝီနာရဲ့ ခေါင်းဝိုင်းကလေးနဲ့ ကြယ်ကလေးတစ်လုံး မြင်ရတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့် ခြေအောက်ဆီကတော့ စက်ခုတ်သံလို တဒိန်းဒိန်း တဂျုံးဂျုံးနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာတဲ့ အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်ဗျ။ ဒီနောက်တော့ အထက်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရာမှာ ဝီနာရဲ့ခေါင်းကလေး မရှိတော့ဘူးဗျ။

'ဆင်းရတာ ညောင်းလွန်းလို့ တစ်ခါက ပြန်ပက်မယ်လို့တောင် စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ သို့သော်လည်း မတက်ခင် ဆက်လက်ပြီး ဆင်းသွားတော့ ကျွန်တော့် လက်ယာဘက် တစ်ပေလောက် နံရံမှာ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် တွေ့ရတယ်။ အပေါက်ကလေးထဲ ဝင်လိုက်သွားတော့ ပြွန်ခေါင်းတစ်ခု ဖြစ်နေတာ တွေ့ရလို့ အညောင်းဖြေရင်း ခေတ္တ လှဲအိပ်နေမိသေးတယ်။ ညောင်းလိုက်ပုံတော့ မပြောနဲ့တော့။ ခြေရော၊ လက်ရော၊ လူရော အားလုံး တောင့်တင်းနေတော့တာပဲဗျ။ ဒီအတောအတွင်း လေသွင်းတဲ့ စက်သံတွေကလည်း နားထဲမှာ ဆူလို့ညံလို့ဗျာ။

'ဘယ်လောက်ကြာအောင် လှဲပြီး နားနေမိတယ် မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို လက်ပျော့ကလေးနဲ့ တို့လိုက်လို့ ထထိုင်ပြီး မီးခြစ် ခြစ်ကြည့်လိုက်ရာမှာ ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတဲ့ သတ္တဝါမျိုးသုံးကောင် ဖွေးဖွေး ဖွေးဖွေးနဲ့ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်း ပြေးသွားကြတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ မှောင်ထဲမှာ အမြဲနေလာခဲ့ရလေတော့ သူတို့မျက်လုံးတွေဟာလည်း ဇီးကွက်များ၊ ကြောင်များ မျက်လုံးလို ပြူးလို့ဗျား။ သူတို့ကတော့ မှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို မြင်ကြရပုံ ပေါ်တယ်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုတော့ မကြောက်ကြဘူး၊ အလင်းရောင်ကို ကြောက်ကြဟန် တူရဲ့။ မီးခြစ်လိုက်တော့ ထွက်ပြေးကြပြီး မှောင်ထဲက ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ထွက်ပြေးချင်သလိုလို ဖြစ်လာသော်လည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီကိစ္စ မပြီးဘဲ မအေးဘူး ဆိုပြီး ဆက်လိုက်သွားတော့ စက်သံတွေဟာ ဆူညံသည်ထက် ဆူညံလာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ပြွန်ခေါင်းကြီးဆုံးပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ဝန်းတဲ့ မြေတိုက်ခန်းကြီးထဲ ရောက်လာတယ်။

'မီးခြစ်ကို ခြစ်ကြည့်လိုက်တော့ စက်ကိရိယာကြီးတွေနဲ့ တူတဲ့ အရာဝတ္ထုကြီးများကို တွေ့ရတယ်၊ ဒါတွေကို အရိပ်မှ ခိုကပ်နေတဲ့ "မော်လော့" တွေကိုလည်း မြင်ရတယ်၊ လေက ကောင်းကောင်းမသန့်လို့ အသက်ရှူ ကျပ်ရတဲ့ အထဲမှာ သွေးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အနံ့လည်း ရတယ်။ အခန်းကြီး အလယ်ရှိ စားပွဲကလေးပေါ်မှာ စားစရာလိုလို ပြင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ စားစရာကကော သွေးရဲသံရဲနဲ့ အသားတုံးကြီးတစ်ခုနဲ့ တူပါရဲ့။ မီးခြစ်ဆံလည်း လောင်လို့ကုန်သွားရော မှောင်ကြီးအတိ ဖြစ်သွားပြန်ရော။ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တုန်းက အနာဂတ်ခေတ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေဟာ ခေတ်နောက်ကျပြီး အသုံးမဝင်ပေဘူး ထင်မိလို့ ဆေးတို့၊ လက်နက်တို့ ဘာမှ မယူခဲ့မိဘူး။ မီးခြစ်ဘူး လေးလုံးပဲ ယူလာခဲ့မိတယ်။ အခန်းကြီးထဲ လျှောက်ကြည့်ချင်သော်လည်း မီးခြစ် ကုန်ခါနီးနေလို့ မကြည့်ဝံ့တော့ဘူး။ ဒီအတောအတွင်း ဆေးလိပ် သောက်ချင်လိုက်တာက လွန်ပါရောဗျာ၊ တစ်လိပ်မှ မယူခဲ့မိလို့ မသောက်ရဘူး။ မီးခြစ်ကလည်း ခဏခဏ သုံးမိတာနဲ့ နောက်ဆုံး လေးဆံပဲ ကျန်တော့တယ်။

'ဒါနဲ့ မှောင်မိုက်ထဲမှာ ရပ်နေတုန်း ကျွန်တော့်လက်ကို တစ်ယောက်က လက်နဲ့ တို့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုလည်း လျှောက်စမ်းကြည့်တယ်။ ညှီစော်နံလိုက်တာကလည်း ဟောင်လို့။ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လက်ထဲက မီးခြစ်ကို နှိုက်ယူတုန်း တချို့က ကျွန်တော့်အဝတ်ကို နောက်က စမ်းကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က အော်လိုက်ရင်း ထွက်ပြေးကြရင်း၊ တော်တော်ကြာ ပြန်ရောက်လာကြရင်းပဲဗျ။ အော်ဖန်များတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်တောင် မကြောက်ကြတော့ဘူး၊ ရယ်နေကြတော့တယ်။ ဒီတော့ သူတို့က မကြောက်၊ ကျွန်တော်က ကြောက်လာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ

ကြံရာမရတော့ မီးခြစ်နဲ့ ခြစ်ခြောက်ပြီး သူတို့ ထွက်ပြေးတုန်းမှာ ကျွန်တော်လည်း ထွက်ပြေးရတယ်။

'မီးခြစ်ဆံလည်း ငြိမ်းရော ကျွန်တော်လည်း ပြွန်ခေါင်းထဲ ပြန်ရောက်ရော၊ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်နောက်မှာ တရှူးရှူးနဲ့ ရောက်လာကြပြန်ရောဗျ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အတင်း နောက်ပြန်ဆွဲခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က မီးခြစ်တစ်ဆံခြစ်ပြီး သူတို့မျက်နှာတွေနား ယမ်းပြတော့မှ ပြန်ပြေးကြပြန်တယ်။ မျက်နှာတွေကလည်း ထူးဆန်းလိုက်တာဗျာ။ မေးစေ့လည်း မရှိ၊ မျက်ခမ်းလည်း မရှိ၊ မျက်လုံးတွေကလည်း နီပြာပြာနဲ့ဗျ။ နောက် တတိယ မီးခြစ်လည်း ကုန်ရော ကျွန်တော်လည်း ပြွန်ပေါက်ဝက တွင်းထဲ ပြန်ရောက်ရောဗျ။ ပြွန်ဝကနေပြီး သတ္တုချောင်းတွေကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်နေတုန်း ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို နောက်က ပြန်ဆွဲခေါ်ကြတယ်ဗျ၊ ဒီအခါမှာ စတုတ္ထ မီးခြစ်ဆံကို ခြစ်လိုက်လို့ သူတို့ ရှဲသွားရာမှာ သတ္တုချောင်းကို ကပျာကယာ လှမ်းဆွဲပြီး တွင်းပေါ်ကို ကပျာကယာ တက်ခဲ့ရတယ်။ မော်လော့ကလေး တစ်ကောင်ကတော့ ကျွန်တော့်နောက် ကပ်လိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကို အတွင်းဆွဲထားလို့ ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သေးတယ်ဗျ။ တွင်းထိပ်ရောက်လို့ မြေကြီးပေါ်ကို ကပျာကယာ မှောက်အိပ်လိုက်တော့၊ ဝီနာက ကျွန်တော့်လက်ကို နမ်းလိုက်တာလောက် သတိရပြီး ကျွန်တော်လည်း သတိလစ်သွားပါရောဗျာ။

အခန်း ၁၀

ညဥ့်တိုင် ရောက်သောအခါ

'ဒီကနေ ရှေ့လျှောက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ သာပြီး စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ရတယ်ဗျ။ ဟိုတုန်းကတော့ တွင်းကြီးထဲ ကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ။ တက်နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ လွတ်ဖို့၊ မတက်နိုင်သေးရင်လည်း ဖြည်းဖြည်းတက်ဖို့ ရှိတယ်။ အခုတော့ ဒီလို မကတော့ဘူး၊ ရန်သူကိုပါ ကြောက်နေရပြီး မော်လော့ဆိုတဲ့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သတ္တဝါတွေကို ကျွန်တော်က ရန်သူလို့ သဘောထားနေရပြီ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့ ဒုက္ခပေးကြမယ် မပြောနိုင်ဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုကလည်း အီလွိုင်တွေ ကိုယ်တိုင်က မှောင်လိုက်တဲ့ ညများမှာ မော်လော့တွေကို ကြောက်ကြရကြောင်း ဝီနာဆီက ကျွန်တော် သိရပြီ။ သူတို့ဟာ ကဒီလိုဗျ၊ မြေပေါ်မှာ လသာနေတဲ့ ရက်များ အတောအတွင်းတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ လပြည့်ကျော်လို့ လ မိုက်လာလေလေ မော်လော့တွေက မြေပေါ် တက်တက်ပြီး ကျက်စားကြလေလေပဲဗျ။

'အခါမှာ လပြည့်ကျော် ၉ ရက်၊ ၁၀ ရက် ရှိနေပြီမို့ မော်လော့တွေကို ကြောက်နေရပြီ။ လကွယ်ကနေ လဆန်း ၃–၄ ရက်နေ့တိုင်အောင် မြေပေါ်မှာ မှောင်လိုက်တဲ့ အချိန်များမို့လို့ မော်လော့တွေ အထူးသရမ်းကြတော့တယ် ဆိုတာ အီလွိုင်တွေက ပူပန်နေကြပြီ။ ဟိုခေတ်တုန်းက မြေကြီးပေါ်မှာ အီလွိုင်တွေက ကြီးစိုးပြီး မော်လော့တွေ မြေအောက်ရောက်ကြရတာတော့ မှန်တယ်။ သို့သော် အဲဒီခေတ် ကျော်လွန်လာခဲ့လို့ ကမ္ဘာ့ထုံးစံအတိုင်း သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် လွှမ်းမိုးရမြဲမို့ ဒီအချိန်မှာ မော်လော့တွေကို အီလွိုင်တွေက ပြန်ကြောက်နေကြရပြန်ပြီ။ သို့သော် အီလွိုင်တွေက ဘယ်လိုပင် ကြောက်သော်လည်း ၁၉ ရာပြည့်နှစ်သံမား တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် ကတော့ သူတို့လို မကြဲတတ် မစည်တတ်ဖြစ်အောင် မကြောက်တော့ဘဲ၊ ကိုယ့်ဘေးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်မည့် အကြံအစည် ထုတ်တာကိုးဗျ။

'ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကာကွယ်ရေး လက်နက်တွေနဲ့ လုံခြုံစွာအိပ်ဖို့ နေရာများ စီမံရတယ်။ ဒီအခါမှာ ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရတဲ့ စိမ်းပြာပြာ အဆောက်အအုံကြီးကို သတိရမိတယ်။ ဒီတော့ ဝီနာကို ပခုံးထမ်းပြီး အဆောက်အအုံရောက်အောင် ကျွန်တော် သွားတယ်။ ဟိုလည်း ရောက်ကရော နေဝင်လို့ မှောင်လုနေပြီ။ လမ်းခရီးမှာ ဝီနာက ပခုံးပေါ်ချည်း လိုက်ရတာ ညောင်းလေတော့ အောက်ဆင်းပြီး ပန်းတွေခူး၊ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲထည့်၊ ကျွန်တော့် အိတ်ထဲမှာ ပန်းတွေ ပြည့်နေရော'

ဤတွင် ကာလခရီးသည် သည် အင်္ကျီအိတ်တွင်းသို့ နှိုက်၍ နွမ်းခြောက်လျက်ရှိသော ပန်းနှစ်ပွင့်ကို ထုတ်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလေ၏။ ထိုနောက်မှ ဆက်လက်၍–

'ရောက်တယ် ဆိုပေမဲ့ စိမ်းပြာပြာ ဗြိတိုက်ကြီးကို မြင်ရုံ မြင်ရသေးတာဗျ၊ တကယ်ရောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဗြိတိုက်ဆီ မရောက်မီ တောင်ပူစာကလေး တစ်လုံး အနီးမှ ဖြတ်သွားဖို့ ရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ဝီနာကိုထမ်းပြီး တောင်ပူစာအနီးက ဖြတ်လာတော့ တောင်ကမ်းပါးယံမှာ သစ်ပင်တွေ ထူထပ်လေတော့ ဗြိတိုက်ကို မျက်ခြည် ပြတ်သွားပြန်ရောဗျ။ မှောင်လည်း မှောင်လုပြီ၊ ခရီးကလည်း တော်တော် လှမ်းသေးတယ်။ ကောင်းကင်မှ ကြယ်တာရာတွေကတော့ ဝင်းလို့ပါ့လေ။ သို့သော် နှစ်ပေါင်း ၈ သိန်း ကျော်လာခဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ခေတ်တုန်းက အစီအစဉ် အနေအထားမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲနေကြပြီ။ တောင်ဘက်မျက်နှာမှာ အလွန်တောက်ပတဲ့ ကြယ်ကြီးတစ်လုံး ထွက်နေတယ်။ နဂါးငွေ့ဆိုတဲ့ ကြယ်တန်းကြီးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တုန်းက လိုလိုပဲဗျ။ ပြောင်းလဲခြင်း တယ်မတွေ့ရဘူး။

'ဒီအခါမှာ ကျွန်တော်လည်း ခရီးပန်းလွန်းတာနဲ့ ဝီနာကို အသာချထားပြီး ကောင်းကင်ကို မျှော်ကြည့်နေတာကိုးဗျ။ ဝီနာကတော့ ကျွန်တော့်အားကိုးနဲ့ ကျွန်တော် ခင်းသိပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီပေါ်မှာ အိပ်မောကျလို့ဗျ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်ငိုက်သွားဟန် တူတယ်။ တော်တော်ကြီးကြာလို့ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှာ လင်းရောင်ပေါ်လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ လ တစ်ခြမ်းပဲ့ကလေး ထွက်လာတယ်။ ဒီနောက်တော့ သိပ်မကြောက်တော့ဘူး။ အရုဏ်တက်ပြီး မိုးလင်းလာတော့တာ ပါပဲ။ တစ်ညလုံးမှာ မော်လော့တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရလေတော့ ကျွန်တော် ကြောက်ခဲ့သမျှတွေဟာ အကြောင်းမဲ့ အပိုသက်သက် ကြောက်မိတာ ထင်ပါရဲ့လို့တောင် အောက်မေ့မိတယ်။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေဟာလည်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖိနပ်ပေါက်လို့ ကောင်းကောင်း မထောက်နိုင်တာနဲ့ ထိုင်ရာမှ ထမ့်ယ်လုပ်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်လိုက်ရတယ်။

'တော်တော်ကြီး လင်းလာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဗောဇထဲမှာ သစ်သီးကလေး ဘာကလေး ရှာဖွေစား၊ စမ်းချောင်းမှ ရေသောက်၊ ကာကွယ်ရေး လက်နက်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူး၊ ကျောက်ရုပ်ကြီး အောက်က လောဟာခုံကြီးကိုလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရိုက်ခွဲပြီး ကျွန်တော့် ယန္တရားစက်ကို မော်လော့တွေရဲ့ လက်ထဲက ပြန်လုယူ၊ ဝီနာကို စက်ပေါ် တင်၊ ကိုယ့်ခေတ် ကိုယ်ပြန်လာ။ အဲဒါမျိုးတွေ စိတ်ထဲမှာ အကြံထုတ်ရင်း တစ်နေ့လုံး အချိန်ကုန်ပြီး ညနေခင်းအချိန်မှ စိမ်းပြာပြာ ပြဲတိုက်ကြီးဆီကို ဆက်လက်ပြီး လျှောက်လာကြပြန်တာကိုးဗျ။

အခန်း ၁၁

စိမ်းပြာပြာ ကြွေနန်းကြီး

'နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်လောက်မှ ဝီနာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စိမ်းပြာပြာရဲတိုက်ကြီး ရောက်သွားကြတော့ အဆောက်အအုံကြီး ပြိုပျက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်း အဆောက်အအုံကြီးဟာက ကြွေထည်နဲ့ ဆောက်လုပ်ပြီး မှန်ပြတင်းတွေကလည်း ပြည့်လို့။ လက္ခဏာမှာ ပြတိုက်ကြီးနဲ့ တူပါရဲ့။ အထဲ ဝင်ကြည့်ကြတော့ အလယ်ကောင်မှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကြီးတွေရဲ့ အရိုးကြီးတွေတောင် ရှိသေးတယ်။ ကြွက်လျှောက်တွေပေါ်မှာ မှန်သေတ္တာတွေလည်း ရှိရဲ့။ သေတ္တာထဲမှာ ထားတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ မပျက်မစီး မဆွေးမမြည့်ဘဲ တည်နေပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် လေလုံအောင် လုပ်ထားတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။

'ပြတိုက်ကြီးမှာ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း ဖွဲ့ထားပြီး ပညာရပ်တစ်ခုစီအတွက် အဆောင်တစ်ခုစီ သီးသန့်ထားဟန် တူတယ်။ တစ်နေရာမှာ စက်ကိရိယာ အမျိုးမျိုးပြတဲ့ အခန်းနဲ့ တူပါရဲ့၊ စက်ကြီး နှစ်လုံး သုံးလုံး

သံချေးတွေ တက်ပြီး ပြိုပျက်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ စက်ကြီးတစ်လုံးက သံချောင်းကြီး တစ်ချောင်းကို နှဲ့စမ်းလိုက်တော့ ပြုတ်ထွက်လာတာနဲ့ နေရာကျလှပြီ ဆိုပြီး ကျွန်တော် ယူလာခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မော်လော့တွေက ကျွန်တော့်ကို တိုက်ခိုက်ရင် ဒီသံချောင်းကြီးနဲ့ ခုခံလိုက်ရရင်တော့ မော်လော့ လေးငါးဆယ်ကောင် ကျွန်တော် မကြောက်ဘူးလို့ အောက်မေ့တယ်။

'အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ အခြင်းအရာတစ်ခုက မှန်သေတ္တာတစ်လုံးကို ကျွန်တော် ဖွင့်လိုက်တော့ ရှူးခနဲ မြည်တာကို ထောက်သဖြင့် လေလုံအောင် စီမံထားတဲ့ သေတ္တာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရတယ်။ အထဲမှာ ဘာတွေ့မှတ်သလဲ၊ အခြား တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများအပြင် မီးခြစ်တစ်လုံးကို တွေ့တယ်။ မီးခြစ်ကို ကောက်ခြစ်ကြည့်လိုက်တော့ ရှဲခနဲ ထ တောက်လေရဲ့ဗျား။ နေရာကျလိုက်ပုံတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ မော်လော့တွေဟာ မီးကို ကြောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိရသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ မီးခြစ်တစ်ဆံမှ မကျန်တော့လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲမှာ၊ ဒီမီးခြစ် တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အားကိုးဖို့ ရောမ လက်နက်ကြီးတစ်ခု လက်ကိုင်ရသွားတော့တာကိုးဗျ။ နောက်ပြီး စဉ့်အိုးတစ်လုံးမှာ ချိတ်တံဆိပ်နဲ့ ပိတ်ထားတာ တွေ့ရလို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ပရုတ်တွေ တွေ့ရသဗျား။ နေရာကျလှပြီ။ မီးခြစ်နဲ့ခြစ်၊ ပရုတ်တွေကို မီးနဲ့ ရှို့လိုက်လို့ ဟုန်းခနဲ မီးတောက်လာပြီဆိုမှဖြင့် မော်လော့တွေ ခြောက်ဖို့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ လက်နက် မရှိနိုင်တော့ဘူးဗျား။

'ဒီနောက် ဝီနာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ချောင်ခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်ကြည့်ကြတော့ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာရှည်စွာ စုပုံလျက်ရှိတဲ့ မြူမှုန်ပေါ်မှာ ခြေရာကလေးတွေ တွေ့ရတယ်ဗျ။ ကြည့်လိုက်တော့ လူကလေးတွေရဲ့ ခြေရာလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်၊ အမှန်မှာတော့ မော်လော့တွေရဲ့ ခြေရာတွေကိုးဗျ။ ဒီနေရာမှာ ခပ်မှောင်မှောင် ရှိနေလေတော့ ခပ်စောစောတုန်းက ကြွက်ပြေးတဲ့ ခြေသံလိုလို ကျွန်တော် ကြားလိုက်မိသေးတယ်။ အဲဒီခေတ်မှာ ကြွက်လည်း မရှိဘူး၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လူ သတ္တဝါကို အနှောင့်အယှက်ပြုတဲ့ ပိုးမွှားတို့၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ ကွယ်ကုန်ကြတာ ကြာလှပြီဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတဲ့ ခြေသံတွေဟာ မော်လော့တွေရဲ့ ခြေသံဖြစ်ရမှာပဲ။ ဘယ်ဆီပြေးလို့ ဘယ်ဆီ ပျောက်ကုန်ကြတယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီကောင်တွေကို မုန်းလည်း မုန်း၊ ရွံလည်း ရွံနေလေတော့ လေးငါးဆယ်ကောင်လောက် ရိုက်သတ်စမ်းချင်တာနဲ့ တွေ့စမ်းပါစေလို့တောင် ဆုတောင်းမိသေးတယ်။ သို့သော် သူတို့ကို ခုချက်ချင်း လိုက်ရှာဖို့တော့ အချိန်မရှိတာနဲ့ မရှာခဲ့ရဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ ပြတိုက်ကြီးထဲမှာ ဟိုအဆောင် ဝင်ကြည့်၊ ဒီအဆောင် ဝင်ကြည့်နဲ့ ညနေစောင်းသွားတော့မှ ကြွေပြတိုက်ကြီးထဲက ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာကြတော့တယ်။

'ပြတိုက်ရှေ့က မြက်ခင်းပေါ်မှာ စားကောင်းတဲ့ အသီးအပင် သုံးလေးပင် တွေ့ရလေတော့ အသီးများ ခူးပြီး မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်စားကြတယ်။ မကြာခင် နေဝင်သွားရာမှာ ကျွန်တော်က စက်ကြီးမှ ဖြုတ်ယူခဲ့တဲ့ သံချောင်းကြီးကို လက်မှာကိုင်၊ အိတ်တစ်ဖက်မှာ မီးခြစ်ဘူးနဲ့ ပရုတ်တွေထည့်ပြီး ကွင်းပြင်မှာ မီးဖိုနဲ့ အိပ်ကြဖို့ ပြင်ဆင်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်အကြံက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျောက်ရုပ်အောက်က လောဟာသတ္တုနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပလ္လင်လို ခုံကြီးကို သံချောင်းကြီးနဲ့ ရိုက်ခွဲဖို့ စိတ်ကူးထားတော့တာကိုးဗျ။

အခန်း ၁၂
မှောင်မိုက်ထဲ၌

'ကျွန်တော်က နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးဆီ ရောက်ချင်လေတော့ ဒီညအံဖို့ တတ်နိုင်သမျှရောက်အောင် ခရီးသွားကြတယ်ဗျ၊ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ ထင်းခြောက်ကလေးတွေ ကောက်လို့ တစ်ပွေ့လောက်ရတော့ ဝီနာကို လက်တစ်ဖက်က တွဲ၊ ထင်းစည်းနဲ့သံတုတ်ကို လက်တစ်ဖက်

ကပွေ့ပြီး တော်တော်ကြီးရောက်အောင် လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ နှစ်ယောက်စလုံး မောတော့မှ အိပ်ဖို့နေရာ ရွေးချယ်ကြတယ်။ ထင်းစည်းကလေးကိုချပြီး မီးမွေးမလို့ လုပ်တုန်း၊ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနဲ့ အကောင်သုံးကောင်ကို မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုင်းပင်နဲ့ ချုံတွေထူထပ်လေတော့ မော်လော့တွေက တိတ်တိတ်ကလေး ချဉ်းကပ်လျှင် ရုတ်တရက် မြင်ဖို့ ခက်တယ်။ တောကြီးကတော့ ရှေ့မှာ တစ်မိုင်လောက်အကျယ်အဝန်း ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတောကို ကျော်လွန်အောင် ဖြတ်လျှောက်ပြီး တောင်ကုန်းကလေး ရောက်လျှင်တော့ လုံခြုံတဲ့နေရာ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ ဟိုရောက်လို့ ပရုတ်တွေကို မီးရှို့လိုက်လျှင် တောထဲက သူတို့ လာတာကို မြင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ယူဆတယ်။ တစ်ချက်ကလည်း သူတို့လိုက်လာလို့ မီးခြစ်နဲ့ရှို့ပြီး ခြောက်ရလျှင် ကျွန်တော် ယူလာခဲ့တဲ့ ထင်းစည်းဟာလည်း အပိုပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ သဘောရပြီး၊ ထင်းစည်းကို မယူခဲ့တော့ဘဲ ဒီနေရာမှာ မီးရှို့ထားခဲ့ဖို့ အကြံရတယ်။ ဒီမီးကို သူတို့ မြင်ရလျှင် ကျွန်တော်တို့နောက်ကို သူတို့ မလိုက်ဝံ့ဘဲ ကြောက်ပြေးကြလိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်တယ်။ ဒါကြောင့် ထင်းစည်းကို မီးခြစ်နဲ့ မီးရှို့လိုက်ရာမှ ဝီနာက မီးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ခုန်ပေါက်မြူးထူးတော့တာကိုးဗျ။

'ဒီဒေသမှာတော့ မီးလောင်ဖို့ကလည်း ခဲယဉ်း၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ချက်ပြုတ်စားဖို့ မီးမွေးခြင်း မရှိ၊ မှောင်မိုက်လို့ မီးထွန်းတယ် မရှိတော့ မီးကို တစ်ခါမှ မြင်ဖူးကြဟန် မရှိဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ထင်းစီးကို မီးရှို့ပေးလို့ မီးက တောက်လာရင်ပဲ ဝီနာက ခုန်လားပေါက်လားနဲ့ ပျော်မြူးပြီး မီးပုံထဲတောင် ခုန်ဆင်းမလို့ ကျွန်တော်က မနည်းဆွဲထားရတယ်။ သူတို့လူစုက (မော်ဖလော့ရော၊ အီလွိုင်ရော) မီးဆိုတာ မမြင်ဖူးကြလေတော့ မီးသဘာဝကို လုံးဝ နားမလည်ကြဘူး။ မော်လော့တွေကတော့ ကြောက်တယ်၊ အီလွိုင်မျိုးဖြစ်တဲ့ ဝီနာကတော့ အပျော်ကြီး ပျော်တယ်ဗျ။ သူ့ကို လောင်လိမ့်မယ်လို့တောင် နားမလည်ဘူး။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဒါနဲ့ ထင်းစည်းကို မီးရှို့ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်လည်း ဝီနာကို ဆွဲခေါ်ပြီး တောင်ကုန်းဘက်ရောက်အောင် တောထဲက ဖြတ်ပြေးပါရောဗျား။ ကျွန်တော့် မီးရောင်ကြောင့် တောထဲမှာလည်း ထိန်လို့။ တော်တော်ကြာလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထင်းစီးကနေပြီး ချုံတွေ၊ ကိုင်းပင်တွေ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းနေလို့ တစ်ဝိုက်ကြီး ပျံ့နှံ့သွားပါရောဗျား။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝီနာကို လက်တစ်ဖက်က ပွေ့၊ လက်တစ်ဖက်က သံတုတ်ကြီးကိုင်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့တာပေါ့လေ။ အတန်သွားမိတော့ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခြေသံတွေ ကြားရသလို ထင်မိတယ်။ သွားရင်း သွားရင်း ခြေသံတွေက ထင်ရှားသထက် ထင်ရှားလာပြီး မြေအောက်မှာတုန်းက ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရဖူးတဲ့ အသံတွေမျိုး ကြားရပါရောဗျား။ မော်လော့တွေ တော်တော်များများက ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းနေကြဟန် တူတယ်။

'ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲလို ဆွဲ၊ အင်္ကျီကို ဆွဲလို ဆွဲ လုပ်လာကြတာကိုးဗျ။ ဝီနာကတော့ တစ်ချက် လန့်တုန်သွားရာက ငြိမ်သွားပါရောဗျား။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော်က မီးခြစ်ကို သတိရတယ်။ သို့သော် မီးခြစ်မယ်ဆိုရင် ဝီနာကို ချထားဦးမှ ဖြစ်မှာကိုး။ ဒါနဲ့ သူ့ကို ချထားပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲ နှိုက်တုန်းမှာ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နားဆီက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတာ သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် ကျောတို့၊ လည်ပင်းတို့ကိုလည်း လက်ပျော့ကလေးတွေနဲ့ စမ်းကြည့်ကြတာကို သိရတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ မီးခြစ်တွေ့တော့ ရှီးခနဲ ခြစ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောဖြူကလေးတွေနဲ့ ထွက်ပြေးကြတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ မီးခြစ်ဆံ လောင်သွားတဲ့အခါမှာ ပရုတ်တစ်လုံးကို မီးရှို့မယ် လုပ်တုန်းကို ဝီနာ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ဖက်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ ပျောက်နေတယ်ဗျ။ လှုပ်လည်း မလှုပ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က အတော်ထိတ်သွားပြီး ပရုတ်တစ်လုံးကို မီးရှို့၊ မြေကြီးပေါ် ပစ်ချ၊ ဒူးထောက်ပြီး ဝီနာကို ပွေ့ယူနေတုန်းမှာ တစ်တောလုံး မော်လော့တွေ ပြုံနေတာကိုးဗျ။

'ဒါနဲ့ ဝီနာကို ပခုံးပေါ် ပွေ့တင်ပြီး ရှေ့ဆက် လျှောက်မယ်လုပ်တော့ တစ်ခုသတိရလို့ အတော် ထိတ်လန့်သွားမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မီးရှို့တဲ့ အလုပ်တွေ၊ ဝီနာ ပွေ့တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်တုန်းက ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သုံးလေးပတ် လှည့်မိလေတော့ မျက်စိလည်သွားပြီး ဘယ်ဆက်သွားရမှန်း မသိ ဖြစ်တော့တာကိုး။ ခက်နေပြီ၊ သွားချင်တာက တောင်ကုန်းကလေး ဘက်၊ တောင်ကုန်းကလေး ဘယ်ဘက်မှာ ရှိတယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ပြတိုက်ကြီးဘက် ခြေဦးလှည့်မိလို့ အဲဒီပြန်ရောက်နေမှာလည်း စိုးရသေးတယ်။ လူ့ကို ချွေးတလုံးလုံး ဖြစ်နေတော့တာပဲဗျို့။ ဒါနဲ့ မတတ်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး ဒီနေရာမှာပဲ မီးဖို၊ တစ်ညအိပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ရတော့တာပဲ။

'ဒီတော့ ဝီနာကို မြေကြီးပေါ် ပြန်ချ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးတွေ လိုက်ကောက်၊ မော်လော့တွေကလည်း မှောင်မိုက်တဲ့အပိုင်းမှာ မျက်လုံးတွေ အဝင်းဝင်းနဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြတာကိုးဗျ။ ပထမ ပရုတ်လုံး ကုန်သွားလို့ ဒုတိယတစ်လုံးကို ရှို့ဖို့ မီးခြစ်နေတုန်းမှာ ဝီနာအနားက ဖြူဖြူကလေး နှစ်ကောင် ဖျတ်ခနဲထွက်ပြေးတယ်ဗျ။ တစ်ကောင်ဟာကတော့ သူ့မျက်စိမှာ အလင်းရောင်ထိုးလေတော့ မပြေးတတ်တော့ဘဲ ပြေးမိပြေးရာ ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာရာမှာ၊ ကျွန်တော်က မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ သတ်လိုက်တာ ခွပ်ခနဲ ဆို ပုံလဲသွားပါရောဗျား။ ကျွန်တော်က ပရုတ်လုံး ရှို့ထားပြီး ထင်းချောင်းကလေးတွေ ကောက်နေတုန်းမှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်က သစ်ကိုင်းတွေဟာ မိုးလည်း မရွာဘဲ ခြောက်သွေ့နေတာ တွေ့ရလေတော့၊ သစ်ကိုင်းခြောက် လိုက်ရှာမနေဘဲ ခေါင်းပေါ်က သစ်ကိုင်းတွေကို အလွယ်တကူ ချိုးယူရတော့ တယ်။ မကြာခင် ထင်းခြောက်တွေ၊ ထင်းစိုတွေမို့ မီးခိုးတအူအူနဲ့ မီးပုံတစ်ခု ဖြစ်လာတော့မှ ဝီနာကို သေသေချာချာကြည့်တော့ အသေကောင်လိုပဲဗျ၊ မလှုပ်တော့ဘူး။ အသက်ရှူ မရှူတောင် ကျွန်တော် မပြောတတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အအိပ်က ပျက်၊ မီးက ခိုး၊ ခရီးက ပန်းလေတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်ခနဲ ငိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဒီလိုအငိုက်မှာ သတိရလာလို့ အိတ်ထဲက မီးခြစ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ မီးခြစ်ဘူး မရှိတော့ဘူးဗျို့။ ဒီအခါမှာ မော်လော့တွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြို ဖက်ကြတာကိုးဗျ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်က ငိုက်ရုံမကဘဲ အိပ်ပျော်သွားလို့ မီးပုံကလည်း မီးငြိမ်းသွားပြီး၊ မော်လော့တွေက ကျွန်တော့် ဝိုင်းတွယ်ကြတော့တာကိုး။ ခြေထောက် ဆွဲသူကဆွဲ၊ ခါးဖက်သူက ဖက်၊ လည်ပင်း ညှစ်သူကညှစ်၊ ထင်သလို ဝိုင်းလုပ်ကြတော့တာကိုးဗျ။ သေမှာ ကြောက်ရုံမကသေးဘူး၊ ပျော့စိစိနဲ့ သတ္တဝါတွေမို့ ရွံလိုက်တာကလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ မှောင်လိုက်တာကလည်း မည်းလို့ဗျား။ တချို့က လည်ပင်းကို သွားကလေးတွေနဲ့ ကိုက်သေးဗျား။ ဒါနဲ့ သူတို့ ဝိုင်းတွယ်လို့ မြေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော် လိမ့်သွားတော့ ကျွန်တော့်လက်က သံချောင်းကြီးကို သွားခတ်မိတာကိုးဗျ။ ဒီတော့မှ အတင်းလူးလဲထပြီး သူတို့မျက်နှာကလေးတွေ ရှိလောက်တဲ့နေရာ မှန်းပြီး သံတုတ်ကြီးနဲ့ ယမ်းလိုက်တာ ပျော့စိပျော့စိနဲ့ ခွေကျကုန်လို့၊ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့လက်က ကျွန်တော် လွတ်သွားတော့တာကိုး။ အဟုတ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ရတဲ့အခါမှာ အရသာတစ်မျိုး ပေါ်ထွက်လာတတ်တဲ့ သဘာဝတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အဲဒီအခါမှာ သူတို့နဲ့ တိုက်ရတာ အရသာကြီး ပေါ်လာပြီး မြိန်ရေရှက်ရေ ရှိလိုက်တုံကတော့ မပြောပါနဲ့တော့။ သူတို့က အရေအတွက် များလွန်းလို့ ဝီနာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့အဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကိုယ် သေရသလောက် သူတို့ကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ များများသေအောင် လုပ်သွားဦးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ဝင်နေတော့တာကိုးဗျ။ ဒါနဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကျောမှီပြီး သံတုတ်ကြီးနဲ့ ယမ်းလိုက်၊ သူတို့တစ်တွေ အော်တဲ့၊ ညည်းတဲ့ အသံတွေဟာ တစ်တောလုံး ပွက်ပွက်ရိုက်သွားတော့တာပဲ။ တစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်အနားကို တစ်ကောင်မှ မကပ်ဝံ့တော့ဘဲ အဝေးက အော်နေကြတာကိုးဗျ။ ဒီအခါမှာ ဒီအကောင်တွေ ငါ့ကို ကြောက်ကုန်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့လို့ တစ်ချက် မျှော်လင့်မိတယ်။

'အဲဒီလို မျှော်လင့်မိတုန်းမှာ တောကြီးဟာလည်း တဖြည်းဖြည်း လင်းသည်ထက် လင်းလာပြီး၊ ကျွန်တော့် ခြေထောက်နားမှာ အတုံးအရုံး လဲနေတဲ့ မော်လော့ကလေးတွေတောင် တဖြည်းဖြည်း မြင်လာရတယ်။ ဒီပြင် မော်လော့တွေကလည်း ဟိုအဝေးမှာ ပြေးလိုက်လွှားလိုက် လုပ်နေတာကို မြင်ရတယ်။ သူတို့ကျောကလေးတွေဟာ မဖြူတော့ဘူး၊ ခပ်နီနီ ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်က တအံ့တသြ ကြည့်နေမိတုန်းမှာ ဟိုအထက် ကောင်းကင်က မီးဖွားကလေးတစ်ဖွား လွင့်တက်သွားတာကိုလည်း မြင်လိုက်ရတယ်။ နောက် တစ်ခဏမှာ မီးသင့်လောင်တဲ့ အနံ့မျိုးရပြီး မီးတောက်လောင်တဲ့ အသံမျိုးတွေလည်း ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ သစ်ပင်မှ ခွာပြီးနောက် မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ တောမီးလောင်နေတာ တွေ့ရတော့တာကိုးဗျ။ လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော် ရှို့ထားခဲ့တဲ့ ထင်းစည်းက ချုံတွေ၊ သစ်ပင်တွေ ကူးစက်ပြီး တောမီးကြီး လောင်သွားတော့တာကိုး။

'ဝီနာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မရှိတော့ဘူး၊ တောမီးကလည်း နီးသည်ထက် နီးကပ်နေပြီ။ ဒီတော့မှ သံတုတ်ကြီးကိုင်ပြီး မော်လော့တွေ ပြေးတဲ့ဘက်ကို လိုက်ပြေးရတော့တာကိုးဗျ။ သေဘေးကြီး နောက်က ကပ်လိုက်နေပြီဗျို့။ တစ်ခါက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ တောမီးက ရောက်နေလို့ တခြားဘက် ချိုးပြေးရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ သစ်ပင် လုံးဝမရှိတဲ့ ကွက်လပ်ကလေး တစ်ခု ရောက်လို့ နားနေတုန်းမှာ မော်လော့တစ်ကောင် သွေးရူးသွေးတန်း ပြေးလာပြီး ကျွန်တော် ရပ်သလို မရပ်ဘဲ တောက်လျှောက်ကြီး မီးထဲ ပြေးဝင်သွားတော့တာကိုးဗျ။

'ဒီနေရာမှာ အနာဂတ်ခေတ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အထူးအဆန်း တစ်ခု တွေ့ခဲ့ရတယ်။ တောမီးလောင်တဲ့ အရောင်ဟပ်လို့ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ အလယ်မှာ ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ ကုန်းမြင့်ထိပ်မှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ပေါက်နေတယ်။ ကုန်းမြင့်ကလေး အနီးမှာ မော်လော့ သုံးလေးဆယ်လောက်ဟာ အလင်းရောင်နဲ့ အပူရှိန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် ယောင်တောင်ဖြစ်ပြီး ဟိုတိုး ဒီခွေ့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဝင်တိုက်မိလို တိုက်မိ၊ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေကြတယ်။ အစတုန်းက ကျွန်တော်က သူတို့အဖြစ်ကို မရိပ်မိလေတော့ ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာတဲ့ မော်လော့ကို သံတုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်လှဲ ရိုက်လှဲ ချလိုက်တာ ကွေးခနဲ ကွေးခနဲ ပုံလျက်ပုံလျက် ကျကျသွားကြတယ်။ နောက်တော့ သူတို့တွေးပုံ အမူအရာတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ သူတို့ဟာ အလင်းရောင် ထဲမှာ လုံးဝ မျက်စိမမြင်တဲ့အကြောင်း သိရတော့တာကိုး။ ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်မှ မရိုက်တော့ဘူး။ ဒီနောက်ကသည်း ကျွန်တော့် အနားကို တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ယောက် တလေ ရောက်ရောက်လာသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မမြင်ရှာကြပါဘူး။ တစ်ခါက တောမီး တော်တော်သေးသွားလို့ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ မြင်ချေတော့မလားလို့ ကျွန်တော်က ကြိုတင်ပြီး ရိုက်မယ်လို့တောင် ကြံမိသေးတယ်။ သို့သော်လည်း တောမီးက တစ်ခါလောင်ပြီး ပြန်တောက်လာပြန်တာနဲ့ မရိုက်တော့ပါဘူး။

'ကျွန်တော်လည်း သူတို့အကြားမှ ဖြတ်ပြီး ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် ဝီနာကို ရှာသေးတယ်။ သို့သော် မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော်က ကုန်းမြင့်ကလေးထိပ်မှာ ထိုင်ပြီး မျက်မမြင် မော်လော့တွေ တရှုရှုနဲ့ သွားကြလာကြ၊ သူတို့ချင်း အသံပေးကြတာတွေကို ကြည့်နေရင်း မော်လော့ နှစ်ယောက် သုံးယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဝင်တိုက်မိကြလို့ လက်သီးနဲ့ ကောက်ထိုးပြီး ဖယ်လိုက်ပါတော့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့နေရတဲ့ လူစုနဲ့ သူတို့အပြုအမူတွေက မရေမရာ ရှိလွန်းလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိပ်မက်မက်နေတာများ ဖြစ်ရော့သလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆိတ်စမ်းကြည့်၊ အော်စမ်းကြည့် လုပ်မိသေးတယ်။ အိပ်မက်မက်နေတာ ဖြစ်ရင်လည်း နိုးပါရစေတော့လို့ ဘုရားသခင်ကို တောင်းပန်မိသေးတယ်။ အတန်ကြီး ကြာတော့မှ တောမီးတွေ လျော့သွားပြီး မီးခိုးတွေ တလူလူ

ရှိနေတဲ့ အကြားမှ နေရောင်ခြည် ပေါ်ပေါက်လာတော့တာကိုး။ လင်းလာလာချင်း ဝီနာကို ရှာသေးတယ်၊ မတွေ့ရပါဘူးဗျ။ မော်လော့တွေ ဆောင်ကျဉ်းသွားပြီး တောထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့ဟန် တူပါရဲ့။ ဒီအကြောင်းကို စဉ်းစားမိတော့ အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ မော်လော့တွေကို ရိုက်သတ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသေးတယ်။ နောက်တော့မှ မတော်ပါဘူးဆိုပြီး ချုပ်တည်းထားလိုက်ရတယ်။

'ကောင်းကောင်းကြီး လင်းလာတော့ ကုန်းမြင့်ပေါ်က မတ်တတ်ရပ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ကြွေစိမ်းရောင် ဗြိတိုက်တို့၊ ကျောက်ဖြူရုပ်ကြီး ရှိတဲ့ နေရာတို့ကို မြင်ရတယ်ဗျ။ ဒီတော့မှ သံချောင်းကြီးကိုင်ပြီး ကျွန်တော့် ယန္တရားစက် ဝှက်ထားကြတဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီးဆီကို တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ခရီးပန်း၊ အိပ်ပျက်၊ ခြေထောက်က နာ၊ ဝီနာကို သနားတာက တစ်ဖက်နဲ့ အတော်ကြီး စိတ်ဆင်းရဲမိတာကိုးဗျ။ ဒီတုန်းက ခင်ဗျားတို့ လူစုကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရပါတယ်ဗျ၊ ဒီအိမ်ကို ပြန်ရောက်ချင်လိုက်တာကလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ ဒါနဲ့ ပြာတွေထဲက ဖြတ်ပြီး လျှောက်လာတုန်း သောင်းဘီအိတ်ထဲ နှိုက်ကြည့်လိုက်တော့ မီးခြစ်ဆံ လေးငါးဆံ တွေ့ရတယ်ဗျ။ မီးခြစ်ဘူး ခိုးယူကြတုန်းက ဖိတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာနဲ့ တူပါရဲ့။

အခန်း ၁၃

ကျောက်ရုပ်ကြီးအောက်မှ ထောင်ချောက်

'နံနက် ၉ နာရီလောက်မှာ ကျွန်တော် လက်ဦးရောက်တဲ့နေ့က ထိုင်ကြည့်ခဲ့တဲ့ ဝါကြန့်ကြန့်သတ္တုနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ထိုနေရာကို ပြန်ရောက်တယ်။ ဒီနေရာက ထိုင်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုနေ့တုန်းက မြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ နန်းတော်လို အဆောက်အအုံကြီးတွေ၊ အမိုးနဲ့ တွင်းကြီးတွေ၊ အနီးရှိ ချောင်းကလေးမှာ ရေချိုးနေကြတဲ့ အီလွိုင်တွေ အားလုံး မြင်ရတယ်။ သို့သော် ဟိုနေ့တုန်းကတော့ သူတို့အပေါ်မှာ အထင်ကြီးခဲ့မိတယ်၊ အခုတော့ အထင်မကြီးတော့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကပ်တွေ ကျော်နင်းနိုင်အောင်၊ ဒုက္ခတွေမှ လွတ်မြောက်အောင်၊ ဘေးအန္တရာယ် အမျိုးမျိုးတွေ လွန်မြောက်အောင် ဆိုပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ကြတဲ့ လူသတ္တဝါတွေဟာ တကယ့် တကယ် လွန်မြောက်ပြန်တော့လည်း ယခုလို နုံချာဖျင်းညံ့တဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်ကြလေကိုးလို့ သနားမိတယ်။ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲနဲ့ ကပ်တွေကို ကျော်လွန်အောင် လုံ့လပြုလို့ ကျော်လွန်စ အခါကလေးမှာတော့ ချမ်းသာကြသလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒီ ရှေ့လျှောက်ပြီး စည်းစိမ်ခံနေကြလို့ ဆုတ်ကပ်ဖြစ်လာတဲ့ အီလွိုင်တွေ လက်ထက်ကျတော့ တယ် မဟန်တော့ပါကလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။

'ဒုက္ခနဲ့တွေ့တော့မှ လွတ်အောင်ကြိုးစားရလို့ ဉာဏ်တွေ ထွက်လာတယ် ဆိုတာ လူတွေ သဘောမပေါက်ကြဘူး။ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ၊ ဒုက္ခ မရှိတဲ့ နေရာမျိုးမှာ အကြံဉာဏ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူးဗျ။ ဒုက္ခကြပ်ကြပ်များလေ ဉာဏ်ထက်လေပဲ။ ဒါကြောင့် အီလွိုင်တွေ ကာယဗလ၊ ဉာဏဗလ မရှိဘဲ အဆင်းသက်သက် ရှိတော့တယ်။ မော်လော့တွေမှာလည်း စက်ရုပ်တွေလို ဖြစ်ကုန်ရပြီ။

''သို့သော် မြေအောက်က စက်သမားက ဒီပြင်နေရာတွေမှာ နုံသော်လည်း မြေပေါ်သမားတွေထက်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ဉာဏ်ထုတ်ရသေးတယ်။ သူတို့မှာ အသားစားစရာ မရှိတော့ ဘယ်လိုကြံမလဲ၊ ဓာတ်တူသားစားကြရတယ်။ ဓာတ်တူသားဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ အီလွိုင်သားဆိုလိုတယ်။ ဟိုနေ့က မြေအောက်ကို သွားတော့ စားပွဲပေါ်မှာ အသားတုံးကြီးတင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ အလွန်ညှီတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ တခြား မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မြေပေါ်က အီလွိုင်ကိုဖမ်းပြီး မော်လော့တွေ စားတာဗျ။ သို့သော် ဒီအကြောင်း ရှေ့လျှောက် ပြောဖို့ ရှိပါသေးတယ်။

'ဒါနဲ့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း စိတ်ကူးရာမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ

တော့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ လှဲပြီး အကြာကြီး အိပ်လိုက်တယ်။ နေဝင်ခါနီးမှ နိုးလာတော့ ကျောက်ရုပ်ကြီးဆီကို သံချောင်းကြီး ကိုင်ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ မမျှော်လင့်တာတစ်ခု ကြုံတွေ့ရတယ်။ ကျောက်ရုပ်ကြီးဆီ ရောက်လာတော့ အောက်က လောဟာသတ္တုခုံကြီးမှာ မှန်ကူကွက် ဖော်ထားတဲ့ နေရာက တံခါးဖြစ်နေပြီး ပွင့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ တံခါးမှာ လက်ယှက်မပါဘဲ အောက်လျှောချပြီး ဖွင့်ရတဲ့ တံခါးမျိုးကိုဗျ။ အထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းကလေးတစ်ခန်း တွေ့ရပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်က ပလ္လင်လို ဟာကလေးပေါ်မှာ ကျွန်တော့် ယန္တရားစက် တင်လို့ဗျ။ စိတ်ကူးတစ်ခု ရတာနဲ့ အတွင်းကို ငုံ့ဝင်ကြည့်တော့ ယန္တရားစက်ကို ချေးတွေ ဘာတွေ ဆေးလို့၊ ဆီတွေ ဘာတွေ ထည့်လို့။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ မော်လော့တွေက ကျွန်တော့်စက်ကို ဖြုတ်ကြည့်ကြဟန် တူတယ်။ စိတ်ကူးတစ်ခု ရတယ်ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ မော်လော့တွေက ကျွန်တော့်ကို ထောင်ဖမ်းဖို့ အကြံအစည်နဲ့ ယန္တရားစက်ကို ကျွန်တော် မြင်အောင် ဗန်းပြထားတယ်လို့ တွေးထင်မိတယ်။

'ကျွန်တော် တွေးတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ငုံ့ဝင်သွားလို့ ယန္တရားစက်နား ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ လောဟာသတ္တုခုံကြီးမှ မှန်ကူကွက် တံခါးဟာ ဂျောင်းဆို လန်ကျပြီး အတွင်းမှာ ကျွန်တော် လှောင်မိလျက်သား ဖြစ်နေတော့တာကိုးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလန့်ပါဘူး၊ အစကတည်းက သူတို့ အကြံကို ရိပ်မိပြီးသားကပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ်တောင် ရယ်လိုက်သေးတယ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော် မိနေပြီဆိုပြီး ရယ်ကြတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်က မီးခြစ်ဆံကို ခြစ်၊ စက်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ပြီး စက်နှိုးလိုက်ရုံ ရှိတော့တာကိုး။ သို့သော် တစ်ခု ခက်တာက ဒီမီးခြစ်ဆံတွေက ဘူးရှိမှ ခြစ်လို့ရတဲ့ဟာမျိုး ဖြစ်နေပြန်ပါရောဗျ။ နေရာတကာ ခြစ်ချင်ရာ ခြစ်လို့ မီးပွင့်တဲ့ မီးခြစ်ဆံမျိုး မဟုတ်ဘဲဟာကိုးဗျ။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် ချွေးကျပြန်ရောဗျို့။ မော်လော့တွေက ကျွန်တော့်အနား ရောက်နေလို့ တစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်နေပြီဗျ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

'ဒီတော့ ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှာ ဖြုတ်ထည့်ထားတဲ့ လက်ကိုင်နဲ့ ယမ်းတဲ့ပြီး ကုန်းနှီးပေါ် ခုန်တက်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို လက်ကလေးတွေနဲ့ စမ်းလိုက်၊ ဆွဲလိုက်ကြတာဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ကိုင်ကို ကပျာကယာ ပြန်တပ်၊ ခလုပ်ကို လက်နဲ့ စမ်းနှိုး၊ စက်နိုးလာလို့ အရှိန်ရတော့မှ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထားတဲ့ လက်ကလေးတွေ ကွာကျနေရစ်ပြီး၊ မှောင်မိုက်ရာမှ အလင်းထဲ ရောက်လာပြီး၊ လာခဲ့တုန်းက အဖြစ်မျိုးအတိုင်း ခရီးထွက်ခဲ့ရပြန်တာကိုးဗျ။

အခန်း ၁၄

ထပ်လောင်း တွေ့ရခြင်း

'ကာလယန္တရားနဲ့ ခရီးသွားရပုံဟာ ဘယ်လိုနေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့ပြီ။ ကုန်းနှီးပေါ်မှာ တည့်တည့် မထိုင်မိဘဲ၊ တစ်စောင်းထိုင်လိုက်ရင်း တော်တော်ထွက်မိလို့ လက်တံတွေ ကြည့်လိုက်တော့၊ လက်တံတစ်ခုက နေ့တွေကို တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ပြတယ်။ လက်တံတစ်ခုက နေ့ပေါင်း တစ်ထောင်မှာမှ တစ်ကွက်ပြတယ်။ ဒီပြင်တစ်ခုက နေ့ပေါင်း တစ်သန်းမှာမှ တစ်ကွက် ပြတယ်။ ဒါနဲ့ လက်တံတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့၊ ကျွန်တော်က ရောက်တဲ့နေရာက ခလုတ်ကို နောက်ပြန်လှည့်ပေးဖို့ သတိမရဘဲ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားသွားနေမိလို့ ဝေးသည်ထက် ဝေးသွားတာ တွေ့ရတော့တာကိုး။'

'ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ ပင်လယ်ကလည်း တိမ်တိမ်ကလေး၊ နေကလည်း နီလို့။ လူနေအိမ်ခြေရယ်လို့ မတွေ့ရဘဲ ဖွတ်လိုလို၊ ကဏန်းလိုလို အကောင်ကြီးတွေကလည်း ပတ်ဝန်းကျင် တစ်လျှောက်မှာ ပြည့်လို့ နေတော့တာပဲ။ ဒီအတိုင်း ဆက်နေသွားရင် ကမ္ဘာပျက်တဲ့ဆီ အထိ ရောက်များ သွားလေမလားလို့ စိုးရိမ်လာပြီး စက်ကို တဖြည်းဖြည်း ဘရိတ်အုပ် ရပ်၊ ဘက်ဂီယာ ပြန်သွင်း။ ဒီနောက်မှ တဖြည်းဖြည်း

မြန်သည်ထက် မြန်မြန် မောင်းလာလိုက်တာ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော့် အလုပ်ခန်း နံရံတွေ ပေါ်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော် သုံးနေကျ လက်နက်ကိရိယာတွေထဲ ရောက်လာလို့ စက်ကို ရပ်လိုက်တော့တာကိုး။ စက်ပေါ်က ဆင်းတော့ အကြောတွေ ဆိုင်းနေလို့ ခုံကလေးပေါ်မှာ ခဏ ထိုင်လိုက်ရသေးတယ်ဗျ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတော့တယ်။ တော်တော်ကြာအောင် ထိုင်မိတော့မှ နေသာထိုင်သာ ရှိလာပြီး၊ ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တော့ ခင်ဗျားတို့ လူစုနဲ့ တွေ့တော့တာကိုး။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ယုံကြမယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ စိတ်ကူးနဲ့ ထွင်ပြောတာလား၊ အိပ်မက်မက်တာလားလို့ တွေးကြမှာပေါ့'

ကျွန်ုပ်တို့ ဧည့်သည်များသည် မည်သို့မျှ အဖြေမပေးဘဲ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ အယ်ဒီတာက 'ခင်ဗျားဟာ ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် တော်တော် နေရာကျမယ် ဗျို့' ဟု ပြောလိုက်၏။

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက မယုံဘူးပေါ့လေ'

'ခက်တယ်ဗျ'

'ကျွန်တော်ကလည်း ယုံကြည်ကြလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ အမှန်ပြောရရင် ခင်ဗျားတို့ မဆိုထားနဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဗျ'

ထိုနောက် ကာလခရီးသည်လည်း စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ပန်းခြောက်ကလေးများနှင့် သူ၏လက်မှ အပွန်းအပဲ့များကို ကြည့်နေလေ၏။ စိတ်ပညာပါရဂူနှင့် ဆရာဝန်တို့လည်း ပန်းခြောက်တစ်ဖွဲ့စီ တောင်းယူကြ၏။

ထိုအချိန်၌ကား နာရီပြန်တစ်ချက် ထိုးလုပြီဖြစ်၍ ဧည့်သည်များမှာ အိမ်သို့ပြန်ရန် အခက်အခဲ ရှိနေကြသဖြင့် မြင်းရထား ရနိုင်မည့် နေရာကို ဆွေးနွေးလျက် ရှိစဉ်၊ ကာလခရီးသည်က 'နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကာလခရီးသွားတယ် ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ကြရဲ့လား။ ကျုပ် အိပ်မက် မက်လာခဲ့တာများ

BURMESE CLASSIC .com
www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လား။ ကျုပ်ယန္တရားစက်ကို ကျုပ် သွားကြည့်စမ်းပါရစေဦးဗျာ' ဟု ပြော၍၊ မီးအိမ်ကို ယူပြီးလျှင် သူ၏ အလုပ်ခန်းသို့ သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လိုက်သွားကြလေ၏။

ယန္တရားစက်မှာ အလုပ်ခန်း၏ တစ်ခုသောထောင့်၌ ရှိ၍၊ အစွန်းအစက်များ စွန်းပေနေသည့်ပြင်၊ တန်းကလေး တစ်ခုမှာလည်း အနည်းငယ် လိမ်ကောက်လျက် ရှိ၏။ ယန္တရားစက်၏ အောက်ခြေ၌လည်း မြက်ပင်များနှင့် ရေညှိအနည်းငယ် ငြိတွယ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကာလခရီးသည် သည် လိမ်ကောက်နေသော တန်းကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ပြီးနောက် 'ဟုတ်သွားပဲဗျ၊ ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း ခရီးသွားခဲ့တာ မှန်သားပဲ' ဟု ပြော၍၊ ဧည့်ခန်းသို့ အားလုံး ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘူတာရုံသို့ လျှောက်လာကြစဉ်၊ ကာလခရီးသည်မှာ အခန်းဝမှ ရပ်၍ 'ဂွတ်နိုက်' ဟု ဟစ်အော် နှုတ်ဆက် နေရစ်လေ၏။

အခြားသော ဧည့်သည်များက ခရီးသည်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မယုံကြည်ကြသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်မှာ မဆုံးဖြတ်နိုင်သည်နှင့် မအိပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤအကြောင်းကို ထပ်လောင်းစုံစမ်းဦးမည်ဟု နောက်တစ်နေ့၌ ခရီးသည်၏ နေအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ရာ၊ အလုပ်ခန်းထဲ၌ ရှိသည် ဆိုသဖြင့် ထိုနေရာသို့ လိုက်သွားသော်လည်း ခရီးသည်ကို မတွေ့ရချေ။ သို့ရာတွင် ယန္တရားစက်မူကား အခန်းထောင့်၌ ရှိသဖြင့် လက်နှင့် တို့ကြည့်ရာ၊ အနည်းငယ် ထိရုံမျှနှင့် ယိမ်းလှုပ်ရှားသွားသောကြောင့် လန့်သွားမိ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ၍ လှေကားမှ တက်လာသော ကာလခရီးသည်နှင့် တွေ့ဆုံမိသည်တွင် သူ၏လက်ထဲ၌ ဓာတ်ပုံရိုက်သော "ကင်မရာ" တစ်ခုနှင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရ၏။

'ကျွန်တော်တော့ သိပ်အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စ ဆက်လက် စုံစမ်းရဦးမယ်'

'ကာလခရီး သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား ဆရာကြီးရယ်'

'တကယ်ပေါ့ဗျ၊ မကြာပါဘူးဗျာ၊ နာရီဝက်လောက်ပါ။ ခင်ဗျား ထိုင်စောင့် နေရစ်ပါဦး။ ဒီတစ်ခါတော့ ဓာတ်ပုံလို၊ သက်သေခံ ပစ္စည်းတွေကို အလုံအလောက် ယူလာခဲ့မှာဗျို့'

ကာလခရီးသည်လည်း အလုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၍ ကျွန်ုပ်လည်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်နှင့် စောင့်နေရာ၊ နာရီဝက်မက တစ်နာရီကျော်သော်လည်း ပြန်မရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်သို့ ပြန်သွားရ၏။ နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ် လာရောက် စုံစမ်းပါသော်လည်း ခရီးသည်မှာ ပြန်မလာသေးချေ။

ယနေ့သော်ကား ကာလခရီးသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်မှာ သုံးနှစ်တိတိ ရှိခဲ့လေပြီ။ ထိုနေ့မှစ၍ ယန္တရားစက်လည်း မကျန်ရစ်၊ လူလည်း မပေါ်လာတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း စုပ်စမြုပ်စ မြုပ်ကွယ်သွားလေရာ၊ ကမ္ဘာပျက်သော အနာဂတ်ခေတ်သို့ ရောက်သွားသည်၊ သို့တည်းမဟုတ် လူရိုင်းများ သောင်းကျန်းသော အတိတ်ခေတ်သို့ ရောက်သွား၍ သူတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရရှာသည် ဟူသော အခြင်းအရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဧည့်သည်များ၏ တွေးဆချက်မျှသာ ဖြစ်ပေသတည်း။

(H.G.Wells ၏ The Time Machine ကို မှီးပါသည်။)

[တော်ဝင်မဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ (၁)၊ အမှတ် (၅)၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၉၅၀]

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

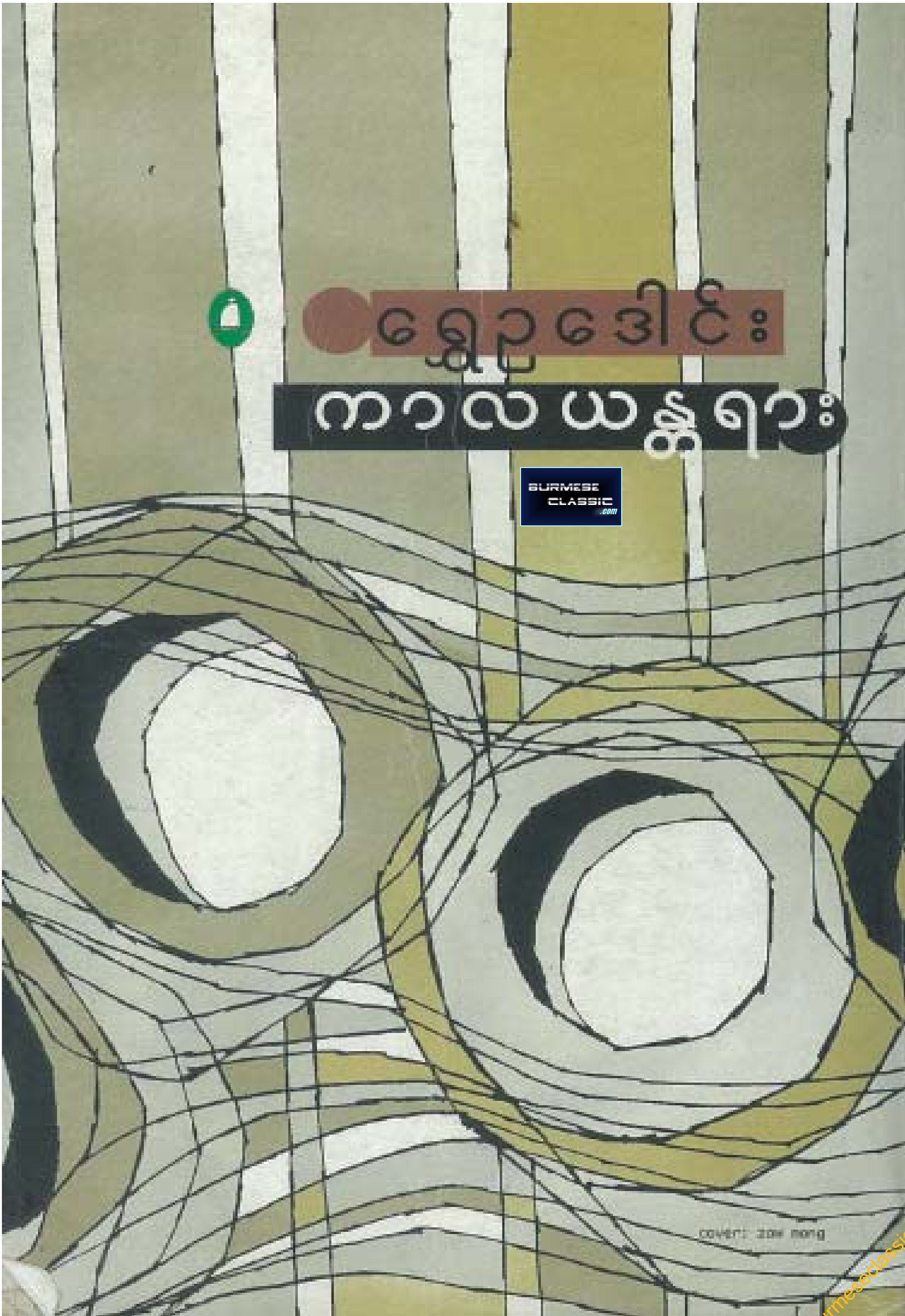

www.burmeseclassic.com